

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SPARROW FALLS

Broken HARBOR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CATHERINE
COWLES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRIK LİMAN

CATHERINE COWLES

İÇİNDEKİLER

Sutton

1. Sutton
2. Cope
3. Sutton
4. Cope
5. Sutton
6. Cope
7. Sutton
8. Cope
9. Sutton
10. Cope
11. Sutton
12. Sutton
13. Cope
14. Sutton
15. Sutton
16. Cope
17. Sutton
18. Cope
19. Sutton
20. Cope
21. Sutton
22. Cope
23. Sutton
24. Cope
25. Sutton
26. Sutton
27. Cope
28. Sutton

29. [Cope](#)
30. [Sutton](#)
31. [Cope](#)
32. [Sutton](#)
33. [Cope](#)
34. [Sutton](#)
35. [Cope](#)
36. [Sutton](#)
37. [Sutton](#)
38. [Cope](#)
39. [Sutton](#)
40. [Cope](#)
41. [Sutton](#)
42. [Cope](#)
43. [Sutton](#)
44. [Cope](#)
45. [Sutton](#)
46. [Cope](#)
47. [Sutton](#)
48. [Cope](#)
49. [Sutton](#)
50. [Sutton](#)
51. [Cope](#)
52. [Sutton](#)
53. [Cope](#)
54. [Sutton](#)
55. [Cope](#)
56. [Sutton](#)
57. [Cope](#)

[Sonsöz](#)

[Güzel Sürgün Bakış Ön](#)

[Önsözü](#)

1. [Arden](#)

2. [Lincoln](#)

[Teşekkür](#) [_____](#)

[Catherine Cowles'tan da temin edilebilir](#)

[Bağlantıda Kalın](#)

Telif Hakkı© 2024 The PageSmith LLC tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Margo Lipschultz

Kopya Editörü: Chelle Olson

Düzeltilme: Julie Deaton ve Jaime Ryter

Ciltsiz Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Book Designs Kapak

Tasarımı: Hang Le

Çift Kapak Fotoğrafı: Madison Maltby

*Sevgiyi hak etmediğini düşünen herkes için.
Spoiler uyarısı, hak ediyorsunuz.
Bırak girsin.*

SUTTON

İKİ YIL ÖNCE

"TÜM SEBZELERİMİ YERSEM, hokey oynayacak kadar büyür müyüm?" Luca sordu, uyku onu altına çekmeye çalışırken kelimeleri bulanıklaşıyordu.

Battaniyeleri üzerine örterken dudaklarım seğirdi. "Bence bu iyi bir başlangıç."

Düşünmek istediğim son şey, beş yaşındaki hassas çocuğumun hokey gibi şiddet içeren bir sporu oynamaya çalışmasıydı. Ya da herhangi bir temas sporunu. Çünkü sonucun ne olabileceğini çok iyi biliyordum.

"Yarın... piste... gidebilir miyiz?" Luca esneye esneye sorusunu yöneltti.

"Göreceğiz," diye çekindim. İçimden, pist ücretini, paten kiralama masraflarını ve Luca'nın kaçınılmaz olarak isteyeceği atıştırmalıkları karşılayıp karşılayamayacağımı hesaplamak için zihinsel hesaplar yaparak içim burkuldu. Çalıştığım restoran bana iyi bahşişler veriyordu ama Baltimore'da yaşamak pahalıydı ve asla akşam yemeği kalabalığına çalışamazdım. Roman'ın Luca'ya bakmak için sürekli evde olacağına da güvenemezdim.

Kahvaltı ve öğle yemeği vardiyaları arasındaki molalarımda yakındaki parkın etrafında yürür ve havanın her zaman temiz olduğu ve Luca'nın koşturabileceği bir bahçeye sahip olduğu bir yerde yaşamayı hayal ederdim. Güvenli bir yerde.

Her şey değişmeden önce buna bir kez sahip olmuştuk. Şimdi, başımı suyun üstünde tutmaya çalışarak kendimi yıpratıyordum.

"Anne?" Luca sordu, sesi artık zar zor duyuluyordu.

"Evet, bebeğim."

"Seni seviyorum."

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıldı. "Seni arıların balı sevdiğinden daha çok seviyorum."

Luca bu kez cevap vermedi. Sonunda uyku galip gelmişti. Her gece aynı düzeni izliyorduk: bir kitap ve ardından yavaşlayıp birbirlerinden uzaklaşana kadar bitmek bilmeyen sorular.

Ölçülemeyecek kadar yorgun olduğumda bile her saniyesinden zevk alıyordum. Çünkü o anların kısa süreceğini biliyordum.

Luca'nın üzerine eğildim ve açık kahverengi saçlarını yüzünden çektim; saçlarının hepsi Romalıydı. Ama Luca'nın gözleri benimdi. Daha çok turkuaza benzeyen eşsiz bir mavi. Roman onu durduran şeyin bu olduğunu söylemişti.

Bir yanımda keşke sıkıcı gözlerim olsaydı da Roman beni es geçseydi diyordu. Ama o zaman Luca'ya sahip olamazdım ve o hayatımın hediyesiydi.

Yavaşça ayağa kalktım ve Luca'nın kıpırdayıp kıpırdamadığını görmek için bekledim. Hiçbir şey olmadı. Minik göğsü, sonunda küçük bir horlama sesi çıkarana kadar sabit bir ritimle inip kalktı. Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

Artık peri temizliğimi yapabileceğimi biliyordum. Burada başarılı bir şekilde toz alabildiğim ve paspas yapabildiğim tek zaman Luca'nın komada olduğu zamandı. Aksi takdirde, peşimde bir Tazmanya canavarı vardı. Arkasında oyuncaklar, kitaplar ve yapbozlar bırakan bir şeytan. Ya da yeni paspaslanmış yerlerimi buz pateni pisti olarak kullanabileceğini düşünüyordu.

Kapının yanındaki yerden toz bezimi alarak küçük odanın içinde dolaştım. Hayatın altın çağında Luca'nın çocuk odası bunun dört katı büyüklüğündeydi. Her şey dağılmadan önce.

Ama özlediğim odanın büyüklüğü değildi. Olduğumuz aileydi. Roman'ın olduğu baba. Şakacı bir şekilde dalga geçen ve destansı masallar anlatan bir adam. Sonsuz bir uyuşturucu sarmalı kim olduğunu sonsuza dek değiştirmeden önce.

Sol elimde eskiden yüzüğün olduğu yere baktım. Hâlâ belli belirsiz bir çizgi vardı. Belki de her zaman orada olacaktı, kaybedileni ya da belki de hiç olmamış olanı işaretliyordu.

Roman şu anda programını uygulasa bile, en azından benim için onarılamayacak kadar çok şey kırılmıştı. Ama hâlâ bir şeyler yapabileceğine dair umudum vardı.

Luca'nın hak ettiği baba olmak.

Toz bezim bazı aksiyon figürlerinin ve bir robotun üzerinden geçti. Babasının ona verdiği bir futbol topu hâlâ içimi sızlatıyordu çünkü Roman'ı bu karanlık yola sokan şey bir spor sakatlığıydı. Bir dizi fotoğrafın üzerinde gezindim; yıllar önce hep birlikte çekilmiş mutlu anlarımız ve sadece Luca ve benim olduğum daha yeni fotoğraflar.

Luca'nın tüm oyuncaklarının bulunduğu küp çekmecelere doğru yürüdüm, birkaç tanesini içeri attım, sonra serbestçe sallanan bir şari kablosu görünce kaşlarımı çattım. Luca bugün bir şey kaparken yerinden çıkmış olmalıydı. Onu okula götürmek için bindiğimiz otobüs yolculuğunda tabletini almazsa isyan ederdi.

Çekmeceyi kaydırarak açtım, hareketsiz kaldım. Tablet yok. *Hay aksi.*

Toz bezini yere bıraktım ve hızlıca her çekmeceyi açtım. Tablet yoktu. Çok süslü bir tablet değildi ama Luca'ya almak için haftalarca para biriktirmiştım. Aceleyle komodinine yöneldim. Orada da yoktu.

İçimde bir huzursuzluk hissi belirdi ve gözlerim kapandı. Bu his çok tanıdıktı. Kayıp değerli eşyalar. Roman'ın beni dikkatsiz olmakla ve eşyaları kaybetmekle suçlaması. Ama asla öyle olmadı. Bağımlılığını beslemek için onları rehin veriyordu.

Omurgamı dikleştirdim ve tabletin bir koltuk minderinin altında olduğuna ya da bir günü atlatmak için en önemli eşyalarımızı taşıdığım çantamda unutulduğuna dair kendime sessiz bir güvence gönderdim. Odayı geçip dışarı çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Küçük dairemizdeki yatak odasını Luca'ya vermişim, ben de oturma alanına bir Murphy Yatak almışım. En pratik ve en güvenli çözüm buydu. Ama bu aynı zamanda giysilerimin ve kalan birkaç değerli eşyamızın olmadık yerlere dağılması anlamına geliyordu. Koridordaki dolap. Garaj satışından aldığım ve tamir ettiğim bir büfe. Hatta mutfak dolaplarından biri.

Küçük alanı hızlıca taradığımda tableti hâlâ göremedim. Kanepe minderlerini kaldırdım ama orada da bulamadım. Büfedeki küçük çekmecelerden birinin aralık olduğunu gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. O

bu sefer içimden geçen huzursuzluk değildi. Hastalıktı. Safrayı çalkalayan bir mide bulantısı.

Aceleyle gidip çekmeceyi açtım. Pahalı mücevherlerim yoktu. Roman'ın bana verdiği her şey uzun zaman önce satılmıştı, ya acısını dindirmek için o tarafından ya da ayaklarımın üzerinde durmaya çalışan ben tarafından. Artık her şey kostümdü. İçimde güzel görünmek için giydiğim şeyler.

Elimde kalan tek değerli şey büyükanneme ait olan bir kolyeydi. Değerli taşlarla dolu değildi ama altındı. Bir yaban arısıyla süslenmiş bir madalyon, büyükbabama ve bana her zaman söylediği cümlelerin bir işareti. *"Seni bir arının balı sevdiğinden daha çok seviyorum."* İçinde büyükbabamla İkinci Dünya Savaşı'na katılmadan hemen önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı. O fotoğraf gerçek bir mücevherdi. Çünkü paylaştıkları aşkı görebiliyordunuz. Hep hayalini kurduğum ama asla sahip olamadığım aşkı.

Parmaklarım kutunun bulunduğu çekmecenin arkasına uzandı. Onu hissettiğim anda daha derin nefes aldım. Çekip çıkardım, hızla açtım ve dünya başıma yıkıldı. İçinde ne altın bir madalyon ne de sonsuz bir aşk vaadi vardı. Bomboştu.

Acı içime işledi. Roman bugün otuz dakikadır buradaydı. Hepsi bu kadardı. Ama görünüşe göre, bunu yapması için yeterli bir süreydi. Luca'yı denetimsiz ziyaret etmesine izin vermiyordum. Her şeyden sonra olmaz. Ve geldiğinde her zaman göz bebeklerini kontrol ederdim, daha önce yapmayı hiç düşünmediğim bir uygulama.

Ama bugün kafası iyi değildi, en azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Luca'yı gördüğüne sevinmişti. Bana karşı samimiydi.

Zihnimde ziyaretin üzerinden geçtim. Luca okul hakkında gevezelik edip Roman'a tabletinden bir hokey videosu gösterirken ikisine de ikram ettiğim atıştırmalıkları. Ama sonra restorandaki müdürüm aradı ve ben de beş dakikalığına Luca'nın odasına girip telefonu açtım.

Roman'ın dairemde serbestçe dolaştığı beş dakika.

Çok aptaldım. Son birkaç yılın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kimseye güvenme lüksümün olmadığıydı. Parmaklarım boş kutuyu sıkıca kavrarken sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Görünüşe göre bu hâlâ öğrenmem gereken bir dersti.

Kapım çalındı ve yüzümü buruşturdum. Marilee bir vampir, bir kurt adam ve budala bir insan kız arasındaki aşk üçgenini anlatan gençlik dizilerinden birini izlemeye geliyordu. Ama asıl budala olan bendim.

Kapıma doğru aceleyle yürüdüm, neşeli bir maske takmaya çalışıyordum çünkü Marilee, Roman'ın beni başka bir şekilde daha becerdiğini öğrenirse kendini kaybederdi. Gözetleme deliğini kontrol etmeden kapının kilidini açtım ve hızla içeri girdim. "Özür dilerim, ben-"

Kapı aralığındaki iki iri yarı adamı gördüğümde sözlerim kesildi. Şehrin pek de iyi olmayan bir yerinde yaşadığım için, kimlerden uzak durmam gerektiğine dair bir radarım vardı. Bu ikisini sokakta görseydim, diğer tarafa geçerdim. İkisi de tıknazdı, kalın boyunları vardı, kasları yanlardan taşıyor ve omuzlarına doğru akıyordu. Ayrıca okuyamadığım bir dilde bir dizi resim ve yazıdan oluşan dövmelerle kaplıydılar.

"Roman evde mi?" diye sordu biraz daha uzun olanı, aksanı bir tür Doğu Avrupa aksanıydı. Rus olabilir mi?

Bu soru karşısında midem bulandı. "O burada yaşamıyor. Burada hiç yaşamadı."

Adamın ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Yalan söyleme. Kırışıklıklara neden olduğunu duydum ve sen çok güzelsin."

Boğazımda bir öfke kabardı ama korktuğumu belli etmemek için omuzlarımı dikleştirdim. "Baltimore İlçe Mahkemesi kayıtlarını kontrol edin. Bir yılı aşkın süredir boşanmışız. Pulaski'de yaşıyor."

Biraz daha kısa boylu adamın gözleri şaşkınlıkla parladı ama sonra bunu sakladı. "Üç ay önce oradan tahliye edildi. Artık burada kaldığını söyledi."

Tahliye mi edilmiş? Roman'ın geçen ay boyunca söylediğı yalanlar aklıma geldi.

"Bildiğim kadarıyla orada yaşıyordu. Muhtemelen sana olan borcunu ödeyecek param yok. Eğer burada olsaydı, onu kapı dışarı ederdim. Son üç yıldır bana yalan söylüyor-"

"Bugün burada olduğunu söyleyen bir kaynağımız var," dedi uzun boylu adam.

Sustum. *Lanet olsun.* Bu adamlar her kimse, benim dairemde gözleri varsa, etrafta dolaşmıyorlardı. Bir komşunun kapısını açması için dua ettim. En iyisi, koridorun sonundaki karma dövüş sanatlarıyla ilgilenen yirmili yaşlardaki komşuydu.

"Öyleydi. Otuz dakika kadar. Sonra gitti," dedim, ellerim titremeye başlamıştı. "Burada değil ve nereye gittiğini bilmiyorum."

İri olanın gözleri bana dikildi. "Bunun için ona burada ihtiyacımız olmaması iyi bir şey. Kocan için bir uyarı olacaksın. Ve eğer bunu duymazsa, sıradaki çocuk olacak."

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ettim, kapıyı çarpmak için acele ettim. Ama yeterince hızlı değildim. Adamın çizmeli ayağı kapının kapanmasını engelledi ve beni sert bir şekilde iterek dairenin içine soktu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama şakağıma gelen bir darbeye kesildi ve yıldızlar görmeye başladım.

Kendimi toparlayamadan kaburgalarıma inen bir yumruk nefesimi kesti. Ama acıyı düşünmedim bile. Tek düşünebildiğim yirmi adım ötemde uyuyan Luca'ydı. Benden başka kimse onun için savaşılamazdı. Onun tek koruyucusu bendim.

Avucumla bir darbe indirdim ve adam burnu kanamaya başlarken küfretti. İkinci adam yabancı dilde bir şeyler söylerken güldü ama elmacık kemiğıme inen bir kroşe ile hızla ilerledi.

Yüzümde beyaz bir acı alevlendi ama yine de ona da bir darbe indirmeye çalıştım. Yeterince güçlü değildim. İlk adam koridoruma kan tükürdü ve sonra bana öyle sert bir tekme attı ki yere yığıldım.

Durmadılar. Solmaya başladığımı anlayana kadar darbe üstüne darbe yedim ve tüm bu süre boyunca dudaklarımda tek bir isim vardı.

"Luca."

SUTTON

İKİ YIL SONRA

"HER ŞEYE SAHIP MISIN? Söz veriyor musun? Sopam, pedlerim, kaskım, patenlerim ve benim-"

"Küçük dostum," dedi Thea, sesinde mizah vardı. "Annenin listeyi üç kez kontrol ettiğini gördüm. Seni yakalamış."

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim ama yorgun olduğumu da biliyordum. Bu sabah üçten beri ayaktaydım ve The Mix Up'ın her zamanki yemeklerini ve on altı yaş günü için üç düzine kek pişiriyordum. Gözlerim yanıyordu ve elimizdeki en sert kahveyle idare ediyordum.

Ama buna değdi. Çünkü hayalimi yaşıyordum. Kendime ait bir pastane, dükkânın üstünde bir daire ve Luca uyandığında beni uyaran bir bebek telsizinden başka bir şey olmadan o erken saatlerde çalışabileceğim anlamına geliyordu. Başıma gelenler için tam olarak minnettar değildim, ama saldırıdan sonra aldığım tazminat bana ülke dışına çıkmama ve The Mix Up'ı açmama yetecek kadar para kazandırmıştı.

Luca iş arkadaşımı ve en iyi dostumu süzerken başını o sevimli haliyle yana eğdi. "*Emin* misin, Thee Thee?"

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Seni yanlış yönlendirir miyim?"

Ona sırıttı. "Öğle yemeğime gizlice Kurabiye Canavarı keki mi soktun?"

Thea yumruk tokuşturmak için elini uzattı.

Luca daha geniş gülümsedi ve parmak eklemlerini onunkilere dokundurdu. "Sen en iyisisin!"

Büyük teçhizat çantasını omzuma attım -çoğunu kullanmış olsam da aylarca para biriktirmiştim. "Neyim ben? Doğanmış ciğer mi?"

Luca'nın burnu kırıltı. "İğrenç, anne."

Bana *anne deme* huyunu bir yıldan fazla bir süre önce kaybetmişti ama ben hâlâ özlüyordum. "Haydi, geleceğin buz pisti süperstarı. Gitmemiz gerek yoksa geç kalacağız."

Arka koridora doğru fırladı.

Thea kolumu sıktı. "İyi misin?"

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu?" Meydan okudum. Haftalar önce neredeyse her şeyini kaybetmesine neden olan bir badire atlatmıştı. Ama bana rağmen çoktan işinin başına dönmüş olmasına şaşırmadım.

-Ve erkek arkadaşı Shep'in protestoları.

Thea gözlerini devirdi. "Doktorlar iki hafta önce çalışmama izin verdi. Nezaketen Shep'e fazladan bir hafta daha verdim ama biliyorsun çıldırmak üzereydim."

Onu hızlıca kucakladım. "Anlıyorum. Ama şunu bil ki, hepimiz bir süre senin için endişeleneceğiz."

O da beni sıkıca geri sıktı. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım." "Aynen öyle," dedim ve onu bıraktım.

"*Moouooooom*," diye seslendi Luca arka kapıdan.

Thea güldü. "Ş u r a d a k i Wayne Gretzky anahtarlarını çalıp kendini piste atmadan gitsen iyi olur."

Başımı salladım ama muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. "Sen ya da Walter herhangi bir sorunla karşılaşırsanız arayın."

"Biz seni koruruz patron," diye seslendi ben aşağı inerken.

Salon.

Luca oldu Zıplama üzerinde onun toes, pratik olarak
Titreşimli ile

Heyecanlıydı ama bensiz arka park alanına gitme kuralını bozmadı.

"Tamam," dedim ve Luca kapıyı iterek açıp sabah güneşinin içeri girmesine izin verdi.

Dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldım ve temiz çam havasının ciğerlerime dolmasına izin verdim. Sparrow Falls'a yerleşerek kendime bir hayal daha vermiştim. küçük kasaba nestled in the Central Oregon

Dağlarda sonsuz bir temiz hava kaynağı vardı. İnsanlar komşularına yardım etmek için duruyordu. Ve ben kendimi güvende hissediyordum.

Telefonum buna meydan okurcasına çaldı.

Cihazı cebimden çıkarırken Roman olmaması için dua ederek gözlerimi sıkıca kapattım. Bir arkadaşımın adını görünce içime bir rahatlama geldi.

RHODES

Pazar günü aile yemeği. Var mısın? Varım de. En iyi adamımla biraz takılmaya ihtiyacım var.

Ekrana bakıp sııttım. Shep'in kız kardeşi Rhodes, beni kan bağı, evlat edinme ve koruyucu aileliğin bir karışımı olan, ancak sevgi bağları şimdiye kadar tanık olduklarımdan daha güçlü olan Colson ekibine çekmek için elinden geleni yapmıştı.

BEN

Çok isteriz. Nora'ya tatlı getirip getiremeyeceğimi sor.

RHODES

Hepimizin hoşuna gideceğini biliyorum. Ayrıca bizi Lolli'nin gönüllü "brownie "lerinden kurtaracak.

Küçük cipimin kilitlerini çalarken kıkırdadım. Rhodes'un büyükannesi, unlu mamullerine gizlice marihuana türü özel malzemeler sokmaya çalışmasıyla ünlüydü.

BEN

Herkesi atıştırmalıklardan kurtaracağıma söz veriyorum.

Luca yükseltici koltuğuna tırmanırken SUV'un arka kapağına doğru yöneldim, ama bakışlarım Roman'ın ismine odaklanmaktan kendini alamadı. Ne kadar sık değiştirirsem değiştireyim yeni numaralarımı nasıl bulduğunu bilmiyordum. Kendime, nerede olduğumuzu bilmediği sürece güvende olduğumuzu söyleyip duruyordum. Ancak bu, her yeni mesajda midemde biriken korkuyu engellemedi.

Hadi Mavi Göz, bana yardım et. Eski günlerin hatırına. Bu borç ödendiğinde, ikimiz de özgür olacağız. xx Roman

Tek sorun Roman'ın *borcunun* on binlerce dolar olmasıydı ve bu sadece Petrovlara olan *borcuydu*. Başka kimlerden borç aldığını, yalvardığını ya da geri ödemeye söz verdiğini kim bilebilirdi? Tek bildiğim, o kadar param olsa bile ödemelerin asla bitmeyeceğiydi.

Telefonu cebime soktum ve arka kapağı kaldırdım. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Kocaman spor çantasını içeri çekerken homurdandım. Yedi yaşındaki bir çocuğun eşyaları bu kadar ağırsa, bir yetişkininkinin ağırlığını ancak hayal edebilirdim.

Kapağı büyük bir gürültüyle kapatarak Luca'nın açık kapısına yöneldim. Rutini biliyordu. Emniyet kemerini kendisinin takmasına izin verilse de, ben her zaman kontrol etmek zorundaydım. Yükseltici koltuğu ve mandalları gözden geçirirken emniyet kemerini hızlıca çektim. "Gitmeye hazırsın."

"Duh, anne."

Dudaklarım kıpırdadı. Yedi on yediye gidiyor. "Pekâlâ, Süperstar. Gidiyoruz."

Güneş üzerimize vururken direksiyonun arkasına geçtim. Temmuz ayının ortasında bir hokey kampına gidiyor olmak çok yanlış geliyordu ama çocuk bakımı için minnettardım. Yaz demek Luca için kamp demekti çünkü benim hâlâ çalışmam gerekiyordu. Neyse ki bu kamplar onu her zaman heyecanlandırırdı ve hiçbirisi onun takıntısına odaklanandan daha heyecanlı değildi.

Kasabanın ana caddesi olan ve toplam üç trafik lambasının bulunduğu Cascade Caddesi'nden sağa döndüm. Çoğunlukla eski tuğladan yapılmış olan binalar, Baltimore'dan farklı bir karaktere sahip olan Eski Batı havasını taşıyordu. Kasabanın her köşesinde çiçek tarhları olması ve işyerlerinin pencere kutuları ve saksılarla süslenmesi, Sparrow Falls'un yenemeyeceğiniz bir cazibeye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Buna bir de etrafını çevreleyen doğal güzellik eklenince, seçme şansım olsa buradan asla ayrılmayacağımı biliyordum. Monarch Dağları

Doğuda, yaz ortasında hâlâ karla kaplı dört tepe vardı. Batıda ise bir dağcının rüyası olan bir dizi altın kayalıktan oluşan Castle Rock vardı. Bölge her türden açık hava meraklısını çağırıyordu. Ama bana verdiği şey bu değildi. Benim için sadece ve sadece tek bir şey vardı.

Bariş.

Baltimore'da olan her şeyden sonra: saldırı, Marilee'nin Luca'ya bakmaya yardım etmek için benim katımda uyuduğu aylar süren iyileşme süreci, ben taksideyken ona trafik kazası olduğunu söylediğimiz olaydan sonra iyileşmem, kapı her çalındığında boğazımı tıkayan korku... Bu huzura havadan daha çok ihtiyacım vardı. "Anne, biliyor muydun, The Reaper çalmaya başladığında *Altı mı?*" Luca sarmal düşüncelerimi yarıda keserek sordu.

"Bundan bahsetmiş olabilirsin," dedim kahkahamı yutmaya çalışarak. Luca sayesinde, en yakın takımımız Seattle Sparks'taki en sevdiği hokey oyuncusu hakkındaki hemen hemen her gerçeği ezberlemiştim.

"Tüm ligdeki oyuncular arasında en çok gol atan üçüncü oyuncuydu anne. Ben de onun kadar iyi olacağım. İzle. Ve çok da sert olacağım. Birini o kadar sert çarptı ki kolu kırıldı."

Yüzümü buruşturdum. "İnsanları incitmek iyi bir hedef değil Luca. Ve senin böyle konuştuğunu duymak hoşuma gitmiyor."

Oğlum nefes nefese kaldı. "Adamın kolunu kırmaya *çalışmıyordu*. Ama adam Azrail'in takım arkadaşına bilerek kötü bir vuruş yaptı. Teddy çok kötü yaralandı. Ve Azrail sadece kardeşini korumaya çalışıyordu."

Kardeşini mi?

Luca'nın ortaya koyduğu gerçekler karşısında ürperdim. "Bu senin için pek de iyi bir spor gibi görünmüyor. Futbola ne dersin?"

"Futbol aptalca, anne."

"Bazı insanlar için değil," diye karşı çıktım.

Buz pateni pistinin ve sık sık ihtiyaç duyduğumuz büyük mağazaların bulunduğu yakınlardaki Roxbury'ye doğru dönüş yaparken Luca dikiz aynasından bana bakıyordu.

"Golf ne olacak?" Umutla sordum. Golf temassız görünüyordu.

"*Mooooom*, ne giymek zorunda olduklarını gördün *mü?*"

Çocuğum bu konuda haklıydı. Koltuğuma yaslandım. Belki bu kampa katılır ve hokeyden nefret ettiğini fark ederdi. Tüm o kıyafetleri giymek tam bir eziyet olmalı. Ve buz pistleri soğuktu.

Luca durmadan hokeyden, Azrail'den, Seattle Sparks'tan ve buzla ilgili her şeyden bahsediyordu. Ve her zaman olduğu gibi, onu heyecanlandıran bir şeyden alıkoyacak gücü kendimde bulamadım. Ben de pes ettim. Malzemeler için para biriktirdim, kampın fahiş maliyeti için cimrilik ettim ve hayalini gerçekleştirebilmesi için onu yirmi dakikadan fazla piste götürdüm.

Pistin otoparkına girdik ve bir sıranın sonunda bir yer kaptım. Evelyn Engel'in, oğlu Daniel'in cipinden inmesine yardım ettiğini görünce ürperdim. Kadınla ilgili her şey... mükemmeldi. İsmine kadar. Gösterişli bir şekilde değil, ama her şeyi bir araya getirmiş bir şekilde.

Orta sınıf SUV'sinin üzerinde tek bir kir lekesi yoktu ve arka koltukta bir Japon balığı kırıntısı bile bulunmadığından emindim. Kusursuzca ütülenmiş, kalçasının ortasına kadar inen haki bir şort ve kolları kapalı, soluk pembe bir bluz giymişti. Ve tabii ki takıları da mükemmel uyumluydu.

Kıskançlığım alevlendiği için kendimden nefret ettim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tüm toparla hokkabazlık yapamıyor gibiydim. Kendime baktığımda kot pantolonuma bulaşmış unu ve gömleğimin üzerinde leke bırakacağını bildiğim mavi krema parçasını gördüm. Sarı saçlarım, bu sabah tereyağı bıçağıyla yaptığımdan emin olduğum bir topuzla toplanmıştı.

İç çekerek motoru kapattım. "Hazır mısın?"

Luca bir an sessiz kaldı, alt dudağını kemirdi.

İçimi bir endişe kapladı ve koltuğumda dönerek çocuğuma baktım. "Sorun nedir?"

Hemen cevap vermedi ama ben sabırla bekledim, zamanı gelince cevap vereceğini biliyordum. Bakışları kucağına düştü. "Ya iyi değilsem?"

Kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı. "Yeni şeyler denediğimizde her zaman zor olur, değil mi?"

Luca'nın turkuaz bakışları yukarı kalktı.

"Sufle yapmayı öğrenmeye çalıştığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Luca'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir sürü kötü kelime söylemiştin."

Yüzümü buruşturdum ama güldüm. "Söylemememiz gereken sözcükler, değil mi?" "Doğru," diye hemen kabul etti Luca.

"Ama çalışmaya devam ettim ve sonunda başardım. Kimse sizden bu işe girerken her şeyi bilmenizi beklemiyor. Bu yüzden kamptasınız. Zaten her şeyi biliyor olsaydın hiç de eğlenceli olmazdı."

Luca'nın omuzları çöktü. "Her şeyi biliyor olsaydım, çoktan Sparks'ta oynuyor olurum. Bu *en iyisi* olurdu."

Ona sııttım. Ben umutsuzca çocukluğumun bu kaybolan anlarına tutunmaya çalışırken o çoktan hayatından uzaklaşmayı diliyordu. "Biliyor musun, oraya ulaşmak için ne kadar çok çalıştığını hatırlarsan Sparks'a ulaşmanın çok daha tatlı olacağına bahse girerim."

Luca bir an için bunu düşündü. "Azrail en sevdiği şeyin çocuklarla oynamak olduğunu söylemişti."

"Gördün mü?" Peewee'nin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çocuğumu o anın içinde tutacaksa kabul ederdim.

"Tamam, hazırım," dedi Luca, kemerini çözerken kendine güveni yeniden canlanmıştı.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Arkasına uzandım ve dizini sıktım. "Seni arıların balı sevdiğinden daha çok seviyorum."

Gözlerini devirdi ama yine de bana duymak istediğim şeyi verdi. "Ben de seni seviyorum anne."

Luca'yı bırakarak koltuğumdan kaydım ve Evelyn'in sıcak gülümsemesiyle karşılaştım.

"Merhaba Sutton. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Harika. Bugün kampa başlamalarını görmek için heyecanlıyım. Burada kalıp izleyebilecek misin?"

Masum bir soruydu ama aynı zamanda göğsüme saplanmış bir hançerdi çünkü birkaç dakikadan fazla kalamazdım. Fırında bir tedarikçiyle buluşmam gerekiyordu. Sanki hep bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum. Anları. Asla geri alamayacağım anları.

"Bugün değil ama bu hafta içinde," diye Evelyn'i bilgilendirdim. Dudaklarını birbirine bastırdı ama başını salladı.

Onaylanmadığımı hissettim. Şu anda hokkabazlık yaptığım eşyalardan biri yere düşmüş gibi hissetmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu. Bu yüzden döndüm ve Luca'nın bir aşağı bir yukarı zıpladığı arka kapağa doğru ilerledim.

Dudaklarımdan çıkan küçük kahkahaya engel olamadım. O heyecanı, içinde akıp giden hayatı görmeye bayılıyordum. Kapağı kaldırarak çantasını aldım. "Hazır mısın, Süperstar?"

"Onları tıpkı Azrail gibi tahtalara çarpacağım!" diye tezahürat yaptı.

İçimden bir mide bulantısı dalgası geçti ama gülümsemeye zorladım. "Ya da sadece çok hızlı kayma pratiği yapabilirsin."

Luca omuz silkti. "O da olur."

"Sutton," diye seslendi Evelyn cipimin yanından.

Yaltaklanmamaya çalıştım ve çantamı omzuma atarken gülümsemeye zorladım. "Evet?"

Bana acıyan bir bakış gönderdi. "Lastiğiniz." Arka tekerleği işaret etti. "Patlayacak gibi görünüyor."

Bakışlarım lastiğe kaydı. Neredeyse tamamen sönmüştü. Araca bakarken gözlerimin arkasında bir yanma hissettim. Değiştirmem gereken sadece bir lastik değil, dört lastik birden olacaktı. Sparrow Falls'ta kar yağdığı için dört tekerlekten çekişli bir SUV almak için çok çalışmışım ama bu, bir lastik patladığında hepsini değiştirmeniz gerektiği anlamına geliyordu.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve bunun bana neye mal olacağını hesaplamaya çalıştım. Luca'yı bu kampa hazırlamak için birikimlerimin çoğunu boşaltmışım. Bu, acil durum fonumu tamamen silip süpürecekti.

"Anne?"

Luca'nın sesi düşüncelerimi böldü ve bakışlarımı çocuğuma çevirirken gülümsememi genişletmeye zorladım. "Her şey yolunda. Sadece bu lastiği çok çabuk değiştirmem gerekiyor."

"AAA'm var," diye teklif etti Evelyn.

"Sorun değil," dedim, yanaklarım yanıyordu. "Bende var."

"İşte," dedi. "Luca'nın teçhizat çantasını bana ver. Sen bunu hallederken ben de hepsini kontrol edebilirim."

Göğsüm gerildi ama başımı salladım ve çantayı ona uzattım. "Teşekkür ederim." Luca'ya döndüm. "İyi olacak mısın?"

Sadece sırtı ve başını salladı. "Daniel ve ben hükmedeceğiz!"

Gülmek istedim ama kendimi tutamadım. "Bir dakika içinde içeride olacağım. O zamana kadar iyi eğlenceler."

Evelyn çocukları piste doğru yönlendirirken bana küçük bir el salladı. Her şey acıyordu. Sanki hayatımı koli bandı ve dua ile bir arada tutuyormuşum ve her ikisi de bitmiş gibi hissediyordum. Ama şimdi duramazdım. Devam etmek zorundaydım.

SUV'un arkasına doğru ilerleyerek acil durum lastiğini gösteren paneli açtım. Sadece altmış mil gidebileceği yazıyordu. İç çektim. Eve dönerken tamirciye gitmem gerekecekti. Dudağımı dişlerimin arasına aldım, bunun ne kadar süreceğine dair sessiz bir denklem kurdum ve tedarikçi toplantısına zamanında yetişebilmek için dua ettim.

Kullanım kılavuzuyla birlikte lastiği ve krikoyu çıkardım. İyice okuduktan sonra krikoyu yerine yerleştirdim ve marşa basmaya başladım. Sanki bugün bir başarısızlık hatırlatmasına daha ihtiyacım varmış gibi, saniyeler içinde nefes nefese kalmıştım. Antrenmanlar da bir kenara bıraktığım bir başka şey olmuştu. En azından fırında yaptığım onca şeyden sonra kol kaslarım güçlenmişti.

Ellerim kriko krankından kaydı. "Bisküvi yiyen anneannenin lanet olası oğlu."

Arkamdan alçak sesle bir kıkırdama duyuldu ve donakaldım. Sesin tonunda bir şey vardı. Duman gibi yayılıyor ve tenimi hoş bir ürpertiyle kaplıyordu.

Boktan bir kraker.

Kaynağını ararken sinirlerime hâkim olmaya çalıştım ama adamı gördüğüm anda bu çabam boşa çıktı. Üzerinde atletik bir eşofman ve geniş göğsünü geren bir tişört vardı. Gözlerimin yüzüne ulaşması birkaç saniye sürdü çünkü çok uzun boyluydu. Onunla ilgili her şey ince işlenmiş kaslardan oluşuyordu. Sanki bir sanat eseri ya da bir silah gibiydi.

Kalın kaşları köşeli çenesini örtüyordu ve burnu, daha önce kırılıp kırılmadığını merak etmeme neden olan hafif bir eğriliğe sahipti. A

Başındaki şapka yüzünün bir kısmını gizliyordu ama gözlerini seçebiliyordum; sadece okyanusun dibinde bulunabilecek kadar koyu bir maviydi.

"Ne kadar yaratıcı bir dil kullandığını söylemeliyim," dedi adam.

Sesi de en az kıkırdaması kadar kötüydü. Kollarımdaki tüm küçük tüyleri diken diken eden türden bir ses tonuydu. "Birinin etrafta bir sürüngen gibi gizlendiğini fark etmemiştim," diye tersledim.

Adam teslim olmak için ellerini kaldırdı. Güçlü görünen ellerdi bunlar. Uzun, kalın parmaklar ve nasırlı avuç içleri. Sizi kaldırıp *yatağa* atabilecek türden eller. Bu düşünce tarzından bir an önce vazgeçmem gerekiyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya gelmiştim," dedi. "Lastikle savaşıyor gibi görünüyordun."

"Ben iyiyim." Sesim gergindi, arka azı dişlerim kenetlenmişti.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin? Bisküvi yiyen bir büyükanneye zarar gelmesini hiç istemem."

Ona kaşlarımı çattım. *Cidden mi?* Akıl sağlığımın son demlerini yaşadığım apaçık ortadayken benimle dalga mı geçiyordu? "Tamir edeceğim. Ve aşırı büyümüş bir sporcunun yoluma çıkmasına ihtiyacım yok."

Adamın dudakları kıkırdadı. "Spor topu mu?"

Elimle onu işaret ettim. "Belli ki bir çeşit sporcusun. Teçhizat. Kaslar-"

"Kaslar, ha?" diye sordu, ses tonuna eğlence karışmıştı.

Kaşlarım çatıldı, gözlerim parladı. "İlgilenmiyorum."

Adam yine kıkırdadı. "Anlaşıldı. Sana ve büyükanneye iyi şanslar. Onun bisküvilerinden çalma."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Oh, Savaşçı mı?"

Başımı kaldırdım, hâlâ ters ters bakıyordum, ama adam bana bir lakap taktığı için şimdi daha sert bakıyordum.

Bana sırtıttı, bu hareket beni çok yakından bakmak istemediğim bir yerimden vurdu. Yanağını işaret etti. "Burada küçük bir şey var."

Adam uzaklaşmak için döndüğünde hareketsiz kaldım. Yürüyüşü bile sıcağı. Muhtemelen kıcı, o lanet olası koşucuların içinde bile bir çeyrekliği zıplatacak kadar kaslı görüldüğü içindi.

Biriyle yatmam gerekiyordu.

Ayağa fırlayarak aceleyle sürücü kapısına gittim ve siperliği indirdim. Yüzümün her tarafına yağ bulaşmıştı.

Harika. Harika.

COPE

Aylardır ilk kez gerçek bir gülümsemeye sahip olduğumu hissettiğim kadından uzaklaştım, o hipnotize edici turkuaz gözler zihnimde yanıp sönüyordu. Vahşiydi, bundan kesinlikle emindim. Ateşli ve biraz da kararlıydı. Ona büyük saygı duyuyordum. Yardım etmeme izin vermesini dilesem bile.

Bir kez daha bakmak için omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım ve neredeyse ayaklarım takılıyordu. SUV'unun ön koltuğuna yaslanmış, aynada yüzünü inceliyordu ama duruşu kot pantolonunun kotunun kalp şeklindeki poposunu ve kıvrımlı kalçalarını germesine neden oluyordu. *Parmaklarımı* içine sokmak istediğim kalçalar. Cehenneme gidiyordum.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek kendimi önümdeki tesise odaklanmaya zorladım. Dışarıdan bile, buralarda paten kayarak büyüdüğüm yerlerden çok daha güzel görünüyordu. Seattle'daki profesyonel tesisimiz kadar güzel değildi ama çok az yer öyleydi. Ve Arnie böyle yeni bir yer inşa etmeye karar verdiği için toplum şanslıydı.

Tam kapıya ulaşmak üzereyken telefonum çaldı. Omzumdaki teçhizat çantasını düzelttim ve cebimden cihazı çıkardım, ekranda takım arkadaşımın ve dostumun adını gördüm.

TEDDY

Elçiye zeval olmaz ama birisi kavganın videosunu ele geçirmiş.

I Lanetlenmiş. Bu değildi. olarak yaratıcı olarak Savaşçının Bisküvi yiyen büyükanne, ama çok daha fazla F vardı.

Metin başlığından çıktım ve bir hokey bloguna girdim. Video ana sayfadaki ilk şeydi. Üzerine dokundum.

Bir dış ses duyulurken Marcus ve ben birbirimizin etrafında döndük. "Buzda kavgalar görmeye alışkınız, ama genellikle takım arkadaşları arasında değil."

Videoda eldivenlerimi çıkarıp Marcus'u yere serdiğim görülüyordu. Görüntüler belli ki pistteki güvenlik kameralarından alınmıştı. Biraz grenliydi ve ses yoktu, bu da ben onu yere sermeden önce o pisliğin ağzından çıkan küfürleri duyamayacağınız anlamına geliyordu.

Seslendirme son zamanlarda neyim olduğunu sormaya devam etti. Milyon dolarlık soru da bu değil miydi zaten? Onlara bir cevap vermek isterdim ama verecek bir cevabım yoktu. Tek bildiğim basının aldığı tüyoların işe yaramadığıydı.

Olası her hata mikroskop altında gibi görünüyordu. Ama bundan daha kötüsü uydurulan şeylerdi. Bir sunucuya kaba davrandığım iddiasından, herkesle yattığıma dair suçlamalara kadar her şey. Ve bu saçmalıkları yapan ben değildim. Bir aziz değildim ama bir köpek de değildim. Ve hayatımın büyük bölümünde iki inanılmaz kadın tarafından yetiştirilmiş olmak, onlara sağlıklı bir saygı duyduğum anlamına geliyordu.

Ayrıca, annem ya da Lolli Nine bir kadına kötü davrandığımı duyarlarsa canıma okurlardı.

Medyada kimin benimle uğraştığından emin değildim ama çöplerimi karıştırmışlar, eski sevgilimin özel sosyal medya hesaplarına girip fotoğraflarını çalmışlardı ve şimdi de bu.

Yeni bir mesaj geldiğinde telefonum tekrar çaldı.

LINC

Videoyu görmezden gelin ve bunu mahvetmeyin. Her şey yolunda giderse, bu size ihtiyacınız olan iyi basın bir kısmını sağlayacaktır.

Sanki bu beni üzerime yönelen tüm dikkatlerden koruyacakmış gibi şapkamı alnıma doğru çektim. Seattle Sparks'ın sahibi arkamı kolladığı için çok şanslıydım. İyi bir patrondan daha fazlasıydı; aynı zamanda bir dosttu. Belki de ikimiz de kendi payımıza düşen zorlukları yaşadığımızı birbirimizde okuduğumuz için. Belki de ikimiz de buza ve saçmalıklardan arınmış saf oyuna aşık olduğumuz için. Her iki durumda da, arkamda olduğu için minnettardım.

BEN

Tamamdır patron.

LINC

Siktir git.

Dudaklarım kıpırdadı ama videoyu hatırlatan bu sırtış çabucak kayboldu. Zaten ince bir buzun üzerindeyken ihtiyacım olan son şey buydu. Boynumu kırdım, omzumdaki sakatlıktan sonra hep orada toplanan baskıyı biraz hafifletmeye çalıştım ve pistin kapısını açtım.

Hava yüzüme çarptığı anda milyonlarca anı da beraberinde geldi: Babam patenlerimi bağlamama yardım ediyordu, o, annem ve Colson tayfasının geri kalanı tribünde, küçük yaştaki maçlarımda avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Bunu özlemiştim. Profesyonel olmadan önce nasıl hissettiğimi özledim ve tüm saçmalıklar resme girdi.

Arnie'nin yarattığı şeye hayran kalarak tesisin içinde ilerledim. İki pist, bir restoran ve atıştırmalık standı, birden fazla soyunma odası ve hatta bir spor salonu vardı. Paten kiralama bölümüne ulaşana kadar mekânın derinliklerinde dolaştım. On beş yaşlarında görünen genç bir kız tezgâhın arkasında duruyordu.

"Beni Arnie'nin ofisine yönlendirebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette-" Bakışları benimkilerle kilitlenince sözleri kesildi. Gözleri irileşti. "Copeland Colson?" diye ciyakladı.

Yüzümü buruşturdum. "Bana Cope de ve buradaki varlığım ikimizin arasında kalsın."

Bunun geçici bir dilek olduğunu biliyordum. Çok geçmeden, geri döndüğüm haberi yayılacaktı. Buradaki çocuk kampında gönüllü olarak çalışıyordum. Ama Arnie bu tiplere haddini bildireceğine söz vermişti. Ben sadece anonimliğimi biraz daha korumak istiyordum.

Kızın gözleri daha da büyüdü. "Tabii ki. Seni patlatmayacağım. Ben sadece-" Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Ben de senin gibi orta sahada oynuyorum. Ayak hareketlerini milyonlarca kez izledim, öğrenmeye çalışıyorum. Ya bilek vuruşun? Öldürücü."

Kaşlarımla şaşkınlıkla kalktı. Görünüşüne bakılırsa, onun bir patenci olduğunu düşünebilirdim. Muhtemelen buz zamanı için ödeme yapmak üzere gişede çalışıyordu. "Hokey oyuncusu mu?"

Başını salladı. "Arnie gelecek yıl için bir kız takımı kurmaya çalışıyor."

"Bu iğrenç. Bu yaz çocuklara koçluk yapıyorum, eğer bir gün kamptan sonra buralarda takılırsan sana otuz dakikamı ayırabilirim."

Kızın gözleri sanki ona bir midilli vaat etmişim gibi parladı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Karşılığında tek istediğim bana Arnie'nin ofisinin nerede olduğunu söylemen."

Kızardı. "Kusura bakma. Merdiven şu koridorun sonunda." İşaret etti. "Yukarı çık, sağdaki ilk kapı."

"Teşekkürler."

Kız başını salladı, şu oyuncak bebeklerden birine benziyordu ve ben uzaklaşırken kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Arnie'nin ofisine iki dakikadan kısa bir sürede ulaştım. Kapıdaki levhada *Sahibi ve Baş Pislik* yazıyordu. Huysuz adama uyuyordu.

Kapıya üç kez vurdum ve içeriden böğürdü. "İçeri gel ve lanet kapımı kırmaya çalışmayı bırak."

İçeri girerken sııttım. "Kimse sana ağzından çıkana dikkat etmen gerektiğini öğretmedi mi? Etrafta çocuklar var."

Arnie bana kaşlarını çattı. "Kimse sana büyüklerine saygı göstermeyi öğretmedi mi? Önemli biri olmak sana pislik yapma hakkı vermez."

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine geçip çantamı yere bırakarak kendimi içine bıraktığımda sırtışıım daha da genişledi. "Nasılsın bakalım?"

"Görünüşe göre senden daha iyiyim." Sanki tartışmam için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Basın pisliğin teki," diye mırıldandım.

Arnie sandalyesinde arkasına yaslandı. Ben altı yaşındayken ilk pistine başladığında sahip olduğu sandalyenin aynısı olduğundan oldukça emindim. "Onlara hammadde vermezsen ancak bu kadarını yapabilirler."

Çenemdeki bir kas titremeye başladı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Arnie alay etti. "Bahanelerin çamaşır listesini duymak istemiyorum, evlat.

Sadece işini yap ve iyi yap."

"Eğer bedavaya yapıyorsam bunun bir iş sayılacağından emin değilim."

Karşımda oturan adam kaşlarını çattı, yüzündeki oluklar derinleşti. "Bana dudak bükme. Yaşlı olabilirim ama hâlâ kıcını tekmeleyebilirim."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Hiç şüphem yok. Şimdi, bana bu kampı anlatmak ister misin?"

Arnie başını sallayarak onayladı. "Bu grup için on yaş ve altı çocuklarımız var. Müsabakalara başladığınızda onları ayırmanız gerekecek ama size yardımcı olması için her zamanki koçumuzu getirdim. Siz ikiniz takım olabilirsiniz."

"Kulağa oldukça basit geliyor."

"Sen bile bunu başarabilirsin."

Kıkırdadım. "Ah, Arnie. Ben de seni özledim." "Siktir git," diye mırıldandı.

"Hey. Paten tezgahında çalışan kız. Hikayesi ne? Hokey oyuncusu olduğunu söyledi."

Arnie'nin yüzüne bir gölge düştü. "Hayden. İyi çocuktur. Annesi tam bir baş belası. Hayden yazları ve okuldan sonra burada çalışıyor. İki küçük kız kardeşini sık sık getirir. Onlara ablalıktan çok annelik yaptığını hissediyorum."

Kahretsin.

"Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa her zaman Fallon'u arayabileceğini biliyorsun." Küçük kız kardeşim bir sosyal hizmet uzmanıydı ve onun kanayan kalbi, masasına gelen her çocuk için ölümüne savaşıacağı anlamına geliyordu.

"Bazen sistem yarardan çok zarar veriyor. Herkes Colson'ların yanına düşecek kadar şanslı olmayabilir."

Kendimi bildim bileli ailem evlatlık sistemiyle iç içeydi. Shep adında bir üvey kardeşim ve Trace, Kyler, Rhodes ve Arden adında dört üvey kardeşim vardı. Fallon benim tek kan kardeşimdi. Kaybettiğimiz kardeşimden başka. Jacob'la ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Bugün bununla uğraşamazdım.

Arnie'ye "Anlıyorum," dedim. "Ama kötü olduğunu hissedersen onu ara." Ya da ben arardım.

Arnie bana el salladı. "Yapacağımı biliyorsun. Şimdi kışını kaldır ve Buz.

" Ayağa kalkıp çantamı alırken sııttım. Çantam Geri dönmek güzeldi. Arnie'nin tanıdık, dikenli ilgisi Sparks'ta uğraştığım politikadan çok daha iyiydi. En azından onun umurunda olduğunu biliyordum. Seattle'da herkes sadece kendi arkasını kolluyordu.

Merdivenlerden inerken heyecanlı seslerin gürültüsünü duydum. Kampta yirmi dört çocuk olacaktı. Çok değil ama fazlasıyla yeterliydi. Ve onları neredeyse tam bir gün boyunca idare etmek çok zor olacaktı.

Kaotik gürültünün geldiği yöne doğru ilerlerken, izlerimde durdum. Otoparktaki kadın oradaydı. Aynı turkuaz gözlere sahip küçük bir çocuğun önünde çömelmişti. Başını çocuğa doğru eğmiş, hafifçe teşvik ediyor gibiydi, yanağında hâlâ hafif bir yağ lekesi vardı.

Çocuk sanki aya asılmış gibi ona bakıyordu ve ben de onu suçlamadım. Ama sonra parçaları birleştirdim. Benim kampımda bir çocuğu vardı. Bu da muhtemelen evli ya da bir partneri olduğu anlamına geliyordu.

Bir hayal kırıklığı parıltısı beni mızrakladı. Bu beni şok etmişti çünkü son ilişki girişimim felaketle sonuçlanmıştı. Bana göre değildi. İnsanlar çok yakınlaşıyor, saklamak için elimden gelen her şeyi yaptığım sırları bilmek istiyorlardı. Böylesi daha iyiydi, Savaşçı'nın alınması.

Çünkü inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı: Yalnız kalmam her zaman daha iyi olacaktı.

SUTTON

Luca'yla serbest paten yaparken burada bulunduğum zamanlardan tanıdığım koç tribünlerin önüne geldiğinde LUCA sıranın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Hepiniz hoş geldiniz," diye seslendi Koç Kenner. Çocukların hepsi tezahüratla karşılık verdi.

Kenner sıırttı. "Hepinizin heyecanlı olduğunu duyduğuma sevindim." Bakışları kalabalığın üzerinde gezindi ve benim üzerimde durdu. Gülümsemesi sıcaklaştı. Muhtemelen benim yirmi dokuz yaşımdan on yaş kadar büyüktü ama çekici ve formdaydı.

Bir şeylerin, herhangi bir şeyin titreşimini aradım ama hiçbir şey yoktu. Tam da heyecan duymam gereken türden bir adamdı: nazik, sorumluluk sahibi, çocuklarla arası iyi ve düzenli bir işi vardı. Yine de hiçbir şey yoktu. Sanki içimde bir ölü vardı.

Ama sonra otoparkçının sesini duyduğumda hissettiğim kızarıklığı hatırladım. Tenimin farkındalıkla nasıl ısındığını ve karıncalandığını. *Kahretsin*. Bu tür bir büyücü kartlarda yoktu.

"Pekâlâ, şimdi heyecanlandıysan bekle," diye devam etti Kenner. "Sizin için epey destansı bir sürprizim var... Kampın tamamı için ikinci koçumuzu takdim etmek istiyorum. Lütfen Copeland Colson'a hoş geldin deyin. Diğer adıyla-"

"Azrail!" diye bağırdı sayısız çocuk, benimki de dahil.

Luca ayağa kalkmış, bağılıyor ve tezahürat yapıyordu ama ben sadece yukarıya, yukarıya, koyu mavi gözlere bakabiliyordum. Parçalar sarsıntılı bir şekilde bir araya geldi. Colson kardeşlerden birinin hokey oynadığını biliyordum ama Seattle'da yaşadığını ve eve sadece bir iki haftalığına geldiğini sanıyordum. Ama buradaydı. Sadece bir hokey oyuncusu değil, aynı zamanda oğlumun takıntısıydı ve otoparkta sürüngen dediğim adamdı.

Tribünlerin altına girip ölmek istedim.

"Selam millet," diye selamladı. "İsterseniz bana Koç Cope ya da Koç Reaper diyebilirsiniz. Bana hep Koç denmesini istemişimdir."

Herkes güldü ve yanımdaki annenin özlem dolu bir iç geçirdiğinden oldukça emindim.

"Önümüzdeki ay seninle takılmak için sabırsızlanıyorum. Çok eğleneceğiz ve çılgınlar gibi hokey oynayacağız!"

Daha fazla tezahürat patladı.

"Pekâlâ çocuklar," diye seslendi Koç Kenner. "Hafif bir ısınma için buza çıkın."

Etrafımdaki herkes hareket etmeye başladı ama ben Luca'nın kolunu tuttum. "Bundan emin misin?"

Çok şeker yediği zamanki vahşi bakışları vardı. "Şaka mı yapıyorsun anne? Bu bir *rüya*!" Kolunu kurtardı ve onu Oompa Loompa'ya benzeten kıyafetleriyle paytak paytak piste doğru yürüdü. Onun gidişini izlemek zorundaydım.

Bir boğaz temizlendi. Bakışlarım kaynağa yöneldi ama ne bulacağımı zaten biliyordum. Cope orada duruyordu, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu - öpüşmek için yapılmış gibi görünen dudaklar ve... Kendimi sersemliğimden kurtardım.

O yola girmeyeceğim.

Doğrudum ve bakışlarını tam olarak karşıladım. Ondan en az bir karış kısa olduğum için yapabildiğim kadarıyla. "Koç," diye selamladım.

Gülümsemesi genişledi. "Kulağa hoş geliyor."

"Güç açlığı mı?" Nefesimin altında mırıldandım.

Cope sadece kıkırdadı ve lanet olsun ki tenim daha önce verdiği tepkiyi vermedi. Bütün sinir uçlarım Cope'un dokunuşu için ağlıyormuş gibi hazır olda bekliyordu. İçimdeki ürpertiye görmezden gelmeye çalışırken kollarımı belime doladım ve kendime sarıldım.

Cope kaşlarını çattı.

"Üşüdün mü?" "Ben iyiyim."

"Yarın kat kat giyinmek isteyebilirsin. Rink tarafı oldukça serin olabilir."

"Bunu aklımda tutarım."

"Sutton," diye selamladı Koç Kenner. "Seni gördüğüme sevindim. Cope'la tanışmışsın."

Kenner'a daha sıcak bir gülümseme gönderdim. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Fırına geri dönmem gerekiyor ama herhangi bir sorunla karşılaşırsanız cep telefonum kabul formunda yazılı."

Kenner'ın ifadesi yumuşadı. "Luca iyi olacak. Sen merak etme. Kimse tam temaslı oynamayacak."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Bunu Luca'ya söylemek istemeyebilirsin. Kalbinde birini panolara çarpmak var." Cope'a sert bir bakış attım. "Anlaşılan bunu en sevdiği oyuncu olan Azrail'den öğrenmiş."

Cope yüzünü buruşturdu, biraz suçlu görünüyordu. Ama ben sadece otoparka doğru yöneldim ve unutulmaz mavi gözlü adamdan uzaklaştım. Çünkü uyduğum bir kural varsa o da buydu.

Sporcu yok. Bir daha asla.

O günlerden biriydi. İyi olmayan, çok kötü olanlardan biri. Kendime bunların hiçbirinin felaket olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Luca ve ben güvende ve sağlıklıydık. Başımızı sokacak bir evimiz ve soframızda yemeğimiz vardı. Ama bunu kafamda defalarca tekrarladıktan sonra bile, yine de kendimi kaybetmek üzereydim.

"O kadar kötü mü?" Başımı fırının mutfağındaki buzdolabına doğru eğdiğimde Thea sordu.

Önceki tedarikçim emekli olduğu için yeni tedarikçimle görüşmeyi yeni bitirmiştım. Yeni adam işinin ehli, profesyonel ve kibar görünüyordu ama fiyatları neredeyse iki katıydı.

"Sorun olmaz," diye yalan söyledim. Yalan söylemekte ustalaşmıştım. Çünkü yalan söylemezsem Thea ve Walter yardım etmeye çalışacaktı. Ve benim sorunlarımın ağırlığına ihtiyaçları yoktu.

Walter büyükbabacan bir tavırla omzumu sıvazladı. "Çok yorucu bir gün geçirdin."

"Ve daha öğlen bile olmadı," diye mırıldandım, kendimi doğrulmaya zorlayarak. Döndüm ve sırtımı buzdolabına yaslayarak

metal yüzey tenimi serinletti. En azından bu sefer hipnotik mavi gözler ve tüm kaslar yerine panik yüzünden aşırı ısınmıştı. "Shep'in kardeşinin hokey kampına koçluk yapacağını bana neden söylemedin?" Thea'ya sordum.

Kaşları çatıldı. "Trace mi Kye mı? Hokey oynadıklarını bile bilmiyordum."

Başımı salladım. "Cope." Adını söylemek bile tüylerimi diken diken etmişti. *Lanet olsun ona.*

Thea'nın yeşil gözleri büyüdü. "Cope Luca'nın kampında koçluk mu yapıyor?" Başımı sallayarak onayladım.

"Shep Seattle'a döneceğini söylemişti."

"Görünüşe göre dönmemiş. Çünkü tüm ihtişamıyla oradaydı ve Luca neredeyse küçük aklını kaybediyordu çünkü Cope aynı zamanda onun en sevdiği oyuncu."

Bu kez Thea'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Cope Azrail mi?"

"Bunu bilmen gerekmiyor mu?" Ben suçladım. "O senin erkek arkadaşının kardeşi."

Thea omuz silkti. "Ben pek spor hayranı değilim. Shep Cope hakkında konuşur ama kariyerinden pek bahsetmez. Cope'un koçluk yaptığını bildiğini de sanmıyorum." Telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. "Ona ne olduğunu soracağım."

Zil çaldı, yeni bir müşteriye işaret ediyordu. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve tezgâhın arkasından çıktım. Yeni gelen müşteriye bakarken gülümsememi kaybetmemek için kendimi zor tuttum. Rick Anderson, binanın sahibi olmasına rağmen fırınıma hiç uygun görünmüyordu. Bu küçük kasabaya hiç yakışmıyordu.

Dışarıdaki neredeyse doksan derece sıcakta onu terden kovalara çevirmesi gereken koyu renk bir takım elbise giymişti, koyu renk saçları çok fazla jöleyle geriye doğru taranmıştı ve gözleri bir fareninki gibi boncuk boncuktu.

"Sutton, seni görmek çok güzel. Sen ve küçük Luca nasılsınız?"

Yanağımdaki kaslar seğirmeye başladı. "İyi. Gerçekten iyiyiz. Ya sen?"

"Oh, şikayet edemem. İki bina daha satın aldık, yani işler iyi."

"Tebrikler. Bu harika bir şey. Bugün sizin için ne yapabilirim?" İşleri hızlandırabileceğimi umarak sordum.

Rick, kaplamalarından daha sahte olduğu anlaşılan bir hayal kırıklığı bakışı gönderdi. "Aslında buraya iş için geldim. Tüm bu genişleme sürecinde, korkarım kiracılarımla çok fazla anlaşma yaptığımı fark ettim. Fırının ve üst kattaki dairenin kirasını yükseltmem gerekiyor. Tüm detaylar burada." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bu, fırın için ay başında, daire için de haftadan haftaya olduğu için gelecek hafta geçerli olacak."

"Ama kiramı yılda sadece bir kez artıramaz mısınız?" Rick üç ay önce kiramı artırmıştı. Bu canımı yakmıştı ama idare etmiştim. Üst kattaki daireyi haftalık kiralamak işe yaramıştı ama hiçbir şey beni başka bir zamdan kurtaramazdı.

Boncuk gibi gözlerini bana dikti. "Kira sözleşmemiz sana bunu garanti etmiyor, Sutton. Sparrow Falls çevresinde fiyatlar artıyor. Zamana ayak uydurmak zorundayım. Eminim anlıyorsundur."

Anlamamıştım. Ama konuşamıyordum da. Tek düşünebildiğim, Rick karanlık bir iş çeviriyor olsa bile buna karşı koymak için bir avukat tutacak paramın olmadığıydı. Ayrıca sihirli bir şekilde ortaya çıkıp arkamı kollayacak biri de yoktu.

Beynimin bir kısmı, Rick'in dünyamı tamamen patlattıktan sonra dışarı çıkarken çok şık ayakkabılarının yerde tıkırdadığının farkındaydı. Kâğıt parçasını elime alırken ellerim titredi. Kâğıdı açtığımda gözlerimin dolmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kâğıttaki rakamlar aşılıamazdı. Fırını ya da dairemi elimde tutabilirdim ama ikisini birden yapamazdım. Hiçbir yolu yoktu. İkisini de bırakırsam her şeyimi kaybederim.

COPE

Çocuklar çığlıklar ve savaş naraları atarak buzun üzerinde hücum ederken MAYHEM HÜKÜM SÜRÜYORDU. Bazıları yarıştı, diğerleri ise pedlerinin sağladığı korumanın tadını çıkararak birbirlerine çarptı. Çok sevimliydi.

Kenner kayarak yanımda durdu. "Olayların diğer tarafında olmak nasıl bir duygu?"

Luca'nın Daniel adında başka bir çocuğun etrafından dolanmasını izledim. Hiç hokey tecrübesi olmayan birine göre pateni çok iyiydi. "Güzel sayılır," diye itiraf ettim. "Bana oyunun saf olduğu zamanları hatırlatıyor."

Kenner bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Çok fazla kart göstermiş olma hissi içimde çalkalanırken çabucak tavrımı değiştirdim. "Ve düdüğü elinde tutan kişi olmak çok iyi hissettiriyor." Boynumdaki düdüğü kaldırdım ve iki kez kısa kısa çaldım. "Bugünlük bu kadar, sizi canavarlar. Yarın görüşürüz."

Alkışlar ve protestolar birbirine karışmıştı ama tüm çocuklar panolara ve onları bekleyen ailelerine doğru ilerlemeye başladı. Sarı saçları ve turkuaz gözleriyle kalabalığı taramaktan kendimi alamadım. Onu gördüğüm anda gözümü alamadım.

Ne kadar güzel olduğundan daha fazlasıydı. Sanki söylediği şey dünyadaki en önemli şeymiş gibi oğlunun etrafında koruma ve dikkati eşitleyen bir hareketle kıvrılmasıydı. Sahip olduğum kardeşlerimle birlikte büyüdüğüm ve çoğunun koruyucu aileye verilmesine neden olan şeyleri bildiğim için, bu tür bir ilgiyi görmenin çok nadir olduğunu biliyordum.

Ve bunun nasıl bir hediye olduğunu biliyordum. Bunu hissetmiştim. Sanki hiçbir şey ağızımdan çıkan saçmalıklardan daha önemli değilmiş gibi. Görünmez bir darbe solar pleksusuma çarptı, ama taştan bir yumruk da olabilirdi. Bir taş yumruk olması önemli değildi.

Jacob'ı ve babamı kaybetmemin üzerinden on yedi yıl geçmişti; keder hâlâ bir yumruk gibi saldırıyordu. Keder ve suçluluk.

"Ben olsam oraya gitmezdim."

Kenner'ın sesi sarmal düşüncelerimi böldü ve kendimi karanlıktan, gıcırdayan lastiklerin ve kırılan camların anısından çekmeye çalışarak göz kırptım. Çok fazla acı. Yavaşça, pist tekrar odak noktasına geldi.

Sutton, Luca'nın giysilerini çıkarmasına yardım etmeyi neredeyse bitirmişti. *Ne kadar zamandır bakıyordum? Kahretsin.* Bakışlarımı koç arkadaşşıma doğru zorladım. "Pardon, ne dedin?"

Kenner başını ona doğru eğdi. "Sutton Holland. Ben olsam oraya gitmezdim. Çok şey yaşadığını hissediyorum."

Sertleştım, bu tepki birçok şeyden kaynaklanıyordu. Birincisi, Kenner'ın gözünü Sutton'a diktiği açıktı. Kadınla paylaştığım tek şey birkaç şakalaşmadan ibaretken buna duyduğum kızgınlık gülünç olmanın ötesindeydi. İkincisi, dikkatimi çekmeye devam eden kadın görünüşe göre bekârdı - ihtiyacım olan bir cazibe değil. Ama her şeyden önemlisi Sutton'ın geçmişindeki bir şeyin ona zarar vermiş olabileceği bilgisiydi.

Kenner muhtemelen sık kafalı bir eski sevgilisi olduğunu kastetmişti. Ama daha fazlası olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Gözlerimin kendi aklı varmış gibi bakışlarım tekrar Sutton'a kaydı. Tesisin kapısına doğru giderlerken Luca'nın eli sıkıca onunkinin içindeydi ve devasa teçhizat çantasını sanki hiçbir şey değilmiş gibi taşıyordu.

Dünyanın yükünü omuzlamaya alışkın olduğu her halinden belliydi. Peşinden gitmek, çantayı elinden almak ve lanet olası cipine taşımak için içimde tuhaf bir dürtü vardı. Şimdiye kadar yeni bir lastiği olmasını umduğum bir araç.

"Başa çıkmak mı?" Kenner itti.

Başımı salladım. "Üzgünüm, öyle bir şey değil. Sadece bana birini hatırlatıyor."

Ne aptalca bir yalandı. Kadınla belki on dakika geçirmiştim ve onun türünün tek örneği olduğunu zaten biliyordum.

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandı Kenner. "Haddimi aşmak istememiştim."

Lanet olsun, yapmadı. Sutton'ın etrafına işemek istedi. Onun gibi adamları tanırdım. Uzun bir oyun oynadılar. Biriymiş gibi davranarak

alçakgönüllü bir arkadaş ama her zaman onun pantolonuna girme hedefiyle.

Gülümsemeye zorlarken arka dişlerim birbirine çarptı. "Endişelenme dostum."

Bir figür buzun üzerine doğru itilirken bir hareket dikkatimi çekti. Hareketlerinin rahatlığı bana orada evinde olduğunu söylüyordu. Patenleri bana onun bir artistik patinajcı olduğunu söylüyordu.

Pisti altı uzun adımda geçti. "Evde bir efsane olduğunu duydum."

Bakışları üzerimde öyle bir gezindi ki geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. *Tanrım*. Kız on sekiz yaşından biraz büyük görünüyordu. Ve bu benim tarzım *değildi*. On sekiz yaşımdan beri. Ve bu on iki yıl önceydi.

"Raven," diye soğukkanlılıkla selamladı Kenner.

Kız ona tatlı tatlı gülümsedi, mürekkep rengi siyah atkuyruğunun ucunu parmaklarının etrafında kıvırdı. "Koç. Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Tanıştırılmak istemiyordum.

Kenner'ın dudakları kıpırdadı. "Bana onu zaten tanıyormuşsun gibi geldi." Kızın yanakları kızardı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Memnun oldum Raven. İşim var. Yarın görüşürüz, Koç." Patenimin kenarını iterek kızın etrafından dolaştım ve panolara doğru ilerledim ama orada bekleyen iki figürü gördüğüm anda neredeyse taytlı piranaya geri dönecektim.

Tüm kardeşlerim arasında *elbette* Trace ve Shep buradaydı. Ailemde her kardeşin bir rolü var gibiydi. Trace bizi hep hizada tutardı, en büyükleri olduğu ve aynı zamanda Mercer County'nin şerifi olduğu için bu uygundu.

Shep bakıcıydı, her zaman iyi olduğumuzdan emin olan kişiydi. Geçmişte, başkalarının refahı zaman zaman onunkinin pahasına olmuştu. Ama Thea'yla tanıştığından beri onda bir değişim seziyordum. Daha dengeliydi. Ama bu hepimizi kaç kez kontrol ettiğini değiştirmiyordu.

Çıkışa doğru kayarken kolay bir gülümsemeye zorladım - kardeşlerimin benden beklediği türden bir gülümseme. Çünkü benim de oynamam gereken bir rolüm vardı. Sakin. Gözüpek. Biraz pervasız. Orada kalmak, gerçeği kimseye söylemekten daha kolaydı.

"Kim beni darbetti?" Buzdan çıkıp mindere adımımı atarken sordum.

"Sakin ol," dedi Shep. "Kimse darılmadı. Thea'nın bu kampta çocuğu olan bir arkadaşı var. Thea'nın ona senin koçlardan biri olduğunu neden söylemediğini öğrenmek istedi."

Sıraya oturup patenlerimin bağcıklarını çözerken irkildim. Shep'in sözlerindeki suçlama çok açıktı. *Ona* neden söylemediğimi bilmek istiyordu. Trace'in sessiz bakışları da bu konuyu vurgulamak için yeterliydi.

Patenlerimden birini kaydırarak çantamı aldım. "Yeni gelişme. Linc ve Koç Fielder bunun benim için iyi bir hamle olabileceğini düşündüler."

Ben ikinci patenimi çıkarırken Shep ve Trace uzun bir süre sessiz kaldılar. Sonunda Trace konuştu. "Son zamanlarda medyada çıkan haberler yüzünden."

Ses tonunda yargılama yoktu ama ben yine de hissettim. Beni kontrol ettiğini bilmenin rahatlığıyla. Trace bazen bir kardeşten çok şartlı tahliye memuru gibi hissediyordu.

Patenlerimi çantama tıktırdım ve spor ayakkabılarımı giydim. "Medyanın akbaba olduğunu biliyorsun."

Yine sessizlik. Bu sefer konuşmayı Shep yaptı. Sanki bir tür iyi polis, kötü polis oyunu oynuyorlardı. "Neler oluyor? Marcus Warner'ı hiçbir tahrik olmadan yumrukladığın bir video var. Bu sen değilsin."

Parmaklarım çantamın askısına dolandı. Hayır, o ben değildim. Ve bu, hikâyede daha fazlası olduğuna dair ilk ipucu olmalıydı. Ama Shep bana bunu bile vermiyordu.

Ve bazı açılardan bunu anlıyordum. Bana Azrail denmesinin bir sebebi vardı. Çünkü buzda acımasızlığımla tanınırdım. Eğer takım arkadaşlarımdan birine saldırırsanız, ben de size saldırırdım.

Dallas'a karşı oynadığımız maçta da aynen böyle olmuştu. Buza adım attığımız andan itibaren kanlı bir savaş olmuştu. Ama ben bunu daha önce hissetmiştim. Havada çıtırdayan bir uyarı.

Sol kanadım Louie, kaburgalarına bir sopa yemişti ve ben buna izin veremezdim. Dallas'lı oyuncunun üzerine gittim ama

Teddy'yi açıkta bırakmıştı. İki rakip oyuncu onu oyun dışı bıraktı ve Teddy'nin ön koluna aldığı sert bir kesik birkaç maç sahalardan uzak kalmasına neden oldu.

Ertesi günkü antrenmanda Marcus'un söyledikleri hâlâ kulaklarımda. *"Takım kaptanımız kahramanı oynamak zorundaydı. Değil mi Colson? Ama hepimiz gerçeği biliyoruz. Önemsediğin tek kişi kendinsin. Ve bu hepimizin ölümüne neden olabilir."*

"Başa çık," diye bastırdı Shep. "Bize neler olduğunu anlat."

Ayağa kalktım. "Bir şey yok. Ben iyiyim. Sadece basın peşimi bırakmıyor ve kardeşlerim patlamak üzere olan bir serseri mayın olduğumu düşünmek yerine arkamı kollasalardı iyi olurdu."

Söylediğim şey çok aptalcaydı ama özür dilemek için durmadım. Sadece kapıya doğru yöneldim ve yaz sıcaklığına çıktım. Ancak sıcaklık, kemiklerime yerleşmiş olan soğğun ısırığını almak için hiçbir şey yapmadı. Serseri bir mayın olmaktan çok daha kötü olduğumu söyleyen bir şey. İnsanları panolara fırlatmak da öfkemi bir zamanlar olduğu gibi kontrol altında tutmuyordu.

SUTTON

Pistin otoparkına girdiğimde GÖZLERİM YANIYORDU. Bu süper erken sabahlar beni öldürmeye çalışıyordu. Bugünkü ekstra cupcake siparişi bir nişan partisi içindi. Neyse ki müstakbel gelin, denenmiş ve gerçek gelin beyazı yerine tuhaf bir şey istemişti. Kendisinin ve nişanlısının hayatlarındaki önemli anları temsil eden kekler istemişti.

Birlikte çıktıkları yolculuk hakkında her şeyi dinlediğim eğlenceli bir proje oldu. Gittikleri üniversitenin maskotu olan sevimli bir kunduzu, rekabetçi frizbi golf hobileri için bir frizbiyi, nişanlısının ona eş olmayı teklif ettiği yer için dağların üzerinde bir gün batımını ve benim favorim olan sevgili schnauzer'ları Samson'ın bir benzerini seçtik.

Ancak karmaşık sanat eserleri her zaman daha basit olan işimin üç katı kadar zamanımı alıyordu. Yorgun düşmüştüm, sırtım ağrıyordu ve gözlerimi kısarak baktığım için görüşümün hâlâ düzelmediğinden emindim. Yine de buna değiyordu. Çünkü topluluk içinden giderek daha fazla tavsiye alıyordum. Ve belki bu devam ederse, fırını ve dairemi elimde tutmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Koç Reaper bu hafta sonunda takma adlarımızı seçeceğimizi söyledi," dedi Luca park yerine girerken.

Bu korkunç isim karşısında irkilmekten kendimi alamadım. *Reaper mı?* Kim kariyeri boyunca bu isimle anılmayı seçerdi ki?

"Superstar'ı çok severim," dedim motoru kapatırken.

Luca gözlerini devirdi, yedi yaşından çok daha büyük görünüyordu. "*Mooooom*, bu çok aptalca."

Göğsümü tuttum. "Kalbine bıçak sapla, evlat. Lakabımı beğenmedin mi?"

Luca kıkırdadı, daha çok onun yaşında görünüyordu. "Ö v ü n ü y o r m u ş u m gibi geliyor."

Haklıydı. Koltuğumda iki büküm oldum. "Biliyor musun, lakabının diğer insanlara neler hissettirebileceğini düşünmen hoşuma gidiyor. Bu bana ne kadar nazik olduğunu gösteriyor."

Luca'nın yanakları pembeleşti. "İnsanların beni bir konuda kötü hissettirmesinden hoşlanmıyorum. Sanki onlar kadar iyi değilmişim gibi."

Şiddetli bir korumacılık dalgası kabardı ve yakında ikinci sınıf olacak bir grup öğrenciyi avlayabilmek için ona kimin kendini kötü hissettirdiğini öğrenme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Bunun yerine sakince, "Bunu hatırlayabilmen ve aynısını yapmamaya çalışman harika," dedim.

Luca'nın küçük ağzı bir gülümsemeyle savaştı. "Ama ben yine de bir şey istiyorum *gerçekten* harika."

Sırıttım. "Elbette öyle. Sanırım beyin fırtınası yapmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Bu gece *Mighty Ducks'*i izlemeye, kilolarca kek yemeye ve bir liste yapmaya ne dersin?"

Gülümsedi ve Tanrım, bu gülümseme bir hediye idi. Çocuğumun hayal edilebilecek en havalı hokey lakabını seçmenin ötesinde hiçbir endişesi olmadığını söyleyen türden bir sırıttı. Ve bu benim uğruna çok çalıştığım şeydi. Gecenin köründe evimi toplayıp günlerce ülkenin öbür ucuna gittiğimde uğruna savaştığım şey buydu. Sayısız çift vardiya çalıştığım ve plazma sattığım şey. Uğruna yara izleri taşıdığım şey.

Parmaklarım, yarılan dudağımdaki silik çizgiyi ya da o infazcının çelik burunlu botunun kestiği yan tarafımdaki kabarık eti izlemek için kaşınıyordu. Ama direndim. Hasarın en kötüsünü Luca'dan saklamış olmam bile bir mucizeydi. Bunu ona hatırlatacak kişi ben olmayacaktım.

"Anne, sen *HARİKASIN!*" Luca tezahürat yaptı.

Güldüm, acı veren anıları bir kenara bırakıp iyi olana tutunmaya çalıştım. "En harika olmayı seviyorum. Gidip biraz hokey kıcı tekmelemeye hazır mısın?"

"Duh!" Luca emniyet kemerini çözdü. "İnebilir miyim?"

Hızlıca park yerine baktım. "Elbette. Ama arabanın yanında kal."

Luca başıyla onayladı, yükseltici koltuğundan kaydı ve kapıyı iterek açtı. Kendimi kurtarmak için acele ettim çünkü çocuğumun kendini yerinde tutma iradesine güvenmiyordum. Cipimin arkasına geçerek arka kapağı kaldırdım.

Luca bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bana dün yaptıklarını onuncu kez anlatıyordu. Bu hokey böceği her neyse, onda fena halde vardı. Ve derinlere yerleşen sinirlerime engel olamıyordum. Beni geren sinirlerime.

Luca'nın bu sporda ilerlemek için gerekenlere sahip olmadığını ummak yanlış geliyordu. Ama sadece lise boyunca oynayacak kadar iyi olmasını ve sonra bir gün bırakmasını dilemek gerçekten kötü müydü? Kariyer olarak son derece sıkıcı bir şey yapmasını istiyordum. Muhasebeci ya da dermatolog kulağa hoş geliyordu.

Ama kocaman çantayı omzuma atıp kapağı kapatırken Luca'nın yüzündeki mutluluğu görmeden edemiyordum. En çok istediğim şey *buydu*. Onun mutluluğunu.

Ve eğer hokey ona bunu veriyorsa, öyle olsun. Etraftaki en sıkı hokey annesi ben olurdum. Muhtemelen birkaç YouTube videosu izlemeliyim. Ya da belki bir yerlerde nasıl yapılır rehberi vardır.

Elimi uzattım ve Luca elimi tuttu, kollarımızı ileri geri sallarken bir yandan da yabancı bir dildeymiş gibi bir şeyler söylüyordu. Kaldırıma ulaştığımızda elimi bıraktı ve kapıyı açmak için önden koştu.

Başımı eğerek sahte bir selam verdim. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi."

Luca yine kıkırdadı. İçeri girer girmez kamp arkadaşlarına doğru koşmaya başladı. En harika olmak buraya kadarmış. Çantayı diğerlerinin arasına yerleştirdim ve uzak duvardaki ödül kutusuna doğru ilerledim.

Sıra sıra dizilmiş ödülleri ve takım fotoğraflarını incelerken görüşüm hafifçe bulanıklaştı. Belimdeki düğümleri ovuştururken yanma hissini gidermek için birkaç kez göz kırptım. Bakışlarım özellikle bir fotoğrafta durdu. Çocuklar Luca'dan bir ya da iki yaş büyük görünüyordular. Elllerinde büyük bir kupayla kutlamanın ortasında yakalanmışlardı. Bazıları gülüyor, bazıları tezahürat yapıyordu ama benim gözlerim ortadaki bir tanesine takılmıştı.

Koçlardan birinin kupayı tutmasına yardım ediyordu ama odak noktası koçun kendisiydi. Bakışlarında çok büyük bir hürmet ve saygı vardı. Saçları bu fotoğrafta şimdiki açık kahverengisinden daha beyazdı. Ama o koyu mavi gözleri her yerde tanıyabilirdim.

Bu gerçek beni çok korkutmuş olmalıydı ama kendimi geri çekemedim. Cope'un baktığı adam ona o kadar benziyordu ki, babası ya da başka bir akrabası olması gerektiğini düşündüm. Thea'dan, Colson'ların en büyük kardeşlerini ve babalarını yıllar önce bir araba kazasında kaybettiklerini biliyordum. Ve şimdi fotoğrafa baktığımda, kaybın çok büyük olduğunu görebiliyordum.

"Bu hüzünlü gözler de neyin nesi?"

Artık tanıdık gelen o ses tonuyla, çok sevdiği çamurda yuvarlanan bir köpek gibi içinde yuvarlanmak istediğim ses tonuyla döndüm. *Benim neyim vardı böyle?*

"Cope," diye selamladım.

Sırıttı ama altında bir ağırlık vardı. Hokey yıldızı statüsünde olsa bile varlığının güllük gülistanlık olmadığını söyleyen bir şey. Ya da belki de sadece neyi kaybettiğini bilmesiydi.

Sırtışı biraz değişti. "İyi misin, Savaşçı?"

"Bu lakap da neyin nesi?" Konuyu değiştirmeye çalışarak ve kırıldığım tüm yolları görüp göremediğini bilmek istemeyerek sordum.

Ağzının bir köşesi tekrar yukarı kalktı. Bunu yaptığında, orada kendi silik yara izinin olduğunu gördüm. "Bana kendi savaşını kendin vermeye kararlı olmadığını söyleyemezsin," dedi Cope, gülümsemesi tekrar düştü. "Ama bitkin görünüyorsun."

Bu gururumu incitti. Görünüşe göre, ustalıkla uyguladığım kapatıcım bugün işini yapmıyordu. "Bok gibi göründüğümü söylemenin kibar bir yolu mu bu?"

Cope'un paniklemesini, telaşlanmasını, özür dilemesini bekliyordum. Bu tepkilerden herhangi birini. Ama tek kaşını hafifçe kaldırarak bana baktı. "Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Buna cevap vermemi istediğinden emin değilim, Hotshot."

"Kesinlikle bir savaşçı. Ölümcül darbeyi indirmekten korkmuyor," diye mırıldandı Cope, ses tonuna eğlence karışmıştı. "Birçok şeyi özlüyor olabilirim ama bunlardan biri asla ne kadar muhteşem olduğun olmayacak. Yağ ya da un içinde olman ya da koyu halkalar içinde boğuluyor olman önemli değil. Bunların hiçbirisi senin güzelliğinden bir gram bile eksiltmeyecek."

Cope'a ağzım açık bakarken çenem gevşedi. Çok fazla flört deneyimim yoktu. Roman'la üniversitenin ilk yılında birlikte olmuştuk ve ayrıldığımızdan beri toplam üç kez buluşmuştuk. Ama bu kadar az tecrübem olmasına rağmen bir şeye alışmıştım. Oyun oynamaya.

Taktikler ve stratejiler erkekten erkeğe değişiyordu ama arena aynıydı. Ve yorucuydu. Ama Cope buradaydı, doğrudan konuya giriyordu.

"Ben, uh-

"Anne!" Luca seslendi, patenleri ve giysileriyle paytak paytak bana doğru geliyordu, yüzü buruşmuştu. "Patenlerim çok sıkı."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettiğimde paniğe kapıldım. Luca bir gecede patenlerini aştıysa, bir çözümüm yoktu. Acil durum fonum tükenmişti ve iki mülkün de kirası artmıştı. Tükenmek üzereydim.

Cope'un bakışları Luca'dan bana kaydı ve bir süre yüzümde kaldı. "Hey, Speedy. Bir göz atabilir miyim?"

Luca idolüne bakıp gülümsedi ve sonra başını salladı. "Elbette, Koç Reaper."

Cope sırttı ve hemen çömelip çantasını yere bıraktı. Bana bakmadan önce parmaklarını Luca'nın patenlerinde ve bağcıklarında ustalıkla gezdirdi. "Patenleri için mumlu bağcıklar mı kullanıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Emin değilim. Yeni bir setle geldiler ve ben de onları taktım." Doğru yaptığımdan emin olmak için önce üç YouTube videosu izlemiştim. İkinci el mağazasının bana yanlış bağcıkları vermemiş olmasını umuyordum.

Cope pateni hızla çözdü ve bağcığı parmaklarının arasında ovuşturdu. "Cilalanmış."

"Bu kötü bir şey mi?" Alt dudağımı kaşıyarak sordum.

"Hiç de değil," diye garanti verdi Cope. "Ama patene daha sıkı, daha sert bir his veriyor." Luca'ya baktı. "Buradan kiralanan yerlerde kaymaya alışkın mısın?"

Luca başıyla onayladı. "Annem kamptan hemen önce bana bunları almıştı."

"Bingo," dedi Cope sırtarak. "Kiralık patenlerde kumaş bağcık kullanıyorlar. Patene biraz daha esneklik kazandırıyor. Ben kumaşla paten kayarak büyüdüm ve lisede mumlu patene geçtim."

Luca benden öğrendiğini bildiğim bir hareketle dudağını dişlerinin arasına aldı. "Şimdi de mumlu mu kullanıyorsun?"

Cope başını salladı. "Patenlerimin buzda çok fazla esnemesini istemiyorum."

"Mumlu olanlar bende kalabilir," dedi Luca hemen.

Cope kıkırdadı ve çantasının fermuarını açmak için harekete geçti. "Bunun için daha çok zamanımız var. Şimdilik seni kumaşla değiştirelim. Su toplamasının seni paten kaymaktan alıkoymasını istemezsin."

Luca isteksizce, "Hayır," diye kabul etti.

Cope çantasından bir dizi beyaz bağcık çıkardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye başladım.

Cope'un lacivert bakışları bana yöneldi. "Sorun değil. Bir sorun çıkarsa diye fazladan birkaç tane getirdim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sadece sana ne kadar borcum olduğunu söyle-"

"Savaşçı," dedi Cope usulca. "Bırak da güzel bir şey yapayım. Egom için iyi olur."

Dudaklarım seğirdi. "Egonun yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Cope işine geri dönerken sırıttı. "Haklısın."

"Sutton," diye seslendi Evelyn bana doğru gelirken. "Bugün Luca'yı fırına bırakmamı ister misin?"

"Fırın mı?" Cope, Luca'nın patenlerinden birini ayağından kolaylıkla çıkarırken sordu.

Evelyn, zaten ustalıkla toplanmış olan kumral saçlarını düzeltirken ona o mükemmel duruşlu gülümsemelerinden birini gönderdi. "Evet, Sutton'ımız The Mix Up'ta oldukça meşgul. Bırakma ve alma işlerini idare etmek onun için zor olabiliyor."

Sorumlu olduğum sayısız işi bir arada yürütmekte ne kadar başarısız olduğumu hatırlayınca sinirlendim.

Cope'un bakışları bana yöneldi. "The Mix Up'ta mı çalışıyorsun?" Ona küçük bir baş selamı verdim. "Buranın sahibiyim."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, öyle bir gülümsemeydi ki bu, gücü karşısında keskin bir nefes almamı sağladı. Gerçek olduğunu fark ettim. Zorlama bir sahtelik yoktu. Ve Cope gerçekten gülümsüyor muydu? Ölümcül bir şeydi.

"Thea geçen hafta bir aile yemeğine oradan bazı kekler getirdi. İnanılmazlardı. Çok da şirinlerdi. Üzerlerinde küçük yaban arıları vardı," dedi Cope daha da sırtarak.

Evelyn'in nefesi kesildi. "Koç Colson. Sözlerinize dikkat edin lütfen."

Cope'un kaşları kalktı. "Ne dedim ben?"

"S-kelimesini," diye tısladı.

Luca kıkırdadı. "Eğer kötü bir kelime söylersem, fazladan ev işi yapmam gerekir."

Bana dönerken Cope'un dudakları seğirdi. "Gelip fırının yerlerini silmemi ister misin? Speedy'yi eve bırakabilirim."

Evelyn öfkeli bir of çekti. "Sanırım aracınızda yükseltici koltuk yok, Bay Colson. *Yasalara* göre elli yedi inç boyunda ve sekiz yaşından küçük çocukların bir yükseltici koltuğa binmesi zorunludur. Neyse ki cipimde fazladan bir tane var da Daniel'in arkadaşlarını güvenle taşıyabiliyorum."

Cope uzun bir süre ona baktı. "Kardeşim Trace'le birlikte çalışmayı hiç düşündün mü? Bence ikiniz iyi anlaşırdınız."

"Pardon?" diye kekeledi.

"Şu detaylara ve kanunlara dikkat etme meselesi mi? Bir elmanın iki yarısı."

Kahkahamı tutmakta zorlandım ve sonunda bir öksürükle kapatmak zorunda kaldım.

Evelyn doğruldu ve bana döndü. "Luca'yı bırakmamı ister misin?"

Göğsümdeki o sıcaklık geri gelmişti, her şeyi idare edememenin verdiği suçluluk duygusu yüzüme vurmuştu. "Gerçekten minnettar olurum. Teşekkür ederim."

"Elbette." Evelyn Cope'a pis bir bakış fırlattı ve Daniel'a doğru yöneldi.

Cope Luca'nın pateninin yanlarına vurdu. "Gitmeye hazırsın. Buzda buluşalım mı?"

Luca coşkuyla başını salladı. "Teşekkürler, Koç Reaper." Biz daha tek kelime edemeden paytak paytak uzaklaştı.

Cope ayakta durmaya çalıştı ve aradaki boy farkı başımı döndürdü. Ellerini ceplerine sokarken tişörtü göğsündeki kas düzlemlerine doğru çekiliyordu. "Bu kadın tam bir baş belası."

Başımı salladım. "Her şeyi bir arada tutuyor. Sanırım mükemmel olmayan insanlara alışık değil."

Cope beni incelerken bir an sessiz kaldı. "Kurallar ve yönetmeliklerle uğraşmak ona göreyse sorun yok, ama bir işe sahip olduğun için kendini kötü hissetmene neden olacak iltifatlarda bulunuyorsa hiç hoş değil. Gurur duymak gereken bir iş çünkü duyduğuma göre o fırını değiştirmişsin. Ve o kekler hayatımda yediğim en güzel keklerdi. Ve ben tatlılara yabancı değilim."

İçimi garip bir his kapladı. Rahatsızlık. Sanki benim vücudum için çok dar mış gibi. "Öyle değil-"

"Öyle," diye araya girdi Cope. "Ve kimsenin seninle bu şekilde konuşmasına izin vermemelisin. Kesinlikle değilim."

"Cope-"

"Savaşçı, hatırladın mı? Bu, aptalların seni aşağılmasına izin vermemek demektir."

Derinlerde bir yerde bir yanma oldu - birinin bana değerimi hatırlatmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamanın acısı. Büyükannem öldüğünden beri böyle bir şey olduğundan emin değildim.

İyi arkadaşlarım olmadığından değildi. Vardı. Ama onlarla birlikteyken, her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışıyordum. Sanki hiçbir şey beni etkilemiyormuş gibi.

Peki neden hokeyin kötü çocuğu her şeyi gören kişi ydi? Neden beni gören o oldu?

COPE

KOÇ KENNER düdüğü dudaklarının arasına yerleştirdi ve üfledi. "Pekâlâ, takım. Bugünü güçlü bir şekilde bitirelim. Son bir paten alıştırması."

İki gün içinde, kimin buz için bir yeteneği olduğunu ve kimin muhtemelen hobi kulvarında kalacağını görmeye başlamıştık. *Eğer* bir çocuk bu spordan gerçekten zevk alır ve daha iyi olmak için canla başla çalışırsa, bu tür şeyler bir şekilde değişebilirdi. Ama öğretemeyeceğiniz bazı şeyler vardı.

İçgüdü. Buza karşı bir his. Sınır tanımayan korku eksikliği.

Şimdiden birkaç tanesini fark etmiştim. Eddie adında on iki yaşında bir çocuk şimdiden ciddi bir rekabet seviyesinde oynuyordu. Dokuz yaşındaki Jayden'ın diski kullanma yeteneği vardı. Kamptaki az sayıdaki kızıdan biri olan Shannon da ciddi bir performans sergiliyordu.

Ama beni hayrete düşüren Luca'ydı. Çocuk *uçabiliyordu*. Sanki buzda doğmuş gibiydi. Korkusu yoktu. Ne zaman tam gaz kaymaya başlasa büyük bir sevinç duyuyordu. Birkaç gösteriden sonra bir anda durabiliyordu. Elindeki sopayla paten kayarken giderek daha rahat hale geldikçe diski tutma becerisi de geliştenecekti.

"Reaper, onları yönlendirmek ister misin?" Kenner sordu.

Başımı salladım. "Bunu buz üzerinde engelli bir parkur gibi düşün." Pistte farklı aralıklarla dizilmiş turuncu konileri işaret ettim. "Daha yüksek hızlarda ayak hareketlerini ayarlamaya odaklanıyoruz. Konileri bozmamaya çalışırken kendinizi rahat hissettiğiniz kadar hızlı gidin."

"Haydi," diye bağırdı Kenner ve düdüğünü tekrar çaldı.

Çocuklar bir sıra oluşturdular ve farklı başarı dereceleriyle düzenek boyunca ilerlemeye başladılar. Çocuklardan biri rekor hızda ilerlemeye o kadar kararlıydı ki ayağı takıldı ve tüm koni dizisini devirdi. Gözyaşlarına hazırlandım ama ayağa kalktığı anda iki kolunu da zaferle havaya kaldırdı ve herkesi kahkaha krizine soktu.

Luca sondan ikinci çocuktu. Diğer herkesi nasıl dikkatle izlediğini, nerede zorlandıklarını ve nasıl başarılı olduklarını gördüğünü kaçırmamıştım. Akıllı küçük adam.

Kenner yine düdüğünü çaldı ve Luca başladı. Parkuru son çocuğun yarısı kadar bir sürede bitirdi. Kesinlikle uçuyordu. Buzun etrafında dönerek ikinci etabı daha da hızlı geçti. Kampçılar onu izlerken sessizliğe büründü ama parkurun sonuna varmadan hemen önce sopası konilerden birine çarparak uçmasına neden oldu.

Luca kayarak durdu, omuzları yenilgiyle çöktü. Yüzü hayal kırıklığı ve gözyaşlarını tutabilmek için harcadığı çabanın karışımıyla buruştu. Tanrım, çocuk beni öldürecek.

Koç Kenner son çocuğun kayması için koniyi yeniden yerleştirirken ben de ona doğru kaymaya başladım. Beş uzun adımda Luca'ya ulaştım. Babam ve koçumun bana her zaman yaptığı gibi elimi omzuna koyup birkaç kez hafifçe vurdum. Göz hizasında olabilmek için daha da alçaldım. "Bir koninin mükemmel bir koşuyu mahvetmesine izin verme."

Luca gözlerini buza dikti. "Neredeyse başarıyordum."

"Bu koşuyla ilgili en güzel şeyi bilmek ister misin?" Ben sordum.

Luca'nın gözleri benimkilere kaydı, annesininkilere çok benziyordu. Onlar da yaşından daha büyüktü. Bilgelik orada yaşıyordu. "Ne?" diye fısıldadı. "Bunun için gittin. Güvenli oynamadın. Ve kesinlikle *uçtun*. Sende bir yetenek var, Speedy."

O turkuaz gözler genişledi, içlerini şok ve saf zevk doldurdu. "Öyle mi?"

"Kesinlikle öyle."

Luca bir kıkırdamayla savaştı. "Bayan Engel d'li kelimeyi söylediğini duyarsa çok kızar."

Ben de kıkırdamamı tutamadım. "Neyse ki beni duyamayacak kadar uzakta." Ama kamp boyunca beni bir şahin gibi izlemesini özlememiştim. Sanki Luca'yı yükseltici koltuk olmadan gezdirmemi önermek beni antrenmandaki her çocuk için tehlikeli yapıyormuş gibi.

"İyi bir şey," diye yineledi Luca. Belli ki kafasını kurcalayan soruyu sormadan önce bir süre alt dudağını dişledi. "Nasıl yaparım da her şeyi berbat etmem?"

Tanrım, çok sevimliydi. "Hatalarımızdan ders çıkarırız. Koniye çarptığında ne hissettin?"

Luca'nın küçük kaşları bir an için çatıldı ve pateni zihninde yeniden canlandırdığını görebiliyordum. "Vurmadan önce baktığım şeyi değiştirip durdum. Koniler ve gittiğim yer arasında gidip geldim. Ama neredeyse sonuna gelmişim ve koniye bakmayı unuttum. Sopamı düşünmem gerektiğini unuttum."

"Bingo. Artık bir dahaki sefere öğreneceksin. Ama hala sopaya alışmaya çalışıyorsun. Onunla ne kadar çok kayarsan o kadar kolay olacak," diye onu temin ettim. "Harika gidiyorsun."

Luca'nın yanakları kızardı ama kocaman sırıttı. "Teşekkürler, Koç Reaper."

Kenner düdüğünü çaldı. "Bugünlük işimiz bitti. Yarın görüşmek üzere, millet."

Bazı çocuklar pistin çıkışına ve kendilerini bekleyen ailelerine doğru koşarken, diğerleri de uydurdukları oyunla buzun etrafında koşturmaya devam ediyordu. Yedek kulübesine doğru ilerlemeye başladığımda telefonum çaldı. Yavaşladım ve cebimden çıkardım.

ANGIE

Aşağıda işler nasıl gidiyor?

Mesajı görünce irkildim. Sparks'ın halkla ilişkiler müdürü olarak mı yoksa eski sevgilim olarak mı bana ulaşmaya çalıştığını anlamak zordu, bu da iğneyi dikkatli batırmam gerektiği anlamına geliyordu. İstedğim son şey, orada bir açıklık olduğunu düşünmesini sağlamaktı.

BEN

İyi. Umarım her şey yolundadır.

Nazikçe ama sadede gelerek konuşmayı bitirdim. Ama telefonum hemen tekrar çaldı.

ANGIE

Bir şey için bana ihtiyacın var mı?

Cehenneme kadar yolun var. İhtiyacım olan son şey buydu. Ama bunu başıma ben getirdim.

BEN

Her şey yolunda.

Telefonumu cebime geri soktum, tam o sırada iki çocuk yanımdan vızıldayarak geçti, Luca onlardan biriydi. Onların ilerleyişini takip ederken pistin kenarında tanıdık bir figür gördüm. El sallayamadan ya da o tarafa yönelemeden Luca harekete geçti.

"Rhodes!" diye bağırarak kız kardeşime doğru kaymaya başladı.

Anında gülümsedi, ela gözleri selamlama karşısında parladı. Kahretsin, bunu görmek güzeldi. Son birkaç aydır çok şey atlatmıştı ve hepimiz endişelenmiştik. Ama görünüşe göre, bir psikopat tarafından neredeyse öldürüldükten sonra iyileşmek, sırlıslıkla aşık olduğunuzda daha kolay oluyordu. Ve eski FBI profesörü erkek arkadaşı Anson kara kara düşünen bir orospu çocuğu olsa da Rhodes'u güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapardı.

"Luca!" diye seslendi heyecanlı çocukların gürültüsü arasında. "İnanılmazdın. Bana bir hokey süperstarı olduğunu söylemediğine inanamıyorum."

Yüzünü bölen gülümseme o kadar büyüktü ki yanaklarını acıtmalıydı. "Sparks için oynayacağım, tıpkı Koç Reaper gibi."

Bana bakarken Rho'nun gözlerindeki ışık dans ediyordu. "Koç Reaper, ha?"

Luca'nın arkasından onu tersledim, bu da onu sadece güldürdü.

"Luca," diye seslendi Evelyn. "Gel hadi. Gitmemiz gerekiyor."

Kınayıcı

Bana gönderdiği bakış, kız kardeşime uzattığım orta parmağı gördüğünü söylüyordu.

"Ah, dostum," diye mırıldandı Luca.

Sırtını sıvazladım. "Yarın görüşürüz Speedy."

Başını salladı ve sonra Rhodes'a baktı. "Victorian'a yakında yardıma gelebilir miyim?"

Shep'in inşaat şirketinin yardımıyla kız kardeşim yıllar önce bir yangında neredeyse yok olan aile evini yeniliyordu.

"Tabii ki. Anson'ın yardımına bayılacağını biliyorum."

Bu beni kahkahalara boğdu. Çünkü huysuz eski profesörden dönme müteahhidin küçük bir asistan aldığını hayal edemiyordum. Kız kardeşim için gitmiş olsa bile.

Luca pistin çıkışına doğru ilerlerken Rhodes bana ters ters baktı ve *kaba* bir tavır takındı. Tahtalara ve kız kardeşime yaklaştım. Anne babası ve kız kardeşi bir ev yangınında öldüğünde on üç yaşına kadar bizimle yaşamaya gelmemişti. Ama Fallon'la yıllar öncesine dayanan yakın arkadaşlığı, onu her zaman küçük bir kız kardeş olarak gördüğüm anlamına geliyordu.

Rhodes tahtalara yaslanarak, "Bu koçluk işi sana çok yakışmış," dedi.

"Dikkatli ol, bu düdüğün gücü şimdiden kafama girdi."

Güldü. "Şaşırmadım."

"Peki," diye başladım, "beni kontrol etmeni kim istedi?" Tüm bu kardeş ziyaretleri içimde bir duygu savaşına neden oluyordu. Beni umursadıkları için duyduğum minnettarlık ile benim kendime olan güvensizliğime duyduğum kızgınlık birbirine karışıyordu.

Rhodes gözlerini devirdi. "Hiç kimse, Copeland."

"Kahretsin. Bana resmi bir isim takıyor. Başım belada."

"Aynen öyle. Ama buraya seni kelepçelemeye ve sorguya götürmeye gelmişim gibi davranma."

"Asla yapmazsın," diye karşılık verdim. "Sen Trace değilsin."

Rhodes ağzımı kapatmama neden olan bir bakışla beni kısırdı. "Hıyarlık etme. Trace senin huysuz kıcını en az benim kadar seviyor."

Dün onu ve Shep'i ektiğimi hatırlayınca yeni bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Kontrolleri ne kadar bunaltıcı olsa da, arkasındaki nedenin sevgi olduğunu biliyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Haklısın."

"Bir saniye bekle." Rho telefonunu çıkardı. "Bunu kardeş grup sohbeti için videoya çekmek istiyorum. Bunu bir kez daha söyle."

"Hadi oradan," diye homurdandım.

Güldü ve telefonunu tekrar cebine soktu. "Peki, oynamak yerine koçluk yapmak nasıl bir duygu?"

"Biliyor musun, düşündüğümde daha çok hoşuma gitti. Bana babamın sekiz yaş altı takımına koçluk yaptığı zamanları hatırlattı."

Rhodes sustu ve ben yanlış bir adım attığımı hemen anladım. Babamdan ya da Jacob'dan hiç bahsetmedim. Onları her gün düşünmediğim için değil, onlar hakkında konuşmak çok zor olduğu için. Ama Sparrow Falls'a yıllardır gitmediğim kadar uzun bir süre için geri dönmüş olmak ve hokey çocuklarıyla böyle çalışmak, anıların tüm gücüyle geri gelmesine neden oldu.

Ve onları uzak tutmak için tipik araçlarıma erişimim yoktu. Maç yok, antrenman yok, idman yok. Dün gece dört saatimi spor yaparak geçirdim, yılın sadece birkaç haftası kullanılsa bile buradaki evime son derece modern bir spor salonu kurduğum için hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Bazen onları hatırlamak daha acı verici geliyor," diye fısıldadı Rhodes. "Ama söz veriyorum iyi geliyor."

Hay sikeyim. Rhodes bu tür acıları herkesten daha iyi bilirdi. Ama bu acının temelinde onların ölümünün senin suçun olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu.

İçimde yakıcı bir ıstırap alevlendi. Kas ve sinirlerimi kasıp kavuran, görüş alanındaki her şeyi yakan bir yangın gibi. "Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. "Dinle, gitmem gerek." Genç paten tezgâhtarına el salladım. "Birine bilek vuruşu için yardım edeceğimi söyledim."

Tamamen yalan değildi, sadece gerçeğin bir parçasıydı. Bu da geçen gün Trace ve Shep'e yaptığım gibi onun kafasını koparmamdan daha iyiydi.

Rhodes başını sallamadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Unutma, Cumartesi akşamı aile yemeği var."

İnledim. Bu yapmak istediğim son şeydi. Ama belki de yüzümü gösterirsem, rahat davranırsam, ailemin piste yaptığı bu ziyaretler sona erecekti.

Rhodes uzandı ve kulağıma fiske vurdu. "Ne işkence ama, harika yemekler yiyorsun ve ailenle birkaç saat geçirmek zorunda kalıyorsun."

"Az önce bana fiske mi vurdun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda ne yapacaksın, buz çocuk?"

Öne atıldım, onu panoların üzerinden kafa kilidiyle yakaladım ve ona bir noogie verdim.

Rhodes ciyaklayarak bana vurdu. "Bunun hesabını soracağım, Copeland Colson."

Onu bırakıp çıkışa doğru geri geri kayarken sadece güldüm. "Arkamı kollayacağım, Rho Rho. Ve panter gibi reflekslerim var."

"Kahvene müshil koyduğumda reflekslerin seni kurtaramayacak!" diye bağırdı.

Hayden gülerek buza doğru yöneldi ve Rho ile benim aramda gidip geldi. "Abla?"

Kıkırdadım. "O kadar belli, ha?"

"Kız kardeşlerimden biri de aynı şeyi söylerdi."

"Yalnız olmadığımı bilmek güzel." Tahtalardan geriye doğru ittim ve ters yönde kaymaya başladım. "Bana neler yapabildiğini göstermek ister misin? Bilek vuruşu üzerinde çalışabiliriz."

Hayden'in altın rengi gözleri büyüdü. "Şimdi mi?" diye ciyakladı.

"Tam olarak on beş dakikam var. Sanırım bu süre sana üzerinde çalışabileceğin bazı şeyler vermek için yeterli."

Beklemedi. Paten tezgahına doğru koştu, raftan bir çift paten ve sopasını aldı ve hızla geri döndü.

Bağcıklarını bağlarken güldüm. "Senin üzerinde kaybolmayacağım,

çoc

uk." Başını iki yana salladı. "On beş dakikanı bile boşa harcamayacağım."

Vay be. Bu tür bir adanmışlığa hayrandım. "Tamam, birkaç tane Döngüler ısınmak için ve sonra vurmak için." Pistin ortasına doğru kaydım ve Hayden'in buzun üzerindeki hareketini izledim. Artistik patinajcıyla aynı zarafete sahipti ama arkasında daha fazla güç vardı.

Hayden sopasıyla diski alıp kaleye doğru gitmeden önce buzun etrafında üç kez döndü. Atış için gereken üç pozisyonu da aldı ve disk ağırlara gitti ama elde edebileceği güçten yoksundu.

Ona doğru kaydım. "Pozisyonları düşünüyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Henüz doğal değiller."

"Zamanla olacaklar," diye onu temin ettim. "Şu anda elini sopanın üzerine yerleştirmeyi düşünmeni istiyorum. Başparmağının aşağı bakması gerekiyor ama yana kayıyor. Bu olduğunda gücünü ve isabet oranını kaybedeceksin."

Herkes eleştiriyi iyi karşılamadı. Bazıları bunu hiç yapmadıklarını savundu ya da yanıldığını söyledi ama Hayden öyle değildi. Sadece başını salladı ve bir kez daha yaklaşmak için döndü. Bu kez şutu çok daha büyük bir güçle sol üst köşeden ağlara gitti.

"İşte bu!" diye seslendim.

Hayden gülümsedi. "Teşekkürler Bay Colson."

Yüzümü buruşturdum. "Bu beni seksen yaşında hissettirdi.

Bana sadece Koç de." "Sana Koç diyeceğim," diye mırıldandı boğuk bir ses.

Kendimi durduramadan yüzüm allak bullak oldu ve Hayden bir kahkaha attı. Arkamı döndüğümde yüz ifademi değiştirdim. "Raven."

"Paten tekniğim konusunda bana yardım etmek ister misin?" diye mırıldandı.

"Aslında, tamamen unuttuğum bir toplantıya geç kalıyorum. Hayden, üzerinde çalışmaya devam et. Sen farkına varmadan ikinci doğası olacak."

Bana sahte bir selam verdi ve ağa geri döndü.

Raven sıkıntıyla ofladı ama onu görmezden geldim ve doğruca çıkışa doğru kaydım. Bu kız beni çok korkutmuştu.

Buzdan atladım, bankta oturmak için minderlerin üzerinde yürüdüm. Orada kalan birkaç ebeveyn ve çocukla sohbet ettim. Anneler zararsız bir heyecan arayışı içinde kirpiklerini kırıştıırıyordu çünkü üçü de alyans takıyordu.

Spor ayakkabılarımı bağladıktan sonra telefonum cebimde çaldığında ayağa kalktım. Telefonu çıkardığımda kardeşlerimin mesaj zinciri yanıp sönüyordu. Sürekli bir savaş halindeydik, sohbet için birbirimize isim bulmaya çalışıyorduk. Şu anki takma adımız *Disfonksiyon İni*'ydi.

İki çocuğu buzun bir ucundan diğer ucuna yarıştırdığım bir fotoğraf paylaşmıştı.

RHODES

Sevgili kardeşimiz halı farelerini yola getirmek konusunda gerçek bir yeteneğe sahip.

Kyler'in cevap vermesi sadece birkaç saniye sürdü. Başını en çok belaya sokan biz olduğumuz için olsa gerek, bana her zaman en çok boku o atardı. Kye on altı yaşına kadar bizimle yaşamaya gelmemişti ve o zaman bile iblislerle yaşadığı açıktı. Yakın olmamıza rağmen, yaşadıklarını bana hiç açmadı.

Gerçek şu ki, Fallon'dan başka kimseyle gerçekten konuştuğunu sanmıyordum. Bu bir sürpriz olmamalıydı. O ailemizin empatisi, dünyanın acısını kendi acısı olarak kabul eden kanayan kalbiydi.

KYE

Muhtemelen iyidir. Çünkü kim bilir bebek anneleri ne zaman ortaya çıkmaya başlayacak.

Kamera simgesine dokundum, onu terslediğim bir fotoğraf çektim ve gönderdim.

KYE

Dokunaklı, dokunaklı, hokey çocuğu.

FALLON

Kibar ol. Bence gönüllü olman çok güzel, Cope. KYE

Duydun mu? Sen sadece tatlı bir turtasın, tatlı bir patootie, Copey pants.

Fallon ona, hayatını tehdit ettiği anlamına geldiğinden emin olduğum bir dizi emoji gönderdi. Başımı salladım, çantamı almak için eğildim ve omzumun üzerinden kaydırdım. Ayağa kalktığımda Arnie'nin yüzünü buruşturmuş bir şekilde orada durduğunu gördüm.

"Sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. "Bir sorunum var." Cep telefonunu uzattı.

Ekranda tanıdık bir isimden gelen bir mesaj vardı. Sparks'ın sahibi. Arkadaşım. Ama muhtemelen sırtı duvara dayalı olduğu için bana gelmemişti.

LİNCOLN PİERCE

Cope'un steroid kullandığına dair isimsiz bir ihbar aldım. Bugün ona uyuşturucu testi yapmanı istiyorum. Ona haber veremem yoksa sonuçlar sorgulanabilir.

Lanet olsun. Basına ihbar bir şeydi. Ama beni uyuşturucu kullanmakla suçlamak? Bu tamamen başka bir şeydi. Ve tek bir anlama geliyordu.

Birisi kariyerimi mahvetmeye çalışıyordu.

SUTTON

"Tam burada durman gerekiyor, unuttun mu?" Luca'ya sordum.

Başını salladı, arıcılık şapkası komik bir şekilde kafasının üzerinde kayıyordu. "Korkmuyorum. Beni sokmayacaklar."

Çocuğuma sııttım. O çok havalıydı. Ve bu işe ilk başladığımda olduğumdan çok daha cesurdu.

Elimdeki tariflerin çoğunda bal vardı ve binanın çatısına kovanlar koyarak kendi balımı yapabileceğime dair parlak bir fikre kapılmıştım. Nasıl yapılacağını öğrenmek için şehir arıcılığıyla ilgili sayısız makale okudum ve YouTube'da sayısız video izledim. Bir şehirde yaşamıyorduk ama yere kovan yerleştirmek için dönümlerce arazimiz de yoktu.

Ama bu işe yaradı. Üç kovanım ve yeşil bir parmağım olmadığı için Thea'nın canlı tutmama yardım ettiği çok sayıda saksı çiçeğim vardı. Yani arıların burada beslenecekleri çok şey vardı. Luca ve ben geçen yıl bir dizi hafta sonu boyunca kovanlarımızı birlikte inşa etmiştik. Şimdi sıra bal hasadına gelmişti.

Arılara bakarken meditatif bir yere gitmem gerekiyordu. Küçük saldırganlık gösterilerinin ya da sokulma korkusunun beni durdurmasına izin vermiyordum. Çünkü günün sonunda birbirimize yardım ettiğimizi biliyordum.

Arıları kovanın derinliklerine gönderen esansiyel yağ karışımını sıktım, böylece en üst seviyedeki peteği çıkarabildim. Burası taşan kısımdı, böylece kışın geçimlerini sağlamaya yetecek kadar balları olacaktı ve Sparrow Falls'ta kışlar çok sert geçebilirdi.

Birkaç arı dışarı kayarak eldivenli elimin üzerinden geçerken parmaklarım kovan tepsisinin etrafında sıkıştı. Nefes almaya devam ettim ve kendime güvende olduğumu hatırlattım. Bu bana bir çeşit egzersiz yaptırmıştı. Korkuya kapıldığımda zihnimi sakinleştirmenin bir yolu.

Bu bazen oluyordu. Dairemdeki adamların anısı. Kaburgalarımı kıran botun hissi. Dudağımın yarılması. O acı. Luca'ya ulaşacakları korkusu.

Nefes almaya devam et.

İlk tepsiyi kaldırdım ve arabanın üzerine koydum. Parmaklarımdaki arılar havalandı, uçuşa geçti ve kovana geri döndü. Cesaretlerine hayran kaldım. Zekâlarına. Kendilerini kötü durumlardan nasıl kurtaracaklarını ve güvenli bir yer bulacaklarını biliyorlardı. Bu yönden birbirimize benziyorduk.

"Çok güzeller," dedi Luca arkamdan. "Ve seslerini seviyorum. Şu büyük konserlerden biri gibi. Bilirsin, tüm enstrümanların olduğu?"

"Senfoni mi?" diye sordum.

Bir tepsi daha çıkarırken Luca başıyla onayladı. "Birlikte vızıldıyor ve müzik yapıyorlar."

Bu şekilde düşünmek hoşuma gidiyordu. Ve yaratmak için birlikte çalışıyorlardı. Tatlım, bir yuva, güvenlik.

"Sence Koç Reaper bu akşam yemekte olacak mı?" Luca arılardan uzaklaşarak sordu.

Üçüncü tepsiyi tutuşum sıkılaştı. "Belki. Emin değilim." Ama Luca'nın hayal kırıklığına uğrayacağını bilsem de öyle olmayacağını ummaktan kendimi alamıyordum. Kahraman tapınması onluk bir çizelgede on birinci seviyeye ulaşmıştı, özellikle de Luca'ya takma adını veren *Azrail* olduktan sonra.

Dürtüyü anlıyordum. Bu hafta Cope'u buz üzerinde görmüştüm. Yüzeydeki hareketleri nefes kesiciydi, güzellik ve güç bir arada güçlü bir pakette toplanmıştı. Ama benim güç gösterimdeki çatlakları görmüş olması beni tedirgin etmiş, sırlarımı, utancımı, kimsenin bilmesini istemediğim şeyleri onun öğrenmesinden endişe etmiştim.

"Umarım öyledir," diye devam etti Luca, içimdeki çalkantıya aldırmadan. "Bu hafta bana öğrettiği tüm disk kontrol şeylerini çalıştım ve ona göstermek istiyorum."

Sırıışımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Pazartesi günü ona gösterebilirsin."

"Biliyorum ama daha erken olması daha iyi. O zaman bana daha fazla ipucu verebilir.

Ona ne kadar çok çalıştığımı söyleyeceksin, değil mi anne?"

Son tepsiyi arabaya yerleştirirken yüzümdeki sırıtışı engelleyemedim. "Hiçbir çocuk kendini senin kadar adamıyor. Koç Colson'ın bunu bildiğinden emin olacağım." Dün gece uyuyan Luca'nın elinden hokey sopasını zorla almak zorunda kalmıştım.

"Tamam, güzel." Ben kovanın kapağını yerine koyarken Luca alt dudağını kaşıyordu. "Biliyor musun, belki buraya mini bir buz pisti koyabiliriz, böylece *gerçekten* pratik yapabilirim."

Bir kahkaha patlattım. "Luca. Kendi buz pistine sahip olmanın biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musun?"

Bana sırıttı, eksik kesici dişi onu daha da sevimli gösteriyordu. "Sormaya değer, değil mi?"

Benim çocuğum. Mükemmel bir anne olmayabilirdim ama ona büyük hayaller kurmayı öğretmiştim.

Nora ve Lolli Colson'ın ön kapısını çaldığımda LUCA bir ayağından diğerine zıpladı. Çok kuşaklı ikili, çiftliklerini tertemiz bir halde tutuyordu. Çiftlikte çalışan çok sayıda yardımcıları olduğunu biliyordum ama gemiye onlar rehberlik ediyordu.

Buraya sayısız kez gelmiş olmama rağmen, etrafıma hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Mülkün kendisi kesinlikle görkemliydi, hem Monarch Dağları'na hem de Castle Rock'a bakıyordu. Özlediğim ama elde etmek için çok daha fazla kek satmam gerektiğini bildiğim türden bir manzaraydı.

Yine de bu hayale tutunmaya devam edecektim. Tıpkı bu çiftlik evinin mükemmel beyaz dış cephe kaplaması ve salıncaklarla tamamlanmış pitoresk sundurmasıyla zihnimde canlandırdığım gibi.

Luca'ya böyle bir ev vermek için yanıp tutuşuyordum. Büyüklüğü ve güzelliğinden öte, tarlalarda güvenle koşabileceğini bilmektir. İçinde yatan sıcaklıktır. Yapıyı dolduran aileydi.

Bunun özlemini çekiyordum. Luca için ve kendim için.

Kapı açıldı ve beni Nora'nın gülümseyen yüzü karşıladı. Açık kahverengi saçları gevşek bir topuzla geriye taranmıştı ve üzerinde bir önlük vardı. Luca'ya bakarken yeşil gözleri parlıyordu. "Oh, ne güzel, en sevdiğim iki insan."

Luca kollarını ona dolayarak kocaman sarıldı. "Annem pav getirdi -pav-ne deniyordu ona?"

"Pavlova," dedim, sesimde kahkaha vardı.

Nora hızlı bir sarılma için beni kendine çekti. "Ooooh, kulağa hoş geliyor."

"Temelde beze ve çilekli krem şanti. Meyveler sayesinde sağlıklı olduğuna inanabiliyoruz."

Nora beni bıraktıktan sonra kıkırdadı ve bizi içeri buyur etti. "Şeker konusunda kendimi kandırmayı seviyorum."

Bizi açık planlı oturma, yemek ve mutfak alanına götürdü; arka duvarda tavandan tabana pencereler vardı ve manzaranın ihtişamını seyretmemizi sağlıyordu. Alan zaten Colson ekibiyle doluydu.

Rhodes ve Anson mutfakta salataya benzeyen bir şey üzerinde çalışıyorlardı. Kye elinde bir birayla aşırı doldurulmuş bir sandalyede arkasına yaslanmıştı. Fallon, Trace'in altı yaşındaki kızı Keely ile bir yapbozun üzerine eğilmiş, en az tanıdığım Colson kız kardeşi de ona bakıyordu.

Arden koyu renk saçları ve gri ile menekşe karışımı gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi, ancak her şeyi kendine saklıyor ve çok sık dışarı çıkmıyordu. Eğer onun yaptığı gibi inanılmaz heykeller yapsaydım, ben de atölyemden çıkmayabilirdim.

Thea ve Shep kanepede birbirlerine sarılmış, olabildiğince mutlu görünüyorlardı; Trace ise telefonuna eğilmiş, parmakları uçuşuyordu. En büyük Colson muhtemelen bir tür davaya boğazına kadar batmış durumdaydı. Geçtiğimiz birkaç ay içinde kimsenin kendini onun kadar adalete adamadığını öğrenmiştim.

Cope'un yokluğuyla rahat bir nefes aldım. Muhtemelen hafta sonu için Seattle'a falan gitmiştir. Görmediğim diğer tek kişi-

"Lolli!" Fallon ciyakladı. "Ne giyiyorsun?"

Seksenli yaşlarının ortalarındaki kadın koridordan bir çeşit dönüşü yaparak belirlediğinde kendimi tuttum. Kadın kovboy çizimleri, bir

payetli mini etek ve üzerinde *Mary Jane Queen* yazan, göz kamaştırıcı bir saksı yaprağı olan bir tişört. "Ne düşünüyorsun? Tişörtü kendim yaptım. Akşam yemeğinden sonra biz kızlar şehre gideriz diye düşündüm. Biraz hareket ederiz."

"Supergran, çok ışıltılısın," diye fısıldadı Keely hayranlıkla. "Seninki gibi bir tişört alabilir miyim?"

Lolli büyük torununun yanına gitti. "Elbette, sen-" "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Trace. "Bu onun için yeterince kötü. Kamp danışmanı beni bir kenara çekti ve bana süpergranının bahsettiği yeni bir oyundan *bahsetti*."

Kye bir yudum birayla boğuldu ve sonra şişesini Lolli'ye doğru kaldırdı. "Al şunu, Lolls."

Kız ona göz kırptı. "Yapacağımı biliyorsun."

Shep inledi. "İhtiyacım olan bir bilgi değil... asla."

"Bu kadar namuslu olmayı bırakın. Biraz yaşayın. Ne dersiniz kızlar? Yemekten sonra kovboy barına gidelim mi?" Lolli sallanarak sordu.

Fallon yapbozun bir parçasını yerine koyarak, "Yapamam," dedi. "Bundan sonra bir ev ziyareti yapmam gerekiyor."

Kye gözlerini ona dikti. "Nereye?" Fallon küçük bir of çekti. "Fark etmez."

"Fallon..." diye homurdandı.

Colson ekibini daha yakından tanıdığım son birkaç ay içinde Kye'in Fallon'a karşı özellikle korumacı olduğunu fark etmiştim. Bunu bir şekilde anlıyordum. Onun hassas bir kalbi olduğu ve aralarında özel bir bağ olduğu açıktı. Ama bazen kelimeler olmadan iletişim kurduklarına yemin edebilirdim, sanki sadece kendilerinin anlayabileceği sessiz bir dilleri varmış gibi.

Fallon ayağa kalkarken, "Pines," diye mırıldandı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Kye.

Fallon omuzlarını dikleştirdi ve bana bir adım geri attıracak bir bakışla Kye'ı kısırdı. "Bu benim işim Kyler. Bana yan gözle bakan herkese ters ters bakarak peşime takılmana izin veremem."

Yanağındaki bir kas çılgınca titremeye başladı ve bira şişesini kavrayışı sıkılaştı. "Ben kamyonumda kalacağım, ama sen gitmiyorsun."

tek başına. O bölgenin en iyi ihtimalle zor olduğunu biliyorsun."

Cope'unkine çok benzeyen koyu mavi gözleri parladı. "Evet. Ayrıca orada zor durumda olan iyi insanlar olduğunu da biliyorum."

"Benim endişelendiğim iyi insanlar değil," diye mırıldandı Kye.

"Fletcher'ı ele alalım," diye araya girdi Trace. "Bu gece görevde."

"İhtiyacım yok-"

"Fallon," diye sözünü kesti Trace. "Bir kararlılık vardır, bir de aptallık. Uyuşturucu ve şiddet olaylarıyla bilinen bir bölgeye gece vakti tek başına gitmek ikincisine girer. Şerif departmanının talep eden her sosyal hizmet görevlisine destek sağlayacağını biliyorsun."

Fallon, yüzünün etrafındaki saçların dalgalanmasına neden olan bir nefes verdi. "Peki."

Kye'in bira şişesini tutuşu gevşedi ve ellerini kaplayan mürekkep bir animasyon filmi gibi kaymaya başladı. Ama omuzlarındaki gerginlik, gözlerinin derinliklerindeki endişe ifadesiyle birlikte yerinde duruyordu.

"*Teşekkür ederim*," diye vurguladı Trace, başını eğerek kız kardeşinin bakışlarıyla buluştu.

Başını salladı, sonra Luca'ya bir sırıtış gönderdi. "Bu bulmacada bize yardım etmek ister misin?"

Bana yaklaştı, aniden utanmış gibi görünüyordu.

Keely sanki duygusunu okumuş gibi ona megawatt gücünde bir gülümseme gönderdi. "Hadi ama Luc. Bu gerçekten zor. Sana ihtiyacımız var."

Yanakları hafifçe kızardı ve gözlerinin biraz odaklanmadığına yemin edebilirim. *Oh, kahretsin*. Burası ezilmiş bir şehirdi ve Trace'in bu konuda ne hissedeceğinden emin değildim. Ben daha bir şey söyleyemeden Luca, Fallon ve Keely'ye katılmak için masaya doğru fırladı ve beni toz içinde bıraktı.

"Size içecek ne ikram edebilirim?" Thea mutfığa geçerken seslendi.

Onu burada evinde, bu kadar rahat görmek hoşuma gidiyordu. Kimseyi yanına yaklaştırmamaya bu kadar kararlı bir kadın için arkasında dağ gibi bir destek bulmuştu.

"Buzlu çay istiyorum. Teşekkürler-" Telefonum çalınca sözlerim kesildi. Ekranda *Bilinmeyen Numara* yanıp sönerken cebimden çıkardım.

Midem bulandı. Daireyi aldığım gün numaramı değiştirmiştım. Eğer bu Roman'sa, yeni iletişim bilgilerimi bulmakta giderek hızlanıyordu. İnsanlar fark etmeye başlamadan ve bahanelerim tükenmeden önce numaramı ancak bu kadar çok değiştirebilirdim.

"İyi misin?" Ses beklediğim gibi değildi. Arden'in hareket ettiğini bile duymamıştım ama şimdi yanımdaydı, gri-mor gözleri milyonlarca soru soruyordu. Sessiz olduğundan değil, bir şeyler hakkında fikirleri olduğunda kesinlikle aklından geçenleri söylüyordu, sadece sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmiyordu. Sadece bir amaç için konuşurdu.

Geniş bir gülümsemeye zorladım. "Her şey yolunda. Sadece bir tedarikçi. Bunu almam gerek. Hemen döneceğim."

Luca mutlu bir şekilde Keely ve Fallon'la birlikte bulmaca üzerinde çalışırken ben de arka kapıya yöneldim. İçerideki herkesin beni izleyeceğini bildiğim için güvertede durmadım. Merdivenlerden inerek sığır ve atların olduğu tarlaya doğru yöneldim.

Beni çeken atlardı, aynı anda hem huzur hem de güç yayıyorlardı. Çitlere yaslandım ve çaldıkça çalan telefonun ekranına baktım. Cevap vermeye cesaret edemedim. Açamazdım.

Bana yapılan saldırıdan sonra, bunun Roman'ın uyanış çağrısı olmasını ummuştum. Bunun yerine, bu onu karanlık sarmalının daha da derinlerine sürükledi. Davama bakan bir dedektif bana uyuşturucu ve kokainden eroin ve fentanile geçtiğini söyledi.

Gözlerimin arkasında bir ateş yandı. Bir zamanlar dünya onun ayaklarının altındaydı. Baltimore Blackbirds'ün ikinci tur seçmelerindeydi. Ligin en iyi top tutucularından biriydi. Ve ben onunla gitmek için tüm hayallerimden vazgeçmişim.

Baltimore'a taşındığımızda ne üniversiteyi bitirebilmişim ne de bir iş bulabilmişim. Bunun önemli olacağını düşünmemişim. Bir aile kuracaktık. Tek odaklandığım buydu, Roman'ın benimle ilgilenmesine o kadar istekliydim ki bir gün bir fırın açma hayallerimi tamamen unutmuştum.

Ve her şeyi değiştirmek için tek gereken kötü bir vuruştı. Bir diz ameliyatından diğerine. Ve çok geç olana kadar hapların Roman'ı ele geçirdiğini fark etmemişim. Okuldan atılana kadar.

pozitif çıkan bir uyuşturucu testi yüzünden bizi sonsuz miktarda borca soktu.

Yardım etmeye çalıştım. Roman'a elimden geldiğince destek olmaya çalıştım. Onu Adsız Narkotik'e, terapiye soktum, evde alkol olmadığından emin oldum ve onun yanında asla içki içmedim. Ama hiçbir şey yeterli olmamıştı. Ve bedelini ödeyen bendim. Luca ve ben. Çünkü boşandıktan sonra, tam yasal ve fiziksel velayet için dava açtığımda, Roman mahkemeye gelme zahmetine bile katlanamadı.

Telefonum yeni bir mesajla yanıp söndü ve ancak o zaman çalmayı bıraktığını fark ettim.

BİLİNMEYEN NUMARA

Dinle, seni küçük sürtük. Sana her şeyi verdim. Senden tek istediğim bana bir iyilik yapman.

ve bunun bir kısmını geri ödeyin. Çok şey mi istiyorum? Benden her şeyimi aldın.

Yanma şiddetlendikçe gözlerimin arkasındaki basınç arttı.

BİLİNMEYEN NUMARA

Bana borçlusun. Ve eğer alamazsam, Petrov'un adamlarını peşinden gönderirim. Onun neler yapabileceğini biliyorsun.

İçimden bir ürperti geçti. Hava hâlâ seksenlerin ortasında olmasına rağmen buz gibiydim. Petrov. Saldırıdan sonra Roman'ın Rus organize suç örgütüne bulaştığını öğrenmiştim. Ve o canavarlar paralarını geri almak söz konusu olduğunda oyun oynamazlardı. Ama yılanın başını kesmenin de bir yolu yoktu.

Bana saldıran iki adam, bir dükkânın güvenlik kamerasının onları apartmanımın dışında yakalaması sayesinde on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı, ancak muhtemelen beş yıl içinde dışarı çıkacaklardı. Sorguları ya da duruşmaları sırasında tek bir kelime bile etmemişlerdi. Patronları onlara bakarken cezalarını kabul etmişlerdi. Mahkeme salonunda gözlerini üzerimde hissettiğim biri. Bir daha *asla* görmek istemediğim bir patron.

Omzuma bir el indi ve ben de içgüdüsel olarak dizlerimi kaldırıp dövüşmeye hazır bir şekilde döndüm.

"Sakin ol, Savaşçı."

COPE

Çok üzgün görünüyordu. Ve daha da kötüsü, *korkmuş* görünüyordu. Bu güçlü duygu karışımı beni içine çekmiş, yardım etme dürtüsü derinlerde bir yerden alevlenmişti. Ama Shep ve Trace'in sahip olduğu tamir becerilerine sahip değildim. Ama kendimi denemekten alıkoyamıyordum.

Sutton taşaklarımı çıkarmaya çalışırken elim otomatik olarak aşağıya doğru hareket etti. Bu hareket beni şaşırtmamalıydı. O tam anlamıyla bir savaşçıydı.

"Kimse sana birine gizlice yaklaşmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?" O turkuaz gözler hoş bir sıcaklıkla parladı.

Öfkeyi, üzüntü ve korkudan çok daha fazla seviyordum. "Adını söylediğimde buna sinsilik denebileceğini sanmıyorum." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Beni duyamayacak kadar telefonundaki şeye dalmıştın."

Sutton'ın bakışları cihaza kaydı. Hızla kilitledi ve cebine soktu, ama ekranda ne olduğunu anladığında yüzünde beliren panik ifadesini kaçırmadım. İçimi huzursuz bir his kapladı ama yüz ifademi ve ses tonumu rahat tutmaya çalıştım.

"Bana anlatmak ister misin?"

O çarpıcı gözler benimkilere dikildi. "Neden? Araya girip düzeltmek için mi?"

Bu ben değildim. Shep'ti. Tam bir iş bitirici. Ama Sutton'la ilgili bir şey onun için öyle olmak istememe neden oldu. "Belki de. Ya da içini kemirmesini engellemek için dışarı çıkmasına izin verebilirsin."

Sutton çitlere yaslanırken titreyen bir nefes verdi. "Yaptığın şey bu mu? Sorunlarınızı konuşarak mı çözersiniz?"

Elimde olmadan kıkırdadım. "Haklısın. Bire bir."

Sutton kaşlarını çattı, yüz hatlarında biraz kafa karışıklığı vardı.

Ben de yara bandını yırtıp attım. "Bir takım arkadaşımı dövdüm ve basın görüntüleri ele geçirdi. Bazı üst düzey yöneticiler beni takas etmek istiyor."

Sutton'ın çenesi gevşedi ve bana bakakaldı. "Ona neden yumruk attın?"

Kıpırdamadım, başımı yana eğip onu incelerken bedenim gerildi. Kavgayı öğrenenler bu soruyu hiç sormadı. Bunun oynamamı, katılabileceğim maçları etkileyip etkilemeyeceğini bilmek istiyorlardı. Ceza alıp almayacağımı. Bir noktada, insandan çok hokey oyuncusuna dönüşecektim.

Ama Sutton için değil. Belki de hokey hakkında hiçbir şey bilmediği içindi. Ama durumun böyle olmadığını hissediyordum. O, meselenin özüne inmek isteyen türden bir insandı. *Gerçek* şeylere.

Konuşmadan önce bir süre daha ona baktım. "Playofflarda takım arkadaşlarımızdan birinin sakatlanmasının benim suçum olduğunu söyledi."

Sutton başka tarafa bakmadı, gözlerimde bir şey arıyordu. "Benim suçum muydu?"

Bu mu?"

İşte yine o acımasız dürüstlük kalbini oyarak uzman neşter becerileri. Ve güzel yalanlarla dolu bir dünyada, bu ferahlatıcıydı. "Evet ve hayır."

İçimdeki gerçeği ortaya çıkarmakla tehdit eden bir bakışla beni kıstırdı.

"Hokeyin bir parçası da rakibinizin takım arkadaşlarınıza zarar vermesine izin vermeyeceğinizi bilmesini sağlamaktır."

Sutton'ın burnu tiksiniş bir ifadeyle kıvrıldı. "*Onları tahtalara çarptırmak* da burada mı devreye giriyor?"

Dudaklarımın arasından bir kıkırdama geçti. Konuştuğumuz şey göz önüne alındığında, bu beklediğim son sestti. "Gördün mü, şimdiden tüm hokey dilini öğrenmişsin."

Başını salladı ve sarı dalgaları omuzlarına döküldü. Birden uzanıp saç tellerine dokunmak ve göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek için tuhaf bir istek duydum. *Onu* ağzıma alırken parmaklarımı saçlarına dolamak istiyordum.

Hay sikeyim.

Görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım ve sikime itaat etmesini emrettim. Başka bir şey düşünmeye çalıştım. Bir maçtan sonra hepimiz kokan takımlarımızı attığımızda soyunma odasının kokusu gibi.

Sutton, "Birini bir şeye çarpmak bir sorun için iyi bir çözüm gibi görünmüyor," diye mırıldandı.

"Çoğu zaman haklı olursun. Ama buzda değil. Bunu bir sınır koymak ya da bir sonuç vermek olarak düşünün."

Bana alaycı bir bakış gönderdi. "Yani birini sert bir yüzeye çarpmakla, istediğimde almazsa Luca'nın oyuncaklarını iki günlüğüne elinden almam aynı şey mi?"

Dudaklarım seğirdi. "Aynen öyle."

"Buna inanmakta biraz zorlanıyorum."

Omuz silktilim. "Sanırım tam olarak anlamak için oyunu oynamak gerekiyor. Eğer diğer takım oyuncularımıza herhangi bir sonuç olmadan zarar verebileceğini bilirse, bunu daha fazla yapacaktır."

"Hakemler bunun için değil mi? Bu tür şeyleri durdurmak için mi?" diye sordu, o güzel turkuaz gözlerine bir parça endişe yerleşmişti.

"Bazı durumlarda evet. Diğerlerinde hayır."

"O zaman daha iyi bir iş çıkarmaları gerekiyor," diye tersledi Sutton.

Ona sıırttım; elimde değildi. "Bir sonraki maçında hakemlere daha iyisini yapmaları için ders vermeni istiyorum."

Gözlerini devirdi. "İyi o zaman. Onlar bu işe uygun değil. Yani sen yapmak zorundasın?"

"Aynen öyle." Maçı hatırladığımda mideme bir korku hissi yerleşti. O sezon oynadığımız sondan ikinci maçı. "Diğer takımdaki oyuncu sol kanadıma kirli bir hareket yaptı. Peşinden gittim ama bunu yaparken başka bir takım arkadaşımı, bir arkadaşımı saldırıya açık bıraktım."

Sutton ruh halimdeki değişimi anında okudu. "Kim?" diye fısıldadı.

"Arkadaşım Teddy. Sağ kanadım. Çoğu oyuncudan biraz daha küçüktür ama bunu ne kadar hızlı olduğuyla telafi eder. Ama diğer takımdan iki adam ona saldırdı, biri çelme taktı, diğeri de pis bir vuruşla onu oyun dışı bıraktı. Sert bir şekilde yere düştü. Skate onu kolundan yakaladı. Kötü olmuş. Bazı önemli damarları kopmuş. Yoğun kanama vardı."

Zihnimde buzun üzerine dökülen tüm o kanı, dışarı koşan sağlık görevlilerini hatırladım. Kanın kokusu. Uzun zaman öncesinin anılarıyla karıştı. Havadaki metalik tını. Ön koltuktan gelen acı dolu sesler.

"Başa çık."

Bir el ön koluma hafifçe indi ve beni işkence dolu anıların düğümünden nazikçe çekip aldı. Rüyalarıma musallat olan ve bırakın bir yatağı, bir odayı bile biriyle paylaşmamı imkânsız kılan anılar. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, etrafımdaki dünya tekrar odaklanmaya başladı. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Üzülme," dedi Sutton, sesi alçak perdeden geliyordu. "Anıların içinde kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Geri adım atarken elini bıraktı ve ben kaybımı anında hissettim. Sıcaklığı gitmişti ama dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu. İğneler ve iğneler, tüm hislerini kaybettikten sonra uyanan bir el gibi. Neredeyse acı vericiydi ama bunu hiçbir şeye değişmezdim.

"Arkadaşın Teddy, o iyi mi?"

Başımı salladım. "Bazı şeyleri onarmak için küçük bir ameliyat geçirdi. Önümüzdeki sezona kadar tam temasa dönmüş olurum."

Suçluluk duygusu beni her ele geçirdiğinde bunu kendime tekrar tekrar hatırlatıyordum. Her seferinde neredeyse beni yutuyordu.

Sutton bir an sessiz kaldı. "Peki sen ve diğer oyuncu nasılsınız? Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım ve cık cık diye bir ses çıkardım. "Sen zaten payına düşenden fazlasını aldın. Sıra sende. Sana o hüzünlü gözleri neyin verdiğini söyle bana."

Sutton gözlerini kaçırmadı ama o turkuaz derinliklerde şimdi gölgeler dönüyordu. Beni başından savmayacağını ve bana gerçek bir şey söyleyeceğini umarak savaşı izledim. Sonunda konuşmadan önce bakışları benden uzaklaşıp dağlara doğru kaydı.

"Bir hayalet."

Başka bir şey sormadan benden uzaklaşıp eve doğru ilerlemeye başladı. Birkaç saniye içinde o da aynı şeye dönüşmüştü ve ben de bu değişimin gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ediyordum.

SUTTON

PAZAR GÜNLERİ ALTIN GÜNLERDİ. Telaş ve mutluluğun bir karışımı. Fırın sabahları tıklım tıklım olsa da, öğleden sonraları yaz aylarında bile sadece ara sıra gelen müşterilerle tembel bir puslu havaya bürünürdü.

Luca, Walter ya da benimle birlikte yemek pişirmesine ya da fırıncılık yapmasına olanak tanıyan özel basamaklı taburesinin üzerinde duruyordu. Bugün Walter ona meşhur tavuk ve beyaz fasulye chili'sinin nasıl yapılacağı konusunda ders veriyordu.

Walter, "Soğanları iyice pişirelim ki neredeyse karamelize olsunlar," diye talimat verdi.

Luca başıyla onayladıktan sonra öğretmenine hızlı bir bakış attı. "Karamelize olan ne? Şeker gibi mi?"

Walter kıkırdadı ve bana döndü. "Burada akıllı bir kurabiye yetiştiriyorsun."

Kek hamurunu muffin kalıplarına paylaştırırken, "Benim yetişemeyeceğim kadar akıllı," diye karşılık verdim. Bu da doğrudu. Çocuklara öğretmeye başladıkları matematik benim boyumu aşırıyordu ve Luca daha birinci sınıfı bitirmiş, ikinci sınıfa başlamak üzereydi.

Luca'nın burnu benimki gibi kıvrıktı. "Soğan şekeri kulağa hoş geliyor."

Walter daha sert güldü. "Tuzlu-tatlı, oğlum. Tuzlu-tatlı. Şeker kadar değil ama yemeği dengeliyor. Üzerine de keskin bir kaşar koyarsan-" Walter abartılı bir İtalyan şef gibi parmaklarını öptü. "Mükemmel!"

Luca hâlâ şüpheli görünüyordu.

"Tat testimizi yaptığımızda göreceksin," diye söz verdi Walter.

Luca ona sırtıttı, eksik dışından kalan boşluk görünüyordu. "Tat testleri en sevdiğim bölümdür."

Kekleri fırına koyarken Walter, "Sana onun bir dahi olduğunu söylemiştim," diye seslendi.

Tanrım, onu bulduğumuz için şanslıydık. Walter Sparrow Falls'ta doğup büyümüş, yirmi iki yaşında orduya katılmak için ayrılmıştı. Ancak "*Ben bir aşığım, savaşçı değil*" diyerek cepheye gitmek yerine mutfak uzmanı olmayı tercih etmişti.

Sparrow Falls'a döndükten sonra günlerinin çoğunda sigorta sektöründe çalışmıştı. Ama emekli olduktan sonra çabuk sıkılmış. Ve The Mix Up'ın camına bir *Yardım Aranıyor* tabelası astığımda, çağrıya cevap verdi ve o zamandan beri bizimle birlikte.

"Siz iki çılgın dahi, küçük bir evrak işi yaparsam onu hizada tutacak mısınız?" Ellerimi havluya silerken sordum.

"Duh, anne," diye seslendi Luca.

Walter'ı bakışlarımla kıştırdım. "*Okul bitene* kadar başka kek yok. biber."

"*Moooooom*," diye itiraz etti Luca.

"Bugün zaten iki tane yedin. Sana çok fazla şeker verdiğim için anne hapishanesine gitmemi mi istiyorsun?"

Luca kıkırdadı. "Bay Trace seni asla hapse atmaz."

Sırıttım ve yan tarafını gıdıklamak için hareket ettim. "Bilmiyorum, Trace bana kurallara uyan biri gibi görünüyor." Her yönden. Her şeyi düzenli ve tertipli tutma ve verdiği sözü her zaman yerine getirme konusunda çok titiz olduğunu fark etmiştim. Başkalarından çok şey beklerken, kendine karşı çok sertti.

Luca ciyaklayarak elimden kurtuldu. "Merak etme, ziyaretine geleceğim ve sana kek getireceğim."

"Etraftaki en iyi çocuk," diye seslendim kafenin ana bölümüne doğru ilerlerken.

"Duh!" Luca da bana bağırdı.

"Seni arıların balı sevdiğinden daha çok seviyorum!" "Çifte duh!"

Jambonlu ve kaşarlı kruvasanımı ve bir yığın evrak işimi alıp köşedeki masaya doğru ilerlerken güldüm. Şu anda tek müşterimiz olan ve harika bir kitaba kapılmış gibi görünen bir kadına bakmak için durdum. Bana sırtarak el salladı ve ben de hedefime doğru ilerledim.

Kendimi sandalyeye bırakıp uzun bir nefes aldım. Kaslarım ağrıyordu ve başım ağırlaşımtı. Son zamanlarda işleri biraz fazla zorladığımı biliyordum ama başka ne seçeneğim olduğundan emin değildim.

Masanın üzerindeki kâğıtlar bana neden bu kadar zorladığımı hatırlatırcasına parlıyordu. Banka hesaplarına ve tedarik sipariş formlarına bakarken kruvasanımı kemirdim. Rakamları ezdim ve tekrar ezdim. Dairenin kirasını haftadan haftaya ödesem bile, hepsini idare etmek imkânsız olacaktı. Kira artışı konusunda bir avukata danışmak için ücretleri araştırdım, ancak saatlik ücretleri ev sahibine ödediğimden daha kötüydü.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına bastırıyor, baskıları benimle alay ediyor, beni kırmaya çalışıyordu. Ama yapmadım. Yapamazdım. Luca mutfaktayken ve günün geri kalanını atlatmam gerekirken olmazdı.

Kapının zili çaldı ve başımı kaldırdığımda Shep ve Thea'nın alışveriş torbalarıyla bana doğru geldiğini gördüm. Gülümsemeye zorladım ama Thea'nın bunu anladığını hemen anladım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Luca iyi mi?"

"O iyi," diye güvence verdim. "Walter'la mutfakta acı biber yapıyor."

Thea'nın omuzları rahatlayarak çöktü ve arkadaşımın çocuğumu ne kadar derinden sevdiğini görünce kalbim sıkıştı. Bakışları yüzümde gezindi. "Neler oluyor?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama sonra bunun faydasız olduğunu fark ettim. Çok geçmeden evden taşınmak zorunda kalacaktım ve Thea bunu özlemeyecekti. Rick'ten mektubu aldım ve ona uzattım.

Mektubu aldı, sayfayı tararken yüzü kızardı. "O hıyar herif. Zaten birkaç ay önce kiranı yükseltmişti."

Shep yaklaştı, çantaları yere bırakırken kehribar rengi bakışları ikimizin arasında geziniyordu. "Alabilir miyim?"

Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu ama bunu ondan saklamanın da bir anlamı yoktu. "Elbette."

Thea'dan kâğıdı aldı ve hızla okudu, çenesindeki bir kas çılgınca kasılmaya başlamıştı. Sonunda bakışları benimkilere kaydı. "Bu yasadışı, Sutton. Biliyorum çünkü benim de birkaç kiralık mülküm var.

Oregon'da bir takvim yılı içinde kirayı sadece bir kez artırabilirsin. Ve bunu yaptığınızda kiracılarınıza otuz gün önceden haber vermek zorundasınız."

Alt dudağımı ısırdım. "Bir yıldan uzun süredir fırınla aylık çalışıyorum ama daireyle haftalık çalışıyorum. Bu bana her zaman daha fazla esneklik sağladı-"

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi Shep nazikçe. "Eğer haftalık kiracıysan, aynı kurallar geçerli. Bir yıl sonra kiranı tekrar yükseltebilir ama sana en az bir hafta önceden haber vermek zorunda."

Mideme kramplar girdi. Rick'in karanlık işler çevirmesine şaşırmamalıyım. Her zaman ukala ve kendini beğenmiş biri gibi görünmüştü. "Yine de bu konuda bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Bunu mahkemeye taşıyacak bir avukat tutacak param yok."

"O dangalak bageti arayıp kira parasını nereye sokabileceğini söylememe ne dersin?" Thea teklif etti.

Shep'in dudakları kıpırdadı. "Trace'e seni tutuklaması için bir neden vermeyelim, Thorn."

Ona sinirli bir bakış gönderdi. "Ben olsam hapis yatardım. O herif pisliğin teki ve buraya girdiğinde hep Sutton'ın kışına bakıyor."

Bu Shep'in sertleşmesine ve bakışlarının bana kaymasına neden oldu. "Sizi rahatsız mı ediyor? Senin adına onu aramaktan mutluluk duyarım-"

Başımı hızla salladım. "Beni iğrendiriyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Shep pek de yatışmış görünmüyordu. "Ona e-posta veya mesaj yoluyla ulaşın, böylece bir kayıt olur. Eğer sana zorluk çıkarırsa, ilçede bu tür işlerle ilgilenen bir tanıdığım var."

Tanrım, Shep iyi biriydi ve tam da en iyi arkadaşımın hak ettiği kişiydi. Derin bir nefes alarak telefonumu elime aldım ve bir mesaj yazdım.

BEN

Merhaba Rick. Sanırım kiramı yükseltirken bir takvim hatası yapmış olmalısınız. Benimki zaten Nisan ayında yükseltilmişti, bu nedenle Oregon eyaletinin kiracı haklarına göre gelecek yılın Nisan ayına kadar tekrar yükseltilemez. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin.
veya bu bildirimin bir kopyası. Teşekkür ederim!

Telefonumu yere bırakırken dişlerim dudağımı çekiştirdi. "Gördün mü? Hepsi bitti."

En azından sonraki adımlarımı belirlemek için birkaç ayım daha vardı. Ama gelecek bahar geldiğinde Rick'in kiramı yasal olarak mümkün olduğu kadar yükselteceğine dair bir his vardı içimde.

Thea bana dik dik baktı. "Yeterince uyumuyorsun."

"Ben iyiyim *anne*."

Elleri kalçalarına gitti. "Benimle bu tonda konuşma genç bayan."

Kıkırdadım. "Arkamı kolladığınız için teşekkürler. İkinize de."

Shep'in kolu Thea'nın omuzlarına dolandı ve onu kendine doğru çekti. Bu hareket o kadar zahmetsiz ve rahattı ki göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ben de bunu istiyordum. Yaslanabileceğim, güvenilebileceğim biri olduğunu bilmek. Gerçek bir ortak.

Bana nazik bir gülümseme gönderdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli. Rick pek de iyi bir üne sahip olarak bilinmez."

Elbette, ev sahibi olarak bulduğum kişi buydu. Başka türlü olamazdı. Şansım böyleydi işte. Ama bu fırına çok fazla enerji ve para yatırmıştım ve binaları öylece taşıyamazdım. Öyle yaparsam batardım.

Telefonum çaldı ve yere baktım. Mesajı okuduğum anda başımdaki tüm kan çekildi.

RICK

Seni kollayan bendim, Sutton. Sert oynamak istemezdim ama bana başka seçenek bırakmadın. Oregon eyaletine göre öngörülen ihbar süresi içinde iş yerinin üstündeki daireden çıkmanı istiyorum. On günün var.

COPE

Pistin otoparkında oturmuş telefonuma bakarken cipimin motoru hâlâ uğulduyordu. Teddy bana makaleyi şu sözlerle göndermişti: *Neler oluyor Reap?* Ama verecek bir cevabım yoktu. Tek yapabildiğim başlığa bakmaktı.

Seattle Sparks'ın Süperstarı Copeland Colson'a Uyuşturucu Testi Yapıldı.

Telefonu sıkıca tutarken arka azı dişlerim birbirine sürtündü. Tabii ki bu aşağılık dedikoducular herkese test sonucumun negatif çıktığını söylememişlerdi. Sadece meyve suyu içtiğimden şüphelenildiğini söylediler.

O sabah Linc testin negatif çıktığını bildirmek için beni aradığında nihayet yeniden nefes almaya başlamıştım. Herhangi bir yasaklı madde almadığımı biliyordum. Ama son zamanlardaki şansıma bakılırsa, benimle uğraşan her kimse sonuçların sahte çıkacağını tahmin etmiyordum. Telefonum elimde çınlarken bu düşünce içimi burktu.

TEDDY

Pisliklerin moralinizi bozmasına izin vermeyin. Ekip bir açıklama yapacak ve her şey yoluna girecek. Şimdi bana bir grup küçük canavarla boğuşmanın nasıl olduğunu anlatın.

Teddy'ye inanmak istiyordum ama bu düşünce insanların kafasına yerleştirilmişti. Sponsorlukları kaybedebilirdim, ya da daha kötüsü. Ve Linc'in beni takas etmesi için daha fazla baskıyla karşılaşacağını biliyordum. En başta beni test etmek zorunda kaldığı için zaten kendini berbat hissediyordu, ama işleri kitabına göre oynamasaydı, baskı daha da kötü olacaktı.

BEN

Çok şirinler. Birkaçı da gerçekten umut vaat ediyor.

TEDDY

Kıçını tekmeliyorlar, değil mi?

Dudaklarımdan bir kıkırdama çıktı ve... kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

BEN

Benden daha enerjik oldukları kesin. Kendimi yaşlı gibi hissediyorum.

Teddy yürüteçli yaşlı bir adamın GIF'ini gönderdi.

TEDDY

Bunlardan biriyle buza çıkmaya izin vereceklerini mi sanıyorsun?

Ona bir orta parmak emoji ve ardından güreşen iki büyükbabanın GIF'ini gönderdim.

BEN

Haftanın her günü kıçını tekmeleyebilir.

TEDDY

Rüyalarında. Etrafında tur atıyorum.

Bu kadarı doğrudu. Birlikte oynadığım herkesten daha hızlıydı. Luca'nın da böyle olma potansiyeli vardı.

BEN

Burada bir gün seni yenebilecek bir çocuk var. Buzun üzerinde uçuyor. Sanki patenleri zar zor temas ediyor.

TEDDY

Dostum. Bunu çalışırken görmeliyim. Belki bir hafta gelirim. Koçluğa yardım edebilirim.

Telefonuma bakıp sııttım. Onu görmek ve gerçekten iyileştiğinden ve iyi olduğundan emin olmak iyi olurdu.

BEN

Çocuklar minik akıllarını kaybederler. Hadi yapalım şunu.

TEDDY

Tamamdır. Sana tarihleri mesaj atarım.

Tam cevap vermek üzereydim ki mesaj ekranı kayboldu ve yerini gelen bir çağrıya bıraktı. Telefonumda Angie'nin adını görünce dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamadım. Onunla ilişkiye girmekle tam bir aptallık etmiştim. İyi bir kadın olmadığı için değil, iş ve ilişkileri karıştırmak her zaman kötü bir fikir olduğu için. şimdi birbirimizin etrafında garip bir şekilde dans ediyorduk.

Motoru kapattım ve koltuğuma geri yaslandım. Normalde, tereyağı yumuşaklığındaki deri hissini severdim; gülünç derecede pahalı Bentley SUV'un bir başka avantajı. Ama bugün hiçbiri rahat değildi. Deri çok sıcaktı ve koltuk aniden sertleşmişti.

Telefona bakarken sesli mesaja yönlendirmeyi düşündüm. Tanrım, tam bir pisliktim.

Ekrandaki kabul tuşuna bastım. "Hey, Ang."

"Cevap verip vermemeyi mi düşünüyorsun?" Sesinde bir parça eğlence vardı. Bu iyiye işaretti.

"Muhtemelen," diye itiraf ettim.

Sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi bir i  geçirdi. "Cope, buradaki kötü adam ben değilim."

Kaskatı kesildim, telefonu kavrayışım sıkılaştı. "Olmadığını biliyorum."

En azından ipleri elinde tutan o değildi. Ama Angie basın oyunundan nefret ettiğimi de biliyordu. Elbette cazibemi kullanabilirdim ama bu sadece onları uzak tutmak içindi. Onlara gerçeği değil, istediklerini vermek için.

" yle davranmıyorsun," diye mırıldandı.

Uzun bir süre sessiz kaldım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü söyleyecek hiçbir şey yoktu. Ve aramızdaki her şey sadece garip bir sessizlikten ibaretti.

Mantıklı gelmişti. Angie ve ben hiç uyuşmamıştık. Aramızda bir çekim vardı elbette ama daha fazlası yoktu. Ve günün sonunda, onunla birlikte olmak beni sadece daha boş hissettirmişti.

Angie sonunda konuştu. "Sana bir açıklama e-postası gönderdim. Uygun görürsen ya da değiştirilmesini istersen bana haber ver. Özeti şu: Seattle Sparks oyuncularını düzenli olarak uyuşturucu testinden geçiriyor. Bu da takımın yıl boyunca sağlıklı olmasını sağlıyor. Copeland Colson yakın zamanda test edilen oyuncularından biriydi. Sonuçları her zaman olduğu gibi temiz çıktı. Ve sonra tüm takım saçmalıkları."

"Sorun değil Angie. Gerisini okumama gerek yok. Sana güveniyorum." Birdenbire çok yorulmuştum. Bu öyle bir yorgunluktan ki, insanın iliklerine kadar işliyor ve hiçbir uyku onu dışarı çıkaramıyordu. Hokeyi seviyordum ama pistin dışında oynanan oyunlardan bıkmıştım.

Angie cesaretini toplar gibi bir an durakladı. "Neler oluyor, Cope? Herkesten uzak duruyorsun. Durup dururken Marcus'a yumruk attın-"

"O pislik bunu hak etti," diye tersledim.

"Hak ettiğinden şüphem yok ama Marcus her zaman insanların damarına basmayı seven bir pislik olmuştur. Ona daha önce hiç yumruk atmadın."

Lanet olsun.

Angie haklıydı. Marcus da dahil olmak üzere takımdaki çocukların çoğuyla yıllardır oynuyordum. Rekabetçi gençlik hokeyi küçük bir dünyaydı ve hepimiz bir şekilde birlikte büyümüştük. Bu oyunu oynayan en iyi oyuncuların birinin oğlunun böyle bir pislik olması şaşırtıcı olsa da, onun dikenlerine ve hıyarlıklarına alışmıştım.

Hiç terslemedim. Sadece her zaman yaptığım gibi, sinirimi buzdan ve rakip takımdan çıkararak ve herkesten daha çok ve daha uzun süre çalışarak bununla başa çıktım. Bu beni çok iyi bir hokey oyuncusu yapmıştı. Ama şimdi bunların hiçbirisi işe yaramıyor gibiydi. Ve kâbuslar daha da kötüleşti, ayda bir yerine haftada birkaç kez gelmeye başladı.

Çatırdıyordum ve bunu nasıl durduracağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. "Başa çık." Angie'nin sesi artık yumuşaktı. "Konuş benimle."

Lanet olsun.

Konuşmak istediğim son kişiydi. Çünkü ona açılmak, olmadığımız bir şey olduğumuzu gösterebilirdi. Ve bu onun için adil değildi.

"Ben iyiyim, Ang. Kendimi toparlıyorum. Uyuşturucu testi için yapılan bu rastgele ihbarın benim yüzümden olmadığını biliyorsun."

Yine sessizdi ve sonra o tanıdık öfke geldi. "Neden bana bir şey söyleyeceğini düşündüm ki? Sanki beni hiç içeri almıyorsun. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım."

Hat kesildi ve başımı koltuğa yasladım. Bir sürü başarısızlığa bir yenisi daha eklenmişti. Ama Angie'nin suçlamaları yanlış değildi. Onu içeri almamıştım. Zerre kadar bile.

Elbette, rolümü oynadım: akşam yemekleri ve etkinlikler. Seks iyi ve sıkı. Ama hiç gece kalmadım. Kalamazdım. Çünkü o kabuslardan birinden -o lanet arabadan çıkıp babam ve kardeşime ulaşmak için savaştığım kabuslardan- uyandığımda benimle aynı yatakta olan birine ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve yaklaşan baş ağrısıyla savaşmaya çalıştım. Yalnızlık daha iyiydi. Gerekliydi. Ve zamanla bununla barışacaktım.

Anahtarlarımı motordan çekerek cipimden indim ve arkadan çantamı aldım. Tam pistin kapısına ulaşmak üzereyken tanıdık bir ses duydum.

"Koç Reaper! Koç Reaper!" Luca bağırdı.

Sutton'ı görmek için kendimi hazırladım. Sarı saçlarının güneşi yakalayışını ya da bana bok atarken turkuaz gözlerinin nasıl parladığını. Cumartesi akşam yemeği tam bir işkenceydi çünkü tek yapmak istediğim ona bakmaktı. Ama bakamayacağımı biliyordum. Meraklı ailemin yanında ilgimi açığa vurmak istemedim. Bu, bakışlarımı kaçırmadığım anlamına gelmiyordu -kaçırabildiğim kadar.

Döndüğümde Luca ve Thea'nın bana doğru yürüdüğünü görünce içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Bu hayal kırıklığını hemen ardından endişe izledi. "Sutton iyi mi?"

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı ve neye ihanet ettikleri umurumda bile değildi. Sadece onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Thea hızla başını salladı ama yüz hatlarını gölgeler kaplamıştı. "O iyi. Sadece bu sabah birkaç randevusu vardı. Ben de en iyi adamımla biraz kaliteli zaman geçirdim."

O bilinen kaygısız gülümsemelerimden birini zorlamaya çalıştım. "Shep onun kalbinde asla bir numara olamayacağını biliyor mu?"

"Bilgilendirildi," dedi Thea yumuşak bir kahkaha atarak.

"Thee Thee her zaman en çok beni sevecek," dedi Luca ellerini aralarında sallayarak.

"Çünkü o çok zeki," diye fısıldadım kapıyı açarken.

Luca kıkırdadı, Thea'nın elini bıraktı ve içeri, arkadaşlarına doğru koşmaya başladı. Thea için kapıyı tuttum ve o geçerken hızla arkasına geçtim.

"Gerçekten neler oluyor?"

Thea sarsıldı, bakışları bana kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir sorun var. Sutton için endişeleniyorsun."

Thea bir küfür mırıldandı. "Sana söylememi istemezdi."

İçim daraldı, okyanus sularına bulaşan bir petrol sızıntısı gibi içimden hastalıklı bir his geçti. "Ama yine de bana anlatacaksın çünkü belki yardımcı olabilirim."

Thea başını salladı, kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu. "Bu sefer olmaz."

"Thea," diye homurdandım.

Uzun bir süre bana baktı, bakışları insanların normalde durduğu katmanları aştı. Sonunda iç çekti. "Sutton'ın ev sahibi tam bir pislik gibi davranıyor. Fırının ve üst kattaki dairenin kirasını bir yıl içinde iki kez artırmaya çalıştı."

"Bu yasa dışı," diye mırıldandım.

"Shep Sutton'a da aynı şeyi söyledi ve Sutton bunu ev sahibine söylediğinde ev sahibi ona on dakika içinde daireyi terk etmesi gerektiğini söyledi."

günler."

Öfke içime aktı. Bunu bir insana kim yapabilirdi ki? Özellikle de tek başına çocuk büyötmeye çalışan bir kadına. "Bekle, otuz gün önceden haber vermek zorundalar."

Thea tekrar başını salladı. "Sutton haftadan haftaya kiraliyordu, yani aynı korumalar yok."

Haftadan haftaya. Çünkü muhtemelen daha fazlasını karşılayamazdı. Kafamda bir dizi küfür uçuştı ama hemen arkasından endişe geldi. Ay ortasında bulabileceğiniz kiracılık seçeneklerinin sayısı azdı ve muhtemelen en kötünün de kötüsüydü. Onun ve Luca'nın bununla uğraşmasını istemiyordum.

"Ev sahibinin adı ne?" diye sordum.

Thea kaşlarını kaldırdı. "Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Yasal hakları dahilinde."

"Thea," diye homurdandım. "Bana o piçin adını söyle." Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Rick Anderson."

O pisliği bulup onu mahvedecektim.

SUTTON

Daha önce yorgun olduğumu düşünmüş olsaydım bile, bugünün yanında hiçbir şeydi. Her parçam sanki dayak yemiş gibi hissediyordu. Ve belki de öyleydi.

Bu sabah saat üçte kalkmış, Luca ve benim için daire bakmaya gitmeden önce tüm fırın işlerini hallettiğime emin olmak istemiştim. Tanrı'ya şükür ki Walter ve Thea vardı ve Luca'yı hokey antrenmanına götüreceklerdi. Evelyn'den bir iyilik daha istemek zorunda kalmak muhtemelen beni mahvederdi.

Omuzlarımı geriye atarak oradaki gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalıştım. Olmadı. Pişirdiğim onca şeyden mi yoksa Luca'nın hayatını yeniden alt üst etmek üzere olduğum için yaşadığım streten mi kaynaklanıyordu, emin değildim. Ama şu ana kadar gördüğüm her dairenin tam bir çöplük olması kesinlikle yardımcı olmamıştı. Luca'yı rahatça taşıyabileceğim bir yer değildi.

Şehrin pek de aşına olmadığım bir bölgesindeki küçük apartmana baktım. Kaşlarımı çatarak dış cephe kaplamasındaki yontulmuş boyayı, kaldırımındaki çatlaklardan uzayan otları ve herkesin içeri girebileceği şekilde açık bırakılmış kapıyı inceledim. Midem bulandı. Bu ev hakkında da içimde iyi bir his yoktu ama Luca'yı kamptan almaya gitmeden önceki son durağımdı. Belki de içerisi daha iyiydi.

Motoru kapatarak küçük cipimden indim. Kapıyı kapattım ve telefonuma bakmadan önce kilitleri çaldım. Bina yöneticisi mesaj atmış, onunla 4F'de buluşmamı ve bütün gün daireyi gezdireceğini söylemişti.

Derin ve sakin bir nefes alarak binaya doğru yola çıktım. Kapı olduğu gibi açık durduğu için içeri alınmak için zile basmama gerek kalmadı. Belki de bunun nedeni dairenin gösteriliyor olmasıydı. Umarım öyledir.

Bina dört katlı olmasına rağmen asansör yoktu. Ve tabii ki bu daire en üstteydi. En azından bu, üstten gürültü gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Sanki Evren bu düşüncemi hissetmiş gibi, ikinci kattaki koridordan bağırışlar duyuldu ve sesleri hiç de dostça değildi. Tırmanmaya devam etmek için kendimi zorlarken göğsüm sıkıştı. Dördüncü kata ulaştığımda durakladım ve daha fazla gürültü duymak için kulak kabarttım. Müzik ve TV şovlarının seslerini duydum, ama açıkça yüksek sesli bir şey yoktu.

Güzeldi. Bu iyiydi. Koridorda yürürken, ufalanan bir çimento bloğuyla açık tutulan bir kapıya doğru tekrar tekrar söyledim.

"Alo?" diye seslendim. Başımı içeri uzatarak seslendim.

Kırklı yaşlarının ortalarında bir adam çim sandalyesinden kalktı ve kül tablasında sigarasını söndürdü. Sigara dumanının kokusu havayı kaplamıştı ve burnumu kırıştırmaktan kendimi alamadım.

"Sutton Holland?" diye sordu, bakışları tüylerimi diken diken edecek şekilde üzerimde geziniyordu.

Sarsıntılı bir hareketle başımı salladım. "Ben?"

"Ben? sıırttı. "Bu Ben. Müdürüm

extraordinaire." Onun Bakışları göğüs dekolteme kadar indi ve orada kaldı. "Tur için hazır mısın?"

Boğazımı temizledim ve Ben'in bakışları yüzüme kaydı, ama beni süzerken yakalanmaktan hiç utanmadı. *Harika.*

Omuzlarımı dikleştirerek içeri girdim. "Sanırım sadece etrafı gezeceğim." Alan çok büyük değildi.

Ben bir süre daha bana baktı. "İşimi yapmalıyım. Ayrıca, ben bir centilmenim."

İçimden gelen homurdanma isteğiyle savaştım. Eminim öyledir.

Ben kira fiyatları ve kamu hizmetleri hakkında konuşmaya başladı ama ben bu bilgileri zaten yönetim şirketinden almıştım. Bu yüzden, mümkün olduğunca çok şey incelemeye çalışarak mekânda dolaştım. İyi bir ışığı vardı, ama bu sadece yanlış olan her şeyi ortaya çıkarıyordu.

Her yerdeki muşamba döşeme yer yer soyulmuş ve yırtılmıştı ve altındaki döşeme tahtaları da iyi durumda görünmüyordu. Dolap büyüklüğüne yakın olan küçük yatak odasındaki halıya küçük bir göz attığımda, ne olduğunu bilmediğim bir lekeyle lekelenmiş olduğunu gördüm. Küvetin gider ağzının etrafında öyle kahverengi bir leke vardı ki kusmamak için kendimi zor tuttum. Ve ana yatak odasına adım attığımda, pis koku

Duman, ter ve tanımlayamadığım bir şey neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

"Tam bir kelepir," dedi Ben, arkamdan yatak odasına girerken. "Sparrow Falls'ta bu kadar ucuza iki yatak odalı başka bir daire bulamazsın." Bakışları yine üzerimde gezindi. "Ama daha da ucuza getirecek bir anlaşma yapabiliriz."

Çenem gevşedi. Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu?

Ben geriye doğru hareket ederken o boşluğu geçti ve kalbim kaburgalarımın çarptı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. El yordamıyla çantamı aradım. Thea'nın bana aldığı mini biber gazı spreyi oradaydı. Eğer yapabilseydim-

"Ben." Bu tek kelime bir kırbaç gibi şakladı ve kapıdaki tanıdık yüz karşısında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Müdür döndü, Trace'i şerif üniforması içinde görünce boynu kızardı. "Ne istiyorsun?" Ben homurdandı.

"Öncelikle, bir kadını neden köşeye sıkıştırdığını bilmek istiyorum," diye homurdandı Trace, yüzünde öfke çizgileri belirmişti.

Ben'in yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Ben işimi yapıyordum. Tur veriyordum. Şimdi de bunun için beni tutuklamaya mı çalışacaksın?"

Trace'in gözler daraltılmış üzerinde ve Müdür. "Sen özledim Şartlı tahliye memurunuzla görüşmeniz."

Ben'in gözleri yana kaydı. "Çalışmak zorundayım. İşimi kaybedemem, yoksa şartlı tahliyemi kaybederim."

"Sen olmuştur veren turlar için beş günler Düz mü?" Trace meydan okudu.

Bu kez Ben'in ayakları kaydı. "Daireyi hazırlamam gerekiyordu."

Trace alay etti. "Elbette öyle yaptın. İyi ki şimdi sana toplantına kadar eşlik etmek için buradayız."

Ben'in yüzünde panik çizgileri belirdi ve sonra kapıya doğru koşmaya başladı. Ufak tefek bir adam değildi ama şimdi bir balerin gibi hareket ediyor, Trace'ten kaçıyor ve dış kapıdan içeri giriyordu.

Çenem düştü, dikkatim kapı ve Trace arasında gidip geliyordu. "Onu kovalaman gerekmiyor mu?"

Trace sadece başını salladı. "Koridorun iki ucunda bekleyen polisler var."

Bir bağırış duyuldu, ardından itişip kakışmalar başladı, ardından başka bir ses, "Beni yere sermeye çalıştı patron. Bir memura saldırdığı için onu tutuklamamı ister misin?"

"Tutukla," diye seslendi Trace açık kapıdan. Sonra bana döndü. "Burada ne halt ediyorsun, Sutton?"

Alt dudağımı ısırdım, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Yeni bir daire bulmam gerekiyor."

Trace'in kaşları birbirine çarptı. "Neden? Şu anda harika bir düzeniniz var."

Dudağımı dişlerimin arasında sıktım. "Rick beni evden atıyor. Kirayı yükseltmek istiyor ve-"

"Lanet olası pislik," diye küfretti Trace.

"Sorun yok."

"Değil," dedi Trace, daha da öfkeli görünüyordu. "Ve burada kalmayacağın da kesin. Bu binada tüm Sparrow Falls'ta olduğundan daha fazla karanlık insan var. Güvenli değil. Nora ve Lolli ile kalabilirsin."

"Hayır," diye kestim sözünü. "Onları zorlamıyorum. Sadece aramaya devam edeceğim. Dokuz günüm daha var. Bir şeyler bulacağım."

Ya bulamazsam? O zaman ne yapardım?

Anahtarlarımı o kadar sıkı kavradım ki metal dişler derimi kesse şaşırmazdım. Tamamen çaresiz ve seçeneksiz olma hissiyle karşılaştırıldığında acı hoş karşılanabilirdi.

Pistin kapısını açarken nefes alış verişimi düzgün tutmaya çalıştım. Kendime bir yolunu bulacağımı hatırlatırken Luca'nın sorgulamayacağı mutlu bir gülümseme takınmaya çalıştım. İşlerin biraz daha ucuz olduğu bir kasabaya taşınmam gerekebilirdi ama bunu yapabilirdim. Benzinden kaybederdim ama kiradan kazanırdım.

Acı ve hayal kırıklığı alev alev yanıyordu. Bir kasaba ötede olması, Luca'nın o kadar iyi olmayan bir okula geçmesi anlamına geliyordu. Biz

Colson'larla kurmaya başladığımız ikinci aileye o kadar yakın olamayacaktık. Bu da ev duygumuzu kaybetmek anlamına geliyordu.

Ama güvende olurduk. Paten tesisinin derinliklerine doğru yürürken kendime bunu tekrar tekrar hatırlattım. Baltimore'da Roman'ın ya da daha kötüsü borçlu olduğu insanların ulaşabileceği bir yerde değildik. Gerisini ben halledebilirdim.

"Savaşçı?"

Cope'un sesiyle irkilerek arkamı döndüm.

Yüzümü görür görmez kaşlarını çattı. "Neyin var?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama yapamadım. Çok yorgundum. Omuzlarım çöktü ve yere yığılmamam bir mucizeydi. "En iyi günüm değil."

Cope benim alanıma girdi, bir an tereddüt etti, çenesi çalışıyordu. "Sana sarılacağım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, hem bu jest karşısında hem de onun ısrarla izin istemesi karşısında. "Tamam."

Beklemedi, beni kendine doğru çekti. Nane ve adaçayı kokusu etrafımda dönüyordu. Tek düşünebildiğim *temiz* olduğuydu. Sanki bu koku günün olaylarını temizleyebilirmiş gibi. Ama daha fazlasıydı, çünkü Cope beni ne kadar nazıkçe tutarsa tutsun, onun gücünü hissedebiliyordum. Ve bu çok büyük bir ayartmaydı.

Kendimi bıraktım. Pervasızca bir hareketti ama kendi ayaklarımın üzerinde bir an daha durabileceğimi sanmıyordum. Cope beni karşılamak için yanıma geldi ve ağırlığımın daha fazlasını aldı.

Gözyaşlarımın düşmesine izin verme dürtüsü çok güçlüydü. Baskı artıyor, yanma şiddetleniyordu. Ama kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunun yerine, sadece *nefes aldım*.

Nane ve adaçayının içimde dolaşmasına, korku ve paniği yıkamasına, endişe ve saplantıyı temizlemesine izin verdim. Cope'un kalbinin yanağımda attığını hissetmek neredeyse on yıldır hissetmediğim bir şekilde beni toprakladı. Sabit, güçlü. Onun varlığının, *dokunuşunun* benim için bunları yapmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Birine bu şekilde bağımlı olmak, göze alamayacağım türden bir riskti. Ama kendimi ondan koparamıyordum.

Bir dakika daha.

Duvarlarımı yeniden güçlendirmek için kendime sadece birkaç saniye verirdim. Sonra önümdeki savaşıyla yüzleşmeye hazır olacaktım.

Cope'un eli saçlarımın altından kaydı ve parmakları boynumun ve omzumun kaslarına girdi.

Dudaklarımdan çıkan küçük sese engel olamadım. Kendime bunun bir inleme olmadığını söyledim ama pis bir yalancı olduğumu biliyordum.

Cope'un sesi alçak, gürleyen bir hırıltıyla çıktı. Kış uykusundan yeni uyanmış bir ayı gibi. "Omuzların çimento gibi."

"Teşekkürler mi?" Sersemlemiş bir halde mırıldandım.

"Senin bir masaja ihtiyacın var. Ve belki bir kas gevşetici," diye homurdandı.

"Bir banyo için gerçekten adam öldürürdüm. Bir saat boyunca dumanı tüten, kimsenin beni tek bir sorunla rahatsız etmediği bir banyo zamanı."

Cope'un parmakları hareketsiz kaldı. "Dairende küvet yok mu?"

Sadece *apartman* kelimesi bile gerçekliğin yeniden ortaya çıkmasına neden oldu. Kendimi geri itmeye, Cope'un elinden kurtulmaya ve onun güçlü sıcaklığından uzaklaşmaya zorladım. Bu hareket tam bir işkenceydi ama daha kötülerini de yaşamıştım.

Başımı salladım. "Küvet yok ama her şey yolunda. Bu gece ısıtıcı ped kullanacağım."

Gözlerin üzerimizde olduğunu hissederek ayak ayak üstüne attım. Bir avuç anne merakla, birkaçı küçümseyerek ve birkaçı da düpedüz kıskançlıkla bakıyordu. İçki içecek yaşta görünmeyen bir artistik patinajcı bana doğru dik dik baktı. Ve Koç Kenner'ın gözlerinde acı vardı.

Lanet olsun.

Tüm bunlar Cope Colson'dan neden uzak durmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Kaşlarını çatarak bana baktı, aramıza koyduğum mesafeden ve belki de küvetimin olmamasından hoşnut olmadığı belliydi, sanki her ikisi de kişisel bir hakaretmış gibi. "Ev sahibinin bir pislik olduğunu duydum."

Kaskatı kesildim. Trace ona mesaj mı atmıştı? Yoksa Thea ağzından bir şey mi kaçırmıştı? Sanırım uzun vadede bunun bir önemi yoktu. Eninde sonunda dedikodu yayılacaktı. "Şu anda en sevdiğim kişi o değil."

"Benim evimde kalabilirsin." Cope bunu o kadar kolay söylemişti ki, sanki neredeyse bir yabancı olan birine sığınma teklif etmek büyük bir şey değilmiş gibi

ve oğlunu.

"Beni tanıımıyorsunuz," diye ağızımdan kaçırdım.

Bir omzunu kaldırdı ve sonra dikkatsizce bıraktı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. O çocuğa hayal edebileceği en iyi hayatı vermek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Ve her şeyin özüne iniyorsun. Saçmalıklarla ve güzel yalanlarla zaman kaybetmiyorsun. Sen iyi bir kadınsın Sutton ve birilerinin seni rahat bırakmasını hak ediyorsun."

Gözlerim yine yanıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cope'un güzel ağızında bir sırıtış belirdi. "Önemli bir şey değil. Evim o kadar büyük ki muhtemelen seni göremezdim bile."

Bir kahkaha attım. "Neden şaşırmadım ki?"

Cope bir an sessiz kaldı, cevabımı bekledi.

"Yapamam. Bu takdir etmediğim anlamına gelmiyor. Sadece yapamam." Ona her şeyi anlatmadan kendi ayaklarımın üzerinde durma ihtiyacımı nasıl açıklayabilirdim? Birinin *benimle ilgilenmesine* izin verdiğim son seferde neredeyse her şeyi nasıl kaybettiğimi? Bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu.

Cope'un koyu mavi gözlerinde kızgınlık titreşti ama hemen bastırdı. "Pekâlâ. O zaman en azından Speedy'nin arabası olmama izin ver. Oradan geçerken onu fırına götürüp getirmekle vakit kaybetmene gerek yok."

"Bunu yapmana gerek yok."

"*İstiyorum*," diye karşı çıktı.

"Yükseltici koltuğa ihtiyacın olacak ve-" "Bende bir tane var."

Gözlerimi kırpıştırarak Cope'a baktım, çenem gevşemişti. "Yükseltici koltuğun mu var?" Yabancı bir dili öğrenmeye çalışır gibi kelimeleri yavaşça söyledim.

Başını salladı. "Clek Oobr olanı. Anne bloglarında en iyisi olduğu yazıyordu. Ben de uzmanlardan birine gelip taktırdım. Bloglar doğru takmanın önemli olduğunu söylüyordu."

Karşımdaki adama bakakaldım. Buzdaki acımasızlığıyla tanınan hokey yıldızı anne bloglarını mı okuyordu? İstediğim kelimeleri bulmaya çalışarak yutkundum. Onun yerine saçma bir soru ortaya çıktı. "Süslü SUV'unuzun arkasında bir araba koltuğuyla mı dolaşıyordunuz?"

O aracı birkaç kez görmüştüm ve önündeki Bentley amblemini gözden kaçırmamıştım. Ne kadar pahalı olduğunu bilmek bile istemiyordum. Ya da çocuğumun arka koltuğu Japon balığı kırıntıları ve yapışkan parmaklarıyla ne kadar çabuk mahvedebileceğini.

Cope bana sıırttı. Etkisi yıkıcıydı. "Yükseltici koltuk onu daha az kötü yapmaz."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Oyuna zarar verebilirsin, Hotshot." Cope'un gözleri kapandı, bakışları ağızıma kaydı. "Savaşçı, yeteneklerimle, hiçbir şey oyunuma zarar veremez."

Karnımdaki ateş alçaktan alevlendi. Ukalalığa varan bu özgüven tahrik edici olmamalıydı. Ama öyleydi. Kendimi bırakmanın ve Cope'un kontrolü ele almasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. O iri bedenini beni yatağa sabitlemesinin ya da arkamdan almasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. İçime girmek ve gözlerimi kapamak.

Bunu düşünemezdim. Çünkü böyle bir şey olmayacaktı. Bu da Cope'un o anları paylaşacak başka birini bulmakta özgür olduğu anlamına geliyordu.

Bu düşünce içimde iğrenç bir his uyandırdı, o berbat dairededeki bayat havayı kokladığım zamankinden çok daha kötüydü. Ama hayal kırıklığıyla baş etmek zorundaydım. Bu artık aşına olduğum bir duyguydu.

SUTTON

Arkadaki depolardan birinde su ısıtıcısının üzerine eğilmiş adama bakakaldım. Bu oda ağızına kadar temizlik malzemeleriyle doluydu. Çeşitli paspaslar, bezler, şişeler ve kovalar. Bunlar, devasa su ısıtıcısı ve tesisatçının cüssesi arasında boğucu bir alan vardı.

Bu sığağa tutunmalı, günüm bittiğinde karşılaşacağım dondurucu duşta yanımda taşımak için onu iliklerime kadar çekmeliydim. Tıpkı son beş gündür yaptığım gibi. Tek kurtuluş Luca'nın kamptan sonra buz pistinde duş alabilmesiydi.

Beş gün.

Suçlama havada asılı kalmış, hem ev sahibimin destansı boyutlarda bir pislik olduğunu hem de benim tam bir başarısız olduğumu kanıtlıyordu. Rick'i buraya bir tesisatçı getirmesi için zorlamak günlerimi almıştı. Ve hâlâ Luca ve benim için bir daire bulamamıştım.

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Her şey ya güvenli olmayan bir bölgede ya da binadaydı ya da çok küçüktü. Şu anda en iyi seçeneğim küçük bir mutfak olan tek odalı bir misafirhaneydi. Tam bir yemek pişiremeyebilirdim ama en azından Luca ve ben güvende olurduk.

Sanki bu düşünce aklıma gelmiş gibi, telefonumda bir mesaj belirdi.

BİLİNMEYEN NUMARA

Hadi, Mavi Göz. Bu seferlik bana yardım et. Luca'nın velayeti için mahkemeye gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Öfke, bunalıntıyı bir anda yok etti. Roman için Luca'nın tek anlamı buydu, iğrenç bir oyunda kullanılacak bir piyon. Oğlumu olduğu gibi görmüyordu: nazik, komik ve ikimizin de başına gelen en iyi şey.

Mesaja bakarken midem çalkalandı. Roman'ın velayeti asla alamayacak olması önemli değildi, yine de Luca ve bana cehennemi yaşatabilirdi. Ve şu anda olan biten her şey düşünülduğünde, birinci sınıf bir avukat tutacak param yoktu.

Ekrana dokundum ve numarayı hızla engelledim. Benimkini değiştirmekten bıkmıştım, bunu neden yaptığıma dair bahanelerim tükenmişti ve Roman her zaman onları buluyormuş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alarak kendime nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlattım. Bilse bile, bağımlılığının pençesinde ülkenin öbür ucuna gidemeyecek ya da velayet için herhangi bir evrak dolduramayacak kadar kendini kaptırmıştı.

"Bayan Holland, kalorifer ne zaman söndü?" diye sordu tesisatçı, zihinsel sarmalımı yarıda keserek.

Elimden geldiğince kendime gelmeye çalıştım. "Bana Sutton de, Bernie. Pazartesi günü bir ara oldu. O gün temizlik yaparken fark ettim." Bu aynı zamanda bulaşıkları elde yıkamak zorunda olduğumuz ve dezenfekte etmek için çamaşır suyu kullandığımız anlamına geliyordu. Ama daha da önemlisi, müşterilerim ellerini her yıkadıklarında buz gibi suyla yıkıyorlardı.

Büyük makineye kaşlarını çatarak baktı. "Bunun yıllar önce değiştirilmesi gerekirdi. Yeni bir taneye ihtiyacınız olacak."

Başım öne eğildi, gözlerimin arkasındaki basınç geri geldi. Bu Rick'in sorumluluğundaydı, benim değil. Ama ona hemen bir tane aldırma şansım neydi ki? "Genelde ne kadara mal olurlar?"

Bernie bir elini kızıl sakalının üzerinde gezdirdi. "Bin ila iki bin arasında."

Gözlerim kapandı. Kendime nefes almaya devam etmemi söyledim. Her şey yoluna girecekti, yeter ki her şeye ayak uydurabileyim. "Rick'i arayayım."

Bernie boğazının arkasından bir uğultu çıkardı ve mahvolduğumu düşündüğünü anladım. Aynı fikirde değildim. Bu yüzden koridora çıktım ve ana kafedeki hoparlörlerden en sevdiğim country sanatçılarından birinin sesinin geldiğini fark ettim. Telefonumu çıkardım ve Rick'in iletişim numarasını tuşladım.

Dördüncü çalışta cevap verdi. "Şimdi ne olacak?" diye kestirip attı.

Sertleştim ama ses tonumu sakin tutmaya çalışarak nefes almaya devam ettim. "Bernie burada, su ısıtıcısına bakıyor."

"Bir şey değil, bu arada. Bu bana iki yüz dolara mal olacak."

Yanağımın içini ısırdım. "Su ısıtıcısının değiştirilmesi gerektiğini söyledi. Yıllar önce yapılması gerekiyormuş."

Hattın diğer ucunda sessizlik hüküm s r y o r d u , sonra bir dizi küfür geldi. "Sadece benden para almaya alışıyor. Yeni bir ünite için ödeme yapmayacağım. Bu çok saçma. Muhtemelen bir şeyleri karıştırmışsındır."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Rick, o su ısıtıcısına hiç dokunmadım. Dokunmak için bir nedenim de yok. Bu binayı çalışır durumda tutmak sizin işiniz, benim değil. O yüzden-"

"Telefonu Bernie'ye ver," diye tersledi Rick.

Cihazı daha sıkı kavradım ama küçük depo odasına geri döndüm. Bernie'ye telefonu uzatırken sempatik bir bakışla, "Seninle konuşmak istiyor," dedim.

Bernie inledi ama telefonu aldı. "Aptallığı bırak da şu güzel hanımefendinin su ısıtıcısını tamir edeyim."

Kaşlarım havaya kalktı. Görünüşe göre Bernie, Rick'in koşuşturmasına alışkındı. Konuşmanın sadece bir tarafını duyabiliyordum ama Bernie'nin aldığı kadarını verdiği açıktı. En azından onu hazırlıksız bir şekilde kurtların önüne atmamıştım.

"Evet, evet," dedi Bernie ve sonra telefonu Ben.

Aldım, cihazı kulağıma dayadım ve dışarı ıktım. Tekrar. "Rick?"

Hattın öbür ucundan homurdandı. "Su ısıtıcısını getireceğim ama birkaç günümü alır. Ortalıkta öylece duran o kadar param yok."

Tabii ki yapmadı. Rick'in yaşadığı devasa evin önünden geçmiş, kullandığı arabayı görmüştüm. Varlığıyla ilgili her şey abartılıydı. Acil durum fonunuz olmadan iki düzine kiralık mülk işletemezsiniz.

"Lütfen, Rick." Yalvarmak zorunda kaldığım için utanç duydum. Ama bu hafta kampın son gnydy. Luca'nın bu hafta sonu dş alması gerekecekti ve onu buz gibi suyun altına sokamazdım.

"Yapabileceğimin en iyisi bu." Rick başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Telefonumu o kadar sıkı kavradım ki ekranın çatlamaması bir mucizeydi. Yavaşça yüzümden uzaklaştırdım ve ona baktım. Ne halt edecektim ben?

Gözlerimin arkasındaki basınç öfkeli ritimlerle atıyordu. Her parlamada bir yanık yanıyor, gözyaşlarım serbest kalmayı talep ediyordu. Ama onlara izin veremezdim. Çünkü eğer şimdi kırılırsam, bir daha asla ayağa kalkamayabilirdim.

Arka kapı açıldı, ışık ve gürültü koridora yayıldı.

"Anne!" Luca bağırdı. "Buna inanamayacaksınız! İlk hücumumuzu yaptık ve ben gol attım! Bu harikaydı!"

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ama bu çabayla yanaklarımın seğirdiğini hissettim. "Bu harika, bebeğim. Her ayrıntıyı duymak için sabırsızlanıyorum."

Cope onun arkasına geçti, dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Kesinlikle kekleri hak ettiğimizi düşünüyorum. Bugünün spesiyali ne?"

Cope teklif ettiğinden beri Luca'yı her gün kampa götürüp getirmişti ama kabul ettiği tek ödeme kapkeklerdi. Ve benim daha yaratıcı olanlarıma karşı bir ilgisi vardı.

"Portakallı Creamsicle hakkında ne düşünüyorsun?" Sesimde Cope'un duymamasını umduğum hafif bir titreme vardı.

Bakışları daraldı, yüzümü taradı. Bunu yaparken çene kaslarında bir kıpırdanma gördüm. "Speedy, neden gidip Walter'a hedefinden bahsetmiyorsun? Birazdan seninle cupcake ve süt içmeye geleceğim."

Tartışmak için ağzımı açtım. Luca benim tamponum, güvenlik battaniyemdi. Cope'un Luca varken neler olduğunu öğrenmek için ısrar etmeyeceğini biliyordum. Ama çocuğum günün başarılarını bir başkasına anlatma vaadiyle bir roket gibi fırladı.

Cope bana yaklaştı ve koridoru bir depo kadar küçük hissettirdi. "Ne oldu Savaşçı?"

Bu lakap kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi, şiddetli bir acıyla kesip biçiyordu. Gözlerimin arkasındaki baskı beni parçalamakla tehdit ediyordu. "Ben bir savaşçı değilim. Yakınından bile geçmiyorum. Zar zor ayakta duruyorum."

Cope daha da yaklaştı, eli saçlarımın altından kayarak boynumu yoğurdu. "Konuş benimle."

Bunları paylaşmam gereken son kişi oydu. Yklerimi yüklemem gereken son kişiydi. Ama her şeyin ağzımdan döküldüğünü fark ettim: Kötü apartmanlar, Trace'le karşılaşmam, bana bir binanın güvenli olmadığını söylemesi, Rick'in pislikleri...

Atladığım tek şey Roman'dı. Çünkü o parça çok fazla utanç taşıyordu.

"Sonra pazartesi günü su ısıtıcı bozuldu. Bernie yenisine ihtiyacımız olduğunu söyledi ama Rick ayak sürüyor."

Cope'un eli ensemdede esnekleşti ve ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. Kocaman bir geri adım atma dürtüsü çok güçlüydü. Bu, Cope'un oynadığını bildiğim türden bir fkeydi, rakiplerinin karşılaştığı fke.

"Bana bütün hafta buz gibi soğuk duş aldığını mı söylüyorsun?" diye hırladı.

Sertçe yutkundum. "Luca pistte duş alabilir, o yüzden sadece ben varım.

O kadar da kötü değil. I-"

"Bokunu al. şimdi. Luca'nınkini de," diye homurdandı Cope. enem gevşedi. "Pardon?"

Cope'un gözleri kısıldı. "Sıcak suyu olmayan bir yerde kalamazsın. Bir dakika bile kalamazsın. O yüzden eşyalarını topla. Benim yanıma taşınyorsun."

COPE

ÖFKE ateş dalgaları gibi içime yayıldı. Sutton'ı nazikçe tutmaya devam etmek ve onu Luca'yla birlikte SUV'uma bindirip güvenli bir şekilde eve götürmek için omzumdan çekmemek için her şeyimi harcadım. Ama bu öfke Rick denen o pisliğin ona yaşattıklarından daha fazlasıydı.

Başka seçeneği kalmamıştı. Sutton onu ve Luca'yı tek odalı küçük bir misafirhaneye taşımayı planlıyordu çünkü sahip olduğunu düşündüğü tek güvenli seçenek buydu. Ama öyle değildi.

Shep'e evimi tasarlattığımda, ne kadar abartılı olduğunu görünce gözlerini devirmişti. Ama gerçek şu ki, paramı fazla bir şeye harcamıyordum. Saçma sapan bir aracım vardı elbette, ama evlerime yatırım yaptım - Seattle'daki çatı katım ve Sparrow Falls'taki evim.

Burada, geniş açık alanlarım var. Nefes alabileceğim bir yer. Evin de aynı konfora sahip olmasını istedim. Bu da bir spor salonu ve sinema odası demekti. Büyük oturma, yemek ve pişirme alanları. Bir kütüphane ve bir ofis. On yatak odası, on üç banyo, bir havuz ve bir jakuzi.

Artı, Arden için yarattığım alan, ona mülk yöneticisi görevini verdim. Küçük bir misafirhanesi ve canavar heykellerini ve diğer abartılı sanat eserlerini barındıracak kadar büyük bir atölyesi vardı. Ve son olarak, iki atına bakmak için küçük bir ahır ve padok. Tüm bunlar bir araya gelerek Sutton'ın kendini güvende hissedeceği bir yer yarattı.

Sutton ve Luca'ya da bunu vermek istedim. Sadece tüm bunların *nedenine* çok yakından bakmak istemedim.

Sutton bana bakakaldı, o güzel turkuaz gözleri şokla irileşmişti. "Cope, yapamam-"

"Yapabilirsin ve yapıyorsun da. Her şeyi tek başına yapmaya alışkın olduğunu anlıyorum. Ama etrafınızda sizi önemseyen insanlar var. Yardım etmemize izin ver."

Alt dudağını sıktı. "Yarın o misafirhanenin kira sözleşmesini imzalayabilirim ve-"

"Savaşçı," diye homurdandım. "İki kişi için beş yüz metre kare yeterli bir alan değil. Sen ve Luca'nın kendinize ayırabileceğiniz koca bir kanadım var. Luca'nın keşfedebileceği tonlarca arazi var. Bir havuz ve bir gölet. Buna bayılacak."

Sutton dudağını daha sert çekiştirdi ve ben onun tereddüt ettiğini hissettim.

"Eğer benimle kalmakta kendini rahat hissetmiyorsan, o zaman annem ve Lolli'yle kal. Biliyorsun onlar da seni çok isterler."

Gözleri parladı. "Neden hepiniz bu kadar iyisiniz?"

O dökülmemiş gözyaşları içimde bir şeyleri kırdı ve Sutton'ı göğsüme çektim. "İyilikten daha fazlasını hak ediyorsun, Savaşçı."

Bana karşı ürperdi. "Bunu bilmiyorsun."

Ellerim ensesinde durdu ve sonra tekrar yoğurmaya başladım. "Neler yaşadığını bilmiyor olabilirim ama bunun bir şey olduğunu biliyorum." Bütün içgüdülerim bana bunu söylüyordu. Zorlukların onu incitmesi ya da daha kötüsü, bu acının bir insanın elinden gelmesi fikri beni öldürüyordu. "Bir molayı hak ediyorsun. Sana yardım etmeme izin ver."

Sutton'ın elleri sanki canını kurtarmak için tutunuyormuş gibi tişörtümü sıkıca kavradı. "Kendi ayaklarımın üzerinde durmak için çok çalıştım. Bundan vazgeçemem."

"Vazgeçmiyorsun." Parmaklarım ipeksi sarı saç tellerini karıştırdı. "Birinin sana bir süreliğine dinlenmen için yer vermesi, kendi ayaklarının üzerinde durmadığın anlamına gelmez."

Sutton'ın başı geriye eğildi, o hipnotik gözleri benimkilerle çarpıştı. Arıyordu, tanımlayamadığım bir şey arıyordu. Umarım onu bulmuştur.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Emin misin? Çok uzun sürmez. Sadece biraz daha para biriktirene kadar ve-"

"İstediğin kadar kalabilirsin. Evim yılın büyük bölümünde boş zaten. Biraz kullanılırsa iyi olur." Eğer içine biraz hayat enjekte edilirse. Bunu yüksek sesle itiraf etmek bile varlığımın ne kadar boş olduğunu hatırlatıyordu. Hokey, antrenman, görünüş. Tekrar ve tekrar. Artık eğlence yoktu. Saçma sapan kardeşler mesajlaşmasının ötesinde bir bağlantı bile yoktu.

Göğsümde bir şey kıpırdadı, kemiğin kemiğe sürtünmesi gibi rahatsız edici bir şeydi çünkü boşluğu başka hiçbir şey doldurmuyormuş gibi hissediyordum. Ve uzun zamandır ilk kez, öyle olmasını istedim.

Sutton uzun bir süre bana baktı. "Güneş doğmadan kalkmam gerekiyor ve Luca'nın ona bakacak birine ihtiyacı var-"

"Savaşçı," diye kestim sözünü, boynunu sıktım. "Onu uyandırıp ikimize de kahvaltı hazırlayabilirim. Bunu her sabah kendim için yapıyorum. Kamptan önce antrenman yapmak için zaten erken kalkıyorum."

Uzun bir nefes verdi. Sutton, "Sevimli ama çok fazla," diye uyardı. "Kafanı şişirecek ve seni kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde sadece şekere ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalışacak."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Kalbimin peşindeki küçük adam. Ama ona hokey kaslarını geliştirmek için proteine ihtiyacımız olduğunu hatırlatacağım."

Sutton'ın mükemmel dudakları kıpırdadı ve dilimle yastıksı yumuşaklığın izini sürmek, etrafımda nasıl bir his uyandırdıklarını bilmek istedim - *hayır*. O konuya girmeyeceğim.

"Bir çeşit kira ödüyorum," diye başladı Sutton.

"Tabii ki hayır."

"Cope-"

"Hayır. Bana ödeme yapmak mı istiyorsun? Bundan sonra üzerinde çalışacağın keklerin tadına bakmama izin ver."

Sutton'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu Luca'nın işi ve o bu işe oldukça düşkün."

"İki tat alma duyusu bir taneden daha iyidir," diye karşı çıktım.

Bir süre sessiz kaldı, sonra iki. "Tamam."

İki yıl önce Kupa'ya katıldığımız zamankinden daha iyi bir zafer duygusu içimi kapladı ve yüzüme yayılan gülünç sırıtışa engel olamadım. "Gerçekten mi?"

Sutton bir omzunu kaldırdı ve sonra indirdi. "Luca seni sabahın beşinde spor diski hareketlerini çalışman için uyandırmaya çalışırken bunu istediğini unutma."

Bir kahkaha attım. "Spor diski mi?"

Bana sırtıttı ve bu hareket beni tam solar pleksusumdan vurarak ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Bütün jargonu biliyorum. Belli ki."

Başımı salladım. "Hadi bakalım. İkinizi de toplayalım."

Gözlüğümü takip Cascade Bulvarı'na döndüm. Sutton ve Luca'nın arkamda olduğundan emin olmak için dikiz aynasına baktım. Navigasyon sistemine adresi girmişti ama bu yolculuğun herhangi bir bölümünü tek başına yapıyormuş gibi hissetmesini istemiyordum.

Kasabanın dışındaki ana yola çıktığımızda direksiyon simidindeki bir düğmeye bastım. "Anson'ı ara."

Bu sık yaptığım bir hareket değildi. Telefonumda numarası vardı ama kesinlikle Sık Kullanılanlar listemde değildi. Gerçek şu ki, kız kardeşimin erkek arkadaşına ilk başta şüpheyile yaklaşmıştım. Ama eski profilci hayatının en kötü anlarında onun yanında olmuştu, bu yüzden yavaş yavaş ikna oluyordum.

"Cope," diye selamladı Anson. Kara kara düşünen piç son zamanlarda daha fazla yaşam belirtisi göstermiş olabilirdi ama bu yine de onu sıcak ve tüylü yapmıyordu.

Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu, o yüzden hemen sadede geldim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne tür bir iyilik?"

Anson şüphelenmekte haklıydı. Bildiği kadarıyla ondan bir cesedi kül suyunda eritmesini istiyor olabilirdim. Direksiyonu sıkıca kavradım. "Hacker bir arkadaşın var, değil mi? İnsanların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarabilecek biri?"

Arkadaşı Thea'nın eski sevgilisinin yakalanmasında ve adamın eziyet ettiği sayısız kadın için adaletin yerini bulmasında etkili olmuştu.

"Benim arkadaşım yok," diye mırıldandı Anson.

Bir kahkaha attım. "Seni ne daha iyi hissettirecekse, dostum. Bir ortak mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Neye ihtiyacın var?"

O tanıdık öfke, onu tekrar içine sokmaya çalıştığım kutuyu zorladı. "Rick Anderson hakkında bulabildiğin kadar pislik. Tüm mülklerini bana satmasını sağlayacak bir şey, hem de ucuza çünkü o herif biraz para kaybetmeyi hak ediyor."

İnşaat alanından gelen sesler azaldı ve Anson'ın uzaklaştığını anladım. "Kim o ve ne yaptı?"

"Fark eder mi?"

"Eğer Dex'in yardımını istiyorsan, fark eder. Bugünlerde tam bir savaşı.

Sadece haklı olduğunu düşündüğü bir dava için motive olur."

Çenem ileri geri hareket etti. "Sutton'la uğraşan yerel bir pislik. Kirasını tekrar tekrar yükseltmeye çalışıyor. Yasal hakları konusunda karşı çıkınca da onu ve Luca'yı fırının üstündeki daireden atmış. Şu anda kalacak düzgün bir yer bulamıyor."

Hattan alçak bir hırıltı duyuldu. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim." Ama keşke ciddi olmasaydım.

"Kekleri cennet gibi," diye mırıldandı Anson.

Bir kahkaha attım. Tabii ki Sutton'ın kekleri huysuz hıyarın gönlünü kazanacak şeydi. "Yani yardım mı ediyorsun?"

"En kısa zamanda Dex'i çağıracağım." Anson durakladı. "Şimdilik nerede kalacak?"

Koltuğumda kıpırdandım. "Onu ve Luca'yı evime götürüyorum." Bir süre sessizlik oldu. "Ondan hoşlanıyorsun."

Anson'ın sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu beni sadece kızdırıyordu. "Bütün bunlardan bunu mu anladın?"

"Aşağı yukarı."

"Siktir git ve bunu düzeltmeme yardım et."

"Tamamdır," diye kestirip attı Anson ve ben teşekkür bile edemeden telefonu kapattı. Her zamanki gibi.

Shep'in arazimin girişine yaptırdığı devasa kapıya yanaştım. Fazlalık gibi görünebilirdi ama arada sırada içeri sızmaya çalışan aşırı hevesli hayranlarım oluyordu. Ekstra koruma da hoşuma gidiyordu, benden çok Arden için.

Sutton'ın küçük, lacivert cipi arkamda durana kadar bekledim. Ona kapının şifresini çoktan vermiştim ama benden sonra gelse daha kolay olacaktı. Vizörümdeki açıcıya bastım ve araziye onun gözlerinden görebilmeyi diledim.

Bana göre burası mükemmel bir araziydi. Kasabadan uzakta, Monarch Dağları ve Castle Rock'ın destansı manzarasına sahipti. Buradaki sessizlik huzursuz zihnimi rahatlatmaya yardımcı oluyordu. Umarım o da aynı şeyi hissetmiştir.

Kapı açılır açılmaz gaza bastım ve Sutton da hemen arkamdan geldi. Görkemli manzarayı henüz göremiyordunuz. Önümüzde sadece kavak ağaçlarının çevrelediği dolambaçlı bir yol vardı. Birkaç dakika boyunca arazinin içinden geçerek bizi bir derenin üzerindeki köprüden geçirdi ve sonunda uçsuz bucaksız bir alana açıldı.

Bir an durup her şeyi iyice düşündüm. Castle Rock'ın altın renkli taş yüzleri ve Monarch Dağları'nın hala karla kaplı olan şaşırtıcı zirveleri. Dünyanın geri kalanına kıyasla ne kadar küçük olduğumuzun mükemmel bir hatırlatıcısıydı.

Evin kendisi de çevredeki manzarayı tamamlayan bir unsur olarak duruyordu. Koyu kırmızımsı ahşap, taş ve camın bir karışımı olan bu ev kesinlikle çok büyüktü, ancak arka planda sonsuz bir doğa varken aşırı gösterişli görünmüyordu.

Kavisli araba yolunu döndüm ve ön kapıların yanında durdum. Sutton'a garaj için bir kumanda alacaktım, böylece SUV'sini dışarıdan getirebilecekti ama şimdilik burası iyiydi. Motoru durdurup araçtan indim ama Luca'nın çoktan Sutton'inkinden atladığını gördüm.

"Koç Reaper! Burası senin evin mi?" diye seslendi.

Sesindeki hayranlık açıktı ve içimde bir gurur duygusu uyandırdı. "Öyle, Speedy."

"Bu müthiş bir şey!" Luca zıpladı ve ardından çok az ritim içeren ama çok sevimli olan bir tür dans yapmaya başladı.

Sutton cipinin kapısını kapattı, yutkunurken bakışları evden bana doğru kaydı. "Kesinlikle çok güzel. Ve büyük."

"Büyük kötü mü?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Duruma göre değişir," dedi sesini alçaltarak.

"Neye göre?"

O turkuaz gözleri parladı. "Eğer en önemli şeyin ne olduğunu hatırlayabilirsen."

SUTTON

Bu küçük gerçeğin ağızımdan kaçmasına İZİN VERMEMELİYDİM. Çünkü Cope beni incelerken, çok fazla parçayı bir araya getirdiğini biliyordum. Bu parçalar onun görmesini istemediğim bir resim oluşturunuyordu.

Dersleri çok yüksek bir bedel ödeyerek öğrenmiştim. Önemli olan etrafınızı saran şeyler değil, insanlardı. Ve eğer bir sonraki zirveyi kovalamaya kendinizi fazla kaptırırsanız, şekli ne olursa olsun, en önemli şeyi kaybedebilirsiniz.

Sanki bunu okumuş gibi Cope benim alanıma girdi, beni kalabalıklaştırmadı ama yakınlık yarattı. "Bu ev bir aile."

Kaşlarım kalktı, bunun nasıl olabileceğini sorguladım.

"On yatak odası var. Kardeşlerimin, annemin ve Lolli'nin her biri için birer tane. Ayrıca Keely için ranzalı bir çatı katı var. Yani Noel arifesinde hepimiz burada kalmak istersek kalabiliriz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Tüm Colson ekibinin sığabileceği kadar. Çünkü onun için önemliydim.

"Tasarımın kendisi Shep'in Colson İnşaat için yaptığı ilk büyük özel projeydi. Onu mimari alanda haritaya yerleştirdi."

Sertçe yutkundum. "Ona büyük çıkışını sen verdin." Ve çok başarılı bir iş kuracağını biliyordum.

Cope omuz silkti. "Gördüğünüz gibi, tam olarak bir fedakârlık sayılmaz."

Evi yeni gözlerle incelerken ağızımın bir köşesi kalktı. "Hayır, değildi. Çok güzel."

Cope başını sola doğru eğdi. "Arden şu yolun aşağısında yaşıyor. Sanatı için bir konuk evi ve atölyesi var. Atlarını tutabilmesi için bir ahır yaptık, Keely de onunla birlikte ata binebilir."

Göğsümde bir ateş yandı. Diğer herkes için çok düşündüm. "Peki ya siz? Kendin için ne yaptın?"

Sırıttı. "Gel bakalım. Sana göstereyim." Luca etrafımızda dans ederken o ön basamakları tırmandı. Kapının kilidine bir şifre yerleştirerek kolu çevirdi ve içeri girdi.

"Vay anasını, anne! Burası malikane gibi. Koç Reaper, burası bir malikane mi?"

Luca'ya cevap bile veremedim çünkü manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Evin arka tarafının tamamı pencereydi. Üç tarafı da neredeyse tamamen camdı. Ama yarattıkları görüntü, sanki ayaklarımın kendi aklı varmış gibi beni ileriye doğru çekiyordu.

Arka planda Luca ve Cope'un seslerini duydum ama büyüleyici manzaraya ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Cope'u gördüğümde daha çok yanımda hissediyordum. Sıcaklığını, ondan dalga dalga yayılan gücünü.

"Bu tek yönlü bir cam. Dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor," diye açıkladı Cope bir sürgünün sapına uzanırken. "Ama bu benim kendim için yaptığım şey."

Kapıyı kolaylıkla kaydırarak açtı ve tüm duvarı aç a b i l e c e ğ i n i z bir kapı olduğunu gördüm. Ama karşı koyamayarak dışarı adımımı atmıştım bile. Arka güverte bir açık hava aşığının rüyasıydı. Geniş veranda farklı bölümlere ayrılmıştı. Soldaki en üst katta, güneşten korunmak için bir üst örtü ile tamamlanmış büyük bir açık h a v a yemek alanı vardı. Sağ tarafta, ortasında soğuk dağ geceleri için mükemmel olacak bir ateş çukuru bulunan bir açık hava kesiti vardı. İkinci katta sayısız bank ve saksı vardı ve oturmak için bir labirent oluşturuyordu. Ve son olarak, çarpıcı bir havuz, sanki suyun üzerinde yüzüyormuşsunuz gibi, ötesindeki göletin içinde kayboluyor gibiydi. Cope mükemmel bir liman yaratmıştı.

"*Havuzunuz* mu var?" Luca çığlık attı.

Cope'un yüz ifadesinde bir panik ifadesi belirdi. "Yüzme biliyor mu?"

"Balık gibi," dedim, ses tonuma eğlence karışmıştı. "Onu sudan çıkarabilirsek şanslı sayılırız."

Cope'un içini bir rahatlama kapladı. "Bir balıkla başa çıkabilirim." "Cope," diye fısıldadım. "Bu sihirli bir şey."

Bana doğru sıırıttı. "Bütün evin en sevdiğim bölümü." "Nedenini anlayabiliyorum. Burada yaşayabilirsin."

"Yaşıyorum. Spor salonunda geçirdiğim saatler dışında." Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Profesyonel hokey oyuncusu. Formda kalabileceğim bir yer olması benim için mantıklı. Bodrum katında. Aşağıda da bir sinema odası var. Shep filmlere bayılır, o yüzden orada istediğini yapmasına izin veriyorum."

"Tabii ki bir sinema odası var," diye mırıldandım.

Cope kıkırdadı. "Size odalarınızı gösterebilir miyim?"

"Evet! Odamı görmek istiyorum!" Luca bizi duyarak bağırdı.

Kendimi bu güzelliğten, bu sessiz huzurdan uzaklaştırmak çok zordu. Derenin şırıltısını ve göleti besleyişini duyabiliyordum. Burada saatlerce oturup her ayrıntıyı izleyebilirdim ama oğlumu ve Cope'u içeride takip etmek için ayaklarımı zorladım.

Cope bizi devasa bir merdivene götürdü. Hemen zihnimde Noel için dekore etmeye başladım. Antika kırmızı fiyonklarla süslenmiş çam çelenkleri. Görülmeye değer bir manzara olacaktı.

Cope sol tarafı işaret ederek, "Odam koridorun sonunda," dedi.

Gecenin bir yarısı bir bardak su alırken pijamalarımın Cope'la karşılaşacağımı düşününce yanaklarım alev alev yandı.

"Peki ya ben?" Luca taşaklarının üzerinde zıplayarak sordu

Aya

kları "Terbiyeli ol Luca," diye uyardım.

nl. Bana bıkkın bir bakış gönderdi. "Peki ya ben, lütfen?" Cope'un ağzının bir köşesi kalktı. "Bu taraftan."

Sesimi alçalttım. "Şimdiden en havalı çocuk olduğunu düşünüyor. Çünkü sen onun şoförüsün. Bu onu çılgına çevirecek."

"Hizmet etmek için yaşıyorum," dedi Cope, bizi karşı koridordan geçirip kesinlikle büyüleyici bir odaya sokarken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Nefes kesici bir siyah-beyaz fotoğrafın içinde yaşıyormuşsunuz hissi veren vurgulu bir duvar dışında duvarlar sakinleştirici bir griydi. Uzun ağaçlar ve sisli, atmosferik bir his ile bulanık bir orman manzarasıydı.

"Bu *iğrenç*!" Luca bağırdı, şimdi tamamen zıplıyordu.

"Bunu sevebileceğini düşündüm," dedi Cope sırıtarak. "Burada kendine ait bir banyon var. Ve bu televizyonda bir oyun konsolu var. Kye oyun oynamayı sever, bu yüzden ona bir şeyler ayarlamam gerekti."

Elbette kurmuştu.

Cope yüzünü buruşturdu. "O oyunların yaşına uygun olduğundan emin olmalıyız."

"Bunu ben halledebilirim," diye ona güvence verdim.

Luca koşarak yatağın üzerine atladı. "Buradan asla ayrılmayacağım."

Cope bana sırıttı, o yıkıcı, gerçekten mutlu gülümsemelerden biriydi. En neşeli anlarının bir başkasını mutlu ettiği zamanlar olduğunu görmeye başlamıştım. Bu bilgi bende ona bu mutluluğu geri verme isteği uyandırdı.

Cope bana döndü, o sırıtış hâlâ dudaklarında oynaşıyor ve içime bir tür akrobasi hareketi yaptırıyordu. "Peki ya sen, Savaşçı? Odanı görmeye hazır mısın?"

Daha fazla spiral dönüşler ve baş döndürücü taklalar. Hayır, hazır değildim. Çünkü tüm bunlar ne kadar şaşırtıcı olsa da, alışabileceğim bir şey değildi. Luca da öyle. "Elbette," dedim gülümsememi daha parlak olmaya zorlayarak. "Luca, gelmek ister misin?"

"Hayır, odamda dinlenmek istiyorum," dedi ellerini başının arkasında birleştirerek.

Tanrım, yedi yaşında mıydı yoksa on yedi mi? Göğüs kafesim gerildi ve tam nefes almam zorlaştı. Onunla geçirdiğim bu anlar çok kısa sürecekti. Çok geçmeden benimle kekli film gecesi yapmak istemeyecek, onun yerine arkadaşlarıyla dışarı çıkmayı tercih edecekti. Sonra araba kullanacak, üniversiteye gidecek ve dünyaya açılacaktı.

Başını eğerken Cope'un kolu benimkine değdi. "Hey, iyi misin?"

Boğazımda biriken duygu yumağını temizlemeye çalışarak yutkundum. "Bazen gözümü kırpiyorum, bir de bakıyorum büyüme atağı geçirmiş."

Cope bir kolunu omuzlarıma doladı. "Hâlâ senin küçük oğlun olduğuna eminim."

"Bugün için belki," diye mırıldandım.

"Hadi anne. Sana yerini gösterelim." Beni nazikçe Luca'nın odasından çıkarıp koridorun karşısına geçirdi.

Beni nazikçe tutuşundan kaçmaya çalışmadım. Kaçmalıyım ama kendimde o gücü bulamadım. Cope'un sıcaklığı dünyanın en rahat battaniyesi gibiydi. Onu omuzlarıma çekmek ve sıkı sıkı sarılmak istedim.

Cope kapıyı iterek açtı, beni içeri çağırırken eli belime doğru kaydı. Ayaklarımı kurşun gibi hissediyordum. Bir yanım eşğin ardında yatan güzelliği görmek istemiyordu.

İçeri girdiğimde nefesimi içime çektim. Haklıyım. Burası çok güzeldi. Çok güzeldi. Duvarlar en soluk turkuaz rengindeydi; öyle bir renk ki, orada olup olmadığını bile merak ediyordunuz. Ama aynı zamanda, tonda üzerime çöken bir sakinlik hissi vardı.

Koridora en yakın duvarın karşısında büyük bir kral yatak vardı, beyaz yorganı ve sonsuz yastık dizisiyle aşırı doldurulmuş bir bulut gibi görünüyordu. Ama beni hayrete düşüren yataktan görünen manzaraydı.

Alt kattaki nefes kesici görüntünün aynısıydı ama ikinci katta olduğumuz için sanki havada asılı duruyormuşuz gibi hissediyordum. Su, orman ve dağlardan oluşan bir denizin üzerinde süzülüyorduk.

Gözlerim yandı ve burnum sızladı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir odada kalmamıştım. Hiçbir yer *beni* bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Ne düşünüyorsun?" Cope sordu, sesi kaba bir fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Çok güzel," dedim ona dürüstçe.

"Bu renk bana senin gözlerini hatırlatıyor. Sanki senin için yaratılmış gibi hissettim.

olm

ak." Bakışlarım ona kaydı. "Gözlerim mi?"

"Turkuaz. Karayip Denizi gibi. Huzur dolu bir dünya bulabilirsin o gözlerde."

Artık sadece gözlerim yanmıyordu. Her şeyimdi. İnsanlar hayatım boyunca gözlerime dikkat etmişti. Roman kesinlikle onlardan etkilenmişti. Ama kimse standart mavinin ötesini görmek için gerçekten zaman ayırmış mıydı? *Mavi Gözler*. Bu lakabı düşünmek bile bana acı veriyordu.

Ama Cope öyle değildi. O tonu ve kaliteyi gördü. Ve bundan da öte, duyguları gördü.

"Hadi ama," dedi Cope, o gülümseme yine ağzının kenarlarına yerleşmişti. "Daha en iyi kısmını görmedin."

Tuvalete gittiğini bildiğim açık bir kapıya doğru yürüdü. Ama daha ne kadar güzelliğe -daha fazla *görmeye*- dayanabileceğimden emin değildim. Yine de takip ettim. Özel banyoya adımımı attığımda, sesli bir şekilde soluk soluğa kalmama engel olamadım.

Antika küvet, aynı inanılmaz manzaraya bakan bir başka büyük pencerenin önünde duruyordu. Aynı anda hem suyun sıcaklığını hem de manzaranın huzurunu içinize çekebilirsiniz. "Cope..."

"Fena değil. Duş da var." Uzak köşedeki mermer döşeli geniş alanı işaret etti. "Tuvalet malzemeleri açısından stoklu olmalı, ama eksik bir şey olursa haber ver, hizmetçime aldırırım."

Hâlâ ağzım açık küvete bakıyor, başka bir şey söyleyemiyordum.

Cope'un eli saçlarımın altından kayarak boynumu yoğurdu. "Suyu gidebileceği kadar sıcak tut ve uzun uzun ıslan. İşiniz bittiğinde çantalarınızı yukarı getirip akşam yemeğini hazırlayacağım."

Gözlerimi ona diktim. Çok fazla şeyi hazmetmekte zorlanıyordum.

Yıllar sonra ilk kez birinin benimle ilgileniyor olması bu listenin en başında yer alıyordu. Ama küçük bir ayrıntıya odaklandım. "Yemek mi yapıyorsun?" Cope'un ağzının bir köşesi kalktı. "Sürprizlerle doluyumdur,

Savaşçı."

SUTTON

Ayak parmaklarım baloncukların arasından çıktı, geçen gün boyadığım koyu leylak rengi cila beyaz seramiğin üzerinde göze çarpıyordu. Luca'nın koridorun öbür ucunda video oyunu oynarken çıkardığı yumuşak sesleri seçebiliyordum ama bu, oğlumun güvende ve mutlu olduğuna dair bana güvence veren, meditatif bir arka planda kaybolan türden bir sestti.

Öte yandan ben bir erik gibiydim. Mutlu bir erik. Banyoya iki kez sıcak su ekledim, sıcaklığın her zerresini içime çektim. Etiketini Fransızca olduğu için köpük banyosunun neyden yapıldığından emin değildim ama cennet gibi kokuyordu.

Bunların hiçbirine alışmamam gerektiğini biliyordum ama bu, zevk almaktan kendimi alıkoyacağım anlamına gelmiyordu. Bir an için gözlerimin kapanmasına izin verdim, her şeyi içime çektim. Belki de bu anıyı pekiştirirsem, ayrılmak zorunda kaldığımızda beni ayakta tutmaya yetecekti.

Birkaç dakika daha sıcaklığını hissettikten sonra kendimi fişi çekmeye zorladım. Bütün gece banyoda kalmak kabalık olurdu ve güneşin ufka doğru alçaldığını, Cope'un arazisini pembemsi kırmızılardan oluşan bir çağlayana boyadığını görebiliyordum. Bir ressam bu manzarayı yüzlerce kez resmedebilirdi ama yine de hepsini yakalayamazdı.

Belki de Arden yapmıştır, diye düşündüm banyodan çıkıp mükemmel bir şekilde katlanmış bir yığından kabarık beyaz bir havlu alırken. Arden'in genellikle metalle çalıştığını biliyordum ama ne olursa olsun bu manzaranın ona ilham verdiğini hayal etmek zorundaydım.

Hızlıca kurulandıktan sonra havluyu vücuduma sardım ve başımı yatak odasına uzattım. Kapı artık kapalıydı ve üç spor çantam devasa yatağın ucundaki bankın üzerinde duruyordu. Bir çift eşofman ve soyut yaban arılarıyla kaplı eşleşen bir üst çıkardım. Ben muhtemelen gitmeliydim için bir şey daha

Uygun bir kot pantolon ve tişört belki ama o günkü olaylardan sonra kendimi sert pantolon giymeye zorlayamazdım.

Yumuşak, yumuşacık pamuğu üzerime geçirdim ve başımın üstündeki topuzu yeniden sabitledim. Başka bir çantadan terliklerimi aldım, ayaklarımı yıpranmış ayakkabıların içine kaydırdım ve koridorun karşısına geçtim.

Luca'nın parmakları bir kumandanın üzerinde geziniyor, gözleri ekrana kilitlenmişti.

"Ben aşağıya iniyorum. Cope bize yemek hazırlıyor," dedim ona.

"Mm-hmm," dedi başını sallayarak.

"Video oyunu bağımlılığından açlıktan ölmek için benimle gelebilir misin?" Üsteledim.

Ağzının kenarları yukarı doğru kalkarak sırıttı. "Sadece bu seviyeyi bitirmeme izin ver, ben de durdurayım."

"Söz mü?"

"Yemin ederim," diye yemin etti Luca.

Yemin e t m e s i , üç seviye daha deneyeceği ama sonunda aşağıya ineceği anlamına geliyordu. Bunu kabul ediyorum.

"Pekâlâ. Kaybolursan bağır. Burası çok büyük bir yer."

"Burası *harika* bir yer," diye düzeltti Luca.

Karnıma bir ağırlık yerleşti. Çocuğuma tüm bu muhteşem şeyleri veren kişi olmak istiyordum. Gurur duyabileceği bir ev. Hayallerindeki odayı. Koşup oynayabileceği bir alan.

Bir gün.

Bir gün, bize hepsini ve daha fazlasını vereceğim. Ama şimdilik bir ayağımı diğerinin önüne atmakla yetinmek zorundayım. Koridordan merdivenlere doğru ilerledim, merdivenlerden inerken her ayrıntıyı inceledim. Ev eski ve yeninin bir karışımıydı. Rustik, eskimiş kirişler ve modern metaller. Siyah-beyaz fotoğraflar, renk patlamaları getiren dokulu resimlerle karıştırılmıştı. Ama her şey çok güzeldi.

Sarımsak kokusuyla birlikte yumuşak, bluesy müzik tınıları bana doğru geliyordu. Her ikisinin de çağrısını takip ettiğimde midem guruldadı. Mutfağa ulaştığımda durdum.

Beni olduğum yerde donduran şey gurme yemek pişirme alanı olmalıydı, ama değildi. Oraya hükmeden bir adamdı. Ocağın başında durmuş, bir tencereye odaklanmıştı.

duştan dolayı hâlâ nemliydi, bu da saç tellerinin normal açık kahverengisinden birkaç ton daha koyu görünmesine neden oluyordu.

Cope kalçalarından aşağı sarkan gri bir eşofman ve üzerinde bir spor takımının amblemi olan yıpranmış bir tişört giymişti. Pamuk, ancak sayılamayacak kadar çok kez yıkandıktan sonra elde edilebilecek türden yumuşak görünüyordu. Müzik arka planda inip çıkarken Cope ayağıyla tempo tutuyordu. Çıplak bir ayak.

Bol eşofmanların altından görünen ayak parmaklarında bir şeyler vardı. Hareket. Görmeye hakkım olmayan bir manzara gibiydi.

Sanki yardımı olacakmış gibi bakışlarımı Cope'un yüzüne diktim. Yıkıcı güzelliğı ciğerlerimdeki tüm havayı çalan bir yumruk gibiyken hiç şansım yoktu. Gözlerim yardım edemedi ama dudağını ikiye bölen yara izine takıldı - benimkine çok benziyordu.

Boğazımı temizleyerek kendimi eşiğı geçmeye zorladım. "Sürprizlerle dolu olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuşsun."

Cope hemen başını kaldırıp bakmadı. Ateşten almadan önce tencerede ne varsa karıştırdı. "İşin içinde yemek varsa hiç oyalanmam." Tencereyi soğuk bir ocağın üzerine koyduktan sonra döndü ve kalçasını tezgâha yasladı. Ağzının bir köşesi yukarı kalkarken yara izi derinleşti. "Pijamalarını beğendim."

Yanaklarım kızardı ama çenemi kaldırdım. "Bunlar çok ciddi eşofmanlar, haberin olsun."

"Çok şirinler," diye mırıldandı.

Kelimeler göğsümün derinliklerinde bir yere indi ve orada bir yuva yaptı. "Arıları severim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Seni sokan türden mi?"

"Bal yapan türden. Sadece saldırıya geçtiğinde sokarlar. Eğer onları rahat bırakırsan, sana en tatlı hediyeleri verirler."

Cope sanki sözlerimin altında çok fazla gerçek yatıyormuş gibi uzun bir süre bana baktı.

"Ayrıca, o banyodan sonra gerçek kıyafetler giymeye dayanamadım," diye ekledim, onun bilmiş bakışlarını değiştirmeye çalışarak.

İşe y a r a d ı ve Cope'un yıkıcı gülümsemesi yeniden yüzüne yayıldı. "Nasıldı?"

Ateşle oynar gibi yaklaştım. "Cennet gibiydi. Ama buraya gelmem iki saat sürdüğü için bunu bilmen gerekirdi."

Cope kıkırdadı, sesi tenimi okşadı ve hoş bir ürpertiye neden oldu. "Luca nasıl?" diye sordu.

Tanrım, bu da hoşuma gitmişti - konu çocuğum olduğunda gösterdiği ilgi. Bir mutfakta durmanın pervasızlık olacağını asla düşünmezdim ama Cope'la birlikte bu, tehlikenin kişileşmiş haliydi.

"Şu anda ejderhalar ve okçularla ilgili bir video oyunu oynuyor, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla."

"Kye'in favorilerinden biri," dedi Cope sırtarak. "Bu ikisinin olgunluk seviyesi muhtemelen birbirine benziyor."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Bunun soğuk ve acı bir gerçek olduğunu bilecek," diye karşılık verdi Cope.

İkimiz de bir an sessiz kaldık, müzik etrafımızda dönüyordu.

Bize.

"Peki, bu kadar **h a r i k a** kokan şey nedir?" "Peki, bu kadar harika kokan şey ne?" diye sordum.

ve Cope'tan başka bir şeye odaklanmak. "Makarna pomodoro. Senin ve Cope'un

Luca yemek yemiyor, ben de en güvenlisi bu diye düşündüm. Salata ve sarımsaklı ekmek de hazır."

Domates ve sarımsak kokularını içime çektim ve dudaklarımdan dökülen iç çekişe engel olamadım. "İtalyan yemeği benim favorimdir."

Gözlerimi açtığımda Cope'un mavi bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. "Mutlu tesadüf. Çünkü yemek yapmayı en sevdiğim mutfak."

Kalbim hızlandı, sıçradı, zıpladı ve bir yuvarlanmaya daldı. "Bu yemek yapma aşkı ne zaman ortaya çıktı?"

Koyu mavi derinliklerinden bir şey geçti, tam olarak tanımlayamadığım gölgeli bir duygu. Cope yerinde kıkırdandı, sanki bir şeyi kontrol ediyormuş gibi ocağa döndü. "Babam öldükten sonra, yardım etmek için yapabileceğim tek şey buymuş gibi hissettim. Bu konuda yetenekli olduğumu keşfettim."

Göğsümde bir sızı kök saldı. Bir ebeveyni kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Pek sayılmaz. Babam hayatımda hiç olmamıştı ve annem ben üç yaşındayken beni büyükannemin kapısına bırakmıştı. Bunun ne kadar büyük bir iyilik olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Annem sürekli bakım ve yetiştirme için uygun değildi. Bir maceradan diğerine koşmakla çok meşguldü. Ama büyükannem bana umduğumdan çok daha fazla sevgi vermişti. Ve onu kaybetmenin bana neye mal olduğunu biliyordum.

Cope'un yüzüne baktım, daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama ona acı vermek istemiyordum. "Araba kazası, değil mi?"

Cope'un parmak eklemleri tavanın sapını kavrarken beyazlaştı. "Evet," diye homurdandı.

Yanlış bir şey sormuştum ve suçluluk duygusu hızlı ve sert bir şekilde içimi kapladı. "Yapmayı en çok sevdiğin yemek nedir?" Konuyu olabildiğince çabuk değiştirmeye çalışarak sordum.

Tutuşu gevşedi. "Polenta üzerine domuz ragu yaparım." Bu bilgi karşısında gözlerim parladı. "Şaka yapmıyorsun."

Cope'un ağzının bir köşesi kalktı. "O kadar çok yapacak vaktim yok. Sezonu güzel kılan da bu."

"Yemek yapma konusunda umutsuz olduğum için gönüllü olarak tadım testi yapıyorum."

Cope uzun bir süre bana baktı. "Sutton, senin unlu mamullerin şimdiye kadar tattığım en iyi şeylerden bazıları."

"*Fırıncılıkta* iyiyim," diye düzelttim onu. "Bu, yemek pişirmekten gece ve gündüz gibi bir şey. Fırıncılıkta doğru ölçüleri ve tatları bulmak bana çok mantıklı geliyor. Yemek pişirmek mi? Ben çok beceriksizim."

Cope yaklaştı, o kadar yakındık ki neredeyse dokunuyorduk. Nane ve adaçayının titreşimlerini yakalayabileceğim kadar yakındık. "Oldukça iyi bir takım olmuşuz gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Akşam yemeği ve tatlı. Tuzlu ve tatlı."

Oh, kahretsin.

Birdenbire, Cope'un boynumdan çikolatalı krema yalayıp daha aşağılara indiği görüntülerin yükselmesini engelleyemedim. Gözleri ağzıma düşerken sıcaklığı etrafımda dönüyordu. Dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi.

"Anne! *Açlıktan* ölüyorum!" Luca merdivenlerden bağırdı.

İrkildim, geriye doğru hareket ettim ve sanki kalp atışlarımı yavaşlatabilirmiş gibi bir elimi göğsüme bastırarak çarpan kalbimin üzerine bastırdım. Ama Cope en ufak bir şaşkınlık göstermedi; omzumun üzerinden şöyle bir baktı ve "Gel de al, Speedy" diye seslendi.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Buradaki ilk gecemde Cope'u neredeyse mutfağında öpecektim. Bunun nerede biteceğini kim bilebilirdi? Hormonlarımı kontrol altına almam ve kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Ama Luca koşarak mutfağa girdiğinde ve Cope ona en yıkıcı gülümsemeyi gönderdiğinde - yumurtalıklarımın hemen şimdi mini Cope'lar yapmak için ağladığı bir gülümseme- bir şeyi biliyordum.

Tamamen sıçmıştım.

COPE

LUCA mutfağın köşesindeki kulübede gözleri yaşlı oturuyordu. Neredeyse iki hafta boyunca onun sabah insanı olmadığını öğrenmiştim. Günün tek sessiz olduğu zamanıydı. Ama aynı zamanda, ben kahvaltı hazırlarken saçları yamuk yumuk olduğu için çok sevimliydi.

Telefonum tezgâhın üzerinde çınladı ve ben de jambonlu ve sebzeli omleti karıştırırken ona uzandım. Başparmağımı ekranda kaydardım ve kardeş grup sohbetim açıldı.

Kye grubun adını Only Fams olarak değiştirdi.

KYE

Bebek bezi görevi nasıl gidiyor, Copey?

Telefonuma ters ters baktım. Bana bok atmaya çalıştığını biliyordum, özellikle de boşanma sürecinde Trace'e Keely konusunda en çok yardım eden kişi o olmuşken. Şoför, bebek bakıcısı ve masal okuyucusu rollerini üstlenmişti.

BEN

Size bu mücevheri hatırlatmama gerek var mı?

Kye'ın istediğim fotoğrafını bulana kadar telefonumdaki favoriler albümümde hızla gezindim. Keely'nin odasındaki küçük bir masada oturmuş çay partisi veriyordu. Kollarını kaplayan ve boynuna kadar uzanan dövmeleriyle devasa cüssesi gülmek için yeterliydi, ancak pembe bir tütü, bir taç ve tüylü bir boa giydiği gerçeği onu gerçekten zirveye taşıdı.

RHODES

Bu fotoğrafı unutmuşum. Çerçeveletmemiz lazım.

KYE

Bana bunu sildiğini söylemiştin, seni pislik.

BEN

Yalan söyledim.

Şantaj malzemesinden asla bu kadar iyi kurtulamazdım.

Bu.

FALLON

Sakın bunu silmeye kalkma! Arden, bize yağlı boya versiyonunu yapabilir misin? Kye'ın dövme stüdyosuna asacağım.

Fallon, Arden'ın adını etiketleyerek telefonuna uyarı gönderilmesini sağladı. O ve Trace bu zincirlerde en sessiz olanlardı. Trace arada sırada araya girerek bizi hizada tutmaya çalışıyordu, ama Arden teknolojiden pek hoşlanan biri değildi.

KYE

Arden, sakın buna cüret

etme. ARDEN

Siz pislikler saatin kaç olduğunu biliyor

musunuz? FALLON

Üzgünüm, A. Fark

etmemiştim. SHEP

Bazılarımız normal saatlerde çalışıyor, seni vampir.

Arden dişli bir surat çizimi gönderdi ve kıkırdamadan edemedim. Arden kendini işine o kadar kaptırmış bir gece kuşuydu ki yemek yemeyi, uyumayı ya da temiz hava almak için dışarı çıkmayı unutabiliyordu.

İZ

Sutton ve Luca nasıllar?

Kardeşim onları sorunca içimi bir kıskançlık kapladı. Çırpılmış yemeği, içinde zaten buğday tostı bulunan iki tabağa kaydırırken onu ittim. Sutton ve Luca yanlarına alabilecekleri herkesi hak ediyorlardı.

BEN

Güzel. Speedy ve ben kahvaltı edip buza çıkmak üzereydik.

Sutton zaten fırında.

Sabahın erken saatlerine alışkındı ama karanlıkta dolambaçlı köy yollarında araba sürmesi fikrinden nefret ediyordum. Bir yanım ona şoför tutmak istiyordu. Ya da daha iyisi, *ben* Sutton'ı fırına götürürken Luca'yla kalacak bir gece dadısı.

RHODES

Seninle kalmasına çok sevindim. Onları biraz şımart, olur mu? Bunu hak ediyorlar. SHEP

Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Küçük bir kuş bana Cope'un arka bahçe için bir trambolin ve mutfağını bir fırına dönüştürmek için ihtiyaç duyacağı tüm pasta aksesuarlarını çoktan aldığını söyledi.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçarken arka dişlerim birbirine çarptı.

BEN

Thea'ya onun bir hain olduğunu söyle.

Zihnimde kardeşlerimin bana güldüğünü görebiliyordum. *Sohbeti Rahatsız Etmeyin*'e çevirerek telefonumu cebime soktum ve tabakları masaya taşıdım. "Zombi diyarından çıkmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Luca'nın bakışları servis altlığından kalktı ve tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Ama tabağı bırakır bırakmaz lokmaları ağzına atmaya başladı.

"Yavaş ol, katil. Benim gözetimimde boğulursan annen çok kızar."

Luca sırtarak yarısı yenmiş bir omletten ısırıklar gösterdi. "Bu çok güzel. Ona söyleme ama sen çok daha iyi bir aşçısın."

Güldüm. "Sırrın benimle güvende."

Gerçek şu ki, Luca ve Sutton için yemek yapmayı seviyordum. Arada sırada ailem için de yemek yapma şansım oluyordu ama çoğu zaman sadece kendim için yemek yapıyordum. Ve bununla ilgili bir şey biraz boş hissettiriyordu.

Sabahın erken saatlerindeki sessizliği kapı zilimin sesi böldü ve Luca'nın kafası öne çıktı. "Kim o? Daha sabah bile olmadı."

Ayağa kalkarken kıkırdadım. "Bu bir sürpriz."

Luca'nın gözleri parladı. "Köpek yavrusu gibi mi?"

Donakaldım. "Yavru köpek mi istiyorsun?"

"Annemden *uzun zamandır* istiyordum ama son evimizde buna izin verilmiyordu." Kaşlarını çattı. "Muhtemelen bir sonraki evimizde de izin verilmeyecek. Ama bir tane alabilirsin. Oynayacağı yerlere baksana."

Hay sikeyim. Bu çocuk bir köpeği hak ediyordu. Evcil hayvan bir geçiş töreniydi. Luca'nın bir köpeğe sahip olamayacağı fikrinden nefret ediyordum.

Ama bu düşünceleri şimdilik bir kenara ittim. "Bugün köpek yok ama bu sürprizi daha çok sevebilirsin."

Luca mutfaktan çıkıp girişe kadar beni takip etti. Alarm kodunu girdim ve kilidi çevirerek ön kapıyı açtım.

Teddy'nin zayıf bedeni kapı aralığını doldururken bana sırtıttı. "Seni görmek çok güzel kardeşim."

Beni sırtımı sıvazlayarak kucakladı ve onu son gördüğümünden daha iyi hareket ettiğini söyleyebilirim. Rahatlamıştım.

içimden geçti. O iyiydi. Bu da kısa sürede ait olduğu yere, rekabet buzuna geri döneceği anlamına geliyordu.

Teddy beni bıraktı ve kendisine ağzı açık bakan küçük insana döndü. "Sen Luca olmalısın. Buzda harika olduğunu duydum."

Luca'nın ağzı kapandı, sonra açıldı, sonra tekrar kapandı. "Sen Teddy Jackson'sın. Şimşek. Şu anda rüya mı görüyorum?" Kontrol etmek istercesine gözlerini ovuşturdu.

Teddy kıkırdarak karnıma bir tokat attı. "Neden Bana böyle bir selam mı veriyorsun?"

Luca'ya sııttım. "İyi bir sürpriz mi?"

"En iyisi!" Teddy'ye doğru döndü. "Cope sana benden mi bahsetti?"

"Senden bahsetmeden duramıyor, evlat. Senin bir yıldız olacağını söylüyor."

Luca'nın başı bana doğru döndü ama sesi kısıldı. "Bunu sen mi söyledin? Gerçekten mi?"

Tanrım, bu çocuk beni öldürecekti. "Söyledim ve sadece doğruyu söylüyorum."

Luca bir süre sessiz kaldıktan sonra kendini bana doğru fırlattı ve kollarını belime dolayarak sertçe sarıldı. Benim kollarım da karşılık olarak ona sarıldı ve onu kendime yakın tuttum.

Bakışlarım Teddy'nin bakışlarıyla Luca'nın başının üzerinde buluştu ve Teddy, "*Boku yemişsin sen,*" diye mırıldandı.

Bunu zaten biliyordum çünkü evime geleli iki hafta bile olmamıştı ve onlar olmadan buranın nasıl bir yer olduğunu hatırlayamıyordum. Ve bu cidden berbat bir durumdu. Çünkü mutfaktaki o ilk geceden sonra Sutton bana herhangi bir ilgi belirtisi göstermemişti. Sanki duvarlarını yeniden örmüş ve onları dünyanın en güçlü çeliğiyle güçlendirmişti.

Ama ölümcül bir hata yapmıştı. Engelleri yıkmak için ne gerektiğini bildiğimi hesaba katmamıştı. Savaş beni ne kadar yara bere ve kan içinde bırakırsa bıraksın, asla pes etmedim. Özellikle de tünelin ucundaki ışık o olduğunda.

KOÇ KENNER'IN düdüğü çaldı ve dört çocuk buzun üzerinde yarışmaya başladı. Luca soldan ikinci sıradaydı ve kendisinden iki ila dört yaş büyük üç çocukla eşleşmişti. Ama fark etmedi. Pistin diğer ucuna doğru yarılanırken, Luca çoktan öne geçmişti bile.

"Lanet olsun, dostum. Şaka yapmıyormuşsun. Bu küçük adamın bir yeteneği var," diye mırıldandı Teddy, gözlerini Luca'dan ayırmadan.

"Biliyorum. Eğer devam ederse, sonuna kadar gideceğinden eminim." "Annesi bu konuda ne düşünüyor?"

Sutton'ın geçen gece izlediğimiz eski hokey maçını nasıl *acımasız* bir *kan banyosu* olarak nitelendirdiğini hatırlayarak kıkırdadım. "Hokey onun zevkine göre biraz şiddet içeriyor. Luca'nın golf gibi bir şey seçmesini tercih ederdi."

Teddy'nin burnu sanki kötü bir koku almış gibi kıışıtı. "*Golf* mü? Bu zalimce ve alışılmadık bir ceza olur."

"Koroya vaaz veriyorsun. Bunu Marcus'a söyleme." O dangalak kano golfe *bayılırdı*.

Teddy bir kahkaha attı. "Hokey tanrısı bir babayla büyüyünce böyle oluyor işte. Bütün o gösterişli hobileri edinirsin. Sezon öncesi hediyesi olarak ona şu üzerinde ponpon olan şapkalardan alacağım."

Başımı salladım, dudaklarım seğiriyordu. "Bunu görmek için iyi para verirdim."

Dört kampçı bize doğru koşmaya başladı ama Luca çoktan en az on metre ilerlemişti. Yanımızdan süzülerek geçti, patenlerinin kenarlarında aniden durdu. Hâlâ ara sıra takla atıyordu ama ayaklarının üzerinde durma konusunda gittikçe daha iyi oluyordu.

"Küçük dostum!" Teddy bağırdı. "Bu çok fenaydı."

En azından ağzından bir F-bombası çıkmamıştı. Koç Kenner'ın Teddy'yi kullandığı dil konusunda birkaç kez uyarması gerekmişti ve Evelyn Engel'in saha kenarından bize ters ters baktığını gördüm. *Hay aksi*.

Luca'nın yanına gitmeden önce diğer patencilere beşlik çaktım. Teddy eğilmiş onunla konuşuyor, dönüşleri ve duruşları hakkında birkaç ipucu veriyordu. Luca ders sırasında canlandı, anlayıp anlamadığını kontrol etmek için dönerken gözleri parlıyordu. Teddy'nin ona bu dersi vermesini çok sevmiştim çünkü

Ben hızlıydım, Teddy hız ustasıydı. Luca'yı en iyinin de iyisi yapabilecek biri varsa, o da oydu.

Luca sırtıtarak bana baktı ve eksik olan kesici dişinin yerine yeni çıkmaya başlayan bir dişini gösterdi. "Daha sonra kalıp biraz daha pratik yapabilir miyiz?"

"Saatlerdir paten kayıyorsun. Yorulmadın mı?" Tahtalara doğru kayarken ses tonuma eğlence karışarak sordum.

Luca başını salladı. "Sonsuza kadar kayabilirim!"

Teddy kıkırdadı. "Belki yapabilirsin ama ben açlıktan ölüyorum ve annenin buralardaki en iyi pastaneye sahip olduğunu duydum. Bana bir tur attırıp alabileceğim en iyi şeyleri söyleyebilir misin?"

Luca gülümsedi. "Kesinlikle, Koç Jackson. En iyi kekleri biliyorum. Annem okuldan ya da antrenmandan sonra hep bir tane almama izin verir."

Bir alay dikkatimi Luca'dan pistin kenarında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş Evelyn'e çevirdi. Kaşlarımı ona doğru kaldırdığımda kızgınlık derinlerde bir yerde titreşiyordu. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Evelyn nefes nefese kaldı. "Bir çocuğa her gün şeker vermenin pek uygun olduğunu düşünmüyorum."

Luca ona ters ters baktı. "Daniel senin keklerinden nefret ettiği için kızgınsın. Onları gerçek şeker yerine havuçla yaptığını söylüyor. Benden hep anneminkilerden bir tanesini gizlice ona vermemi istiyor."

Teddy kahkahasını öksürükle bastırmaya çalışırken Evelyn Luca'ya bakakaldı. Evelyn'in omurgası dikleşti. "O *keçiboynuzu*, havuç değil ve çok lezzetli."

"Kendinize bunu söylemeye devam edin, hanımefendi," diye mırıldandı Teddy.

"Daniel, gitmemiz gerek. Çello dersin var," diye bağırdı Evelyn, sesi tizleşerek.

Teddy başını salladı. "Zavallı çocuk. Muhtemelen onu canından bezdirecek kadar programlamıştır."

Daniel kayarak yanından geçerken Luca'ya acıyarak gözlerini devirdi, ben de omzuna vurdum. "Bugün harika atışlar yaptın. Sıkı çalışmaya devam et."

Çocuk bana sırtıttı. "Teşekkürler, Koç Reaper. Bu gece çalışacağım."

"Çellodan sonra," diye tersledi Evelyn.

Daniel başını eğdi. "Çellodan sonra."

Tanrım. O annenin Lolli'nin otlı keklerinden birine ihtiyacı vardı. Stat.

SUTTON

Masalar arasında manevra yaparken, kahveleri, çayları ve bir dizi unlu mamulü dengelerken country mziğın tınları etrafımda dönüyordu. Bu, fırını satın alıp The Mix Up'a dönüştürmek için para biriktirmeden çok önce garsonluk yaptığım için yıllar içinde mkemmelleştirdiğim bir danstı. Bu noktada tepsi vücudumun bir uzantısı gibi hissediyordum.

Yol boyunca bazı turistler ve mdavimlerle sohbet etmek için durdum. Hatta şehre yeni gelenlere vermek üzere yerel tavsiyelerden oluşan küçük bir broşür bile hazırladım. En çok ihtiyaç duyduğum anda bana kucak açan bu topluluğ borcumu ödemenin güzel bir yolu gibi geldi.

Tek kişilik bir masaya buzlu çay ve sandviç koydum ve orada oturan kadına sııttım. "Ekstra güneşte kurutulmuş domatesli bir tavuklu pesto panini."

Fallon bana sııttı. "Teşekkürler, Sutton. Bu benim en sevdiğim öğle yemeğİ ikramı."

Gözlerinin altındaki gölgeleri fark ettiğimde bunu fazlasıyla hak ettiğini anladım. "Kendine biraz zaman ayırmana sevindim." Başımı dosya yığının doğru eğdim. "Ya da en azından çalışırken kendini besliyorsun."

Kıkırdadı. "Hayat bir dengedir."

"Bunu iyi bilirim."

Fallon bir an beni inceledi. "İyi dayanıyor musun?"

abucak başımı salladım. "Cope hayatımı kurtardı." Tüm ailesinin ve toplumun büyük bir kısmının onun bana bu iyiliğİ yaptığını bildiğİ gerçeğİ karşısında kızarmamaya çalıştım. "Umarım daha fazla dayatmam gerekmez."

Fallon'un eli kolumu sıkmak için uzandı. "Acele etme. Herkesin arada bir inecek güvenli bir yere ihtiyacı vardır. Bu seni daha az belalı biri yapmaz."

Boğazımda yanan ateşi temizlemeye çalışarak yutkundum. Belalı biri olmama gerek yoktu ama her zaman yanımda olamayacak birinin yardımına da alışmak istemiyordum. Ve Cope'un Sparrow Falls'taki zamanı sınırlıydı.

"Ve bu kardeşim için de iyi," diye devam etti Fallon. "O daha hafif. Hem de sadece sahte ve şakacı bir şekilde değil. Bu takıma koçluk yapmak, Luca'ya yardım etmek... bu ona gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündüğüm bir amaç verdi."

Göğsümde bir şey kıpırdadı. Acı verici değildi ama rahat da değildi. "O iyi bir adam. Luca onun ayı astığını düşünüyor."

Fallon'un ağzı hafifçe kıvrıldı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Midem çukurlaştı. Fallon'un yüzüne karşı yalan söylemeden bu soruya nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim. Neyse ki Rick arka merdivenlerden inip eski dairemi inceleyen bir çifti kapıya doğru yönlendirerek beni kurtardı.

Benim ve Luca'nın tüm eşyaları taşınmış ve Cope'un arazisindeki depoya konmuştu. Ona ve Colson'lara borçlu olduğum bir şey daha. Ama anladığım kadarıyla Rick uzun zamandır evim olan bu yeri kiralamakta zorlanıyordu. Belki de altında gürültülü bir restoran olduğu içindi. Ya da Rick'in istediği astronomik kira olabilirdi. Ne olursa olsun, şu ana kadar bir şey elde edememişti.

Rick bana ters ters baktı, öylesine öfkeliydi ki neredeyse tükürüyordu. Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. İçimden bir ses yıl bittiğinde fırında yerim olmayacağını söylüyordu.

Rick yetişmeden kapının zili çaldı ve Lolli içeri girdi. Sayılamayacak kadar çok rengi olan kabarık eteğiyle bir hayal gibiydi. Sayısız bileziği ve kolyesiyle en az zil kadar şingirdiyordu. Belinden düğümlü, üzerinde *Fotosentez EĞLENCEDİR* yazan ve büyük bir saksı yaprağı bulunan bir tişört giymişti.

"Dikkat et, Ricky Boy, böyle kaşlarını çatmaya devam edersen, yüzün bu şekilde donacak. O zaman masum insanları nasıl ikna edeceksin?"

yılan yerine nazik bir ev sahibisiniz?" Lolli ses tonunu hafif tutarak konuştu.

Rick ve Lolli'ye bakan çiftin gözleri kocaman açılmıştı. Rick'in boncuk gibi gözleri parladı. "Belli ki uyuşturucular aklını başından almış."

Lolli gümüş rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Bence hayatında biraz Mary Jane'e ihtiyacın var. Yörüngedeki herkesten faydalanmaya çalışmak yerine önceliklerini sıraya koymak seni yeterince sakinleştirebilir. Dürüst olmak gerekirse, belki de bir saksı lavmanına gitmeliyiz. Saçmalıklarını temizleyebilir."

"Lolli," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu alaycı bir masumiyetle. "Ben doğruyu söylüyorum."

"Oradaki küçük arkadaşını dinle," diye hırladı Rick. "Burada işler onun için *daha da* rahatsız edici bir hal alırsa hiç hoşuma gitmez."

Midem sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi dibe vurdu ve serbest düşüşe geçtim. Rick'in sırf benimle uğraşmak için tüm binayı sabote edeceğini hiç düşünmemiştim.

Bütün müşteriler ona bakarken fırından hışımla çıktı.

Harika, gerçekten harika.

Lolli aceleyle yanıma geldi. "O kendini beğenmiş, dik burunlu pislik. Onu bir daha gördüğümde, kelimelerimi kullanmayacağım. Arden'in bana gösterdiği jiu-jitsu hareketlerinden bazılarıyla ona vuracağım."

Fallon başını ellerinin arasına alarak, "Tanrım," diye mırıldandı. "Lütfen, Trace seni saldırı suçundan tutuklatmasın."

"Buna değerdı," diye mırıldandı Lolli, sonra yaklaşarak kolumu ovdu. "İyi misin, tatlım?"

Başımı salladım, hâlâ konuşamıyordum. Çünkü daha önce tahmin etmiş olsam da, Rick'in şimdi benimle uğraştığını *biliyordum*. Panik halindeki düşüncelerimin ağına o kadar kapılmıştım ki bu sefer zilin çaldığını duymadım. Küçük bir semazen yanıma çarpıp kollarıyla beni sımsıkı kucaklayana kadar yeni gelenlerin farkında değildim.

"Anne! Buna inanmayacaksın. Teddy *Lightning* Jackson bugün koçuma yardım etmeye geldi. Ve bana her türlü hız numarasını öğretti. Senin keklerini de denemek istiyor. Ona en iyilerini seçeceğimi söyledim."

Bakışlarım bakmakta olduğum hiçlikten Luca'nın çevresine kaydı. Cope'un yanında zayıf kaslı, çocuksu yakışıklı bir adam duruyordu. Bana bir sırıtış gönderdi. "Senin en iyilerin en iyisi olduğunu duydum. Sanırım bu öğleden sonra en az bir düzinesini Seattle'a geri götürmeliyim."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Elimden geleni yaparım. Neden senin için bir numune hazırlamıyorum? Müesseseden."

Teddy'nin sırıtışı daha da genişledi. "Kıçımı tekmeletmeye mi çalışıyorsun? Kız arkadaşının keklerimi kaplamasına izin verirsem bir dahaki sefere buza çıktığımızda Azrail beni dümdüz eder."

Onun kızı mı?

Sözcükler özlem ve acının karışımıyla içime işledi. Çünkü bir süre sonra bunu istemeye başlamıştım. Ne kadar pervasız ya da tehlikeli olduğu önemli değildi. Cope'a ait olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum, bir mülk olarak değil, varlığının her zerresiyle istediği kişi olarak.

"Savaşçı," dedi Cope, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu, bakışlarımın onunkilere sıçramasına neden oldu. "Bir şey oldu. İçeri girdiğimizde yüzün..."

Bu beni o aptalca düşüncelerden uzaklaştırdı. Luca'nın omzunu sıktım. "Walter'ın Teddy için bir düzine kek seçmesine yardım etmek ister misin?"

Luca'nın açık mavi gözleri daha da parladı. "Evet! Kurabiye Canavarı'nı, yaban arılarını ve üç çikolatalı çamur kaymalarını alacağım. Çantaya biraz da kurabiye koyacağım."

Teddy, "Teşekkürler küçük dostum," diye seslendi ama yüzünde şimdi de endişe vardı.

Lanet olsun.

Luca gittiği anda Cope daha da yaklaştı. Elini saçlarımdan altından geçirdi ve enseme sıktı. "Ne oldu?"

Sesi nazikti ama kelimelerden bir talep yayılıyordu
-İçimi bir ürperti kapladı. Bir korku değil, bir umut.

"Rick denen o serseri burada ona dik dik bakıyordu, olan bu," dedi Lolli öfkeyle. "Ona dikkat etmesini söyledim, o da Sutton'ı tehdit etti."

Cope'un parmakları boynumda büküldü. "O. Tehdit etti. Ne yaptı?" Fallon inledi. "Cope'un yanında *tehdit* kelimesini kullanma. Onu çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Doğru," diye homurdandı Lolli. "Yine de bir saksı lavmanının Ricky'yi hemen temizleyeceğini düşünüyorum."

Teddy'nin kaşları havalandı. "Ot lavmanı mı?"

"Saçmalıkları temizler," dedi Lolli sırtarak. "Biri beni kurtarsın," diye mırıldandı Fallon.

Bu konuşmanın Cope'un ruh halini hafifleteceğini ummuştum ama o koyu mavi gözlere baktığımda buna dair hiçbir işaret göremedim. Onun yerine öfke kıvılcımları vardı. "Ne. Ne. O. Dedi?"

Elimi Cope'un karnına bastırdım, bu tamamen içgüdüsel bir hareketti, yatıştırma çabasıydı. Ama elim sert kaslara değdiği anda hata yaptığımı anladım. Karnındaki çıkıntıları hissedebiliyordum; gerçek hayatta var olmaması gereken türden bir karın kası. "O sadece bir göttü. Hepsi bu. Yeni bir şey değil."

Dilim anafilaktik şoka girmiş gibi hissettiğinden kelimeleri çıkarabilmem bir mucizeydi.

"Biri bana ne olduğunu anlatsın," diye homurdandı Cope.

Teddy onun sırtına vurdu. "Nefes al, Mağara Adamı. Bir şeyleri kırıp dökmene gerek yok. Kız arkadaşın burada ve gayet iyi."

Kız arkadaşını görmezden gelmeye çalıştım.

Fallon sonunda konuşmadan önce Cope'tan bana baktı. "Lolli haklı. O destansı boyutlarda bir pislik. Sutton için burada işler daha da zorlaşırsa bundan nefret edeceğine dair üstü kapalı bir yorum yaptı."

Cope'un çenesindeki bir kas öyle bir oynadı ki, uçmak üzere olan bir kelebeği andırıyordu. "Onu öldüreceğim."

Teddy bu kez Cope'un iki omzunu da tutup sıktı ve onu biraz salladı. "K-kelimesi konusunda biraz ağırdan alalım, tamam mı? Şu anda basının bu tür şeyleri öğrenmesine ihtiyacın yok. Ve kesinlikle bir saldırı suçlamasına da ihtiyacın yok."

"Merak etme," diye araya girdi Lolli. "Onun üzerinde jiu-jitsu'mu kullanacağım." Yaptırımı olan herhangi bir dövüş sanatının parçası gibi görünmeyen bir çeşit yumruk-tekme kombinasyonu yaptı.

"İşte benim kızım!" Walter tezgâhın arkasından bağırdı. "Göster onlara, kaplan!"

"Ben senin hiçbir şeyin değilim, seni yaşlı bunak!" diye bağırdı.

Walter, "Yıkılıp benimle evlendiğinde olacaksın," diye seslendi.

Müşteriler gülmeye başladı. En azından bu Rick ve onun sahnelerinden daha iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Teddy sırttı ve Cope'u serbest bıraktı. "Sanırım Sparrow Falls'a taşınmam gerekebilir dostum. Aileni seviyorum."

"Biraz mesafe olunca sevmek daha kolay oluyor. Güven bana," diye mırıldandı Cope.

"Hey," diye tersledi Fallon kardeşini tokatlayarak. "Biz harikayız."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Fal." Cope başını eğdi, böylece göz hizasına geldik, alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "İyi misin, Savaşçı?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. O yaklaşırken nefes almamalıydım çünkü şu anda alabildiğim tek koku nane, adaçayı ve biraz da terdi. Ve kutsal cehennem, bu kombinasyon çok güçlüydü. "Ben iyiyim," diye ciyakladım.

"Söz mü?"

Başımı salladım. "Yemin ederim."

Bu yıllardır söylediğim en büyük yalandı, ki sakladığım onca sır düşünüldüğünde bu da bir şey ifade ediyordu. Ama hiçbirini kendime söylediğim yalanlarla kıyaslanamazdı. Copeland Colson'a sırılsıklam aşık olmadığım gibi.

Luca'nın küçük yüzü sandalyesinde geriye yaslanırken buruştu. "Brokoli sevmek istemedim."

Gülümsememi peçetemin arkasına saklamaya çalıştım ama Cope'un masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerimin dans ettiğini biliyordum. Kıkırdamasını gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

"O brokoli değil, brokoli rabe, yani güvendesin."

Bu Luca'nın yüzünün daha da buruşmasına neden oldu. "Yani brokolinin bir parçası mı?"

Cope başını salladı. "Aslında tamamen farklı bir bitki." Luca ellerini havaya kaldırdı. "O zaman neden ona brokoli diyorlar ki? Brokoli iğrenç bir şey. Bu zavallı rabe muhtemelen adı yüzünden es geçiliyor."

Şarap kadehine uzanan Cope'un dudakları seğirdi. "Bunu yemeği beğendiğin anlamına alıyorum."

Luca masaya oturduğunda makarnasına karışmış yeşil şeyi görünce neredeyse küplere binecekti. Sebzeler yüzünden ilk kavgamız olmayacaktı ama Cope bir mucizeyle araya girmişti.

Luca'ya tarif konusunda yardıma ve uzman bir tadım testçisine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Luca bir lokma denemeden önce yeşil şeylerden kurtulmak için not almıştı. Ama gerçekten tadına baktığında tek notu "Daha fazla peynir" olmuştu. Daha fazla peynirle daha iyi *olmayan* ne *vardı* ki?

"Bir sebzeyi gerçekten sevebileceğini kabul etmek zor," dedim gülümseyerek.

Luca gözlerini devirdi. "Bunun çok sık olacağını sanmıyorum." İki elimi de sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Asla yapmam."

"Hepsini yediğime göre, gidip video oyunu oynayabilir miyim?" Luca umutla sordu.

Ona el salladım. "Otuz dakika, sonra banyo ve yatak."

"Güzel! Dünyayı en az iki kez yakabilirim."

Luca giderken başımı arkaya eğdim ve bir iniltinin ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Her gece gezegeni yakıp kül etmesine izin vererek çocuğumu kana susamış bir suç dehasına mı dönüştüreceğim?"

Cope kıkırdadı. "Sanırım ejderhalar ve kötü büyücüler olduğu için güvendesin."

Boynumu büktüm ve içinden bir dizi patlama sesi geldi. "Umarım haklısındır."

Cope eğildi ve parmakları etime girebilsin diye uzandı. "Boynun yine seni rahatsız mı ediyor?"

Bakışlarım onunkileri buldu ve tuttu. "Her zaman nasıl biliyorsun?"

Omuz silktili ve lezzetli bir baskıyla yağurmaya devam etti. "Boynum omuz yaralanmasından dolayı beni rahatsız edebilir. İşaretleri biliyorum. Ağrıdığına başını belli bir şekilde çevirirsin."

Dilim aniden kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. Bunu nasıl bildiğini düşünmek istemiyordum. Beni ne kadar yakından izlediğini ve

Ben tek kelime etmeden anlıyor gibiydi. Ve her şeyden çok, onun bilme yeteneğine alışmak istemiyordum. Ama kendimi geri çekecek gücü kendimde bulamadım.

Cope'un gözleri karardı, mavisii fırtınaya dönüştü. Bakışları dudaklarıma kaydı ve kalbim hızlandı. Çok yakınımdaydı. O kadar yakındı ki nefesinin ağzımı okşadığını hissedebildiğime yemin edebilirdim, olacakların baştan çıkarıcı bir vaadiydi bu.

"Savaşçı." Kelimeden çok törpü gibiydi.

Ağzımı açtım, onu itmek mi yoksa öpmek mi istediğimden emin değildim ama bunu öğrenmeye fırsatım olmadı. Kapı zili çaldı ve bizi o anın dışına çıkardı.

Cope usulca küfretti. "Kapı kodunu değiştiriyorum."

Alt dudağımı ısırdım, bir kıkırdama serbest kaldı.

O koyu maviler parladı. "Hiç komik değil," diye homurdandı. "Kardeşlerimin sınırların tanımını öğrenmesi gerekiyor."

"Hey, her kimse zili kullanmış. İsteseler muhtemelen ön kapıdan girebilecekleri bir şifreye sahiptirler."

Cope sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Ben de onu takip ettim, giderken birkaç tabak topladım. Cope'un sesi havaya karışırken mutfağı temizlemeye başladım.

"Boktan bir zamanlaman var Şerif."

Ayak sesleri mutfağı doğru ilerlerken gülmemek için yine alt dudağımı ısırdım. "Hey, Trace."

Döndüğümde onun yüzünü gördüm. Trace, Colson kardeşler arasında en ciddi olanıydı, ama buna rağmen normalde Cope'un yorumuna güler ya da ona zor anlar yaşatırdı. Ama ifadesi tamamen boştu. Bunda beni geren bir şey vardı. Kaseyi yavaşça lavaboya koydum. "Ne oldu?"

Cope'un bakışları önce bana, sonra da kardeşine kaydı. İşaretleri gözden kaçırmıştı, kızgınlığına o kadar kapılmıştı ve kardeşlerinin sürpriz ziyaretlerine alışmıştı ki bir şeylerin ters gittiğini fark edememişti. "Trace?"

Kardeşi yutkunurken boğazı düğümlendi. "Teddy Seattle'a dönerken bir kaza geçirdi."

Sanki Cope'a yıldırım çarpmış gibiydi; bütün vücudu dikleşti. "Nerede o? Hangi hastanede?"

Trace'in yüzünde acı çizgileri belirdi. "Üzgünüm, Cope. Başaramadı. O gitti."

COPE

"Üzgünüm, Cope. Başaramadı. O öldü."

Pencereden dışarı bakarken Trace'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı. Normalde bana huzur veren manzara şimdi hiçbir şey vermiyordu. Var olan tek şey, beni acı ve uyuşukluk arasında ileri geri hareket ettiren sonsuz bir slayt gösterisiydi.

Bir şeyler, herhangi bir şey yapmam gerektiğini biliyordum ama kendimi bir türlü oraya veremiyordum. Evim aile üyeleri için sonsuz bir döner kapı olmuştu, ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyordu. Çünkü canımı yakan sadece Teddy'yi kaybetmek değildi. Yıllar önce babamı ve Jacob'ı kaybetmenin anısıydı.

Trace, sözlerinin annemin o zamanki sözlerine ne kadar ürkütücü bir şekilde benzediğini fark etmemişti. Hastanede kendime geldiğimde o da oradaydı, yüzü o kadar solgundu ki bir an için hayalet olduğunu düşünmüştüm.

"Baba?" Mırıldandım, boğazım o kadar kuruydu ki çatlayacağını sandım.

Acı annemin yüz ifadesini paramparça etti, yüzü çöktü. "Çok üzgünüm, Cope. Baban ve Jacob... başaramadılar. Öldüler."

Bu bilginin verdiği ıstırap beni sarmallara sürüklemişti. Dudağımdaki dikişler, kırık kaburgalar ve beyin sarsıntısı, onların ölümüne neden olduğumu bilmenin verdiği acının yanında hiçbir şeydi. Akla gelebilecek her şekilde hepsi benim üzerimdeydi.

Ve şimdi, ruhumda bir kara leke daha vardı. Kefaretini ödemem gereken bir hayat daha kısa kesilmişti. Hiçbir bedel yeterince büyük olamazdı.

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. "Başa çıkmak mı?"

Sarsıldım, bir parçam Sutton'ın adımı ilk kez söylemediğini fark etti. Gözlerimi birkaç kez kırptırarak görüşümü netleştirdim ve onu odak noktasına getirdim. "Pardon, ne dedin?"

"Sana orba ve sandviç getireyim mi?" diye sordu, sorusuna umut karışmıştı. "orbayı ben yapmadım. Söz veriyorum. Annen getirdi."

Beni gülümsetmeye çalıştığını biliyordum ve bunu ona vermek istedim. Sutton son kırk sekiz saattir benimle ilgileniyor, yemek yediğimden emin oluyor ve beni uyutmaya çalışıyordu. Ama ağzımın olması gerektiğini bildiğim şekilde kıvrılmasını sağlayamıyordum. "Şu anda iyiyim."

"Başa çık," dedi yumuşak bir sesle. "Bugün hiçbir şey yemedin."

Midemde bir boşluk hissediyordum ama bu diğer yanlarımdan farklı değildi. "Yiyemem. Bağırsaklarımın bunu kaldıracıebileceğini sanmıyorum."

Sutton'ın parmakları benimkilerin etrafında kasıldı, yakın zamanda bırakmayacağını söyleyen bir tutuşla sıkılaştı. "Ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var?"

"Bunu yapıyorsun," diye homurdandım. "Bunu. Bu iyi bir şey."

Bu iyiliği ya da teselliği hak etmiyordum ama yine de kabul ettim. Ben böyle açgözlü bir piçtim. Ama yine de bir parçamın Sutton'ın gerçekte kim olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı. "Benim için endişelenmeseydi bunlar asla olmazdı."

Çünkü Teddy buydu. Sonuna kadar en iyi arkadaş. Her zaman takım arkadaşlarını, arkadaşlarını ve ailesini kollardı. Ve şimdi, beni kontrol etmeye geldiği için, günlerinin geri kalanında bu hediyeği kaybedeceklerdi.

Sutton elimi daha sıkı kavradı ve sıktı. "Sakın buna cüret etme."

Sözlerinin şoku üzerime çökünce gözlerim parladı.

"Bunu kendi üzerine yıkmaya *cüret* etme. Bu kimsenin suçu değil. Korkunç bir trajedi ama tek bir şey ya da kişi sorumlu değil."

Ama yanılıyordu. Dağ yolunda virajı çok hızlı döndüğü için Teddy'nin suçuuydu. Yoldaki yağların kaldırımı buz gibi kaygan hale getirmesine yetecek kadar yağmur yağmaya başlaması gökyüzünün suçuuydu. Ama en önemlisi, Teddy'ye burada olması için bir sebep verdiğim için benim hatamdı. Tıpkı o gece aileme o cipte olmaları için bir neden verdiğim gibi.

"Ben olmasaydım burada olmazdı." Sözlerim zar zor duyuluyordu ve aynı anda bir top gibi patladı.

Sutton kıpırdandı, yere çöktü, dizleri kanepenin altındaki pelüş halıya gömüldü. Kendini bacaklarımın arasına itti, elleri yüzümü çerçevelemek için yükseldi. "Cope. Seni sevdiği için buradaydı. Çünkü sen onun için bir şey ifade ediyordun. Ve son birkaç gündür duyduklarıma göre bu konuda yalnız değilmişsin. Sevdiği insanlar için ortaya çıktı. Teddy'nin mirası *bu*. Sahip olabileceğin en güzel miras. Bunu ondan çalmayın."

Her şey yandı. Gözlerim. Boğazım. Lanet olası bağırsaklarım. Ama Sutton'ın haklı olduğunu biliyordum. Teddy'nin mirasını silemezdim. Sadece suçluluk duygusuyla yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım. Bunu daha önce yapmıştım. Yine yapabiliyordum.

Sutton alnını benimkine yaklaştırdı, nefeslerimiz birbirine karıştı. "Çok özür dilerim. Bunu ortadan kaldırmak için her şeyi yapardım. Düzeltmek için. Senin benim için yaptığın gibi."

Kollarım ona dolandı; kendimi durduramadım. Sıcaklığı ve ateşi çok çekiciydi. Sutton olan her şeyin içinde kendimi kaybetmek istiyordum. İçimde dönen tüm karanlığı unutmak için.

"Savaşçı," diye mırıldandım.

"Ben buradayım," diye fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Çok yakındı. Onun tadını şimdiden alabildiğime yemin edebilirim. Tarçın, şeker ve başka bir şey. Saflığın, arınmanın vaadi. Hepsini istiyordum. Parmaklarım Sutton'ın gömleğini kıvrarak onu daha da yaklaştırdı. Sonra lanet telefonum çaldı.

Trace zili çaldığında olduğu gibi sarsılarak ayrılmadık. Zil sesi yeniden başlayana kadar uzun bir süre olduğumuz gibi kaldık.

Sutton'ı bırakmak için kendimi zorladım ve kanepenin kolundaki cihaza uzandım. Ekranda Linc'in adı yanıp sönüyordu. O iğrenç duygu karmaşası geri gelmişti ama parmağımı ekranda kaydırmaya zorladım.

"Linc," dedim selamlarken.

Bir an sessiz kaldı. "Nasıl olduğunu sorardım ama aptalca sorular sormak gibi bir alışkanlığım yok."

Dudaklarım gülümsemeleri gerektiğini biliyormuş ama bunu tam olarak yapamıyormuş gibi ağız kaslarımda bir kıpırtı hissettim. "Bunu yapmadığına sevindim."

"Kaybınız için çok üzgünüm" gibi yatıştırıcı saçmalıklarla başlamayacağını biliyordum. Çünkü Linc bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kendisine yakın birini hayal edilebilecek en kötü yollardan biriyle kaybetmişti. Ama bu muhtemelen onun için de ortalığı karıştırmak anlamına geliyordu. "Takılıyor musun?" diye sordum.

Ne demek istediğimi biliyordu. Hayatının o döneminden sadece bir kez, bizi playoffların dışında bırakan çok kötü bir mağlubiyetten sonra ikimiz de neredeyse zil zurna sarhoş olduğumuzda bahsetmiştik. Sabahın erken saatlerine kadar puro ve viski içmiştik. Ve bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık.

"Ben iyiyim," diye kestirip attı.

Alay etmek istedim. Bugünlerde ikimiz de berbat birer yalancıydık. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, yoksa sadece Bay Hassas'ı oynayıp kontrol mü ediyorsun?"

Linc iç çekti. "Kusura bakma dostum. Teddy'nin ailesiyle bir toplantıdan yeni çıktım."

Bu bıçak gibi keskin bir cevaptı ve Linc'in kontrol eksikliğini de açıklıyordu. "Iowa'da mısın?"

"Buradalar. Seattle'da."

"Oh." Mantıklı gelmişti. Cesedi almak zorunda kalacaklardı. Evini temizlemek. Teddy'nin silecekleri her bir parçasını düşünürken yanık geri gelmişti.

"Pazar günü burada küçük bir ayın yapacaklar. Onlara ayarlayacağımı söyledim ama senden bir konuşma yapmanı istediler."

"Ne?" Soru ben durduramadan ağzımdan çıkmıştı ve kelimede bir ısırık vardı.

Sutton'ın elleri kalçalarımnda sıkılaştı ve bana söz verdiği gibi hâlâ orada olduğuna dair güvence verdi.

"Sen onun en yakın arkadaşydın. Bunu senin yapmanı istiyorlar," dedi Linc yumuşak bir sesle.

Boğazım sonunda itaat etmeden önce birkaç kez yutkunmaya çalıştım. "Elbette." Kelimeleri hiç içimden gelmediği halde söyledim. "Bu gece yola çıkacağım."

"Arabayla gitme," diye araya girdi Linc. "Jetimi senin yerel pistine gönderiyorum. Saat üçten sonra orada olur."

Bu her şeyi kolaylaştıracaktı. Teddy'nin gittiği yoldan gitmek ya da ticari bir uçağa yetişmek için Oregon'un merkezindeki ana havaalanına bir saat araba sürmek zorunda kalmayacaktım. "Teşekkürler."

"Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

"Sen de." Ama Linc'in beni asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

Telefonu kapattım ve Sutton'a baktım. Başını kaldırıp bana baktı, güzel kaşlarında bir kırılganlık vardı. "Ne dedi?"

"Cenaze Pazar günü. Anma konuşmasını benim yapmamı istiyorlar."

Sempati Yıkanmış üzerinde onu Özellikler. "Bir onur. Ama inanılmaz derecede zor."

Bu hak etmediğim bir onurdu. Üstesinden gelebileceğimden emin değildim. Tek başıma değil. "Benimle gelir misin?"

O anda parlayan sempati değil, düpedüz panikti - hiçbir anlam ifade etmeyen bir duygu. "Benim Luca'm var."

"Annem onunla kalabilir. O çocuğu çok seviyor."

Sutton yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Savaşçı," diye fısıldadım, şoka girmiştin.

"Yapamam. Çok üzgünüm, Cope."

"En iyi arkadaşımın cenazesine gidemez misin?" Sözlerimde bir suçlama, bir öfke titreşimi vardı. Buna tutundum çünkü acıdan çok daha iyiydi.

"Çok üzgünüm, ben-"

"Önemli değil." Ayağa kalkarak Sutton'ı kamburunun üzerinde geriye doğru ittim. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Daha önce de kederim ve suçluluk duygumla baş başa kalmamıştım.

SUTTON

SESSİZLİK oturma odasının duvarlarında yankılandı ve kulaklarıma titreşimler gönderdi. Sesin yokluğuyla ilgili bir şey kesinlikle sağır ediciydi. Hareket edemiyordum. Beynim bana kalkıp Cope'un peşinden gitmemi söylese de bedenim buna itaat etmiyordu.

Belki de en iyisi buydu. Çünkü oraya gittiğimde ne yapacaktım? Bir yalan mı uyduracaktım? Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olamayacağımı mı söyleyecektim? Benim için yaptığı onca şeyden sonra?

Dizlerimdeki tüm hissi kaybettiğimde, acı göğsümden kısır dalgalar halinde yayıldı. Acı göğüs kafesim boyunca yayılırken o iğnelenme hissi bacaklarımda dolaştı. Evet demek, Cope'la gitmek ve onun ihtiyacı olan omuz olmak çok kolay olurdu. Ama o büyüklükte bir cenazede beni neyin beklediğini biliyordum.

Basın.

Taburcu olduğumda da aynı akbabalar hastanenin dışında bekliyordu. Büyük bir manşet malzemesi değildim ama ulusal çapta dikkat çekmem için yeterliydi. Gözden düşmüş bir futbolcunun eski karısı, kirli bağlantıları tarafından dövüldü. Bir arkadaşım beni arabasına götürürken şişmiş ve sargılı yüzümün fotoğrafları. Ardından gelen duruşma haberleri.

Roman'a nerede olduğumu söyleyecek türden bir ilgiyi şimdi riske atamazdım. Ve Petrov'la ilgili bilgi vermemeye karar verirse bunun getireceği risk.

Luca'nın bana ihtiyacı olduğu yalan değildi. Yeni en iyi arkadaşının artık burada olmadığını öğrendiğinde hüngür hüngür ağlamıştı. Çocukların yaptığı gibi kendini toparlıyor, öğleden sonra Keely ile oynamaya gidiyordu ama bu, o anları yaşamayacağı anlamına gelmiyordu. Bana ihtiyaç duyduğu anlar. Sorun şu ki, Cope'un da bana ihtiyacı vardı.

Ön kapının kilidinden bir bip sesi geldi. Hareket etmem gerektiğini biliyordum. Durmalıydım. Kapıdaki her kimse içeri girdiğinde burada olmamalıydım. Dizlerimin üzerine çökmüş, Cope'un olduğu yere bakıyor olmam çok gülünç görünüyordu.

Kapı açıldığında ayak sesleri merdivenlerden aşağıya vuruyordu.

"Cope-" Arden'in cümlesi, omzuna astığı çantasıyla hışımla yanından geçerken yarıda kesildi. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı açık kapıdan.

Ama adam cevap vermedi. Uzaktan bir kapının çarpma sesini duydum ve o süslü cipin direksiyonuna geçtiğini anladım. Sadece dikkatli olması için dua ettim. Güvenli. Özellikle hobiciler için tasarlanmış küçük yerel uçak pisti sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Linc'in teklifini duyduğumda bir uçağın Cope'la orada buluşacağını anlamıştım. Bu iyi bir şeydi. İyi olacaktı.

Son cümleyi düşündüğüm anda bunun bir yalan olduğunu anladım. Cope fiziksel olarak güvende olabilirdi ama *iyi* olmaktan olabildiğince uzaktı.

"Sutton." Arden'in sesi yumuşaktı, hiçbir şekilde narin değildi ama yine de nazikti.

Bu ses beni şu anda beni rehin tutan suçluluk duygusundan uzaklaştırdı. Yakınımdaydı. Tam yanımda duruyordu. Eşiği geçip oturma odasına geldiğini nasıl olduysa kaçırmıştım. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama bedenim bunu da yapamıyordu.

Arden'in beni kaldırıp kanepeye oturtmasını bekledim ama bunun yerine o da benimle birlikte yere çöktü. Bana dokunmak için bir hareket yapmadı, sadece yanıma oturdu, o soğuk, gri-mor gözleri araştırıyordu. Ve tek bir soru bile sormadı.

Arden'in özelliği buydu. Durgunluktan korkmazdı. Etrafındaki dünya ona bunu yapmasını söylediği için değil, sadece bir amaç uğruna hareket eder ve konuşurdu.

Sonunda dizlerimin bağı çözüldü ve tamamen halının üzerine düştüm. Kıçım, omurgamı sarsacak ve dişlerimi takırdacak şekilde yere çarptı. "Onu incittim," diye fısıldadım.

Arden'in bakışları değişti ama bakışlarında ne kınama ne de empati vardı, sadece anlayış vardı. "Dağınık bir iş

insan. İnciniriz ve inciniriz."

Dizlerimi göğsüme çektim, sanki kendime sarılıp çaresizce ihtiyaç duyduğum rahatlığı sağlayabilirmişim gibi. "Bu yapmak istediğim son şeydi. O zaten bu kadar acı çekerken olmazdı."

Bu kez Arden'in bakışlarında bir titreşim yakaladım, kardeşini çok derinden sevdiği için Cope'un çektiği acının bir yankısıydı bu. "İçimden bir ses bunu şaka olsun diye yapmadığını söylüyor."

"Cenazeye onunla birlikte gitmemi istedi."

Kelimeler zar zor duyuluyordu ama kardeşinin nereye gittiğini anlayan Arden'in dikkati hâlâ kapıya yönelmişti. "Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra bana döndü. "Ve sen bu kadar ilgiye hazır değilsin."

Hayır, hazır değildim. Bu tür bir odaklanma hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Ama Cope'un yanında olmak için bunun bedelini tekrar tekrar ödeyebilirdim. Ne yazık ki durum bundan çok daha karmaşıktı. "Mesele hazır olmak değil. Hazır *olamam*."

Arden'in ben ona hikâyeyi anlatmadan da bir şekilde anlayacağını umarak tüm hislerimi son kelimeye döktüm.

Ben zihnimdeki parçaların bir araya gelişini izlerken o gerildi, elleri hiçbir şeyi sıkmıyordu. "Seni bulmasını istemediğin biri var."

Cevap olarak başımı salladım.

"Güvenliğiniz için bir risk oluşturuyorlar mı?" Arden hemen sordu ve nedenini anladım. Thea kısa süre önce eski sevgiliyle bir çile yaşamıştı ve bu da Colson'ları geçmişimizden gelen insanların neler yapabileceğinin inanılmaz derecede farkında yapmıştı.

Ama Roman'ın benim için gerçek bir tehlike olup olmadığını düşündüğümde emin olamadım. Kanımı kurutmak için elinden geleni yapabiliirdi. Yerimi Petrov'a verebilirdi. Ama ikisi de bir uçağa binip ülkeyi geçer miydi? Ne için? Beni ibret olsun diye mi? Harcayacak param yoktu ki.

"Bilmiyorum." Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söyledim. Gölgelerden kaçıyor olabileceğimi kendime bile ilk kez itiraf ediyordum.

Arden yavaşça hareket etti, eli benimkini kapladı. "Bunun n a s ı l bir şey olduğunu bilirim," diye fısıldadı. "Korkmak için bir neden var mı, yoksa

basitçe yaşamayı bıraktı mı?"

Bu sözlerdeki bir şey bana onun herkesten daha iyi anladığını söylüyordu ve ben de nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum. Arden'in Colson'larla yaşamaya başlamasıyla ilgili koşulları bilmiyordum, sadece on iki yaşında koruyucu aileye verildiğini ve onların en küçüğü olduğunu biliyordum.

Ama o dönen gözlerine baktığımda hiç de genç görünmüyordu. Yaşlı bir ruhu vardı ve bu ruhun payına düşenden fazlasını yaşadığını biliyordum.

"Artık bazı şeyleri algılayışına güvenemediğimi hissediyorum," diye itiraf ettim. Hastanede beni görmeye gelen bir psikiyatristi hatırladım. Saçları ağarmış ve gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri olan nazik bir adamdı. Bana olaydan dolayı TSSB yaşayabileceğimi söylemiş ve beni korumaya çalışan beynime karşı nazik olmam gerektiğini söylemişti.

Arden'in ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bazen o canavarlar sadece ışıkları açmadığımız için daha kötü görünürler."

Tanrım, ne kadar da doğruydı. "Karanlıkta yaşamaktan yoruldum." Yanlış bir şey yapmadığım halde kaçıyormuşum gibi hissetmekten yoruldum.

Arden'in yüzündeki o yarım gülümseme tam bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman belki de ışığa adım atmanın zamanı gelmiştir."

COPE

BU TAKIM BENİ BOĞACAKTI. Lanet kravatı kaç kez ayarlarsam ayarlayayım, yine de nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Ve malzemenin ne kadar pahalı olduğu önemli değildi; kaşındıran çuval bezi gibi hissettiriyordu.

"Başa çık." Sesi yumuşak ve empati doluydu. Ve Tanrım, bu beni bir piç yaptı ama şu anda duymak istediğim bu değildi.

Ev sahibiyle yüzleşmek için döndüm. "Hey, Ang."

Anında benim alanıma girdi, kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. Bu onun sayısız kez yaptığı bir hareketti ama şimdi boş geliyordu. Sutton'ın sadece varlığıyla hissettiğim rahatlığı hissetmiyordum. Sutton'ın tek kelime etmesine gerek kalmadan edindiğim anlayışı hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Yine de sarılmaya karşılık verdim ve sırtını nazikçe sıvazladım. Sonunda beni bırakmadan önce bir süre daha sarıldı. Başını arkaya eğdiğinde, kızıl saçları sırtından aşağı dökülürken, yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "İyi misin?"

Bu cevaplamak istediğim son soruydu ama daha çok yüz buruşturmaya benzediğini bildiğim bir gülümsemeyi zorlamak için elimden geleni yaptım. "Dayanıyorum. Sen?"

Kolları benden ayrıldı ve ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Hıyarın tekiydim. Duygusuz bir pisliktim çünkü Angie'nin teselliye ihtiyacı vardı ve tek düşünebildiğim lanet olası ellerimi bırakmasını nasıl sağlayacağımdı.

"Angie." Linc'in sesi havayı bir bıçak gibi kesti. Arkasında güç vardı, muhtemelen doğuştan gelen bir şey. Ülkenin en zengin ailelerinden birinde büyüdüğünüzde böyle oluyordu.

Dünyayı. Sadece ailesinden binlerce yanan güneşin tutkusuyla nefret ettiğini biliyordum - en azından babasından.

Angie ellerimi bıraktı ve geriye doğru kocaman bir adım attı. "Lincoln."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Güvenlikle görüşebilir misiniz? Basının kiliseye girmedikten emin olmak istiyorum."

Angie'nin dudakları sinirlendiğini belli eden bir hareketle büzüldü ama bunu dile getirmedi. "Elbette."

Angie uzaklaşırken bakışlarım Sparks'ın sahibine kaydı. "İkimiz de burayı çok iyi koruduğunu biliyoruz." Linc işleri şansa bırakacak türden bir adam değildi. Tüm olasılıkların farkındaydı ve her biri için birden fazla acil durum planı vardı.

Tek bir kaşını kaldırdı. "Kurtarılmaya ihtiyacın yok muydu?" "Ben başı dertte bir genç kız değilim."

Linc alçak sesle kıkırdadı. "Bunu yüzündeki ifadeye söyle. Panik ve mide bulantısı arasında bir şeydi."

Elimi kirli sakallı yanağımda gezdirdim. "Takımla ilişkili biriyle asla ilişkiye girmemeliydim."

"Sana söylemiştim demeyeceğim ama..." "Siktir git," diye mırıldandım.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesindeki tüm mizah izleri kaybolmuştu.

Hayır. Yapmak istediğim son şey kalabalığın önüne çıkıp onlara neden Teddy kadar iyi bir arkadaşı hak etmediğimi anlatmaktı. İnsanlarla dolu sıraları hayal etmek bile göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

"Hazırım," diye zorladım.

"Boktan bir yalancısın," diye mırıldandı Linc. "Yapmam gerekeni yapacağım," diye kestirip attım.

Linc yüzümü inceledi. "Jackson'lara senin hazır olmadığını söyleyebilirim."

"Hayır. Ben hallederim."

Linc ikna olmuş görünmüyordu ama başını salladı. "Pekâlâ. Ben etrafı dolaşacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Söylerim." Avuçlarım çoktan terlemiş, nefesim kesilmişti.

Lanet olsun. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Kilisenin arka tarafındaki küçük yan odada tüm alanı kaplayan oyuncu kalabalığının arasından ilerledim ve yanlarından geçtiğim takım arkadaşlarıma başımı sallayıp çenemi kaldırmaya zorladım kendimi. Ciğerlerim sıkıştı

her geçen saniye. Hızla koridora çıktım ve neredeyse biriyle arpışuyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Diğer figür bana ters ters bakarken sadece homurdandı. "Gelme zahmetinde bulunmana bile şaşuyrdım. Ama sanırım altın ocuk rolünü oynamak zorundasın," diye tersledi Marcus.

"Bugün değil, tamam mı? Destansı boyutlarda bir eşek olmak için başka bir gün seç. Seni tüm takımın önünde utandırmamı telafi etmek için sana bedava bir atış bile veririm. Sadece bugün değil."

Yumruk bir anda geldi. Bir saniye önce orada duruyordum. Sonra, Marcus'un parmak eklemleri enemle birleşti. Başım şiddetli bir çatırtıyla geriye düştü.

Ama lanet olsun, o acı ve ardından gelen öfke patlaması, saniyeler önce hissettiğim keder, suçluluk ve panikten çok daha iyiydi. Kafamı toparladığım anda Marcus'un kaburgalarına bir kanca darbesi indirdim ve o da acı içinde homurdandı.

Çok geçmeden misilleme yaparak beni yere düşürmeye çalıştı. Onun yerine duvara çarptık ve çerçeveli bir fotoğraf yere düştü. Ses, insanları kavgaya karşı uyarmış olmalı çünkü takım arkadaşlarım birkaç dakika sonra koridora döküldü.

İki adam beni yakaladı -her iki kolumdan birer tane- ve diğer ikisi Marcus'u yakalarken beni geri çekti. Onlara doğru bir dizi küfür savurdu ve kurtulmaya çalıştı ama iki infazcı bırakma belirtisi göstermedi.

Linc sinsi adımlarla aramıza girdi, yüzünü öfke kaplamıştı. "Sizin neyiniz var böyle? Bu lanet olası bir cenaze töreni. Bir kilise."

"Kilisede 'lanet olası' demek istemeyebilirsin patron," diye mırıldandı Frankie, kolumu bırakmadan. Linc ona alaycı bir bakış gönderdi. "Anladım. Kapa enenen patron."

Linc, Marcus ve benim aramda mekik dokudu. "İkinizin arasında ne **h a l t l a r** döndüğünü bilmiyorum ama bunu düzeltmeniz gerekiyor. Biz bir takımız. Ve Teddy şu anda ikinizden de utanırdı."

Bu sözler Marcus'un indirebileceği tüm darbelerden daha kötüydü. Çünkü bunlar soğuk ve acı gerçeklerdi. Bu saçmalığı başlatan Marcus olsa bile, Teddy bu saçmalığı yaptığım için kıcıma tekme basardı.

Acı geri gelmişti, kaslarımı ve sinirlerimi yakıp kavuran ateşli bir ıstırap. "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandım. Sözlerimdeki çaresizlik Frankie ve diğer takım arkadaşımın beni serbest bırakmasını sağladı.

Linc'in başka bir kınamasını beklemedim, sadece topuğumun üzerinde döndüm ve koridordan aşağı doğru yürüdüm. Angie orada öylece duruyordu, yüzünde şok ifadesi vardı. "Cope-"

Elini uzattı ama elini savuşturdum. "Yapma," diye kestirip attım. "Sadece yapma."

Koridorda sinsice ilerledim, üzerinde *Exit* yazan kapıya vurdum, kemiklerimi kıracak kadar güçlüydü. Dışarı adımımı attığım anda havayı içime çektim. Sparrow Falls'ta bulabileceğim türden taze bir hava değildi ama kilisenin kalın ve çok sıcak havasından daha iyiydi.

Bulutlar toplanmış, Seattle'da sık sık yaptıkları gibi yağmur tehdidinde bulunuyorlardı. Ama bugüne uyuyordu. Bir parçam gökyüzünün açılmasını ve bir şimşegin beni dışarı çıkarmasını umuyordu. Bu çok daha kolay olurdu.

Nefeslerim daha hızlı ve daha hızlı geliyordu, her biri bir öncekinden daha sığıdı. Göğsümde bir yanma başladı ve her nefes alışımda asit soluyormuşum gibi hissediyordum. Bu çok fazlaydı. Teddy'nin görüntüleri kardeşimin ve babamın kilerle bulanıklaştı. Bükülmüş metal resimleri ve acı sesleri.

Dünyam tünelleşirken görüşümün önünde siyah noktalar dans etti. Sonra orada biri vardı. Bir el göğsüme bastırırken minik bir beden beni destekledi. Ve sonra *onun* sesini duydum.

"Nefes al, Cope. Benimle nefes al."

SUTTON

ONU KİLİSENİN YANINDA, EĞİLMİŞ VE SOLUK SOLUĞA GÖRDÜĞÜM AN KALBİM DURDU. O andaki her şey tanıdığım güçlü, hayat dolu adamın tam tersiydi. Her şey *yanlıştı*.

İçgüdülerimle hareket etmiş, Cope'un uzun zamandır tek başına taşıdığı yükün bir kısmını omuzlamaya çalışmış, bana verdiklerinin bir kısmını ona geri vermeye çalışmıştım. Elimi göğsüne daha sert bastırdım. "Benimle birlikte nefes al."

Panik atak belirtilerini saldırıdan sonra geçirdiğim bir avuç panik ataktan tanıyordum. Bana yardımcı olan tek şey, beni şimdiki zamana geri getiren şeylerdi, beni şimdi ve burada sarsan şeyler. Elimi kalbinin üzerinde hissetmesinin onun için bu olmasını umuyordum.

"Savaşçı mı?" diye mırıldandı.

Bu bir kelimedenden çok sestti, lanet kalbimi çatlatan hecelerin karışık bir toplamıydı. "Ben buradayım. Bana bak."

O lacivert gözbebeklerinin odaklanmak için ellerinden geleni yapmasını izledim. Nefes alışları hırıltılı, acılı solumalar gibiydi. Elimi göğsüne daha sert bastırdım. "Ben buradayım. Senin yanıdayım."

Cope'un gözlerindeki camsılığın bir kısmı kayboldu ve nefes alış veriş biraz yavaşladı.

"İşte bu kadar. Güzel ve kolay. Benimle." Her şey acıyordu, yaşadığım herhangi bir şey yüzünden değil ama Cope'un acısını hissedebildiğim için. Etrafımızdaki havaya karışıyor, gözeneklerime sızıyor ve kök salıyordu.

"Savaşçım," diye mırıldandı, alını benimkine düştü, nefesleri daha da hafifledi.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum, sadece birlikte nefes aldık. Çünkü bazen yapabileceğiniz tek şey buydu. Hiçbir kelime kederin tahrip olmuş yaralarını yatıştıramazdı. Yapabileceğiniz tek şey acıyı yaşayan kişiyle birlikte acının içinde olmaktı. Bu çok değerli bir hediye idi çünkü insanlar genellikle bir başkasının üzüntüsünün verdiği rahatsızlığa dayanamazdı.

Ama ben Cope için bunu omuzlayabilirdim. Çünkü o tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Geldin," diye fısıldadı.

"Yolumu bulmam bir dakika sürdüğü için özür dilerim."

Cope bir parça geri çekildi, gözleri benimkileri aradı. Sonra aradaki mesafeyi tekrar kapattı, dudaklarını alnına bastırdı ve beni sonsuza dek damgaladı. "Önemli değil. Artık buradasın."

Kalbim göğsümde sarsıldı, bu adamın benim için pek çok yönden tehlikeli olduğunu düşünerek isyan ettim. Ama çok uzun zamandır karanlıkta yaşıyordum. Ve Arden haklıydı; ışığa adım atmanın zamanı gelmişti.

Cope geri çekildiğinde ellerimi yüzüne doğru kaldırdım ve oradaki tüylerin avuçlarımı diken diken etmesine izin verdim. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Cope yutkunurken boğazı düğümlendi. "Yapabilir miyim bilmiyorum o."

"Anma konuşması mı?"

Kabaca başını salladı. "Kahretsin, geri dönüp dönemeyeceğimi bile bilmiyorum.

lanet kilisenin içinde." Bir an durakladı, bakışları yan sokağın ötesindeki ağaçlara kaydı. "Babamın ve kardeşimin cenazesinden beri bir mabede gitmedim."

Parmaklarım yüzünde sıkılaştı. "Düğün için bile mi?"

Cope başını salladı. "Törenlere neden katılamadığımı konusunda hep bahaneler uydurdum. Sanki oraya geri dönmüş gibiyim."

Sanki bedenim onun acısını içime çekiyormuş gibi kemiklerime bir sızı yerleşti. "Teddy ne derdi?"

Cope'un ağzı buruştu. "Bunların hiçbiri onun umurunda olmazdı."

"Peki ya sen? *Sen* umursuyor musun?" Çünkü bugün seçimleriyle yaşamak zorunda olan kişi Cope'tu.

Titreyen bir nefes verdi. "Onu onurlandırmak istiyorum. Ailesine onunla arkadaş olmanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu söylemek istiyorum."

Ellerimi Cope'un yüzünden çektim ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "O zaman bunu yapalım. Her adımında yanında olacağım."

Cope elimi ölümcül bir şekilde sıktı. "Söz mü?"

"Seninleyim."

Tekrar yutkundu, sonra yavaşça başını salladı.

"Hadi yapalım şu işi." Onu yan girişe doğru yönlendirdim ve Cope kapıyı açtı.

İçeri adım attığımız anda en az bir düzine göz bize çevrildi. Ter boncuk boncuk olup omurgamdan aşağı aktı ama kaçmadım. Cope'un elini tuttum ve söz verdiğim gibi bırakmadım. Şık siyah elbiseli kızıl saçlı bir kadın bize şaşkınlıkla baktı, bakışları birleşen ellerimize takılınca ağzı açık kaldı. Görünüşe göre, bu tür şeyler Cope için normal değildi.

Uсталıkla dikilmiş bir takım elbise giymiş başka bir adam öne çıktı. Takım elbisenin ısmarlama olduğunu biliyordum çünkü o kadar uzundu ki ela gözleriyle buluşmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Cope'a dönmeden önce şaşkın bir merakla bana baktı. "Toparladın mı?"

Cope başını salladı. "Özür dilerim, Linc."

"Özür dileme. Sadece röntgene ihtiyacın olursa söyle ve kilisede arbede çıkmayacağına söz ver."

Gözlerim irileşti ve Cope'a doğru kaydım. "Kavga mı ettiniz?"

"Önemli bir şey değildi," dedi hemen.

"Bunu parçalanmış fotoğrafa ve Marcus'un morarmış kaburgalarına söyle," diye karşılık verdi Linc.

Kahretsin. Bunların hiçbirisi iyi değildi. Cope'un elini sıktım ve takım sahibinin bakışlarını üzerimde topladım. Uzun boylu ve kaslı bir dövüşçü yapısına sahip olduğu için bunu yapmak biraz zaman aldı ama sinmedim. "Cope bu işi halletti."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Görünüşe göre onu hizada tutacak kişi sensin." Bir elini uzattı, kolundan mürekkep izi görünüyordu. "Lincoln Pierce."

Elimin titremesine izin vermemeye çalışarak tokalaşmayı kabul ettim. "Sutton Holland."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,
Bayan Holland." "Sutton, lütfen."

Başıyla onayladı. "Bana Linc de. Bütün arkadaşlarım öyle der." Cope neredeyse hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı ve Lincoln'ün yüzü düpedüz sırttı. "Bunun düşüşünü izlemek çok eğlenceli olacak."

Linc arkasını dönüp koridorda ilerlerken öylece bakakaldım. *Bu da ne demek oluyordu?*

TEDDY'NİN TÖRENİ tüm anma törenlerinin olması gerektiği gibiydi. Mizah ve kalbin, kahkaha ve gözyaşının bir karışımı. Cope'un hangi takım arkadaşıyla kavga ettiğini anlamam sadece birkaç dakikamı aldı. Sarı saçlı, yeşil gözlü adam törenin ilk on beş dakikası boyunca bize doğru baktı, ta ki yanındaki biri kaburgalarına sert bir dirsek atıp irkilmesine ve bakışlarını kaçırmasına neden olana kadar. Marcus olması gerektiğini biliyordum.

Neyse ki adam bundan sonra kilisenin ön tarafına odaklanmaya devam etti. Takım arkadaşları, dostlar ve koçlar sırayla kürsüye çıkıp okudukları metinleri ya da hikâyeleri paylaştılar. Her biri Teddy'nin ölümüyle dünyanın kaybettiği her şey için kalbimin sızlamasına neden oldu. O çok erken sönen parlak bir ışıktı.

Baş koç hikâyesini bitirdiğinde Cope'a doğru döndü. "Bugün konuşması gereken bir kişi daha var. Teddy'nin suç ve ceza ortağı Copeland Colson."

Koç Fielder'ın sözleri üzerine hafif bir kahkaha koptu ama Cope hemen kıpırdamadı. Ona doğru eğildim ve bırakmadığım elini sıktım. "Sadece konuş benimle. Teddy'nin kim olduğunu söyle. Ben burada olacağım."

Cope önce bir, sonra iki dakika boyunca kıpırdamadı. Ayağa kalktığı anda, mümkün olan son anda parmaklarımı bıraktı. Podyuma çıkan basamakları tırmandı, koçla el sıkışmak için durakladı. Nihayet kürsüye ulaştığında, Cope'un gözleri anında beni buldu ve başka tarafa bakmadı. Konuşmadı da.

Ben buradayım. Kelimelerimi okuyabilmesini umarak ağızımdan çıkardım.
Dudaklar.

Cope'un göğsü bir nefesle yükseldi ve ağzı açıldı. "Teddy Jackson'ın bana söylediği ilk şey, eğer başarılı bir hokey oyuncusu olacaksam daha iyi bir stile ihtiyacım olduğuydu."

Kalabalık kahkahalara boğuldu ve Cope'un ağzı hafifçe kıvrıldı ama yine de gözlerini benden ayırmadı. "On altı yaşındaydık ve yazı Minnesota'da, Hiçbir Yerin Ortası'nda bir kampta geçiriyorduk. Her türlü medeniyetten bir buçuk saat uzaktaydı ama Teddy bir şekilde ormanda DJ'li ve içkili bir parti vermeyi başarmıştı. Ve Teddy beni ilk kez o zaman cezalandırdı."

Cope, Teddy'nin tam olarak kim olduğunun resmini çizen komik ve iç açıcı hikayeler paylaşmaya devam etti. Sonunda bakışlarını Teddy'nin ön sırada oturan anne ve babasına çevirdiğinde parmakları kürsüde sıkıştı. Cope zorlukla yutkundu ve bir kez daha konuşmaya başladı.

"İnanılmaz bir evlat yetiştirdiniz. Etrafındaki herkese eğlence ve kahkaha getiren biri. Ama çok daha fazlasını. O her zaman arkadaşlarının arkasını kollayan türden bir adamdı. Zor durumda olduğumu anladığında beni kontrol etmek için her zaman zaman ayıran türden biriydi. Aldığından çok daha fazlasını veren biriydi. Ve size söz veriyorum, oğlunuzu tanıdığım için daha iyi bir adamım."

Teddy'nin annesi o anda ağlamaya başladı, gözyaşları hızlı ve serbestçe akıyordu. Cope kürsüden doğruca ona doğru yürüdü ve ayağa kalkarak kadına sıkıca sarıldı. Kendi gözyaşlarıyla savaştı, koyu mavi gözleri kilisenin ışıkları altında parlıyordu.

Kadını bıraktığında rahip herkesin ayağa kalkmasını istedi. Kapanış sözlerini duymadım, sadece Teddy'nin her birimizde ve dokunduğu hayatlarda yaşamaya devam edeceğini vaat eden şeyler duydum. Bana doğru ilerlerken gözlerim sadece Cope'u görüyordu.

Sıranın içine girdi, kolu bana dolandı ve derin bir nefes alırken yüzü boynuma bastırdı. "Teşekkür ederim, Savaşçı."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Cope geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Bana gücünü ödünç verdin."

COPE

Sıradan çıkarken elim yine Sutton'ın elini buldu. Ona dokunmadan duramıyordum. Sanki beni bir şekilde topraklıyordu. Şu anda içimde yaşanan isyan sırasında bana bir parça huzur veriyordu. Parmaklarım onun tenine dokunduğu an, suçlayıcı sesler sustu, Sutton'a özgü bir şey tarafından boğuldu.

Koridora adımımı atarken elini tuttum ve yeşil gözleri gök gürültüsünü andıran Marcus'la yüz yüze geldim. Üzerime yeni bir suçluluk dalgası çöktü. Bu sefer ilk yumruğu o atmış olabilirdi ama onu ben kışkırtmıştım. Teddy'nin benden istediği gibi bunu düzeltecektim ama bugün değil.

Marcus'un önden gitmesine izin verdim, diğer iki takım arkadaşım yakın duruyordu, muhtemelen mabedin ortasında yumruk yumruğa kavga etmeyeceğimize güvenmedikleri için. Onları suçlamadım. Biz koridorda ilerlerken insanlar yumuşak ses tonlarıyla konuşuyordu.

Kapılara ulaştığımızda güvenliğin bazı fotoğrafçıları geri çağırdığını duydum. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Sutton bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne oldu?"

"Dergilere ya da bir spor bloguna satmak için fotoğraf çekmeye çalışan akbabalar," dedim.

Sutton çantasını karıştırırken yüzü soldu. "Sen iyi misin? Yüzün bembeyaz oldu."

Başını salladı ama hareketi sarsıntılıydı. "Kilisede olduklarına inanamıyorum."

İnanabilirdim. Dibe vurmuşlardı. Tek geçim kaynağı başkalarının sefaleti olan insanlar. "Yaklaşamayacaklar, merak etme."

Sutton kocaman bir güneş gözlüğü çıkarırken eli titredi. "Biliyorum."

Gözlüğü taktığında yüzünün yarısını kaplamıştı. Neyin moda olduğunu pek bilmiyordum, belki de moda buydu.

"Başa çık," dedi yumuşak bir ses.

Döndüğümde Angie'nin kapıların yanında durduğunu gördüm. Gözlerindeki acıyı saklamak için elinden geleni yaptı ama ben gördüm. Angie'nin bakışları Sutton'ın eline yöneldiğinde bile elini bırakmayan pislik bendim. "Lincoln'ün seni havaalanına götürmek için kilisenin yanında bekleyen bir arabası var."

"Teşekkürler, Ang. Minnettarım." Ona verebileceğim tek şey buydu. Ve belki de en iyisi buydu. Sutton'ın burada benimle olmasının basit bir nezaketten daha fazlası olduğunu düşünecekti. Ama bu sözleri düşünürken bir şeyi biliyordum: Daha fazlası olmasını istiyordum.

SUTTON ve ben Sparrow Falls'a indiğimiz anda sanki gerçekler ortaya çıkmıştı. Havaalanında bıraktığım SUV'uma binmesine yardım ettikten sonra, arabayı sürerken elini *tutmamak* için kendimi zorladım. Bunun yerine iki elimi de direksiyonda tutarak iki şeritli yollardan evime doğru ilerledim.

"Luca'yla kim kaldı?" Evimin kapısında yavaşlayarak sordum.

Sutton'ın ağzı kıvrıldı. "Arden. Çok heyecanlıydı çünkü onu patika gezintisine çıkaracağını söyledi."

Güzel. Bu iyiydi. Luca günlerine sığdırabileceği tüm maceraları ve eğlenceyi hak ediyordu.

"İnsanları bebekleriyle tanıştırmaya bayılıyor. Yemin ederim bu atlar tanıdıklarımın hepsinden daha iyi eğitilmiş. Köpekler gibi çağrıldıklarında geliyorlar. Yavrular gibi numaralar da yapıyorlar."

Sutton pencereden dışarı, kararan gökyüzüne baktı. "Onları seyretmeyi, hatta sevmeyi seviyorum. Ama bir tanesine binmeyi hayal bile edemiyorum."

Dudaklarım kıpırdadı. "Neden?"

"O eyer yerden çok uzakta."

Cipimi kavak ağaçlarıyla kaplı yolda ilerletirken kıkırdadım. "Yeterince adil. Ama Luca'yı izlersen ve

Arden yolculuğu. Oldukça eğlenceli."

Sutton kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Takımının ata binmene izin vermesine şaşırdım. Yapabileceğin aktiviteler konusunda herhangi bir kısıtlama yok mu?"

"Oh, var. Ama bilmedikleri bir şey onlara zarar veremez. Spor diski pek sana göre olmadığı için bunu bilmene şaşırdım."

Sutton'ın yüzünde öyle hızlı bir ifade belirdi ki, tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Ağzı kıvrıldı ama hareket gergin görünüyordu. "Sanırım bir yerlerde profesyonel sporcular ve kuralları hakkında bir makale okumuştum."

Dereyi geçen köprüye geldiğimizde bakışlarımı tekrar yola çevirmeye zorladım. Evin içindeki ışıkları seçebiliyordum; Luca'nın orada olduğunu bildiğim için kendimi çok daha fazla evimde hissediyordum. Sutton da yakında öyle olacaktı. Burası artık boş, kavernöz bir alan değildi. Canlıydı.

Merdivenlerin önünde durdum ama motoru kapatmadım. Bunun yerine Sutton'a döndüm ve onu iyice süzdüm. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Turkuaz gözleri, kapaklarının köşelerini vurgulayan lacivert renk sayesinde daha da açık görünüyordu. Erkeklerin uğruna savaştığı türden bir güzeldi. Ama bundan çok daha fazlasıydı.

"Benim yanımda olmak için Seattle'a uçtun." Sözlerim, o geldiği için üzerimden atamadığım bir sertlikle kaplıydı. Umutsuzca para biriktirmeye çalıştığını bildiğim halde bunu yapmak için para harcamıştı. Luca'yı terk etmişti, oysa genelde birbirlerine bağlıydılar. Benim için.

Sutton'ın ifadesi yumuşadı. "Başımdan beri seninle gelmeliydim. Özür dilerim-"

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Sana ihtiyacım olduğunda oradaydın." Ona dokunmadan duramadım. Elim çenesinde ve ipeksi saç tellerinde gezindi. "Teşekkür ederim. Bugün sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Sutton'ın dudakları aralandı ve dudaklarına sürdüğü şey azalan ışıkta parıldamalarına neden oldu. "Bana verdiklerinin bir kısmını sana da vermek istedim. Yeterli değil ama bu da bir şeydir."

Lanet olsun. Beni mahvedecekti.

Başparmağım çenesini okşadı, o güzel dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Kokusu SUV'u doldurdu, beni boğucu bir şekilde sardı. Tarçın ve şeker, biraz da vanilya. Belki de fırında geçirdiği onca saatten kaynaklanıyordu. Bu kokular tenine işlemişti.

Dalga geçip çekiştirerek beni daha yakına çekiyorlardı. Çünkü teninin tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Cope!"

Luca'nın sesi şehvetten kaynaklanan sersemliğimi yarıp ikimizin de geri çekilmesine neden oldu. Ağzımdan kaçan lanete engel olamadım.

A küçük gülmek kaçtı Sutton. "Küçük olanlar her zaman kusursuz bir zamanlaman var."

Ben de ona sıırıttım. "Çok tatlı olduğu için şanslı."

Cipten indik ama Luca çoktan merdivenlerden koşarak inmiş ve aracın etrafını sarmıştı. Kendini bana attı ve sıkıca sarıldı. "Sen iyi misin? Annem Teddy'ye veda etmen gerektiğini söyledi."

Hay sikeyim. Beni yok edecek olan sadece Sutton değildi. Luca ederdi,

Ben

de. Ben de ona sarıldım. "Ben iyiyim."

Luca başını kaldırıp bana baktı, turkuaz gözleri parlıyordu. "Üzücü müydü?

Vedalaşmak?"

"Her şey vardı," dedim ona dürüstçe. "Hüzünlü ama aynı zamanda komik ve mutluydu. Teddy hakkında bir sürü hikâye anlattık."

Luca alt dudağını kaşıyordu. "Bir gün bana o hikâyelerden bazılarını anlatabilir misin?"

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışırken göğsüm daraldı. "Çok isterim."

"Güzel," dedi Luca ve sonra bana sıırıttı. "Bizim için bir film maratonu ayarladım. Üç *Mighty Ducks*, artı patlamış mısır, kek ve bir sürü başka atıştırmalık. Arden ata bindikten sonra bana yardım etti. Üzgün olduğumda *Mighty Ducks* beni hep daha iyi hissettirir. Atıştırmalıklar da öyle."

Kıkırdadım. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?" Arden'ın beklediği kapı aralığına baktım. "Speedy ile takıldığın için teşekkürler."

Sadece başını salladı. "Luca iyi bir insan. Onunla her zaman takılırım."

Luca daha da geniş sıırttı. "Arden bana nasıl dörtnala koşulacağını öğretecek!"

Sutton'ın yüzü soldu. "Dörtnala mı?" diye ciyakladı.

Luca o kadar hızlı başını salladı ki kafası bulanıklaştı. "Evet! Ve belki bir gün fıçı yarıışı da yapabilirim."

Sutton bir elini göğsüne bastırdı. "Golfü sevemez misin?" Yüzü buruştu. "Kazak yelekler, anne. İğrenç."

Bir kolumu Sutton'a dolamak için hareket ederken güldüm.

"Vazgeç anne. Çocuğun golf için fazla havalı."

İçini çekti, bana yaslandı. "Denemeye değerdı."

Cebimdeki telefonum çaldı ve Sutton'ı bırakıp telefonumu aldım. dışarı.

ANGIE

Bu az önce bana gönderildi. Haber vermek istersiniz diye düşündüm.

Büyük bir spor sitesinden bir makaleye link verilmiş. *Copeland Colson yeni kız arkadaşını göstermek için arkadaşının cenazesini kullanıyor.* Makaleyi taradım, her cümlede öfkem daha da artıyordu. Teddy'nin anısını önemseyip önemsemediğimi sorgulayan suçlamalar.

Lanet olsun.

Sonra sayfa bir güncellemeyle yeniden yüklendi.

Bu yeni geldi. Cope'un takım arkadaşı Marcus Warner'ı dövdüğünü duyduk, merhum Weston Warner'ın oğlu. Sparks'ın canına tak edip bu riski ne zaman takas edecekler? Duyduğumuza göre bu, geç değil erken olabilirmiş.

SUTTON

"SENCE COPE İYİ Mİ?" Luca okuduğumuz kitabı komodinin üzerine koyarken sordu.

Benim yufka yürekli oğlum. Küçük bir adrenalin bağımlısı olabilirdi, ama bu daha yumuşak bir tarafı olmadığı anlamına gelmiyordu. İçinde büyümeye devam eden dengeyi sevdim ve endişeyle yaşaması gerektiği anlamına gelse bile bu empatik parçaları beslemek istedim. Çünkü oğlum için hayal edebileceğim bir şey varsa o da nazik olmasıydı. Ve nezaket, bir şeyleri derinden hissetmek demekti.

Açık kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve neredeyse benimkine benzeyen gözlerini ortaya çıkardım. "Sanırım acı çekiyor ama iyi olacak."

Luca'nın dudakları büzüldü. "Keşke daha iyisini yapabilseydim." "Ben de bebeğim. Ama bu gece yardım ettiğini biliyorum." Kaşları kalktı. "Yardım mı ettim?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Dünyadaki tüm atıştırmalıklarla birlikte bir *Mighty Ducks* maratonu mu? Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

Luca yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Gelmiş geçmiş en iyi film."

Çocuğuma sıırttım. Son birkaç yıldır filmin her kelimesini ezberlemiştim. Bu kadar çok oynadığımız halde DVD'yi eskitmemiş olmamız bir mucizeydi.

Eğildim ve dudaklarımı Luca'nın şakağında gezdirdim. "Seninle gurur duyuyorum."

Pembe yanaklarına vurdu. "Moooom."

"Gurur duyuyorum. Başka insanlara nasıl değer verdiğini, ne kadar nazik olduğunu görmek kadar beni gururlandıran bir şey yok."

"Bunu senden alıyorum," dedi Luca yumuşak bir sesle. "Herkesle ilgileniyorsun.

Arılar bile."

Kalbim sıkışmıştı. "Seni seviyorum Luca. Arıların balı sevdiğinden daha çok."

"Arıların balı sevdiğinden daha fazla," diye yineledi Luca, sesi uykuluydu.

"Biraz uyu. Bir hokey süperstarı olmak için dinlenmeye ihtiyacın var." "Evet..."

Sözleri kesildi ve ayağa kalkarak ışığı kapattım, bir süre onu uyurken izledim. Gideli sadece on iki saat olmuştu ama o her nasılsa daha büyük görünüyordu. Bazen gözümü kırıştırıyordum ve büyüdüğüne yemin edebilirdim.

Göğsümde bir sızı kök saldı. Bu anların her birini sonsuza dek zihnimde dondurmak istedim.

Sonunda kendimi hareket etmeye zorladım. Koridora çıkıp kapıyı usulca arkamdan kapatırken terlikli ayaklarım sessizce zeminde ilerliyordu.

Kapımın önünden geçip koridorun diğer ucuna, Cope'un odasına doğru birkaç adım atmaktan kendimi alamadım. Kapı kapalıydı ve altında hiç ışık görmedim.

Bu mantıklıydı. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Luca şeker yüzünden yatma vaktini geçirmişti. Cope da son birkaç gündür cehennemi yaşıyordu. Muhtemelen fazla uyumamıştı ve arayı kapatması gerekiyordu. Ama yine de hayal kırıklığı alevlendi.

O ışık yanıyor olsaydı ne yapardım emin değildim. Koridorda yürüyüp kapıyı mı açardım? Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Milyonlarca farklı sebepten dolayı.

Ama o koridorda dururken Cope'un elini hâlâ elimde hissedebiliyordum. Sert parmaklarının elimi sıkıca tuttuğunu hissediyordum. Dokunuşundan içime yayılan sıcaklığı. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklıktı bu.

Havada bir ses dolaştı, ilk başta hafifti, neredeyse protesto eden bir hayvanın sızlanmasına benziyordu. Kaşlarımı çattım, nereden geldiğinden tam olarak emin değildim. Sonra ses daha yüksek, daha acı verici bir hal aldı.

Şu anda baktığım yönden geliyordu. Yaptığım hareketin ne kadar akıllıca olduğunu düşünemedim ayaklarım hareket etti. Cope'un kapısının arkasından bir bağırış duyuldu ve ben de koşmaya başladım.

Bir an bile tereddüt etmedim, elimi kapı koluna doladım ve kapıyı hızla açıp kapattım

Luca uyanmasın diye arkamdan baktım. Cope'un yatak odası muazzamdı, ay ışığı perdelerle engellenmemiş büyük pencerelerden içeri süzülürken gri tonlarda bir çalışmaydı.

Duvarlardaki fotoğrafların güzelliğine ya da diğer tasarım tercihlerine bakacak zamanım yoktu. Odak noktam, bir kraldan daha büyük görünen yatakta çırpınan adamdı. Çarşaf ve battaniyeler beline dolanmış, çıplak göğsünü ortaya çıkarmıştı.

Başka bir zaman olsa, sergilenen kaslı ten dikkatimi dağıtabilirdi ama şimdi değil. Cope'un güzel yüzü acıdan buruşmuşken olmazdı. Acımasız bir kâbus gördüğünü hemen anladım. Ama o kadar yoğundu ki ne yapacağımı bilemedim.

Bir kişiyi gece teröründen uyandırmanın, özellikle de fiziksel bir dokunuşla uyandırdıysanız, hem o hem de sizin için tehlikeli olabileceğini okuduğumu hatırladım. Ama onun da acı çekmesine izin veremezdim.

Yatağın yanına doğru ilerleyerek fısıltıyla konuşabilecek kadar yaklaştım ama Dışarıda . Çarpıcı menzil. "Cope," I dedi yumuşak bir şekilde, makaledeki sakın ve yatıştırıcı tonlarda konuşma talimatlarını hatırlayarak.

Cope hiçbir tanıma ya da uyanma belirtisi göstermedi. Kolu yana doğru sallanıyordu. "Baba!"

Bağırış beni geriye itti, göğsümde bir acı hissettim. Teddy'nin ölümünün Cope'un babasını ve kardeşini kaybettiği anıları geri getirmesi mantıklıydı. Ama onun ne kadar derin acı çektiğini bilmek, uzun zamandır hatırladığım her şeyden daha çok canımı yakıyordu.

"Cope, güvendesin. Ben buradayım." Ses tonumu sakın tutmak için elimden geleni yaptım ama sesimi hafifçe yükselttim ve bunu başarabilmek için dua ettim.

Cope kollarını birine uzanır gibi açmış, kurtulmaya çalışıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Geri dön, Cope. Bana geri dön."

Cope'un vücudu sarsıldı, sonra gözleri dalgalanmaya başladı. "Sutton?" diye mırıldandı.

Sesi sanki saatlerdir çığlık atıyormuş gibi geliyordu ama içimi bir rahatlama kapladı. Sonra yatağa oturmak için hareket ettim, elim anında

onunkine. Bir temas noktasına, iyi olduğuna dair beni temin edecek bir Şeye ihtiyacım vardı.

"Sadece bir kâbus," diye fısıldadım. "Sen iyisin."

Cope'un eli benimkinin etrafında kasıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Luca'yı yatırdıktan sonra ağladığını duydum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. İçeri daldığım için özür dilerim."

Cope elimi daha sıkı kavradı. "Teşekkür ederim."

İçimi yeni bir tür rahatlama kapladı. Şu ana kadar Cope'un mahremiyetini ihlal ettiğimi düşünmemiştim. Bundan rahatsız olmaması, içimde çok yakından bakmak istemediğim bir Şeyi rahatlattı.

Uzun bir süre Cope'u inceledim. Açık kahverengi saçları yer yer alnına yapışmıştı, ben de boştaki elimle saçlarını geriye doğru taradım, Luca'ya sayısız kez yaptığım bir Şeydi bu. Ama bu ona hiç benzemiyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Cope'un koyu mavi gözlerinde temkinli bir ifade belirdi. "Özellikle değil."

Bunun beni incitmesine izin vermemeye çalıştım. Sırlar konusunda pek iyi değildim, hele Roman'la yaşadıklarımın sonra. Ama Cope'un tüm yaralarını, derinlere gömdüğü Şeyleri bilmeye hakkım olmadığını kendime hatırlatarak nefes aldım. Benimkilerin hepsini de ona vermiş değildim. Bazen benimle ilgili her Şey yarım bir gerçek gibi geliyordu.

"Ne yapabilirim?" Sonunda sordum. Gerçekten önemli olan tek soru buydu, değil mi?

Cope uzun bir süre bana baktı, eli elimi hiç bırakmadı. "Kal."

COPE

ALEVLERE UYANDIM, bir insanı diri diri yakabilecek türden bir sıcaklıktı ama o kadar baştan çıkarıcıydı ki, küle dönüşmekten mutlu olurdunuz. Her yerdeydi, kaybolana kadar beni daha derine çekiyordu.

Önümdeki form yumuşak bir inilti çıkararak kamburunu çıkardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sonunda sıcaklığın kaynağını görebildim. Sutton'ın sarı saçları etrafında vahşi dalgalar halinde uzanıyordu. Her nefes verişte dalgalanan uzun kirpikleri, sevimli burnu, hafifçe ayrılmış, pembenin mükemmel tonundaki dolgun dudakları.

Aletim, onun kışını kendine yuva yaptığı yerde sertleşti. *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.* Ama hareket etmedim. Onu bırakmadım. Bırakamazdım.

Sutton etrafıma bir çeşit büyü örmüştü. Beni tutsak eden bir büyü. Tek şey, kaçmak istemememdi.

O küçük inlemelerden bir tane daha çıkardı ve taşaklarım muhtemelen daha sonra çok soğuk bir duş gerektirecek bir ağrıya karşılık verdi. Yer değiştirdi ve sonra dondu, aniden çevresinin farkına vardı. Ama yine de bırakmadım. Bırakmam gerektiğini biliyordum. Sutton'ın ihtiyacı olan son şeyin ben olduğumu biliyordum ama kendimi onu bırakmaya zorlayamıyordum.

"Günaydın," diye mırıldandım, dudaklarım kulağını okşuyordu. "Uyanıksın," diye ciyakladı.

"Uykuda konuşmuyorum."

"Sen, uh-ben hareket etmeliyim."

Ağzım kıvrıldı. "Yapmalı mısın?"

"Sen..." Sözleri kesildi.

"Sertleştin, Sutton. Çünkü sabah oldu ve bütün gece sana sarıldığımdan eminim. Ayrıca, kışın mükemmel."

Boğuk bir kahkaha attı. "Teşekkürler mi?"

"Gerçekten, çok kızgın olmalıyım. Bu şekilde uyanmak işkence gibi."

Sutton o sırada yer değiştirdi, çekildi ve beni inletti. Yüzüme doğru döndü, sabahın ilk ışıkları onu pembe bir parıltıya bürümüştü. O lanet olası yaban arısı eşofmanları onu daha da sevimli gösteriyordu. "Sen iyi misin?"

"Cehennemden gelen bir ereksiyon dışında mı demek istiyorsun?" diye sordum. Bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Başa çık."

Kıkırdadım ve sonra zihinsel bir anket yaptım. Kendimi hak ettiğimden çok daha iyi hissediyordum. "Ben iyiyim. Beni uyandırdığın için teşekkür ederim. Ve kaldığın için."

Sutton'ın ifadesi yumuşadı ve parmakları yorganın altından benimkileri bularak bizi birbirimize bağladı. "Elbette. Şimdi nasıl hissediyorsun? Uyuyabildin mi?"

Gözlerimi karşımdaki kadına diktim. "On yıldan fazla bir süredir uyumadığım kadar iyi uyudum."

O turkuaz gözler parladı. "On yıl mı?"

Sutton'ın parmaklarını bırakmadan hafifçe yer değiştirdim. "Babamı ve Jacob'ı kaybettiğimizden beri iyi uyuyamadım."

"Kabuslar mı?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "O zamandan beri kimseyle aynı yatağı paylaşamadım çünkü, gördün işte."

Sutton'ın ağzı sevimli bir O şeklinde açıldı. "Ama dün gece -Sen-ben-"

"Sen farklısın." Dün gece yarı uykulu halimde bir parçam bunu fark etmişti. Belki de cenazede onun sakinleştirici etkisini hissettiğim için. Belki de ona *ihtiyacım* olduğu içindi.

Sutton'ın gözlerinde kafa karışıklığı vardı ama bunu dile getirmedi. "Yardımcı olduğuna sevindim. Benim burada olmam. Eğer konuşmak istersen-"

Başımı hızla salladım. Orası gidebileceğim bir yer değildi. Hiçbir zaman. Anılara, kayıplara, suçluluk duygusuna gerçekten dalarsam, bir daha havaya çıkamazdım. Beni boğardı.

Sutton alt dudağını sıktı. "Tamam."

Bu tek kelimedeki acıyı duydum. *Lanet olsun.* İncitmek isteyeceğim son kişi oydu. "Sorun sen değilsin. Yapamam Savaşçı. Oraya kimseyle gidemem. Bu çok zor."

Acı empatiye dönüştü. "Her ş e y i içinde saklamak sağlıklı değil. Benimle konuşmak zorunda değilsin ama *biriyle* konuşmalısın."

İçim çalkalandı. "Bunu düşüneneğim," diye yalan söyledim.

Sutton bir an sessiz kaldı ve sonra uzanıp avucunu yanağıma koydu. "Seni rahatsız eden anılara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Eğer hazırsan ben buradayım."

İçimdeki his değişti ve farklı bir korku kök salmaya başladı. "Sutton-"

Telefonumun alarmı çaldı. Onunla bağlantımı kesip kapatmak için hareket ettiğimde küfrettim. Lanet olası cihazı elime aldığımda Sutton çoktan yataktan kalkmış ve kapıya doğru ilerliyordu.

"Duş almam ve Luca'yı kaldırmam gerekiyor. Onu bugün hokeye götürmek senin için sorun olur mu?"

Sutton'ın sözlerindeki hiçbir şey soğuk değildi ama aramıza ördüğü duvarı hissettim. Neler yaşadığını ve hangi hayaletleri sakladığını bilmemi engelleyen bir duvar. Korkunun buz gibi pençeleri derine saplanmıştı.

"Elbette."

"Teşekkür ederim," dedi odadan çıkmadan önce hızlıca.

Tekrar yastıkların üzerine çöktüm ve kafamda farklı anları tekrar tekrar oynadım. Sutton'ın anlattığından çok daha fazlasını yaşadığını ima eden anları. Parmaklarım Anson'a bir mesaj yazmak ve ev sahibiyle ilgili kirli çamaşırları bulma görevine ek olarak hacker'ından Sutton'ı da araştırmasını istemek için kaşınıyordu.

Dürtüye karşı koyarak elimi yumruk yaptım. Sutton'ın bunu bir ihanet olarak göreceğini biliyordum ve onu açmanın tek yolunun yaralarımı paylaşmak olacağını hissediyordum.

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Cihazı elime aldım ve parmağımı ekranda kaydırdım. Kardeşler arası mesaj zinciri belirdi. Bugünkü grubun adı Pisi *Balığ*ı *Hayran Kulübü*'ydü. Pisi balığı, çocukluğumuzda sahip olduğumuz ve annemizin sonunda aslında yarım düzine balık olduğunu itiraf ettiği balıktı. Öldüklerinde yerlerine yenilerini alırdı.

FALLON

Cope, sağ salim dönebildin mi?

İlk kontrol edenin o olmasına şaşırmadım. Ayrıca Arden'dan alabileceği tüm bilgileri çoktan almış olduğunu da biliyordum.

BEN

Geri döndüm. Her şey yolunda. Bugün hokey koçluğu hayatına geri dönüyorum.

KYE

Umarım sana yanlış bakarlarsa çocuklardan birinin burnunu kırmazsın.

Ekrana ters ters baktım.

RHODES

Hiç yardımcı olmuyorsun,

dövmeci adam. KYE

Ne? Ne olduğunu bilmek istiyorsunuz ve etrafta dolanmanız çok uzun sürecek. Henüz kahve içmedim.

FALLON

Bundan sonra onu içerken dikkatli ol çünkü kremana biraz ex-lax karıştıracağım.

SHEP

Fal seni tehdit ettiğinde ayağını soktuğunu biliyorsun, dostum.

Harikaydı. Kardeşlerimin benim kafayı yediğimden endişelendikleri bir yan sohbet yaptıkları açıktı.

BEN

Ben iyiyim, gerçekten. Marcus bir dangalağın teki.
kırık burun. Ama sadece kaburgalarını zedeledim. Ve onu
dizginliyorum. Artık kiliselerde yumruk atmak yok.

KYE

Başka bir yere yumruk atmayacağına söz vermediğine

dikkat edin. FALLON

Onu kilisede mi yumrukladın? Otoparkta falan olduğunu sanıyordum. SHEP

Fal haklı. Bunun için cezalandırılabilirsin.

BEN

Migrenimi azdırıyorsunuz.

RHODES

Ciddiyim, Cope. Sen iyi misin? Endişeleniyoruz.

Bu sadece daha fazla suçluluk duygusu yarattı. Kardeşlerimin şu anda daha fazla strese ihtiyacı yoktu, özellikle de Rhodes ve Shep'in son birkaç ayda yaşadıklarından sonra. Ama endişelerini gidermenin tek yolunun onlara bir şey vermek olduğunu biliyordum. Gerçeğin bir parçası ama tamamı değil.

BEN

Ben iyi değilim. Teddy'yi kaybetmek çok canımı yaktı. Ve kafamı karıştırdı. Ama toparlanıyorum. Sutton yardım etti.

Bir an için cevap gelmedi ve her şeyi berbat etmiş olabileceğimden endişelendim. Benim ailemde, iyi olmadığınızı kabul etmek kapınıza sekiz kişinin gelmesine neden olabilir.

FALLON

Ondan

hoşlanıy

orum.

KYE

Dikkatli ol, ahbap. "Ondan hoşlanıyorum" demek Fal'in senin düğününü planlaması demek.

Bunun üzerine kıkırdamama engel olamadım. Fallon içimizdeki en umutsuz romantikti ve bunu hiçbir şey engelleyemezdi.

FALLON

Kyler Blackheart, yani Blackwood, ofisinizi sim bombardımanına tutacağım.

Fal mesajını yarım düzine parıltılı patlama GIF'iyle takip etti.

İZ

Benim tavsiyem mi? Onu görmezden gelme. Kamyonetimi hatırlıyor musun?

Bu sefer kıkırdamadım, düpedüz güldüm.

RHODES

Ufak tefek ama acımasız ve intikamcı bir yapısı var. FALLON

Anneme Cooper'la nehirde buluşmak için gizlice çıktığımı söylemiş. Bir kamyon dolusu eflatun parıltıdan çok daha kötüsünü hak ediyordu!

İZ

O boku çıkarmak için aylarca uğraştım. Hiçbir şey işe yaramadı. lanet şeyi satmak zorunda kaldım. Ve o ben bile değildim. Kye'dı!

Sonunda o

KYE

Dostum, beni az önce otobüsün altına atmadın.

FALLON

Blackheart, batıyorsun. Parıltılı Armageddon için hazırlan.

Daha fazla parıltılı GIF, emoji ve hatta bir video gönderildi.

ARDEN

Saat sabahın altısı. Telefonumda neden 82 milyon sim patlaması var? RHODES

Fal destansı bir intikam planlıyor.

ARDEN

Mantıklı.

Sohbeti sessize aldım ve yataktan kayarken telefonu yatağın üzerine bıraktım. Kardeşlerim her şeye karışıyor olabilirdi ama onlara sahip olduğum için çok şanslıydım. Jacob'ın yüzü zihnimde canlandığında göğüs kafesimde bir sızı belirdi. Bu sohbette o kim olabilirdi ki? Kye ve benim gibi bir bok karıştırıcı mı? Trace gibi kanun ve düzen mi? Yoksa ona özgü bir şey mi?

Asla bilemeyecektik. Ve **h a y a t ı m ı n** geri kalanında bunun ağırlığını taşımak zorunda kalacaktım.

SUTTON

Ben krema torbasını hafifçe sıkarken hoparlörlerden eski usul Garth Brooks'un yumuşak tınıları geliyordu. Bu, yıllar içinde öğrendiğim hassas bir dengeydi. Krema keklerin üzerine dağılacak kadar sert değil, ama her tasarım için ihtiyacım olan akışı elde etmek için yeterli basınçla.

Bugünkü projem sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun doğum günü için tek boynuzlu atlar ve gökkuşaklarının bir kombinasyonuydu. Gökkuşakları için her şeyi yaptım, taban için mavi krema kullandım ve onları sakızlı gökkuşağı şekerini sabitleyen kabarık, beyaz bulutlarla süsledim. Küçük kızın annesinin sonuçtan çok memnun kalacağını biliyordum.

Müziğe odaklanmaya çalışarak bir sonraki bulut setine geçtim. Çünkü müziği düşünmezsem aklım Cope'la ilgili düşüncelerle doluyordu. Geçen sabah onun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu. Kıcıma bastırdığı o sert baskı. Nasıl da ona doğru eğilmek istemiştım ve-

"Sutton?" Thea susuzluğumu yarıda kesti.

Sıkma torbasına çok sert bastırdım ve bir topak krema uçtu.

Thea'nın gözleri büyüdü ve eliyle ağzını kapattı. "Çok özür dilerim. İçeri girdiğimi duyduğunu sanmışım."

Başımı salladım ve ortalığı temizlemek için bir havlu kaptım. En azından kekin kendisini mahvetmemiştim. "Senin hatan değildi. Görünüşe göre la-la diyarındaymışım." Tek düşünebildiğim şeyin Cope'un elleri olduğu bir la-la diyarı ve -hayır, hayır, *hayır*. Oraya gidemezdım.

Thea çalışma masasının etrafında dönerek benimle yüz yüze geldi. "İyi misin?"

"Elbette," dedim, dekorasyonuma yeniden odaklanmaya çalışarak. "Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum, belki de birkaç hafta önce otoriter bir hokey oyuncusunun yanına taşındığın ve benimle tek bir bilgi bile paylaşmadığın içindir. *En iyi* arkadaşın. Sonra o arkadaşını kaybetti, sen de onunla cenazeye gitmek için Seattle'a kaçtın ve *hala* en iyi arkadaşın hakkında bilgi yok. Ve son olarak, tüm spor ve dedikodu bloglarında ikinizin kiliseden çıkarken *son derece samimi* görüldüğünüzü görmek zorunda kaldım. Ve hala tek kelime etmedin."

Bu sefer masanın üzerine krema fırlatmadım. Yüzümdeki kan çekilirken poşeti tamamen yere bıraktım. "Fotoğraflarımız mı var?"

Fotoğrafçıların orada olduğunu biliyordum ama oyuncuların fotoğraflarını çekeceklerini ve benim sadece arka planda kalacağımı umuyordum.

Telefonunu çıkarırken Thea'nın kaşları çatıldı. "İkiniz hakkında bir sürü spekülasyon var."

Cihazı ondan alırken elim titredi. *Copeland Colson Gizemli Kadınla Yakınlaşıyor*. İşte oradaydık, dedikodu blogunda ön plandaydık. Aşağıdaki metin Marcus ve Cope arasındaki kavgaya değiniyor, hatta bunun benimle ilgili olup olmadığını sorgulayacak kadar ileri gidiyordu.

"Bu insanlar neden bu kadar korkunç?" diye mırıldandım.

"İnanın bana, ne paparazzilerin ne de onların beslendiği kötü niyetli sitelerin hayranıyım. Ama çok kötü bir şey okumadım."

Thea beni herkesten daha iyi anlayabiliyordu. Altın olmaktan çok uzak olan ünlü bir aktörle geçmişiydi. Neredeyse hayatını mahvedecek olan biriyle.

Benim yanıma gelene kadar masanın etrafında dolaştı. "Neler oluyor?"

Boğazım yandı. Benimle paylaştığı onca şeyden sonra ona yalan söyleyemezdin. Ama ona tüm gerçeği söylemeye de kendimi alamıyordum. "Ben sadece fotoğrafımın ortaya çıkmasını istemiyorum. Nerede olduğumu bilmemesini tercih ettiğim birkaç kişi var."

Thea yanımda kaskatı kesildi. "Luca'nın babası mı?" Başımı salladım. "O da onlardan biri."

"Canını yaktı mı? Yemin ederim, eğer yaparsa onu paslı bir çatala hadım ederim-"

"Bir spork, ha?" Konuşmamıza biraz ciddiyet katmaya çalışarak sordum. Ama Thea yemi yutmadı.

"Sutton."

"Bana zarar vermedi. Düşündüğünüz şekilde değil."

Thea yatışmış görünmüyordu. "Acı vermenin birden fazla yolu olduğunu biliyorum."

İçime bir huzursuzluk yerleşti. "Hiçbir şekilde kötü davranmıyordu. O bir bağımlı. Bir yaralanmadan sonra bağımlı oldu ve bu hastalık tüm dünyamızı parçaladı. Bazı kötü insanlara bulaştı ve Luca ile beni uzaklara götürmesi gerekiyordu."

İşte. Söylemiştim. Yıllardır en çok bu kadar açılmıştım.

Anılar zihnimde özenle inşa ettiğim tüm duvarlara çarptı. Kaburgalarım aldığım darbe ve ardından gelen kör edici acı. Dudağım yarıldığında oluşan yanık. Adamların çok daha kötüsünü yapabilecekleri endişesi.

"Sutton," diye fısıldadı Thea, eli benimkini kapatırken.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Sadece oraya geri dönmekten hoşlanmıyorum. Hatırlıyorum. Luca ve ben buraya geldiğimizde yeni bir başlangıç yaptık ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

Thea'nın parmakları elimin etrafında kıvrıldı, sıktı. "Pekâlâ. Söyle bana, Cope biliyor mu?"

Başımı salladım. "Neden bilsin ki?"

"Belki de ikiniz neredeyse bir aydır birbirinize bağlısınızdır ve o sana güneş, ay ve yıldızlar bir araya gelmiş gibi bakıyordur."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Bakmıyor."

Thea bana alaycı bir bakış gönderdi. "Kızım, seni sevdiğimi biliyorsun ama ikiniz hırsızlar kadar kalın kafalı değilmişsiniz gibi davranabilmen için aptalı oynamayacağım."

Hırsızlar muhtemelen Thea'nın seçebileceği en doğru terimdi. Çünkü Cope lanet olası bir hırsızdı. Ben farkına varmadan ve iznim olmadan kalbimi çalmıştı.

"Sutton. Şeytanları olduğunu biliyorum ama o iyi bir adam."

"En iyisi," diye boğuldum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

"Hey, hey." Thea beni kucağına çekti. "Gözyaşlarının sebebi ne?"

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

Geri çekildi. "Cope'tan mı?"

Başımı hızla salladım. "Şey, sayılır. Şu anda olduğumuzdan daha fazlasını yapabilecek durumda olduğundan emin değilim."

"Yani?"

"Arkadaş mı?" Mırıldandım. "En iyi arkadaş mı?"

"Bu ne cüret?" Thea dudakları seğirerek şöyle dedi. "Benim en iyi arkadaş statümü çalmaya çalışıyor..."

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım bunu tam olarak başaramadı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Birbirimize yaslanıyoruz. İkimizin de kimseye anlatmadığını düşündüğüm şeyleri paylaşıyoruz. Ama aynı zamanda birbirimize asla tüm hikayeyi anlatmıyoruz."

Thea sözlerimi düşünürken kaşlarını çattı. "Bunu anlıyorum. Shep ve benim de böyle anlarımız oldu."

"Bu farklı," diye karşı çıktım. "Shep ilk günden beri sana olan ilgisi konusunda netti. O ele geçirilmiş bir adamdı."

"Eğer Cope'un sana aynı şekilde baktığını düşünmüyorsan, seni gözlerini kontrol ettirmeye götürmemiz gerekebilir."

Başımı salladım. "Beni hiç öpmemi bile."

Thea'nın ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. "Belki de senin ona hazır olduğunu göstermeni bekliyordur."

"Ben öyle düşünmüyorum. Benden etkilendiğini biliyorum ama bu adımı atacağından emin değilim. Belki de en iyisi budur."

Thea beni tutuşunu bıraktı. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" "Margarita ve iki haftalık bir Karayip tatili mi?"

Kıkırdadı. "Bunu araştıralım. Ama bu arada bir kızlar gecesine ihtiyacımız var."

Tartışmak için ağzımı açtım ama yeni bir ses sözümü kesti.

"Biri kızlar gecesini mi dedi?" Lolli şarkı söylüyordu. "Ben de bunu *bekliyordum*. Dans pisti **g ö r m e s i** gereken yeni kovboy çizimleri aldım."

Thea'nın ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Country bar mı?"

Lolli dönerek biten bir tür çizgi dansı hareketi yaptı. "Kovboylar beni çağırıyor."

"Bir kovboy şapkam var," diye seslendi Walter tezgâhın arkasından. "Ve onunla yapabileceğim yaratıcı şeyler bulabilirim."

ip."

Bir kahkaha attım ve yanaklarım alev alev yandı.

"Ben bağlanılacak bir kadın değilim Walter. Özgürce uçmaya ihtiyacım var," dedi Lolli, elleri kalçalarına gitti ve bitmek bilmeyen bileziklerini şıngırdattı.

Walter ona sırtıtmakla yetindi ve yüzündeki çizgiler daha da belirginleşti. "Başaramayabilirim ama denerken hayatımızın en güzel zamanını geçireceğiz."

Thea kahkahasını bir öksürükle bastırdı. "Adama bir kemik at, Lolli. Yıllardır seni kazanmaya çalışıyor."

Lolli meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ben onun için fazla vahşiyim."

Walter sesinde hafif bir hırıltıyla, "Sana vahşiliği göstereceğim," dedi. *Aman Tanrım.*

"Affedersiniz," dedi bir erkek sesi, saçma sohbetimizi bölerek.

Walter dönüp tezgâhtaki orta yaşlı adama baktı. "The Mix Up'a hoş geldiniz. Sizin için ne yapabilirim?"

Zavallı adam muhtemelen şu *Siyah Giyen Adamlar'dan* birini diliyordu.

Muhtemelen kulak misafiri olduğu şeylerden sonra zihin silici şeyler. "Sahibi ya da müdürü içeride mi?" diye sordu.

Sesinde beni iş sahibi moduna geçiren bir profesyonellik vardı. Hızlı bir değerlendirme yaptım. Muhtemelen kırklı yaşlarındaydı, haki pantolon ve polo tişört giyiyordu ve elinde bir pano vardı. Tezgâha doğru ilerledim. "Merhaba, ben Sutton Holland. Fırının sahibiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam başını salladı, soğuk bir tavırla değil ama etkili bir şekilde. "Ben Craig Leonard. Oregon Sağlık İdaresi için çalışıyorum. Müesseseniz hakkında isimsiz bir şikâyet var. Yerde bir kontrol yapmak için buradayım."

Ve böylece dünyam başıma yıkıldı. Fırınımda temizlik konusunda çok titizdim, mikroplardan hoşlanmama konusunda aşırıya kaçan insanlardan biriydim. Ancak bir müfettişin tam olarak yönetmeliğin gerektirdiği gibi olmayan ne bulabileceğini asla bilemezsiniz.

Ya bana ceza keserse ya da hizmet vermemi durdurursa? Asla iyileşemezdim.

SUTTON

Bu gece yapmak istediğim EN SON ŞEY bir bara gitmekti - country müzik çalan bir bara bile. Geçirdiğim günden sonra olmazdı.

Sağlık Müdürlüğü'nden gelen müfettiş yiyecek ve içecek servisi yapma lisansımı etkileyecek bir şey bulamamıştı ama raporun ne hakkında olduğunu sorduğumda ketum davranmıştı. Thea daha fazla bilgi almak için araya girmiş ve bir müşterinin mükemmel standartlarımıza uygun olmadığını düşündüğü her şeyi düzeltmek istediğimizi söylemişti.

Bu, müfettişi rahatlatmış gibi görünüyordu ve birisinin bulaşıkları düzgün yıkamadığımızı bildirdiğini paylaştı. Bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyordum. Bulaşıkları endüstriyel yıkayıcıya koymadan önce üç aşamalı bir işlem den geçiriyorduk.

Rick işimi bozmaya çalışıyor olmalıydı. Kiramı artıramadığı için sinirlendiğini biliyordum ama işi beni kapatacak kadar ileri götürebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu düşünce midemi bulandırdı. Şu anki yerimden atılırsam, başka bir yere yerleşmek için yeterli rezervim yoktu. Ve yeni bir daireye yerleşmek için kiradan biriktirdiğim her kuruşa ihtiyacım vardı.

Telefonum banyo tezgahında çaldı ve düşüncelerimi tüm bu iç karartıcı olasılıklardan uzaklaştırdım.

THEA

Beş dakika uzaktayız. Eğer pijamalıysan, yine de gelmeni sağlarım.

Telefonumu elime alıp hızlıca bir cevap yazarken ağzımın bir köşesi kalktı.

BEN

Beni korkutan sen değilsin. Lolli. Yani, neredeyse hazırım.

THEA

Kıyafetini görene kadar bekle.

Cihaza bakıp sııttım. Lolli asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Telefonumu bıraktım ve makyaj fırçamı elime aldım. Eğer kızlar gecesi yapıyorsak, her şeyi yapıyordum. Gözlerimin dış köşelerine dumanlı bir renk sürdüm ve göz kapaklarımı boyunca gezdirdim. Daha sonra rengi, gözlerimin turkuazını gerçekten ortaya çıkaran ışıltılı bir vurgu ile daha açık bir renkle değiştirdim. Ardından eyeliner ve dudak parlaticısı sürdüm ve hazır olduğumu anladım.

Geri adım atıp kendimi inceledim. Hiç de fena değildi. Uzun zamandır gerçekten şık giyinmek için bir nedenim olmamıştı. Kıyafetim süslü olduğundan değil, ama biraz daha çaba sarf etmek için bir nedenimin olması güzeldi. Üzerime tam uyluğumun ortasına denk gelen koyu mavi, uçuşan bir elbise giymiştim. Spagetti askıları ve dantelli korsajı göğüslerime çok yakışıyor ve eteğin tüllü malzemesi elbiseye kabarık, eğlenceli bir hava veriyordu.

Birkaç ay önce ikinci el mağazasından bir çift kovboy çizmesi aldığım için şükrediyordum. Elimde olmayan tek şey şapkaıdı. Ama bu da saçlarımı gevşek bukleler haline getirmek için harcadığım bir saati mahvederdi.

Derin bir nefes alarak el çantamı aldım ve dışarı çıktım. Koridorda ilerlerken aşağıdan sesler duydum. Sadece Luca ve Cope değildi; Arden'in sesini de duydum. Sanki bir oyun oynuyorlardı.

Luca kükredi. "Dört nokta, baybeeee."

Merdivenlerden inip oturma odasına doğru döndüğümde ağzım çoktan kıvrılmıştı. Luca kanepenin üzerinde durmuş, Arden ve Cope'un kahkahalarla gülmesine neden olan saçma bir dansla poposunu sallıyordu. "Yine Candyland'e mi hükmediyor?"

Başlarını bana doğru çevirdiler ve Arden bana eğlenen bir gülümseme fırlattı. "Hiç bu kadar şanslı biriyle tanışmamıştım. Onu Vegas'a götürmelisin."

"Anne," dedi Luca neredeyse saygıyla. "Çok güzel görünüyorsun."

Kısmen ilgiden, kısmen de çocuğumun görünüşüm karşısında bu kadar şaşırmış olmasından utandığım için kızarmakla savaştım. Ama cevap veremedim çünkü sıcaktan dikkatim çok dağılmıştı. Cope'un bakışlarının üzerimde gezindiğini, her türlü farklı yere yerleştiğini hissedebiliyordum. Bacaklarıma. Göğsüme. Yüzüme.

"Haklı," dedi Cope, sözlerini kum kaplamıştı. "Büyüleyici görünüyorsun."

Alt dudağımı ısırdım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bu basit ifadeye takılıp kalmıştım. "Arden, bizimle geliyor musun?"

Dudakları kıpırdadı, o gri-mor gözleri ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi parlıyordu. "Geliyor gibi mi görünüyorum?"

Cope'un kız kardeşine hızlıca bir göz attım. Üzerinde spor kıyafetine benzeyen bir şey vardı: tayt ve bir omzundan sıyrılıp spor sütyenini ortaya çıkaran bir tişört. "Dans etmeye hazır gibi görünüyorsun."

Arden alay etti. "Pek benim tarzım değil." "Benim de pek tarzım değil," diye itiraf ettim.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Cope hemen. "Kalabilir ve bizimle takılabilirsin. Bundan sonra Monopoly Junior oynayacağız. Yüzyılın partisi."

Arden elinin tersiyle Cope'un karnına vurdu. "Sutton arkadaşlarıyla bir gece geçirmeyi hak ediyor. Bırak yaşasın."

Cope kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. "Bu da yaşamak," diye homurdandı.

Arden başını sallamadan önce gözlerini devirdi. "*Git*. Eğlenmene bak. Ve en azından gece yarısından önce eve gelme." Kaşlarını salladı. "Ya da eve hiç gelme."

Cope'un kız kardeşine attığı ters bakış karşısında küçük dilimi yutacaktım ama Arden hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama o daha tek kelime edemeden ön kapı açıldı ve Thea ile Rhodes giriş kapısını doldurdu.

"Hadi gidip birkaç kovboyla kışımızı sallayalım!" Rhodes bağırdı.

Rhodes buzlu margaritasını yudumlarken, "Hepimizin toplamından daha fazla oyunu var," diye mırıldandı.

Thea kıkırdadı. "Onunla bir erkek için asla rekabet etmek istemezdim. Her seferinde kaybederim."

Kendi margaritamdan bir yudum aldım, dans pistindeki Lolli'yi incelerken tekila içimi ısıttı. Oynamaya gelmişti. Siyah botlar, siyah kot pantolon ve siyah düğmeli bir bluz giymişti. Hepsi batı kıyafeti deseninde süslenmişti ama tasarımın kendisi, ortasında saksı yaprakları olan küçük mücevherlerden oluşuyordu. Şu anda üç kovboyu kendisiyle dans etmeleri için büyülemişti ve yakında iki kovboy daha katılırsa şaşırmazdım.

"O gerçek bir efsane," dedim, sözlerimi kahkahalar kapladı.

"Eee," diye başladı Rhodes, ela gözlerindeki ışık dans ediyordu. "Bu gece ayrıldığımızda kardeşimin gözleri kesinlikle senin üzerindeydi."

Yüzüm alev alev yandı. "Muhtemelen etrafımın farkında olmadığım için kaçırılacağımdan falan endişeleniyordur."

"Kye da öyle. Onu atlatmam mucize olur," diye mırıldandı Fallon, pembe içkisinden bir yudum alırken.

Bu beni gülümsemeye zorladı. Konu Fallon olduğunda Kyler'ın korumacı tavrı dillere destandı. "Bebek bakıcısı olmadan çıkmayı başardık."

Fallon kadehini şerefe kaldırarak, "Aynen öyle," dedi. Kadehlerimizi tokuşturduk ve sonra ayağa kalktı. "Hadi ama. Özgür olduğumuza göre dans etmeliyiz."

Grup, fırında her zaman çalan radyo istasyonundan tanıdığım neşeli bir şarkıya geçerken taburemden kaydım. "Düşünce tarzını seviyorum."

Bardağı dudaklarıma götürerek içkimin geri kalanını bir dikişte mideye indirdim.

"Uh-oh," dedi Thea, sözlerini mizahla süsleyerek. "Oyuna gelen tek kişi Lolli değil."

Ona bir sırtış attım. "Shania Twain'in dediği gibi, 'Hadi gidelim kızlar.'"

Rhodes içkisini yudumlarken bir kahkaha attı. Sonra grup soğuk biralar ve tam oturan dar kotlar hakkında şarkı söylerken hepimiz dans pistine yöneldik. Dans ettik, zıpladık ve kığımızla güldük.

Thea haklıydı. Buna ihtiyacım vardı. Neden bu kadar çok savaştığımı hatırlatan bir şey. Böylece gerçekten *yaşayabilirdim*. Bunu yeterince yapmamıştım.

Müzik yavaşladı ve kovboy şapkalı bir figür benim alanıma girerek elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Adam uzun boylu ve biraz yakışıklıydı ama onu Cope ile karşılaştırmaktan kendimi alamadım. Omuzları o kadar geniş değildi. Dudağında onu bir şekilde daha muhteşem yapan bir yara izi yoktu. Burnunda sevimli bir çarpıklık yoktu.

Ben bir aptalım.

Cope burada değildi. Bana flörtöz bir arkadaşlıktan daha fazlasıyla ilgilendiğini gösteren herhangi bir hareket yapmamıştı ve *neredeyse* o birkaç dakika içinde *daha fazlası* olmamız konusunda ciddi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ama işte yakışıklı bir adam niyetini açıkça belli ederek beni dansa davet ediyordu.

Uzattığı avucunu tuttum. "Çok isterim."

Adam beni kolaylıkla kollarına aldı. Dans pistinde ne yaptığını bildiği belliydi ve grup bir balada geçerken beni alıp götürmesine izin verdim. Ama adamın tutuşu Cope'ununki gibi rahat ve ateşli değildi. Daha yakına eğilme dürtüsüyle savaştırmamı gerektirmiyordu.

Beni bir döndürdü ve sonra geri döndürdü ve dans etmekten daha fazla zevk almam gerektiğini biliyordum. Adam beni biraz daha yakına çekti, yüzü benimkinden çok uzakta değildi. Ve sonra bir el omzuna indi.

"Korkarım araya girmeyi istemek zorunda kalacağım."

O ses. Dumanlı sıcaklık ve kum vücudumun anında tepki vermesini sağladı. Bakışlarım koyu mavi gözlere kilitlendiğinde nefesimi içime çektim. Ama sadece adını söyleyebildim.

"Cope."

COPE

ONU ÖLDÜRMEK İSTEDİM. Ve bunu kolay bir ölüm haline getirmek de istemiyordum. Uzuvarlarını vücudundan ayırma dürtüsü o kadar güçlüydü ki ciğerlerimdeki lanet havayı çaldı.

Ama cinayet yanlış. Ve özellikle de bir adamı kendi kollarıyla döverek öldürmekten yirmi yıl hapis cezası almak istemiyordum. Ama elinin Sutton'ın sırtında aşağıya doğru indiğini gördüğümde, buna değebileceğini düşündüm.

Bana göz kırptı, o hipnotize edici, turkuaz gözlerinde şok belirgindi - sonsuza kadar kendimi kaybedebileceğim ve hiç sıkılmayacağım gözler. "Burada ne yapıyorsun?" diye kekeledi.

Elleri hâlâ onun üzerinde olan adam aramıza baktı. "Onu tanıyor musun?"

Sutton hızla başını salladı. "O benim arkadaşım."

Tanırım. Arkadaşı mı? Sutton'ın bunu yüksek sesle söylemesi bunun ne kadar yanlış olduğunu anlamamı sağladı. Bundan çok daha fazlası olmak istiyordum. Bu gece, kendimi geri tutmamın tüm nedenleri tek bir nefeste buharlaşıp gitmişti. Sutton savunmamı yavaş yavaş aşındırıyordu ama onu bu elbisenin içinde görmek? Kalan duvarlarımı da yerle bir etmişti.

"Onunla konuşmak ister misin?" diye sordu adam.

Öfkem alevlendi ama Sutton'ın rahat etmesini sağladığı için duyduğum saygı ile karıştı. Yüzümün yarısını gizleyen şapkamla kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bilse bile, ona sormak yapılacak en doğru şeydi.

Çabucak başını salladı. "Ben iyiyim. Dans için teşekkür ederim."

Adam kovboy şapkasını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim. Gecenizin tadını çıkarın, hanımefendi."

"Hanımefendi mi?" Kulak mesafesinden uzaklaştığı anda alay ettim.

Sutton'ın şaşkın ifadesi öfke dolu bir ifadeye dönüştü. "Kibardı. Kaba bir şekilde araya girdiğin için bu da bir şey ifade ediyor."

Sıcaklık boynuma kadar yükseldi. "Onunla dans etmeye devam etmek mi istedin?" Sıcak ve parlak bir şekilde alevlenen, nabzımın boynumda atmasına neden olan kıskançlıktan nefret ediyordum.

"Güzeldi," diye ısırdı Sutton.

"Güzel miydi?" Grup başka bir şarkıya geçerken onu kollarıma çekerek homurdandım. Hızlı ya da yavaş değildi, ortalarda bir yerdeydi.

"Evet," diye kestirip attı. "Ve bunun bir kızlar gecesi olması gerekiyordu.

Erkeklere izin yok."

"İyi ki erkek değilim o zaman." Onu kendime yaklaştırdım, kalçam bacaklarının arasına doğru kaydı. Sutton'ın gözleri mavi bir sıcaklıkla parlıyordu, haşlayan türden. Ama ben onun yanık izlerini gururla taşıdım.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." Sutton'ın sözleri, sikimin lanet olası kotumun içinde sertleşmesine neden olan nefesli bir kaliteye sahipti.

"Eve bırakılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündük." Bu tamamen yalandı. Shep'e mesaj attığımda, bana Anson'la birlikte kızları ve araçlarını almak için yola çıkmayı planladıklarını, ancak bunun gece yarısına kadar süreceğini söylemişti. Bunu çok çabuk değiştirdim. Ve iyi ki de değiştirmişim.

İçimde bir öfke parladı, o yeşil gözlü canavar kıskançlığı içimde kıvrıldı. Sutton'ın yabancı bir pislikle dans etmesini istemiyordum. Ona sahip olan tek kişi olmak istiyordum. Ve bu berbat bir şeydi. Çünkü onu hak etmiyordum. Yakınına bile yaklaşmadım.

Onun ipeksi tenine dokunmayı, parmaklarımı o yumuşak buklelere dolamayı ya da ele geçirilmiş bir erkek gibi ağzını almayı hak etmiyordum. Benden çok daha iyisini hak ediyordu ama bu yine de onu istediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Ve ona sahip olmak için her şeyi yapardım, ne verirse versin.

Sutton'ın gözlerinin rengi değişti ve fırtına öncesi Karayip Denizi gibi koyu bir deniz mavisine dönüştü. "Başa çık..."

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldandım.

Gözleri genişledi, şokla doldu.

"Her şeye sahip olmalısın. Kırık dökük olmayan, kafası iyi gününde bile kabus olmayan biri. İhtiyacın olan

İyi biri. Sana ve Luca'ya bakmak için her şeyi yapacak biri. Benden çok daha iyi biri."

Sutton kendini kollarımdan kurtardı ve göğsümü itti. "Neyi ve kimi hak ettiğim konusunda söz hakkım olması gerektiğini düşünmüyor musun? Neye *ihtiyacım* var?"

"Sutton-"

"Hayır," diye tersleyerek sözümü kesti. "Kendi ayaklarımın üzerinde durmak için çok çalıştım. Hayatımdan ben sorumluyum, Cope. Ve eğer bana ne istediğimi soracak kadar uzun süre durmuş olsaydın, istediğimin sen olduğunu öğrenebilirdin."

Ben daha bir şey diyemeden sinsice uzaklaştı.

Hay sikeyim.

Bacaklarım hareket etmeye başlamıştı bile. Bedenime beynimden daha fazla güvenmeliydim zaten. Zihnim her zaman bir şeyleri çarpıtıyor, dünyanın görünüşünü değiştiriyordu. Ve gördüklerinize güvenememek çok kötü bir şeydi.

Kalabalığın içinde ilerleyerek Sutton'a yetişmeye çalıştım ama o daha ufak tefekti, arka koridora doğru ilerlerken insanların arasından kolayca sıyrılıyordu. Orası daha az kalabalıktı. Bir avuç insan tuvaletleri bekliyordu ama Sutton onların yanından geçmeye devam etti.

Koridorun sonunda kırmızı *Çıkış* tabelası belirmişti ve onun nereye gittiğini biliyordum. Koşmaya başladım ve kapıya varmadan hemen önce ona ulaştım.

"Cope-"

Elini tutup onu ofise doğru çekerek sözünü kestim. Kapı kolu döndüğünde içimi bir rahatlama kapladı. Bu gece kilidi açık tuttuğu için Rob'a teşekkür etmeliydim.

"Ne yapıyorsun sen?" Sutton talep etti, öfkesi hâlâ geçmemişti. "Birinin ofisine öylece giremezsin."

"Kapı kilitli değilse zorla girmiş sayılmam. Sahibini de tanıyorum," diye kestirip attım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Bir kesintinin bu konuşmayı rayından çıkarmasına izin vermeyecektim.

Sutton kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. Bunu sinirlendiği için yaptığını biliyordum ama bu sadece o kabarıklıkları daha da yukarı iterek beynime kısa devre yaptırdı.

"Ne?" diye sordu. "Beni ne kadar istemediğini söylemek için mükemmel bir akşamı bölmek zorunda kalacak kadar önemli olan şey nedir? Birlikte olmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun? *İyi o zaman.* Şimdi, bu her neyse bitirebilir miyiz?"

Ona doğru sinsice ilerledim, uzun adımlarla aradaki mesafeyi açtım. "Seni istemediğimi *hiç* söylemedim. Lanet olsun, Savaşçı. Her nefes alışımda seni düşünüyorum. Rüyalarımda seni görüyorum. Ve uyandığımda, yemin ederim dilimde hâlâ senin tadını alabiliyorum."

Sutton'ın gözleri kocaman oldu. "Rüyada beni mi görüyorsun?"

"On üç yaşımdan ve ergenliğe girdiğimden beri böyle rüyalar görmemiştim," diye homurdandım. "Ama bu çok daha kötü. Çünkü senin kokun her yerde. Tarçın, şeker ve biraz da vanilya. Yemin ederim duvarlara sinmiş. Sen yatağında uyuduğundan beri çarşaflarımı değiştirmedim çünkü başka bir şey koklamak istemiyorum. Cehennem gibi. Ama o alevlerin içinde seve seve ölürüm."

"Başa çık," diye fısıldadı.

"Bu bir işkence. Sana bu kadar yakın olmak ve her şeye sahip olamamak. Her şeyine. Teninin nasıl hissettirdiğini bilmek ve *her yerinin* nasıl hissettirdiğini bilmek istemek. Tadının da kokun kadar güzel olup olmadığını merak etmek."

"Cope."

"Ve lanet olası adımı söyleme şeklini. İçine girdiğimde dilinin nasıl kıvrıldığını bilmek istiyorum. Sikimin etrafında titreşirken ve beni derinlemesine emerken."

Sutton kıpırdandı, duruşunu ayarladı ve bakışlarım bacaklarına kaydı.

"Öldürüyorsun beni. O güzel küçük kalçalarını birbirine bastırma şeklin... Ama bu her seferinde kabul edeceğim bir ölüm."

Sutton'ın ağzı açık kaldı ve mükemmel bir O harfi oluşturdu.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Savaşçı. Sorumluluğu almak mı istiyorsun?"

Al o zaman."

Turkuaz gözlerinde kıvılcımlar çakıyor, onları içten içe aydınlatıyordu. "Seni istiyorum, Cope. Beni almanı istiyorum. Kendimi senin içinde kaybetmenin ve kendi adımı unutmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Hepsini istiyorum."

"Tam zamanında," diye mırıldandım. Ve sonra onun üzerindeydim.

SUTTON

COPE TEREDDÜT ETMEDİ. Dans pistindeki belirsizlik yoktu. Beni kendisinden koruma kararlılığı da yoktu. Sanki sözlerim kendi kurduğu bir barajı yıkmış, geriye sadece ihtiyaç kalmıştı.

Cope aramızdaki son boşluğu iki uzun adımda tüketti. Elleri saçlarıma gömüldü ve beni kendine doğru çekti. İşin içine nazikçe girmek yoktu. Cope bana tam olarak istediğim şeyi verdi. Aldı.

Parmakları saçlarımda sıkılaştı, başımı geriye eğdi ve ona daha iyi erişim sağladı. Dili içeri daldı, talep ediyordu. Tadı içime dolduğunda, o naneli ısırıkla ona özgü bir şey birleştğinde, dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Ama Cope düşmeme izin vermedi. Bir eli belime kayd, beni ona doğru tuttu. İşte o zaman hissettim - sert boyu kot pantolonuna baskı yapıyordu. Göbeğim sıkışmış, Cope'u içimde hissetmeyi ne kadar çok istediğimden başka hiçbir şeyi kavrayamıyordum. Sahip olduğu tüm güçle içime girmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Cope ağzını benimkinden ayırdı. "Lanet olsun, Savaşçı. Tadın rüyalarımdaykından bile daha güzel."

Bu sefer sanki doğrudan merkezime konuşuyormuş gibi içim titredi. "Cope," diye nefes aldım.

O lacivert gözler kukuletalaştı ve Cope beni masaya çarpana kadar geri çekti. Beni tek bir hareketle kaldırdı, kıcıımı masanın kenarına oturttu ve bir kalemlığı uçurarak içindekileri ahşap yüzeye döktü. Bacaklarım içgüdüsel olarak onu çevreledi, kıyafetlerimizin içinde bile onu hissetmekten vazgeçmek istemiyordum. Onu kendime daha sıkı çektiğimde homurdandı.

"Talepkâr küçük şey, değil mi?" diye sordu ağzının bir köşesi yukarı kalkarak.

Dudaklarım cevap olarak kıvrıldı ve şapkasını çıkardım. "İstediyini böyle elde edersin."

"Aynen öyle." Cope'un parmakları boynumdan köprücük kemiğime kadar indi. Tüy gibi hafif parmak uçlarıyla elbisemin askısına ulaşana kadar izini sürdü.

Meme uçlarım dokunuşa, vaade ve *ona* tepki olarak çakıllaştı. Kumaşı büktü ve acı verecek kadar yavaş bir hareketle aşağı çekti. Son hamleyle birlikte göğüslerim serbest kaldı ve Cope'un göz bebekleri büyüdü.

"Sutyen yok mu?" diye hırladı.

Bir kıkırdamanın kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu elbiseyle gerçekten sütyen giyemem."

"Lanet olsun, Savaşçı. Çok güzel." O zeki parmaklar göğsümün alt kısmında gezindi ve avuçlarım beni masaya yaslayarak nefesimi içime çekti. "Çok mükemmel." Parmak uçları yükseldi, tek bir parmak meme ucumun eteklerinde gezindi.

Tepeler tepki olarak daha sıkı büküldü, neredeyse acı verici bir şekilde, sanki vücudumdaki her sinir ucu uyuşukluktan başka bir şey olmadığı yıllardan sonra uyanıyormuş gibi. Cope'un başı düştü ve bir tomurcuğu ağzına alıp derinlere çekti.

Ona doğru eğildiğimde neredeyse masadan düşecektim. Bir elimi onun güzel saçlarına götürdüğümde dudaklarımdan bir inilti döküldü, parmaklarım saç tellerine dolandı ve onu sıkıca kavradı.

Cope bir hırıltı çıkardı, tenimde titreşimler ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık dalgası gönderdi.

"Cope." Adı bir iniltiydi ama umursayacak bir şey bulamadım. Tıpkı bir barda birinin ofisinde olmamızı umursamadığım gibi. Bu sadece her dokunuşu ve hissi arttırıyordu.

Dişler meme ucumu sıyırdı ve Cope'un saçlarını daha sert çektim, bacaklarım aynı anda onu daha sıkı kavradı. "Öldürüyorsun beni," diye hırladı Cope, çekerek kurtuldu.

Ben bir şey söyleyemeden hareket etti ve bacaklarımı belinden çezecek bir güçle dizlerinin üzerine çöktü. Cope'un elleri baldırlarımdan uyluklarıma doğru kaydı. "Bu tenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmiştim.

Ellerimin bu güzel kalçaların arasında olmasının nasıl bir his olduğunu. Bunu bana vereceğini söyle."

Başımı sallarken nefesim hızlı hızlı kesiliyordu.

Cope bacaklarımı sıktı. "Sözlerine ihtiyacım var, Savaşçı." "Evet," diye fısıldadım.

Cope'un ihtiyacı olan tek şey buydu. Beni iyice araladı ve eğilip burnunu dantelli tangamın kumaşında gezdirdi. "Rüyalarımıdakinden bile daha güzel kokuyorsun."

Bacaklarım sıkışarak kapanmaya çalıştı ama Cope onları zorla açmaya devam etti. Kaçış yoktu. Parmağı kumaşın üzerinde beni okşarken dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamadım.

"Bu görüntüyü ezberliyorsun. Sadece daha iyiye gideceğini biliyorum. Ama hiçbir şeyi kaçırmayacağım."

Uyluklarımda ıslaklık toplanırken tüm vücudum titredi. Cope masanın üzerinde bir şeye uzanırken kalbim kaburgalarıma çarptı. Bir saniye sonra soğuk metal tenime değdi. İçimde dolaşan sıcaklıkla bunun yan yana gelmesi içime lezzetli bir ürperti gönderdi. Bakışlarım kaynağını bulmak için aşağıya kaydım.

Bir makas.

Cope bir kalçamdaki tangamın bandını büküp kumaşı boydan boya keserken ağızım açık kaldı. Soğuk metal alt karnımda kayarak nefesimi kesmişti. Ama ben daha tek kelime edemedim Cope diğer tarafı da kesti.

"Yapmadın," dedim ona bakarak.

Kumaşı çekip kurtarıırken Cope'un yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı. "Bunları saklıyorum." Arkasına uzandı ve dantel parçasını cebine soktu.

Bu manzara içimde daha fazla sıcaklık ve ıslaklık birikmesine neden oldu. Cope makası masanın üzerine koydu ve sonra elleri geri geldi, kalçalarımdan yukarı kayarak onları daha geniş itti. Her yerim sergileniyordu. Onun için. Ve bana bir ressamın Sistine Şapeli'nin tavanına saygıyla baktığı gibi baktı.

Masanın üzerinde kıpırdandım ve Cope'un elleri kalçalarımda sıkılaştı, bakışları yüzüme doğru kalktı. "Benden saklanma." Bir eli

Parmağı dikiş yerimi okşayarak daha yukarı kayd. "Hepinizi istiyorum. Hayallerim canlanıyor."

Artık sıcaklıktan fazlası vardı. Tüm duygularımın serbest kalmasının birikimiydi. Cope lanet olası bir hırsızdı, gizlice içeri giriyor ve bir daha asla veremeyeceğimi düşündüğüm şeyi çalıyordu. Gözlerim yanıyordu ama usta parmakları açıklığımı yoklarken o da çalınmıştı.

"Cope," diye nefes aldım.

"Dudaklarında isminin sesini duymayı seviyorum. Ama ben senin küçük, güzel inlemelerini daha çok seviyorum." İki parmağını içime sokarken başı hareket etti. Cope bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırırken, dili o hassas ete öyle bir vurdu ki kığım masanın üzerinden kalktı.

Dili klitorisimin etrafında dönüyor, onunla alay ediyor, oynuyor ve dikkatini çekiyordu. Dudaklarımdan insandan çok hayvana özgü bir ses çıkarken bacaklarım onu daha sıkı kavradı. Utanmalıyım. Kendimi dizginlemeye çalışmalıyım. Ama yapamadım.

Ya da belki de bunu yapmak istemedim. Cope yıllar sonra ilk kez kendimi pervasız hissettirmişti. Sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm özgürlüğe ulaşma isteği uyandırdı.

Ben de öyle yaptım.

Arkamdaki masanın kenarını kavrarken sırtım kamburlaştı. Cope'un parmakları daha derine indi ve iç duvarlarımı titreten bir kıvrımla daire çizdi.

"Gelme," diye emretti, o sinir yığınının karşı konuşarak. Titreşimler bedenimi daha da yukarılara taşıdı.

"Bunu gerçekten kontrol edemiyorum," dedim kısa pantolonlarla çıkan nefesler arasında.

"Benim kızım kendini tutabilir. Onunla savaşabilir. Benim için." Cope'un parmakları tekrar dönmeye başladı ve ben bir inilti çıkardım. "Çok güzel. Benim savaşçım."

Parmakları içeri ve dışarı pompalıyor, dili dışarı fırlıyor ve tahmin edemediğim bir düzende klitorisimle alay ediyordu. Bu tempo beni öldürebilirdi. Parçalanmamaya çalışırken felç geçirebilirdim.

Masanın kenarı avuç içlerimi ısırdı ve basınç orgazmla savaşmama yardımcı oldu, ama Cope'un parmakları duvarlarıma doğru bir yay çizerken haykırdım.

"Lütfen."

"Bundan daha muhteşem olabileceğini düşünmemiştim. Sonra da yalvarıyor."

Cope'un sesi zımpara kağıdı ve ihtiyaçla kaplıydı. Ve bu sadece onun gücünü artırıyordu. Botlarımın topukları sanki yaşadığım acının bir kısmını ona vermeye çalışıyormuşum gibi sırtına batıyordu. Gelgitli his dalgasını durdurmaya çalışmanın verdiği rahatsızlık.

Klitorisime karşı bir hırıltı çıkardı. "Seni alırken o botların kıcımlı kazdığını hissetmek istiyorum."

Lanet olsun. Bu adam beni öldürebilirdi. "O zaman yap," diye bağırdım, çaresiz bir ihtiyaç ve hayal kırıklığı karışımı içimden akıyordu.

Cope ses tonumu okudu ve hemen harekete geçti. "Bana doğum kontrol hapi kullandığını söyle."

Bu emir bacaklarımın arasına daha fazla ıslaklık gönderdi, Cope'un parmaklarını ıskaladıkça içim zonkluyordu. "Doğum kontrol hapi. Kontrolden geçtim."

"Düzenli olarak muayene oluyorum. Bana seni çıplak götürebileceğimi söyle."

Daha sert bir yalvarış. Meme uçlarım acı çekecek kadar gerilmişti. Bunu istiyordum. Onun her parçasını hissetmek, içimde hareket etmek, serbest bırakmak istedim. Hepsini istiyordum.

"Evet," diye nefes aldım.

O sırada Cope'un elleri kot pantolonunun düğmelerindeydi, parmakları kotu ustalıkla çözdü ve kalçalarından aşağı kaydırıldı. Aleti uzun ve kalın bir şekilde hazır olda duruyordu ve kendimi tutamayıp yutkundum.

"Cope..."

Eli aletini çevreledi, bir, iki kez okşadı. "Tanrı aşkına, bana tereddüt etmediğini söyle."

"Büyük bir sakin var." Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıkmıştı.

Dudakları kıpırdadı. "Fark ettiğin için teşekkürler bebeğim." "Ben, um, uh-"

Cope bacaklarımın arasına girdi, bir eli saçlarımın arasına girdi ve beni tuttu. "Benim için hazırsın. Merak etme, Savaşçı. Sığılacak."

Ucu girişime çarptığında ürperdim ama sinirlerim yatıştı çünkü Tanrım, onu içimde istiyordum. Cope'un dudakları boynumun sütununu sıyırdı. "Bana hazır olduğunu söyle."

Sadece tek bir cevap vardı. "Evet."

Cope'un eli saçlarımı sıkıca kavradı ve uzun, güçlü bir hamleyle içime girerken beni geriye doğru itti. İçimi doldururken ağzım sessiz bir "O" ile açıldı. Duygu, zevk ve acı çizgisi boyunca dalgalanıyordu, her duyguyu daha da yükselten türden.

Cope dışarı kaydı ve sonra tekrar içeri girdi, bu sefer daha derine. "Lanet olası cennet."

Bacaklarım onu çevreledi, çizmelerim kıcını kazıyor, onu daha derine itiyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Cope gözlerimi sulandıran ve kaslarımı titreten bir güçle içime girdi.

"Cope," diye fısıldadım.

Parmakları saçlarımda sıkılaştı. "Dayan. Sana daha çok ihtiyacım var."

Bu mükemmel sıcaklıktan daha fazlasına."

Beni aldı. Tekrar ve tekrar. Tüm bedenim onunla birlikte hareket ediyor, her değişimine uyum sağlıyordu.

"Savaşçı," diye hırladı.

Hazır olduğunu biliyordum. Ve bu lakap, kabaca yemin, beni uçurumun kenarına getirdi. Cope'u sıkıca kavradım, topuklarım daha da sertleşirken iç duvarlarım sarsılıyordu. Ama o durmadı. Orgazmımın her dalgası onu daha da derine çekti.

Sert bir küfürle Cope boşaldı. İçimde serbest kalma hissi bedenimden bir dalga daha çıkardı ve dudaklarımdan kaçan çığlığı tutamadım. Cope her sarsıntının üzerine bindi, ben masanın üzerine yığılana kadar onları sürükledi.

Bir elini boynumdan aşağıya, göğüslerimin arasından geçirdi ve göbeğimi çevrelemek için artık bükülmüş olan elbisemin üzerinden geçirdi. "Bu manzaradan daha güzel bir şey görmedim. Bunu hafızama kazınam gerek."

Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabardı. Cope anlık görüntülerde odak noktasına geldi. Saçları artık dağınıktı. Koyu mavi gözleri daha açıktı. Yanaklarına renk gelmişti. Onu hiç görmediğim kadar canlıydı. Ben de bu anı asla unutmak istemiyordum. "Çok güzelsin."

Dudakları kıvrıldı. "Sana karşı hiçbir şeyim yok."

Cope yavaşça içimden çıktı ve hafifçe irkilmeme engel olamadım. Elleri hemen oradaydı, beni nazikçe kaldırıyordu, yüzünün her yerinde endişe vardı. "Çok mu fazla oldu?"

Ellerim yanaklarına gitti, tüyleri avuçlarımı gıdıklıyor ve bana **k a l ç a l a r ı m d a** nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu. "Çok fazlaydı."

Mükemmel."

Endişesi, göğsümün içindikileri yeniden düzenleyen bir yumuşaklığa dönüştü. Cope eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. "Kızlar gecesi kuralını çiğnememe değdi mi?"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Kesinlikle değdi."

Gözleri benimkileri aradı. "Bu gece benimle kalır mısın?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bu farklıydı. Onu bir kâbustan kurtarmıyordum. Daha fazlasıydı. *Biz* daha *fazlasıydık*. Ama yine de umursamaz bir kelimenin serbest kaldığını fark ettim. "Evet."

COPE

KOÇ KENNER düdüğünü çaldı ve minik canavarlar buz pistinde harekete geçti. Bazıları gerçekten yetenekliydi, ama diğerleri tam bir hatalar komedisiydi. Sonuçta hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı ve önemli olan da buydu.

Kenner bana doğru bir bakış fırlattı. "Gittikçe daha iyi oluyorlar."

"Öyle," diye onayladım ama çocuklardan biri kafayla panolara çarpınca irkildim.

Kenner kıkırdadı. "Bazen." Mücadele devam ederken bir süre sessiz kaldı. "Sutton ve Luca'nın seninle kaldığını duydum."

Bu ifadeyle ilgili bir şey beni sertleştirdi. Sparrow Falls'ta dedikodunun nasıl döndüğü göz önüne alındığında bu beni şaşırtmamalıydı ama insanların Sutton hakkında fısıldaşmasını istemiyordum.

"Evet. Öyle." Ona bundan fazlasını söylemeyecektim. Bir şey öğrenmek istiyorsa, biraz cesaretini toplayıp sorabilirdi.

Kenner buza dönmeden önce bir süre beni inceledi. "Çok nazıksın. Kız kardeşinle iyi arkadaş olduklarını biliyorum."

İçimde kızgınlık titreşti. Oynadığı oyunun farkındaydım. "Kız kardeşimi o kadar sevmiyorum," diye mırıldandım. Bu bir yalandı. Rhodes ya da kardeşlerimden herhangi biri için her şeyi yapardım ama Kenner beni çileden çıkarıyordu.

Odağı tekrar bana döndü ve karanlık bakışlarındaki sıcaklık parıltısını kaçırmadım. "İkinizin arasında bir şey mi var?"

Çenemdeki kaslarda belli belirsiz bir kıpırdanma hissettim. Sutton'la aramızda neler olup bittiğini konuşma fırsatımız olmamıştı. Dün gece Arden'a dönmüş ve sonra da yatmıştık. Sert bir şekilde. Ve Sutton bu sabah güneş doğmadan kalkmıştı. Onunla daha sonra vedalaşmadan gitmesi hakkında konuşacaktık.

Muhtemelen her şeyi ve bunun ne anlama gelebileceğini düşündüğünü biliyordum, ama ikinci düşüncelerin yerleşmesine fırsat vermeyecektim. Tıpkı Kenner'ın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim gibi.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Evet, var. Var."

Koç arkadaşımın kabadayılık taslamasını ya da bir alfa açıklaması yapmasını bekliyordum. Onun yerine içini çekti ve başını salladı. "Lanet olsun sana. Şansım varken ona çıkma teklif etmem gerektiğini biliyordum."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Söylemeliyim ki, etmediğin için üzgün değilim." "En azından yarı yarıya düzgün bir adam olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Kenner. "Dikkatli ol, o tatlı sözler aklımı başımdan alabilir."

Kenner güldü. "Bence egon yeterince büyük."

"Haklısın." Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Anson ve Shep binanın fuayesini geçip piste doğru gidiyorlardı. Midem bulandı, endişeye kapıldım. "Hemen dönerim," diye mırıldandım ama Kenner cevap veremedi hareket etmeye başlamıştım bile.

Birkaç saniye içinde alanı geçtim. "Ne oldu? Sutton iyi mi? Öyle mi?"

Shep elini omzuma sıkıştırdı. "O iyi."

İçimi bir rahatlama kapladı ama nabzım hâlâ ensemde atıyordu. "Belki de uyarmadan gelme, dostum. Bu saçma bir hareket. *Konuşabilir miyiz* mesajından bile daha kötü."

"Sana söylemiştim," dedi Anson.

Shep ona kaşlarını çatı. "Bana gelmememi söylerdi."

"Hey, siz iki didişen muhabbet kuşu bana neler olduğunu anlatmak ister misiniz?" Tersledim.

Anson'ın yüzündeki tüm eğlence ipuçları uçup gitti. "Dex, Sutton'ın ev sahibinde bir sürü şey buldu."

Kanım buza dönüştü. "Bu senin hacker arkadaşın mı?"

Anson başını sallayarak onayladı. "Rick Anderson destansı boyutlarda bir adi herif. Dex, tüm mülklerinde kiralari sistematik olarak yükselttiğini, kiracılardan tahsil ettiğı onarım kayıtlarında tahrifat yaptığını ve hatta insanlar ödeme yapamadığında suyu kestiğini tespit etti."

"Bu yasadışı. Neden kimse onu ihbar etmedi?" diye sordum, sinirlerim tepeme çıkmıştı.

"Hakları konusunda daha az bilgili olanları avlıyor," dedi Shep, çenesindeki bir kas gerilerek.

"Dahası da var," diye ekledi Anson. "Bazı karanlık yatırım işleri var. Dex bana kayıtları gönderdi. Saçma sapan bina tadilatlarıyla pek çok insanın birikimine mal olmuş."

Kızgınlığım öfkeye dönüştü. Bu pislik muhtemelen Sutton'ın sahip olduğu her şeyi almayı planlıyordu. Ama bunun olmasına izin vermeyecektim. "Bir dosya hazırla," diye bağırdım. "Bugün o piç kurusuna gideceğim ve elindeki her şeyi bana satacak."

Shep yerinde kıpırdandı. "İçimde bunu söyleyeceğime dair bir his vardı."

"Sanki bu Thea olsaydı farklı bir şey yapacaktın," diye tersledim.

Shep'in kaşları havalandı. "Bu mudur yani?"

Lanet olsun.

Ailemin Sutton'la olan ilişkiye karışmasını en son isteyeceğim şeydi ama dün gecedен sonra onların benim işime karışmayacağı günlerin sınırlı olduğunu biliyordum. "Ona değer veriyorum."

Bu gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Önemsemekten çok daha fazlasıydı. Ama bunu yüksek sesle söylemek saçmaydı. Bu kadını sadece bir aydır tanıyordum. Yine de dünyamı hayal edebileceğim en iyi şekilde alt üst ediyordu. Ve onu korumak için ne g e r e k i y o r s a yapardım.

Anson Shep'e elini uzattı. "Yirmiliği şimdi alıyorum." İkisinin arasına baktım. "Benim üzerime mi *bahse girdin*?"

Shep ensesini tuttu. "Battın mı batmadın mı diye dostça bir bahse girdik sadece."

Kardeşıme ters ters baktım. "Biliyorsun, ilk yılındaki saha partisinden eve zil zurna sarhoş döndüğünde seni ben idare etmiştim. Sence annem keman yaprağı incirinin tozlanmasının nedeninin senin saksıyı pisuvar olarak kullanman olduğunu bilse ne hissederdi?"

Shep'in gözleri bana dikildi. "Hissetmezdin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapmaz mıydım?"

Anson kıkırdadı. "Bazen ailenizi seviyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Shep. "Böyle gülümsediğinde hâlâ tüylerim diken diken oluyor."

Anson ürpertici bir palyaço gibi sırtarak beni ürpertti. "Bana dosyayı getir," diye kestirip attım.

"Cope," diye başladı Shep. "Bence bunu Trace'e götürmeliyiz. Dex bunu ona isimsiz bir ihbar olarak gönderebilir."

Kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. "Rick'in kıcını kızartmaya yeter mi? Hapis cezasından ve binaları teslim etmek zorunda kalmasından bahsediyorum."

Shep ve Anson bakışlarını paylaştılar.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Yapacağımız şey şu. Onu satmaya ikna edeceğiz, sonra da Dex dosyaları Trace'e bırakacak. Ama önce satması gerek. Çünkü Sutton'ın geçimini riske atamam." Çok çalışmış ve sahip olduğu her şeyi o fırına yatırmıştı.

"Bu geri dönüp seni ısırabilir. Ona şantaj yapmış olursun," diye uyardı Shep. "Ekibinle aranda zaten ince bir buz üzerindeyken buna degeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet," diye hırladım. Çünkü Sutton her zaman buna degecekti. Risk ne olursa olsun.

SUTTON

Cope'un evinin önündeki merdivenleri çıkarken karnımda sinirlerim kabarıyordu. Endişe, tıpkı tenimin altındaki uğultu gibi, gün boyunca her zaman yanımda olan yoldaşım olmuştu. Sanki vücudum Cope'un ellerinin üzerimde olduğunu, ağzını, hayır, *hayır*, *hayır* dediğini yeniden yaşıyordum.

Kendime gelmem gerekiyordu. Bu çok saçmaydı. Cope sadece bir erkekti. *Sana hayatının en iyi orgazmlarını yaşatan bir adam*. Ön kapının kilit kodunu girerken bu düşünceyi kafamdan attım.

Kendimi zorlayarak kapıyı açtım ve içeri girdim. Önce bir şey duymadım ama sonra bir çığlık koptu. Dehşetten değil ama sevinçten. Evin içinden geçip arka bahçeden gelen kahkaha seslerine doğru ilerledim.

Arka pencereler görüldüğünde, tüm sinirlerim eriyip gitti. Cope'la yatmanın korkunç bir hata olup olmadığı ya da kalbimi Roman'ın kırdığından çok daha fazla kırıp kırmayacağı konusunda endişelenmiyordum. Tek düşünebildiğim çocuğumun ne kadar mutlu görüldüğüydü.

Cope onu havaya fırlatırken Luca bir kahkaha attı. Büyük bir sıçramayla suya düştü ve Cope sıırttı. Luca'nın kafası suyun yüzeyine çıktığında arka kapıyı kaydırarak açtım. Saçlarını bir köpeğin tüylerindeki suyu silkelemesi gibi silkeledi.

"Bu... HARİKAYDI!" Luca bağırdı.

Cope arkamdan kapanan kapının sesiyle döndü, parıldayan altın teni ortadaydı. "Eve geldi. Sonunda."

Luca, "Evet, ne *zamandır* bekliyorduk," diye yakındı.

İçime bir suçluluk duygusu saplandı. Bugün her zamankinden daha geç kalmıştım ve daha işim bitmemişti.

Pastanın hâlâ kremaya ihtiyacı vardı, bu yüzden bitirmek için akşam yemeğinden sonra geri dönmem gerekecekti. Ya da belki Luca'yı yatırdıktan sonra.

"Suratın neden asık Savaşçı?" Cope sordu.

Spor ayakkabılarımı çıkarırken başımı salladım ve ayaklarımı havuzun yanındaki yemyeşil çimlere gömdüm. "Sadece uzun bir gündü. Akşam yemeğinden sonra da pastayı bitirmek için geri dönmem gerekiyor."

"Ah, dostum," diye yakındı Luca.

"Üzgünüm ufaklık," dedim, suçluluk duygusu daha da derinleşerek.

"Bu sadece senin ve benim erkek erkeğe bir gece geçireceğimiz anlamına geliyor." Cope Luca'ya sırtıttı.

"Thea bebek bakıcılığı yapabileceğini söyledi," dedim hemen. "Bakmak zorunda değilsin-"

Cope bana öyle bir bakış fırlattı ki ağzımı kapattım. Luca erkekler gecesinin neleri içerdiğini anlatırken, Cope havuzun basamaklarını tırmanıp bana doğru yürüdü. Mayosu kalçalarından aşağı sarkıyor, sayılamayacak kadar çok karın kaslarını ve şortunun içinde kaybolan saçlarını ortaya çıkarıyordu. Neredeyse dilimi yutacaktım.

Benim alanıma girdi, elini saçlarımin altına daldırdı. "Şu anda yüzündeki endişeli ifadeyi öpüp atmak istiyorum."

"Başa çıkmak..."

Parmakları enseme sıkarken gözleri benimkileri aradı. "Muhtemelen buna hazır olmadığını biliyorum. Luca'nın önünde olmaz. Ama bunu istediğimi bil."

Gözlerimin arkasında bir ateş yandı ve aniden endişemin ardındaki gerçek korkuyu fark ettim. Cope'un bir geceden fazlasını istemeyeceğinden korkuyordum. Kalbimi çalmış ama karşılığında bana kendi kalbini vermemişti. "Tamam," diye fısıldadım.

Cope bir anda hareketlendi ve beni gelin gibi kollarının arasına aldı. "Sanırım şimdi öğleden sonra biraz yüzme zamanı."

"Copeland Colson, sakın buna cüret etme!" Çığlık attım.

Ama artık çok geçti. Cope çoktan havuzun kenarına doğru koşmaya başlamıştı. Beni kollarına alarak atladı ve ikimiz de suya düştük. Yüzeye çıktığımızda sıçradım ve öksürdüm. Luca kükrerken Cope güldü.

"İkiniz de cezalısınız!" diye bağırdım.

Sadece daha çok güldüler. Ama gerçek şu ki, tam da ihtiyacım olan şey buydu. Enerjim tükenene kadar yüzdük ve oynadık, ben de havuzun kenarına gittim, kendimi dışarı attım ve içeri girmeden önce şortumun ve tişörtümün biraz kurummasını umdum.

Cope da benimle birlikte kenara geldi ve kolaylıkla sudan çıktı. Orada oturup Luca'nın dalışlarını ve gülle atışlarını izlerken Cope elini benimkinin üzerine koydu. Parmaklarımızı birleştirmede ama yine de temas etmemizi sağladı.

Bu hareket göğsümün ağrmasına neden oldu. İsteklerime saygı duyuyordu ama yine de bana bir sevgi tadı veriyordu. Dönüp ona baktım ve güneşin öptüğü tüm o güzelliği içime çektim. "Umarım güneş kremi sürmüşsünüzdür."

Cope'un dudakları kıpırdadı, yara izi daha belirgin görünüyordu. "Annem bana iyi öğretti. Sprey olanını kullandım ve Luca'yı piliç çevirir gibi döndürdüm."

Aklıma gelen görüntü beni sırtıtmaya zorladı. "Ona harika bir gün yaşattığın için teşekkürler."

Luca, "Gülle!" diye bağırdı ve sanki ifadesini noktalamak istercesine bir sıçramayla suya vurdu. Midem çalkalandı, içimi milyonlarca endişe kapladı. Luca bu hayata alışmaya başlamıştı. Cope'a. Ve bunların hiçbirisi kalıcı değildi.

"Luca'nın babası nerede?" Cope usulca sordu.

Kaskatı kesildim, içimde Cope'un kafasını ısırp koparma isteği vardı. Ama gerçek şu ki, Cope'un bunu ilk kez sorması bir mucizeydi. Yutkunurken boğazım düğümlendi. "Muhtemelen Baltimore'a dönmüştür. Artık ortalıkta görünmüyor."

Cope sessizdi ama gözlerini üzerimde hissettim, bakışları beni inceliyordu. "O çocukla bir ilişkiden vazgeçmeye istekli olmayı hayal edemiyorum."

Gözlerimin arkasındaki yanma geri gelmişti ve şimdi onunla birlikte baskı da vardı. Her zaman istediğim şey bu değil miydi? Dilediğim şey? Luca'yı o muhteşem küçük insan olarak gören biri? Öyleyse neden bu kadar korkutucu geliyordu?

"Onun hakkında konuşmuyor. Babası," diye bastırdı Cope.

"Hayır." Çünkü konuşmuyordu. Sözde *araba kazamdan* sonra iyileştikten ve Baltimore'dan ayrıldıktan sonra Luca'nın söylediği tek şey "*Babam gelmiyor, değil mi?*" olmuştu. Tanrım, bu kalbimi paramparça etmişti. Çünkü Roman Luca'yı ya da beni hiç incitmemiş olsa da

bizi defalarca hayal kırıklığına uğrattı. S ö z üstüne söz vermişti. İkimizden de çalmıştı.

"Sana zarar verdi mi?" Cope'un sesi artık alçak bir hırıltıya dönüşmüştü, Luca'nın arka plandaki neşeli bağırıışlarına o kadar zıttı ki.

"Hayır," diye fısıldadım. "O şekilde değil. Ama Luca'nın hayatına girecek kadar sağlıklı değil. Mahkeme de aynı fikirde."

Cope'un gerginliğinin biraz olsun azaldığını hissettim. "İkinizi kaybetmek, sağlığınıza kavuşmanız için bir uyanış çağrısı olmalıydı."

Olmalıydı. Ama hiç olmadı. Ve içimde küçük bir parça hep bunun yeterli olmadığım için olup olmadığını merak edecekti.

COPE elimi tuttu ve ben ön kapıya yönelirken beni kendisine doğru çekti. Göğsüne bir *darbe* indirdim ve ona azarlayıcı bir bakış attım. "Gitmek zorundayım. Ve eğer altmış saniye içinde maçı izlemeye gitmezsen Luca isyan edecek."

Cope suratını astı. "Çok fazla çalışıyorsun."

Kaslarımın sertleşmesine engel olamadım. "Bir iş kuruyorum."

"Evet ve bu sabah dörtte oradaydın. Bir de üstüne bu kadar geç saatlere kadar çalışmak sağlıklı değil. Çok zorluyorsun."

Cope'un göğsünü ittim. "Bu kadar çok çalışıyorum çünkü kendi ayaklarımın üzerinde durmak benim için önemli." Ve bugün onunla paylaştığım geçmişimin parçalarından sonra, Cope bunu anlamalıydı.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Tamam. Anlıyorum. Ben sadece... senin için endişeleniyorum. Bunlar uzun saatler ve hasta olmanı istemiyorum."

Ses tonundaki gerçek endişe karşısında yumuşadım ve onun alanına geri döndüm. "Sadece kremam kaldı. En fazla bir ya da iki saatimi alır. Sonra evde olacağım ve-"

"Benimle yatağa geliyorsun," dedi Cope, ses tonuna hırıltı karışmıştı.

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. "Buna bağlı. Beni bir daha havuza atmayacağına söz veriyor musun?" Saçlarım yüzme sonrası aldığım duştan dolayı hâlâ nemliydi.

Kurt gibi sırtışı geri gelmişti. "Bu benim veremeyeceğim bir söz. Islak bir tişörtle çok iyi görünüyorsun."

Cope'un göğsüne bir şaplak attım. "Umutsuz vakasın."

"Dürüstüm," dedi Cope, beni kendine doğru çekerek. "Oraya vardığında ve ayrıldığında bana mesaj atar mısın?"

Sabahın erken saatlerinde bile bu kontrolleri talep etmeye başlamıştı. Güvende olduğumu bilerek uyanmayı sevdiğini söyledi. Bununla ilgili bir şey göğsümdeki organı yakaladı ve gitmesine izin vermedi. "Koluma bir yön bulucu yerleştirebilirsin."

Cope ağzıma karşı gülümsedi. "Beni kışkırtma."

Ona kolayca daha fazlasına dönüşebilecek tembel bir öpücük verdim ama kısa keserek geri çektim. "Gitmem gerek."

Cope beni bırakmadı.

"Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönerim."

Cope o zaman bıraktı. "İki saatten az sürerse ödülleri dağıtmak için motive olabilirim."

Kıkırdadım. "Rüşvet mi?"

"Asil olduğumu hiç söylemedim."

Hayır, yapmamıştı. "Sen asil olmaktan çok daha iyisin Cope. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Şaşkınlık ifadesi acıya benzer bir şeye dönüştü ama Cope bunu çabucak gizledi. "Oraya vardığında bana mesaj at."

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım. "Tamam."

Ön kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek cipime doğru yöneldim ama giderken Cope'un gözlerini üzerimde hissettim. Bakışları daha önce yaşadıklarımın farklıydı. Bakışlarında sıcak bir güç vardı. Bir şekilde aynı anda hem topraklamayı hem de ısıtmayı başaran bir his.

Kilitlere basıp direksiyonun arkasına geçtiğimde, Cope'un evinin girişine baktım. Orada duruyordu, elleri kalçalarını mükemmel bir şekilde saran bir çift spor ayakkabının ceplerindeydi. Ama o anda koyu mavi gözlerinde bir şey vardı. Hüzün olduğuna yemin edebilirim. Belki de Teddy'nin yüzeye çıkan bir anısı olabilirdi. Ama bir şey bana öyle olmadığını söyledi.

Kendimi motoru çalıştırıp kasabaya doğru gitmeye zorlamadan önce uzun bir süre ona baktım. Karanlık, manzarayı nefes kesici koyu bir mora boyamaya başlamıştı. Arabayla gitmek umurumda değildi,

Böyle bir güzelliği yakalayabildiğim zamanları değil. Ama pijamalarımın donmak için fırına inmeyi özledim. Ya da bornozla aralarımın ilgilenmek için çatıya çıkmayı.

Bu düşünce bana başka bir kovandan petek toplama zamanının geldiğini hatırlattı. Cope nasıl yapılacağını öğrenmek istediğini söylemişti. Fırının arkasında bir yere çekerken bunu zihnimdeki yapılacaklar listesine ekledim. Anladığım kadarıyla Rick'in üst kattaki daireyi kiralamada pek şansı olmamıştı. Bundan duyduğum küçük memnuniyet titreşimine engel olamadım. Bazen karma işe yarıyordu.

Anahtarlarımı ve çantamı kaptığım gibi arka kapıya yöneldim. İçeri girip kapıyı arkamdan kilitlemem sadece birkaç saniye sürdü. Cope'a kısa bir mesaj atıp geldiğimi bildirdim ve ışıkları yaktım. Müzik setine yöneldim ve country müzik dalgaları havayı doldurdu.

Mutfağa girdiğimde saçlarımı daha sıkı bir topuz yaptım. Yemek pişirirken ya da dekorasyon yaparken bu bir zorunluluktur. Saçlarımın yüzüme düşmesine ve görüşümü etkilemesine dayanamıyordum. Tek sorun, saç bağlarımı sürekli kaybetmemdi. Bu yüzden, bir tane bulamadığımda, tereyağı bıçakları, krema torbaları veya saçımı geri bağlayabilecek başka herhangi bir şey kullanarak yaratıcı oldum.

Neyse ki bu gece elimde ipek bir saç tokası vardı, bu yüzden pişirme gereçlerine gerek kalmadı. Lavaboya geçip ellerimi iyice yıkadım ve yeni bir havluyla kuruladım. Sonra pastaya doğru döndüm.

En büyüklerinden biriydi. Dört katlı. Buralı bir çocuk için gecikmiş bir mezuniyet partisi. Onu ya da ailesini tanıımıyordum ama elimde ilgi alanlarının bir listesi vardı ve annesi beni özgür bırakmıştı. Tek talimatı, *"Eğlenceli olsun."* olmuştu.

Bunu yapabiliirdim. Üniversite birinci sınıf öğrencisi arazi bisikleti yarışlarına meraklıydı, bu yüzden planım pastanın etrafında bir parkur oluşturmak ve diğer hobilerini yol boyunca işaretler olarak kullanmaktı. En tepede, onu arazi motosikletine bindirecektim.

Sırıtarak kremaya uzandım ve içine daldım. Yemek yapmanın en sevdiğim yanlarından biri de kendimi bu süreçte kaybedebilmemdi. Beş dakika ya da beş saat geçse de fark etmezdi çünkü beni başka bir dünyaya taşıyordu. Her şey

müzik ve yaptığım sanattan başka bir şey yoktu. Bu beni şimdiki zamanda kalmaya zorladı, aktif bir meditasyon gibi.

Duymam gerekenleri duymamı engelleyen şey, bu değişken durum ve müzikti; karo zemine çarpan bir ayakkabının gıcirtısı beni önce hareketsiz bıraktı, sonra da döndürdü. Gördüklerim anlık görüntülerdi. Uzun, geniş bir figür. Bir adam. Tamamen siyahlar içinde. Beyaz olduğu gerçeğinden başka ayırt edici özelliklerini gizleyen bir tür kar maskesi takıyordu.

Beynimin gördüklerimi algılaması için geçen saniyeler çok uzun saniyelerdi. Adam saldırdı. Kaçmaya ve elinden kurtulmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Beni saçlarımdan yakaladı ve sırtım onun önüne gelecek şekilde kendine doğru çekti. Soğuk metal çeneme bastırdı.

"Kasayı boşaltın," diye hırladı. Ama bu normal bir ses değildi. Bir şekilde çarpıtılmıştı. Robotik, bir bilgisayarın tonu gibi. Ya da bir şekilde etkilenmişti.

Kalbim kaburgalarıma çarptı ve kan kulaklarımda uğuldadı. Adam saçlarımdan tutup beni sarstı ve dudaklarımdan çıkan acı dolu çığlığa engel olamadım.

"Aç şu lanet kasayı." Beni tezgâha doğru itti, silah çeneme saplandı.

Aklımdan milyonlarca düşünce geçti: çantamın dibindeki biber gazı spreyi, adamın kaburgalarına bir dirsek göndermek anlamına gelen nefsi müdafaa hareketi. Ama kafama bir silah dayandığında bunların hiçbirisi işe yaramadı.

Şifreyi girerken elim titredi ve çekmece hızla açıldı. İçinde fazla bir şey yoktu, sadece yarın işe başlamamıza yetecek kadar. Geri kalan her şeyi eve gelirken bankaya götürmüştüm. Tıpkı Cope'un yanına taşındığımdan beri her gün yaptığım gibi.

"Bir torbaya koy. Güzel ve yavaşça."

Tezgâhın altındaki poşetlerden birine uzanırken titremem dinmedi. Luca'nın yüzü gözümün önüne geldi. "Lütfen bana zarar verme. Benim bir oğlum var-"

Adamın eli saçlarımda sıkılaştı ve nefesimi kesen bir şiddetle beni sarstı. "Bunu duymak istemiyorum, kaltak."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı ama kaçmak isteyen kelimeleri yuttum. Kasadaki banknotlara uzandım ve onları kâğıt torbaya doldurdum. Tasarım üzerinde çok çalışmışım. *The Mix Up* kelimeleriyle uyumlu sevimli küçük amblem. Şiddet içeren bir suça karşıtlık oluşturacak kadar ilginç ve biraz da tuhaftı.

"Geri kalanı nerede? Süslü hokey arkadaşınla birlikte daha fazlasını bulundurman gerektiğini biliyorum."

Kaskatı kesildim, kaslarım sanki sinirlerime çimento dökülmüş gibi kilitlendi. "Sahip olduğum tek şey bu."

Adamın tutuşu değişti, saçlarımdan boğazıma doğru ilerledi, parmakları nefes yolumu daralttı. "Benimle taşak geçiyor olsan iyi edersin. Çünkü burada daha fazla nakit yoksa, ödememi et olarak alacağım."

Hava almaya çalışırken şiddetle titriyordum. "Her gün bankaya götürüyorum," diye mırıldandım.

Adamın boğazımdaki tutuşu sıkılaştı ve beni döndürerek tezgâha doğru öyle sert itti ki, içimde beyaz bir acı parladı. "Onu kendim bulacağım."

Mutfağın ışığında, adamın arkasında bir metal parıltısı gördüm ve sonra yüzüme çarptı. Acı her yanıma sarmış, dünyanın elimden kayıp gittiğini ve kutsanmış hiçliğe indiğimi hissetmeden önce her zerremi ele geçirmişti.

COPE

Sanki yeterince sıkı tutarsam Sutton'ın cevap vermesini sağlayacakmış gibi telefonu kulağıma bastırırken telefon onuncu kez çaldı. Hattın onun sesi geldi, ama bu onun olduğunu bildiğim bir numaraya ulaştığımı söyleyen bir kayıttı. Sesi çok parlak ve neşeliydi - şu anda içimde dolaşan endişenin tam tersi.

Telefonu kapatırken saatime baktım. Neredeyse bir saat önce evde olmalıydı. Luca çoktan üst katta uyuyordu.

Cep telefonumdan başka bir numarayı tuşlarken içim çalkalandı. Arden üçüncü çalışta cevap verdi, metal müziği çabucak kesildi. "Bu iyi bir şey olsa iyi olur çünkü güzel bir akışın tam ortasıydım."

Kız kardeşimin sözlerindeki ısırtıcı duydum ama ciddiye almadım. Beni ne kadar sevdiğini, akşamları en önemli yaratım zamanıyken bana cevap vermesinden anlıyordum. "Eve gelmene ihtiyacım var."

"Sorun nedir?" Arden sordu ama ben çoktan hareket ettiğini, iri köpeği Brutus'un onu takip etmesi için parmaklarını şıklattığını duyabiliyordum.

"Sutton'ın bir saat önce fırından eve dönmüş olması gerekiyordu ve telefonunu açmıyor." Sözlerimden gerginliğin aktığını duydum ve Arden'in de bunu anlaması gerektiğini biliyordum.

Bir an durakladı, atölyeden evime doğru ilerlerken çakıl taşları üzerinde çitirdayan ayak sesleri karşıdan geliyordu. "Muhtemelen kendini kaptırmıştır. Kendini kaptırdığında bunu yapmak kolaydır."

Tanrım, umarım öyledir. Sutton'ı fırında pişirilmiş bir yiyecek üzerinde çalışırken görmüştüm. Dünyanın geri kalanının varlığı sona ermişti. "Evet. Muhtemelen öyledir."

Ama sözlerimdeki şüpheyi duyabiliyordum. Geç kalacaksa bana her zaman haber verirdi. Tek düşünebildiğim kasabadan evime giden karanlık yollar ve sokak lambalarının olmamasıydı. Ve Teddy'nin sonunu bulmasının nasıl daha kısa sürdüğünü.

Mutfaktaki tabaktan arabamın anahtarlarını aldım ve ön kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda bir hareket yakaladım. Arden elinde bir el feneriyle evin yan tarafında belirdi, siyah saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış, giysileri boyaya ve kim bilir başka hangi sanatsal maddelere bulanmış haldeydi. Brutus onun yanından ayrılmıyordu, bastonlu corso'nun boyu onun beline kadar uzanıyordu.

"Adamım nerede?" Arden sordu.

"Üst katta uyuyor."

Arden başını sallayarak çenesini kaldırdı. "Brutus'la bir şeyler atıştıracağım. Hiç yemek artığın var mı?"

Ne yaptığını biliyordum - sanki endişelenecek bir şey yokmuş gibi işleri hafif ve kolay tutmaya çalışıyordu. "Buzdolabında spagetti ve köfte var."

Bana bir sırtış fırlattı. "Tam da sevdiğim türden bir ödeme. Açlıktan ölüyorum."

"Bugün bir şey yedin mi?" Gözlerimi kız kardeşime dikerek sordum. Sanatı uğruna her şeyi unutmasıyla ünlüydü.

Arden yüzünü buruşturdu. "Kahvaltıyı kaçırmış olabilirim."

"Ye," diye ısrar ettim. "En fazla bir saat içinde dönerim."

"Sutton'ı gördüğünde bana mesaj at, tamam mı?" Arden rica etti.

Bunu sorması bile onun da endişelendiği anlamına geliyordu. Bu da beni geriyordu. Başımı sallayarak onayladım ve garaja doğru yöneldim. Birkaç dakika içinde evimden çıktım ve kasabaya doğru yola çıkmam gereken sürenin üçte birinde çıktım. Polisler beni kenara çekmeye çalışırsa, ceza yazmak için fırına varana kadar beklemek zorunda kalacaklardı.

Farlarım binanın arka tarafına park etmiş Sutton'ın cipinin üzerinden geçti. Park yerine girdiğimde arka kapıyı gördüm. Sanki birisi tamamen kapatmaya zahmet etmemiş gibi hafif aralık duruyordu.

Telefonumu aldım ve motoru kapattım. Cipten inerken parmaklarım Trace'in numarasını aradı. İkinci zil sesinde cevap verdi. "Hey, Cope-"

"Fırının arkasındayım. Sutton eve geç geldi ve telefonuna cevap vermiyordu. Arka kapı aralık-"

"Aracınızda kalın," diye emretti Trace. "Birimleri gönderiyorum ve yoldayım."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Kapıya çoktan varmıştım ve hiçbir şey beni içeri girmekten alıkoyamazdı.

"Kahretsin, Cope. O kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorsun."

Umurumda bile değildi. Tek bildiğim Sutton'ın içeride olduğuydu. İçeri adımımı attığımda aklımdan milyonlarca farklı olasılık geçti, hiçbiri iyi değildi.

Fırının ışıklarının yaklaşık üçte biri yanıyordu, bu da fırını neredeyse tanınmaz hale getiren gölgeli bir görünüm veriyordu. Hoparlörlerden çalan country şarkısı manzarayla o kadar uyumsuzdu ki kulaklarımı tırmalıyordu. Koridorda sürünerek ilerledim, etrafı taradım, Trace'in telefondan gelen sesi neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Bakışlarım kafeyi taradı, tek bir yaşam belirtisi bile göremedim. Sonra tezgâha doğru döndüm. Orada, hemen arkasında, dolaplar yırtılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Kalbim göğsümde sarsıldı ve hızımı artırarak normalde tatlılarla dolu olan kasanın etrafından dolaştım.

Diğer tarafa geçtiğim anda donakaldım. Sutton'ın yere yığıldığını gördüğümde kanım buz kesti. Cildi doğal olmayan bir şekilde solgundu, tipik altın ışıltısından eser yoktu. Tek renk şakağındaki koyu kırmızı bir maddeydi.

Renk beni harekete geçirdi ve telefonum yere çarparak Sutton'a doğru koşarken Trace'e acil yardım ekiplerini göndermesi için bağırdım. Parkeye çöktüm, boynuna uzanırken dizlerim yüzeyde çatırdıyordu. Nefesimi tuttum ve iki parmağımı etine bastırarak bir şey hissetmek için dua ettim. Herhangi bir şey.

Nabzının belli belirsiz atışıyla nefesim ciğerlerimi acı dolu bir vınlamayla terk etti. Sanki hava dikenliydi. "Sutton," diye mırıldandım.

Hiç tepki vermedi. İşte o zaman boğazındaki kırmızı izleri gördüm - parmak izlerine çok benzeyen izler. Öfke bir alev dalgası halinde içimi sardı ama saçlarını yüzünden uzaklaştırırken dokunuşumu tüy gibi hafif tuttum. "Sutton, bebeğim, hadi. Benim için gözlerini açmalısın."

Yüzündeki renksizlik ve saç çizgisindeki kan damlası içimi acıttı. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Trace ya da Shep burada olsalardı bilirlerdi. İkisinin de kapsamlı ilk yardım eğitimi vardı ama ben hokey oynamaya devam eden bir aptaldım.

Siren sesleri duyuldu. Bu iyiydi. Yardım geliyordu. Sutton'ın o zamana kadar dayanması gerekiyordu.

Başparmağım yanağında gezindi. "H a y d i , Savaşçı. Dövüş. Benim için. Bizim için."

Sutton'ın göz kapaklarının arkasında sanki gözlerini açmaya çalışıyormuş gibi küçük bir hareket oldu.

"İşte böyle, Savaşçı. Bana o buz mavisi gözleri göster. İçinde boğulabileceğim turkuaz derinlikleri."

Şimdi ciddi bir şekilde çırpınıyorlardı, bu hareket kalbimin kaburgalarıma vuruşuyla eşleşiyordu. Sonra açıldılar. Sutton hızla gözlerini ışığa karşı kıstı ve küçük bir inilti çıkardı.

"Sorun yok. İyisin," dedim kendime, en az onun kadar. "Başa çıkmak mı?" diye homurdandı.

"Ben buradayım. Yanındayım. Yardım geliyor."

"Ne oldu?" Sutton mırıldandı.

Ona bu cevabı veremezdim ama sorumluyu bulacaktım. Ve bunu onlara ödeteceğim.

SUTTON

HER ŞEY ACIYORDU. Maryland'de vücut sörfü yapmaya gittiğim ve kayalara çarparak yuvarlandığım zamanki gibiydi. Ama bu sefer bir de üstüne hayatımın migreni tutmuştu. En azından acil servisin ışıklarını kapattıkları için minnettar olmalıyım. Ama bu ancak Cope o kadar şiddetli havladıktan sonra oldu ki hemşire neredeyse altına yapacaktı.

Cope'un varlığının da bizi çoğu insan gibi perdeli alanlardan biri yerine kapalı bir odaya soktuğunu hissediyordum. Ama bunun için üzülemezdim. Hele de daha az gürültü ve ışık anlamına geliyorsa.

Cope'un başparmağı elimin arkasını okşadı, desen sekiz rakamını andırıyordu. "Doktor şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. MR sonuçları o kadar uzun sürmez." Beni tuttuğu yerden bıraktı ve ayağa kalktı. "Gidip onu bulacağım ve-"

"Başa çık." Boğulduğum için sesim biraz cılız çıkmıştı ama alnımdaki yeni dikişlerin yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

Bana döndü, gözlerinde acı ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Sana ilaç vermeleri gerekiyor."

"Olabilirdiğinizi hızlı hareket ediyorlar. Burada onların ilgisine benden daha çok ihtiyacı olan insanlar olabilir."

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi çünkü yanağındaki bir kas çılgınca çırpınmaya başladı. "O zaman daha fazla personel alsınlar," diye tükürdü gıcırdayan dişlerinin arasından.

Sanki doktoru sadece kızgınlığıyla çağırmış gibi, kapı açıldı ve doğal olmayan turuncu bir bronzluğa sahip beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş bir adam içeri girdi. "Hastam nasıl?"

Dr. Bentley'in bana doğru gönderdiği abartılı gülümseme Cope'un ona doğru hırlamasına neden oldu. Doktorun sırtışı duraksadı.

"Ağrı kesici ilaçları nerede?" Cope hırladı.

Dr. Bentley cebini yokladı, göz kamaştırıcı gülümsemesi geri geldi. "İşte burada. MRI ve röntgen sonuçlarını aldık. Kırık, beyin kanaması ya da travmatik beyin hasarı belirtisi yok."

Cope'un yanağındaki kas yeniden çılgınca çırpınmaya başladı. "Öyleyse ona şu lanet ilaçları ver ve ağrısına yardımcı ol."

"Cope," diye nazikçe azarladım.

Bakışlarını bana çevirdi. "Onlar başparmaklarını kışlarına sokmuş dolaşırken sen saatlerdir burada acı içinde yatıyorsun."

O an sesindeki gerginliği ve çaresizce kontrolü elinde tutmaya çalıştığını duydum. Onu suçlamadım. Şu anda huysuz bir ayı gibi davranıyor olabilirdi ama bunun nedeni korkmuş olmasıydı. *Onu* baygın ve kafasından kanlar akarken bulsaydım çok da farklı davranacağımı söyleyemezdim.

Dr. Bentley sinirlendi. "Ben bu acil servisin başındayım. Başparmağım bir yere sıkışmış değil. Hastalar onları tedavi etmem için bana yalvarıyor. Bu ilçenin çok ötesinde tanınıyorum-"

"Doktor," diye hırladı Cope. "Ona ilaçlarını ver."

"Bunun üzerine *lütfen* diye eklemek istedi," diye araya girdim.

Doktor bana döndü ve bir of çekti. "Profesyonel sporcuların sinirli olduğunu biliyorum ama bu çok saçma."

Cope'u kontrol altında tutmak için ona bir bakış gönderdim. Başımdaki zonklamaya rağmen ne yaptıysam işe yaramış görünüyordu.

Dr. Bentley eldivenlerini giydikten sonra cebinden bir şırınga çıkardı. Kapağını açtı ve iğneyi serum borusuna yerleştirdi. "Bu size daha güçlü bir ağrı kesici dozuyla başlayacak. Hiç miden bulanıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

Başka bir şırınga çıkardı. "Bunun için sana biraz Zofran vereceğim. Bunun ve eve götürebileceğin oksikodon için sana bir reçete yazacağım."

Korkuya çok benzeyen bir dalga içimi kapladı. "Oksiye ihtiyacım yok."

Dr. Bentley'in kaşları kalktı. "Dikkat etmem gereken bağımlılık sorunları var mı?"

"Hayır. Ama o şeyi almaktan hoşlanmıyorum." O zehrin bir yer edinmesine izin verecek değildim.

"Sutton," dedi Cope usulca, yatağa doğru ilerleyip elimi tutarak. "İyileşirken ağrı kesicilere ihtiyacın var. Beyin sarsıntısı geçirdin ve dikişlerin var. İkisinin de iyileşmesi zaman alacak."

"Tylenol alabilirim." Doktor serumuma her ne koyduysa, ağrımı hafifletmeye ve kendimi biraz uçar gibi hissetmemi sağlamaya başlamıştı bile. Roman'ın her zaman peşinde olduğu hissin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dr. Bentley boğazını temizledi. "Reçeteyi doldurtacağım. Eğer ihtiyacınız yoksa, bu harika. Ama eğer yaparsan, orada olacak."

"Ben-"

"Savaşçı," dedi Cope, sözümü keserek. "Reçeteyi eve götürüyoruz."

Ağzımı kapattım, bu hareket başımda acı titreşimlerine neden oldu.

Cope doktora döndü. "Bu gece eve gidebilir mi, yoksa hastanede mi kalması gerekiyor?"

Dr. Bentley'nin bakışları üzerimde gezinerek değerlendirme yaptı. "İlaçlardan sonra kusma olmadığından emin olmak için onu bir saat daha tutmak istiyorum. Kusmazsa eve gidebilir. Ama birinin yanında olması gerekiyor."

"Olacağım," dedi Cope.

"Pekâlâ. Onu her üç saatte bir uyandırmalısın. Adı ya da hangi yılda olduğu gibi basit sorular sor."

"Sorun değil," diye güvence verdi Cope.

"Güzel," diye kestirip attı doktor. "Taburcu evraklarını hazırlayacağım."

Dr. Bentley odadan çıkarken, Cope yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. Ona sert bir bakış attım. "Ona karşı pek nazik değildin."

"Adam kendini beğenmişin teki."

Omuz silkтім. "Belki de insanların hayatlarını düzenli olarak elinde tutmakla başa çıkmak için biraz buna ihtiyacın vardır."

Cope içini çekti ve eliyle çenesini ovuşturdu. "Özür dilerim. Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum."

"İlaçlar şimdiden yardımcı oluyor." Onu rahatlatmak istedim ama vücudumda yoğun bir ağrı kesici dolaştığı için kendimi gergin hissetmekten alıkoyamadım.

"Sutton-"

Cope'un sözleri odanın kapısının tekrar açılmasıyla kesildi. Ama bu kez gelen bir doktor ya da hemşire değildi; tanıdık bir yüzdü. Trace'in bakışları üzerimde geziniyor, her izi ve yarayı değerlendiriyordu. İfadesi dikkatle nötr kaldı ama yeşil gözlerindeki öfke titreşimini kaçırmadım.

"Nasılsın Sutton?" diye sordu, odayı üç uzun adımda geçerek.

"Şimdi daha iyi hissediyorum."

"Bir şey bulabildin mi?" Cope sordu.

Trace başını hafifçe salladı. "Olay yeri teknisyenleri hâlâ olay yerini tarıyor." Tekrar bana baktı. "Cüzdanınız çantanızdan çıkmış. Thea ona verdiği acil durum dosyasından kart numaralarını aldı ve biz de onları iptal ettirdik. Biz konuşurken bankanız yeni kartlar çıkarıyor."

Midem çalkalandı, asit orada dönüyordu. "Masraflar var mıydı?"

"Birkaç tane, ama bankanız onları çoktan tersine çevirdi. Artık Hiçbirinden sorumlu değilim," diye güvence verdi Trace.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Birden kendimi küçük hissettim. Ve bundan daha fazlası, kirli. Tek yapmak istediğim o adamın dokunduğu yerleri temizlemek, tutuşunun ve verdiği acının tüm kanıtlarını ortadan kaldırmaktı.

Cope bu değişimi hissetmiş gibiydi ve tekrar elimi tutarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Trace bu hareketi kaçırmadı ama ben onun tepkisini okuyamadım.

"Arden hariç herkes bekleme odasında. Luca'nın hâlâ derin uykuda olduğunu söyledi. Herkesin son durumu öğrenmek isteyeceğini biliyorum. Doktor ne dedi?" Trace sordu.

"Gecenin bir yarısı dışarı çıkmamalıydılar," diye mırıldandım.

Trace'in ağzı hafifçe kıvrıldı. "Eğer henüz fark etmediysen, sen fahri bir Colson'sın. İyi ya da kötü bir şey olursa, topluca ortaya çıkarız."

Bu söz, şu anda başımdaki yaradan daha çok acıtıyordu. Çünkü bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki. Colson'lar gibi harika bir aileye ait olmak istiyordum. Ama bir şekilde ulaşılamaz görünüyordu.

Cope eğildi, dudakları yaralanmamış şakağımı okşadı. "Seni önemsiyorlar. Bırak önemsesinler."

Gözlerim yandı ve boğazım düğümlendi. En son ne zaman biri benim için böyle ortaya çıkmıştı? Muhtemelen üniversitedeyken korkunç bir grip vakası geçirdiğimde. Büyükannem yurt odamda bana bakmak için beş saat yol gelmişti.

Ama o zamandan beri böyle sarsılmaz bir destek görmemiştim. Pek sayılmaz. Roman sorunlara para saçmıştı ama geriye dönüp baktığımda, hiçbir şeyi sadece varlığı ve enerjisiyle çözmemişti.

Zevk ve acı içimde savaşıyordu ama iyi olana tutunmak için elimden gelen her şeyi yaptım. "Benim için onlara teşekkür eder misin? Ve onlara iyi olduğumu söyle. Bir saat içinde eve gitmeme izin verecekler."

Trace başını salladı. "Elbette. Senden bir ifade almam gerekiyor. Ama bunun bu gece mi yoksa yarın mı olacağına sen karar vereceksin."

"Yarın," diye homurdandı Cope. "Yeterince şey yaşadı."

Elini sıktım. "Hayır. Her şeyi geride bırakabilmek için bu işi bitirmek istiyorum." Çünkü Trace'le her şeyi paylaşmam gerektiğini biliyordum ve Cope'un da bunu duymasının zamanı gelmişti. Bilmesini istediğim son şey bu olsa bile.

Trace sesini yumuşatarak, "Anlıyorum," dedi. "İfadenizi bir kadın memurun almasını mı tercih edersiniz? Bunu Beth'e yaptırabilirim-"

"Hayır," dedim hemen. "Senin olmanı tercih ederim." En azından Trace'i tanıyordum, ona güveniyordum. Bir yabancından daha iyi olurdu.

Trace başını salladı, cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Bunu kaydedeceğim, böylece umarım hiçbir şeyin üzerinden tekrar geçmek zorunda kalmayız. Senin için sorun olur mu?"

"Sorun yok," diye yalan söyledim. Bunun kayıtlara geçmesini istemedim. Yabancıların ne kadar aptal olduğumu dinlemesini istemiyordum. İncitildiğim tüm yolları duymalarını istemedim. Çünkü tüm bunlar beni yeniden kurban gibi hissettiriyordu.

Trace telefonunu sedyenin üzerine bıraktı ve karşı tarafımdaki sandalyeye oturdu. "En baştan başlayalım. Bu

Bu kadar geç saate kadar çalışmak senin için normal mi?"

Uzun bir nefes aldım ve Cope elimi tutmaya devam ederken yavaşça bıraktım. Bu sıcaklık ve güç kaynağına odaklanmaya çalıştım. "Pek yaygın sayılmaz. Belki haftada bir ya da özel bir proje geldiğinde."

"Peki bu seferki proje neydi?"

"Bir mezuniyet pastası." Bunu söylemek bile bana ailenin yarın öğlen pastayı alacağını hatırlattı. "Mşterimi aramam gerekiyor. Bekliyor-"

"Thea sabah ilk iş pastayı bitireceğini söyledi. Her şey kontrol altında," diye güvence verdi Trace.

Hava ciğەرlerimi bir vınlamayla terk etti. *Güzeldi. Bu iyiydi.*

Trace not defterine baktı. "Bu gece fırına saat kaçta vardın?"

"Sanırım 7:45 civarıydı. Sekizden biraz önce."

"Etrafta başka kimse var mıydı?"

Başımı salladım, görüşüm bulanıklaşırken yaptığımın anında pişman oldum.

"Sakin ol Savaşçı," dedi Cope, başparmağı elimin arkasındaki narin desenleri izlerken.

Gözlerimi bir dakika kapalı tuttum, sonra açtım. "Başka insan ya da araba görmedim. Kendimi içeri attım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kimse içeri girmemeliydi."

Trace bana sempati dolu bir bakış gönderdi. "Davetsiz misafir kilidi açmış. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Dudağımın kenarını ısırdım ama başımla küçük bir selam verdim.

"İçeri girdikten sonra neler olduğunu anlat bana."

Boğazımdaki korku yumrusunu temizlemeye çalışarak yutkundum. "Radyoyu açtım ve pasta üzerinde çalışmaya başladım. Bu süreçte kendimi hep kaybederim. Saatler saniyeler gibi geçiyor. İçeri girdiğini duymadım. Ayakkabısı yerde gıcırdayana kadar."

Cope'un elini daha sıkı kavradım, parmaklarım etine gömüldü ve sanki o benim can simidimmiş gibi tutundum. Belki de yleydi. "Bir saniye sürdü çünkü gördüğüm şey mantıklı gelmiyordu - simsiyah giyinmiş, şu kar maskelerinden takmış bir adam."

"Kar maskesi mi?" Trace açıkladı.

"Evet. Ne olduğunu anlamadan beni yakaladı ve kasayı boşaltmamı söyledi."

"Sesinde tanıdık gelen bir şey var mıydı?" Trace sordu.

Titredim ve Cope boştaki eliyle battaniyemi yukarı çekti. Ürkütücü ses tonunu hatırlayınca ağzım kurudu. "Sesi sanki bilgisayarda üretilmiş gibiydi. Korku filmlerindeki gibiydi. Hani şu *Çılgılık* filmlerinden?"

Trace ve Cope bakiştılar ama konuşan Trace oldu. "Bu tür çarpıtıcıları bulmak oldukça kolay. İnternette yirmi dolara bulabilirsin. Muhtemelen maskenin içindeydi."

Yani herhangi biri olabilirdi. Nedense bu daha korkutucuydu. Bu bilgiyi yuttum ve kendimi devam etmeye zorladım. "Kasada ne varsa boşalttım ama çok fazla olmadığı için mutlu olmadı. Kendisinin bulacağını söyledi ve silahın kabzasıyla bana vurdu. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Cope ve benim hakkımda söylediği çirkin sözler aklımdan geçiyordu ama Cope'un hedef haline gelmemden kendisini sorumlu tutacağını bildiğim için onlara sesimi çıkaramıyordum. Hem ne önemi vardı ki? Herkes o magazin haberlerini görebilir ya da kasabadaki dedikoduları duyabilirdi.

Cope, "Rick Anderson'ı sorgulama için buraya getirmen gerekiyor," diye emretti.

Trace, "Buradan ayrıldıktan hemen sonra onu ziyaret edeceğim," diyerek beni temin etti.

Sedyenin üzerinde doğruldum. "Gerçekten ev sahibimin bunu yapacağını mı düşünüyorsun? Pisliğin teki olduğu kesin ama bu çok aşırı."

Cope elimi daha sıkı kavradı. "Bazı karanlık işlere bulaşmış. Seni korkutup kira kontratından vazgeçirmeye çalışacağını tahmin etmezdim."

Rick'in karanlık işler çevirmesi beni şaşırtmamıştı. Sağlık departmanına yaptığım ziyaretin arkasında onun olduğunu zaten hissediyordum ama şiddet tamamen başka bir şeydi.

Trace beni inceledi, bakışları bir şekilde hem nazik hem de araştırıcı olmayı başarıyordu. "Olabileceğini düşündüğün başka biri var mı?"

Dilim, az önce bir kaşık fıstık ezmesi yemiş gibi ağzımın damağına yapıştı. Hazır değildim. Colson'lardan herhangi birinin beni farklı görmesine değil, özellikle de Cope'un görmesine. Elimi tutuşu sanki kasları kurşunla dolmuş gibi sertleşti. "Sence bunu kim yaptı?"

Gözlerim yanıyordu ama kendimi Trace'e değil kucağıma bakmaya zorladım. Ve kesinlikle Cope'a değil. İçimi dökmem gerekiyordu. Ne kadar çabuk, o kadar iyi. "Luca'nın babası ve benim eski kocam. Profesyonel bir futbol oyuncusuydu. Roman Boyer."

"Baltimore'dan geniş alıcı, değil mi?" Trace sordu.

Başımı salladım, ucuz hastane battaniyesine ve defalarca yıkandığı için yıpranmış ipliklerine bakmadım. "Birkaç yıl önce sakatlandı. ACL yırtılmış. Ameliyatta komplikasyonlar oldu ve ona oksikodon yazdılar." Cope'un eli benimkinin etrafında kasıldı. "Bağımlı oldu."

Bu zaten bildikleri bir gerçektir, ama yine de devam ettim, içimden atmam, şiddetli bir zehir gibi temizlemem gerekiyordu. "Çok geç olana kadar fark etmedim. Takımdan atıldı, bu da onun daha zor işlere bulaşmasına neden oldu. Banka hesaplarımızı boşalttı, haftalarca ortadan kayboldu. Eve dönmeyi başardığında da, en iyi ihtimalle düzensizdi. Başka seçeneğim yoktu."

"Ondan boşandın," diye ekledi Trace.

"Evet," diye mırıldandım. "Evimize haciz geldiği gün davayı açtım. Luca'yla beni garson maaşımı alabileceğim en iyi daireye taşıdım. Ama en iyi mahallede değildi."

Cope'un ürperdiğini hissettim ama yine de ona bakamadım. Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi ve onu geri püskürtmek için mücadele ettim. "Roman yaklaşık altı ay sonra geri geldi. Kendine çeki düzen verdiğini ve toplantılara gittiğini söyledi. Daha iyi görünüyordu. Ama Luca konusunda ona güvenecek değildim. Bu yüzden evime gelmesine izin verdim ama sadece ben oradayken. Luca'ya ev ödevinde yardım etmek için ya da akşam yemeği için. Luca'nın babasını kaybetmesini istemedim."

"Bunda yanlış bir şey yok, Sutton. Sen elinden geleni yapıyordun," dedi Trace sessizce.

Gözlerimin arkasını asit yakmış gibi hissettim ama kendimi devam etmeye ve her şeyi ilk ve son kez anlatmaya zorladım. "Roman bir öğleden sonra geldi ve fazla kalmadı. Dikkati dağılmış gibiydi. Patronumdan gelen bir telefona cevap vermek için dışarı çıktım ve en fazla beş dakikalığına gitmiştim. Geri döndüğümde her şey yolunda görünüyordu ama Roman gitmek zorunda olduğu için bir bahane uydurdu. Luca'nın tabletini, büyükannemin bana verdiği kolyeyi ve diğer bazı mücevherleri çaldı - çabucak rehine koyabileceğini düşündüğü her şeyi."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Cope.

"Geri kalan her şey sadece eşyaydı. Ama o kolye büyükannemden bana kalan tek şeydi. Büyükbabamın ona verdiği bir şeydi. Üzerinde bir yaban arısı vardı çünkü hep şöyle derdi: 'Seni arıların sevdiğinden daha çok seviyorum-'"

"Tatlım." Cope bu cümleyi benim yerime tamamladı, Luca'ya söylediğimi sayısız kez duymuştu ama bu tek kelime acı vericiydi. "Çok özür dilerim, Savaşçı."

Ama işim bitmemişti. Ve eğer şimdi her şeyi anlatmazsam, asla anlatamayacağımdan endişeleniyordum. "O gece kapı çalındı. Koridorun sonundaki arkadaşım olduğunu sandım ama değilmiş. Bir Rus organize suç ailesinin iki infazcısıydı. Roman'ın onlara borcu olduğunu ve uyarıda bulunmam gerektiğini söylediler. Beni dövdüler. Kaburgalarımı ve köprücük kemiğimi kırdılar, dudağımı patlattılar. Doktorlar dalağımı almak zorunda kaldı. Ve tüm bunlar küçük oğlum bir metre ötemde uyurken oldu."

Sonunda beni yıkan şey de bu oldu: Luca'ya ne kadar kolay ulaşabileceklerini hatırlamak. Marilee'nin beni bulup ambulansı araması ve oğlumun tüm bunlar boyunca ona zarar gelmeden uyuması bir mucizeydi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, çenemden damlıyor ve boynumdan aşağı kayıyordu. Cope beklemedi. Tek bir hareketle yanımdaki yatağa girdi ve beni nazikçe kendine çekti. "Güvendesin, Savaşçı. İkiniz de güvendesiniz."

Ama öfkesinin acımasız bir öfke patlamasıyla içinden geçtiğini hissedebiliyordum ve Trace'in de konuştuğunda aynı şeyi hissettiğini biliyordum. "Bana Baltimore Polisi'nin onları yakaladığını söyle."

"İnfazcılar yakaladılar. On beş yıl yattılar ve küçük bir tazminat ödemek zorunda kaldılar. Ama patronları Petrov? O hiçbir şey alamadı."

Çünkü ona sırtlarını dönmediler."

"Lanet olsun," diye küfretti Cope, yüzünü başıma yaklaştırıp hâlâ orada olduğumdan emin olmak istercesine burnumu çekerken.

"Oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum." Sesimdeki titremeden nefret ediyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Petrov ve Roman'ın ulaşamayacağı bir yere. Luca'nın fiziksel ve yasal velayeti zaten bende idi. Roman duruşmaya bile gelmedi."

"Bunu bir yerde okuduğumu hatırlıyorum."

Trace'in sözleri sonunda başımı kaldırmamı sağladı, ama yüzünde öfkenin yazılı olduğunu gördüm.

Sertçe yutkundum ve öfkenin bana yönelik olmadığını kendime hatırlattım. "Roman çok fazla basına çıkan bir oyuncu değildi. İyiydi ama bir süperstar değildi. Yine de her şey olduğunda medyaya yansdı."

Cope sertleşti ve geri çekildi. "Bu yüzden cenazeye gitmek istemedin. Çünkü tanınmak istemedin. Onun ya da karıştığı pisliklerin senin nerede olduğunu bilmesini i s t e m e d i n ."

Kendimi Cope'a bakmaya zorladım. Yatakta iki büklüm olmam bile taze bir acının yüzeye çıkmasına neden olmuştu ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Özür dilerim. Aptalcaydı. En başından beri senin yanında olmalıydım. I-"

"Saçmalık. Burada kalmalıydın. Seni rahat olmadığın bir şeye zorlayan bencil piç benim. Seni riske atan. Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

COPE

Yıldızlı geceye baktım ve her zaman huzur bulmama yardımcı olan havadan derin bir nefes aldım, ama şimdi sanki elimden kaçmış gibi ona daha sert uzanıyordum. Telefonumu daha sıkı kavrayarak havuzumu çevreleyen çimlere doğru yürüdüm. "Bugün başlayabildin mi?"

"Cope." Shep adımı, yürümeye başlayan bir çocuğa haddini bildirir gibi azarlamak için kullanmıştı. "Planları daha yeni bitirdik. Hâlâ malzemelerin teslim edilmesi gerekiyor ve-"

"Ama demonun yakında başlayabileceğini söylemiştiniz," diye üsteledim. Buna ihtiyacım vardı. Son iki haftadır güçsüzlükten başka *bir şey* yaşamamışken *bir şeyler* yapmaya ihtiyacım vardı. Sutton iyileşiyordu ve hatta işine bile dönmüştü ama Trace'in elinde hiçbir şey yoktu. Ona zarar veren kişiye ulaşmamızı sağlayacak en ufak bir şey bile yoktu.

Trace'in ve Anson'ın bürodaki bağlantıları sayesinde Petrov'un ve operasyonunun çok iyi bir resmini elde etmiştik. Ve tüm bunlar midemi bulandırıyordu. Ama bu bilginin Sutton'ın morarmış ve hırpalanmış yüzünün bulduğum fotoğraflarının yanında hiçbir önemi yoktu. Ona saldıran iki adamın duruşması sırasında kamuya açık hale gelen resimler.

Bu görüntüler kafamın içinde yanıp sönüyor, onları gördüğümde beri her gün olduğu gibi beni rahatsız ediyordu. Sutton. Benim savaşımdı. Kırılmıştı. Zayıf bir adama aşık olmasından başka bir nedeni yoktu. Bir yanımda bunun zayıflık olmadığını, bir hastalık olduğunu biliyordu ama Roman Boyer'in Sutton'ı ona tarifsiz acılar çektiren adamlarla karıştırdığını bildiğim halde o yanımla bağlantı kuramıyordum.

"Başa çık," diye tersledi
Shep. "Özür dilerim.
Dinliyorum."

Uzun bir iç geçirdi. "Daireyi yenileyeceğiz. Harika görünecek ama tüm bunlar zaman alır."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Tamam."

Rick denen o piçin binalarını bana ucuza satmasını sağladığımdan beri odaklanabildiğim tek şey buydu. Her şeyin yalan olduğunu söyleyip gevezelik etmişti ama ben kanıt dosyasını masasına bıraktığımda pes etmiş ve bana her şeyi yok pahasına satmıştı.

Trace'le birlikte indirimli fonların bir kısmını en başta soyulan insanlara geri vermek için çalışıyordum. Dex bulgularını tamamen takip edilemez ve anonim bir e-posta adresi aracılığıyla Trace'e ilettiğinden Rick de kendini yasal olarak zor durumda bulmuştu. Sutton'ın saldırıya uğradığı gece için bir mazereti vardı, ama bildiğimiz kadarıyla bu mazeretin bedelini şaibeli kazancının bir kısmıyla ödemişti. Durumun böyle olmamasını umuyordum, çünkü eğer öyleyse, kendimi suçlayacağım bir şey daha vardı.

Telefona sıkı sıkıya sarıldım. Rick'i hapse gönderemeyebilir ya da Rus mafyası konusunda henüz bir şey *yapamayabilirdim* ama Sutton'ın bir evi olmaması konusunda bir şeyler yapabilirdim. Ona her zaman güvenli bir liman olacak güzel bir daire verebilirdim.

Onun evimden ayrılacağını düşünmek bile içimde bir panik duygusu yaratıyordu. Bağımsızlığının onun için doğru şey olduğunu bilsem bile, benim için doğru olmadığı kesindi. Ama zamanımız kısıtlıydı. Seattle'a, hokeye ve oradaki boş hayatıma dönmeme sadece birkaç hafta kalmıştı.

"Cope. İyi misin?" Ağabeyimin sesinde gerçek bir endişe vardı, endişenin içine suçluluk duygusu da karışmıştı.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Gelmemi ister misin? Birkaç bira içer ve bunu konuşuruz."

Bu teklifi onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ettim ama bu hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Bu düzeltilebilir bir şey değildi. Sutton ve Luca için elimden gelen her şeyi yapardım ama günlük hayatlarında bensiz olmaları daha iyiydi. Çünkü etrafımda dönen ilgi onları riske atıyordu.

"Belki başka bir gece," dedim boynumu kavrayıp sertçe sıkarak.
"Ama minnettarım."

Shep uzun bir süre sessiz kaldı. "Senin için endişeleniyorum."

Siktir.

"Endişelenme." Ses tonumu daha yumuşak olmaya zorladım. "Her zaman ayaklarımın üzerinde durduğumu biliyorsun."

Ağabeyim yine sustu, sonra içini çekti. "*Gerçekten* konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım."

"İyi geceler, Shep." Söyleyebildiğim tek şey buydu çünkü bu tür bir konuşmaya hazır değildim.

"İyi geceler, Cope. Seni seviyorum."

Aile üyelerimden biri bu sözleri söylediğinde her zaman olduğu gibi boğazım yandı. Çünkü onların sevgisini hak etmediğimi hissediyordum. Ama yine de, daha fazla acıya sebep olmak istemediğim için ona sözlerimi geri verdim. "Ben de seni seviyorum."

Shep beni daha fazla yıkamadan aramayı sonlandırdım. Sonra döndüm ve eve doğru yürüdüm. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve alarmı yeniden çalıştırdım. Anson'ın bir arkadaşı benim mülkümün ve fırının güvenlik analizini yapmak için gelecekti.

Holt Hartley bir güvenlik şirketinin artık sessiz bir ortağıydı ama Anson'a iyilik olsun diye buraya geliyordu. En iyinin de en iyisi olması gerekiyordu - tam da Sutton ve Luca'nın hak ettiği gibi.

Merdivenleri koşarak ikinci kata çıktım ve koridorun sonundan gelen bir kıkırdamayla durakladım. Bu masum ses göğsümü ağrıttı. Luca'nın annesi ve onun etrafında dönüp duran şey hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sutton'ın fırında ayağının takıldığını ve başını çarptığını sanıyordu. Ama şimdi dikişler atıldığı ve Sutton'ın yarasından geriye kalan tek şey silik bir morluk olduğu için bunu tamamen unutmuştu.

Sutton'ın sesinin yumuşak tınları o zaman geldi ve beni tam ortamdan vurdu. Etrafımı sardılar ve oğluna bir hikaye okurken içime işlediler. Endişelenmesi gereken tek şey buydu, hangi kitabı okuyacağı ve tüm sesleri çıkarıp çıkaramayacağı.

İçinde boğulmak istediğim sestten kendimi kopardım ve ayaklarımı beni yatak odama götürmeye zorladım. Doğruca

Dolabımı açtım, hızlıca antrenman şortu ve tişörtümü giydim, sonra da spor ayakkabılarımı giydim.

Bir koşuya ihtiyacım vardı. Ve kolay bir koşudan daha fazlasına. Ciğerlerimin yandığını ve kaslarımın titrediğini hissetmeye ihtiyacım vardı. Her şeyi yakıp kül edecek türden bir koşuya ihtiyacım vardı.

İki kat merdivenden aceleyle inerek doğruca koşu bandına yöneldim. Dışarıda olsam daha iyi olurdu ama alarm kurulu olsa bile Sutton ve Luca'yı yalnız bırakamazdım. Müzik setinin kumandasını kaptım ve Arden'in *neredeyse* onaylayacağı bir rock seçtim, ama yine de kulaklarınızı kanatacak kadar yeterli değildi.

Isınma koşusuna başlayarak kaslarımın gevşemesine izin verdim. Sutton'ın görüntüleri hala kafamda dönüp duruyordu, midem boş olmasa kusmama neden olacak bir slayt gösterisi. Hızımı artırdım ve koşmaya başladım. Bu görüntüler diğerleriyle yer değiştirdi: bükülmüş metal anıları ve acı sesleri, yerel gazetemize sıçrayan enkaz resimleri...

Göğüs kaslarımın arasında ve omurgamda ter toplanırken tişörtümü çıkarıp yere attım. Yeni bir şarkı başladığında hızı artırdım ve yanma başladı. Kaslarım en ufak bir zorlanma belirtisiyle ısınırken ciğerlerim yanmaya başladı.

Daha fazla bastırarak koşu bandıyla savaştım, ayaklarım kayışa öyle bir kuvvetle çarpıyordu ki, o şeyin ikiye ayrılmaması bir mucizeydi. Koşunun beni yiyip bitirmesine izin verdim. Acının kök salmasına izin verdim ve onu memnuniyetle karşıladım. Çünkü hepsini hak etmiştim. Her bir zerresini.

Müzik kesildi ve neredeyse ayağım takılıyordu. Bu hızda yanlış bir adım felakete yol açabilirdi ama kendimi tam zamanında yakaladım ve hızımı hızla düşürerek ısınmama yetecek kadar koşmaya başladım.

Sutton koşu bandına doğru yürürken yüzünde son derece sinirli olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"Sorun nedir?" Makinenin *stop* tuşuna bastım ve atladım.

"Sorun ne?" diye tekrarladı. "Sorun şu ki, neden kendini öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum!"

Gözlerim parladı. "Sadece koşuya çıkıyordum."

"O bir koşu değildi. Cehennem köpeklerinden kaçmaya çalışıyordum."

Bu ifadenin gerçeğe ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İyileşirken yatağında kalmasını önerdiğimde kbusların nasıl bir hişımla geri geldiğini de bilmiyordu.

Sutton'ın yüzünde acı çizgileri belirdi. "Konuş benimle, Cope. Beni dışlama."

Acı yeniden alevlendi, kaçmaktan başka bir nedenle kök salan ateşli bir yanık. "Ben iyiyim."

"Değilsin." Sutton'ın sesi kısıldı. "Lütfen, yüzüme karşı yalan söyleme. Gitmemizi istiyorsan, anlarım. Muhtemelen bana farklı bakıyorsun-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Tersledim.

Sutton'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnakları avuç ilerine batıyordu. "Hastaneden beri bana neredeyse hiç dokunmadın. Beni şahin gibi izliyorsun ama sarılmadın bile."

Lanet olsun.

"Sorun sen değilsin," diye bağırdım.

Yumuşak bir alay attı. "Dur tahmin edeyim. 'Sorun sende değil, bende' mi?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Olanlar Roman'ın ve diğer hayvanların dışında kimsenin suçu değil. Bunların hiçbirini hak etmedin. Hiçbirini. Luca için, kendin için savaştın. Akıllı davrandın ve zgr kaldın. Kendine ve oğluna iyi bir hayat kurmak için çok çalıştın."

Sutton'ın güzel gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "O zaman neden bütün bu duvarları ryorsun?"

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldandım. "Ne senin ne de Luca için iyi değilim.

Seni riske attım."

O zaman tüm yüzü değişti, aramızdaki mesafeyi kapatırken yüz ifadesini empati doldurdu. "Bunu aştığımızı sanıyordum. Neyi hak ettiğime ve benim için neyin iyi olduğuna *ben* karar veririm."

"Anlamıyorsun." Boğazım yanıyormuş gibi hissediyordum. "Bilmiyorsun."

O turkuaz gözler benimkileri aradı. "O zaman söyle bana."

O zaman anladım. Bu tek yoldu. Gerçek onu kaırtacaktı. Böylece, on yedi yıldır gömdüğüm şeyi söyledim. "İ

babamı ve kardeşimi öldürdü."

SUTTON

COPE'un sözleri bir top atışı gibi odada yankılandı, duvarlarda yankılandı ve içime işledi. Aşık olduğumu bildiğim adama baktım. Yüzünü tanımlayacak tek bir kelime vardı: harap olmuş.

"Ne?" İfadesinin ağırlığını arttırmak istemediğim için fısıldadım.

"Ben öldürdüm. Onları." Kelimeler boğazından yırtılmış gibiydi. Sanki biri onları koparmış ve arkalarında kanlı bir iz bırakmış gibiydi.

"Bu bir kazaydı-"

"Öyle miydi?" Sözümü kesti.

"Cope." Adı zar zor duyuluyordu ama tek duyabildiğim buydu. dışarı.

"Maçtan eve dönüyorduk. Onlar da

"Ben olmasaydım orada olurum." "Bu değil-"

"Dur," diye ısırdı. Ağızım kapandı ve Cope sanki transa geçmiş gibi devam etti. "Kış mevsimiydi. Hava erken kararmıştı. Saat daha 7:30'du ama hava zifiri karanlıktı. O iki şeritli yollardan birinde eve gidiyorduk, babam ve Jacob önde, Fallon ve ben arkada."

Cope şu anda beni görmüyordu; tamamen başka bir yerdeydi. Orada, o gün. "Kaybetmiştik ve berbat bir ruh hali içindeydim. Hıncımı Fal'den çıkardım, aptalca bir şey yüzünden onu iğneledim. O da bana karşılık verdi ve ciddi ciddi kavga etmeye başladık. Jacob o yaz üniversiteye gitmek için taşındığında odasını kimin alacağı konusunda bağırıyorduk. Çok aptalcaydı."

Göğüs kafesim ciğerlerimin etrafında sıkıştı. Onun acısını aramızda yaşayan, nefes alan bir canavar gibi hissedebiliyordum. Ama görünmez türden. Görünmez türden.

Savaşmak için göremediğiniz ama ardında kanlı bir enkaz bırakan türden.

"Babam bir anlığına döndü. Sadece bize bırakmamızı söyleyecek kadar. Ama hepsi bu kadar sürdü. Jacob bağırdı. Yolun ortasında lanet bir geyik vardı. Babam direksiyonu kırmaya çalıştı ama yol buzluymuştu. Bir setin üzerinden geçtik ve bir ağaca çarptık. Kendime geldiğimde duyabildiğim tek şey acıydı."

Cope'a dokunmayı, onu bir şekilde yatıştırmayı o kadar çok istedim ki. Ama benim onunkini sıyırırsa bu hikâyenin sona ereceğini biliyordum ve içimden bir ses Cope'un bu acısını dindirmeye her şeyden çok ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

"Babam ve kardeşim ölürken onları dinledim ama onlara ulaşamadım. Yardım edemedim. Bana ihtiyaçları vardı ve ben orada değildim. Arka koltukta, baygın kız kardeşimin yanında sıkışıp kaldım, ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordum, sadece bunun benim hatam olduğunu biliyordum."

Cope'un yanaklarından süzülen gözyaşları çenesinden ve çenesinden damlayarak etrafımızdaki zeminde daha koyu lekeler oluşturdu. "Onları ben öldürdüm. Fal hatırlamıyor çünkü başından yaralanmıştı. Bütün o gece onun için yok oldu. Ama hatırlıyorum. Her gün bununla yaşıyorum.

-Ailemi parçaladığımı bilmek."

Daha fazla kendimi tutamayarak harekete geçtim. Cope'un koştuğu için ter içinde olması ya da bunu hak etmediğini düşünmesi önemli değildi. Kollarımı beline doladım, yüzümü göğsüne bastırdım ve sahip olduğum her şeyle ona tutundum.

"Bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun?" diye mırıldandı. "Başa çık," diye mırıldandım. "Sen iyi bir adamsın."

"Değilim."

"Sen iyi bir adamsın ve bu senin hatan değildi."

"*Benim* suçum," diye hırladı.

Geri çekildim, ellerim yüzünü kavramak için kalktı. "Sen kız kardeşinle didişen on üç yaşında bir çocuktun. Eğer bunun seni ömür boyu sefaletle mahkûm ettiğini düşünüyorsan, kardeşi olan her insan bu kadarı paylaşır."

Gözyaşlarının kalıntıları gölgeli maviliklerinde dönüyordu. "Onlar benim yüzümden öldüler. Ve ben bunu tek bir kişiye bile söylemedim."

"Ölmediler. Ölümeleri için hiçbir sebep yok. Bu yüzden buna kaza deniyor. Çünkü hiç kimse hatalı değil. Hele *sen* hiç *değilsin*."

Cope'un bunu son on yedi yıldır taşıyor olması ruhumun bir parçasını öldürdü. *Kimseye* söylemeden bu tür bir acı ve suçluluk duygusu taşıması. Yine de pek çok şeyi anlamlandırıyordu.

Neden kendini ailesinden ayrı tuttuğunu ama onlar için her şeyi yapabileceğini. Sanki anılarından saklanabileceği gibi neden Sparrow Falls'ta fazla zaman geçirmiyordu. Neden buzda takım arkadaşlarından birine zarar veren herkesin peşine düşüyordu, sanki onları kardeşi ve babasına yapmadığı şekilde koruyabilmiş gibi. Ve neden şimdi sanki bu onu tekrar incinmekten koruyacakmış gibi kendini benden uzak tutuyordu.

Korku ve kefaret.

Ölümcül bir karışımdı. Cope'un hayatını mahvedebilecek bir karışım. Roman'ı uyuşturan ilaçlardan bile daha zehirliydi.

Cope'un göğsü yırtık pantolonuyla birlikte inip kalkarken, o cezalandırıcı koşunun ve hikâyenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Yüzünü tutmaya devam ettim. "Bu senin hatan değildi."

"Sutton," diye mırıldandı.

"Senin hatan değildi." Beni duymaktan başka çaresi kalmayana kadar kelimeleri tekrar tekrar söyledim.

"Bilmiyorsun-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Geçen yıl boyunca aileni tanımadığımı mı sanıyorsun? On yedi yıldır bu yükü omuzladığını bilsem nasıl tepki vereceklerini bilmediğimi mi sanıyorsun? Kalpleri kırılırdı. Senin sorumlu olduğunu düşündükleri için değil, tüm bu yükü onların yardımına izin vermeden taşıdığın için."

Bunu ruhumun her zerresiyle biliyordum. Çünkü Colson'lar böyleydi. Nerede olursanız olun sizi karşılar, sevgi ve kabulle etrafınızı sararlardı. Cope'un farklı bir şey elde edeceğini düşünmesi beni öldürüyordu.

Cope bana baktı, göğsü hâlâ o sert nefeslerle inip kalkıyordu. Gözleri benimkileri aradı ama ne aradığını tam olarak kestiremedim. "Ben pervasızım. Ve bu sadece o gece değildi. Buzda kendimi kaybettim ve Teddy sakatlandı. Antrenmanda sinirlendi ve neredeyse ceza alıyordu. Bir takım arkadaşımı gerçekten incitebilirdim.

Bir pislik olsa da bunu hak etmezdi. Ve tüm bunlar Teddy'yi buraya getirdi. Çünkü o benim berbat halimi kontrol ediyordu. Eğer yapmasaydı, hala hayatta olurdu."

Bu göğsüme bir bıçak gibi saplandı. "Başa çık."

"Ama daha da kötüsü, seni bir cenazeye gitmeye zorladım ve seni saklandığın insanlarla karşı karşıya bıraktım çünkü lanet olası bedenini kırdılar ve seni ölüme terk ettiler." Göğsü, koşudan sonra toparlanmakla hiçbir ilgisi olmayan zor nefesleriyle birlikte kabardı.

Ama yüzünü tutmaya devam ettim ve bırakmadım. "Birincisi, sen insansın. Arkadaşlarından biriyle uğraşan bir oyuncunun peşinden gittin. Hokey hakkında öğrendiklerime göre, bu oldukça tipik bir durum."

"Sutton-"

"Konuşuyorum," diye kestirip attım, öfkem yüzeye çıkmıştı, Cope'a değil ama zihninin ona oynadığı işkence oyununa.

Cope ağzını kapattı.

"Anladığım kadarıyla Teddy o olaydan sonra başka bir oyuncu hile yaptığı için yaralandı. Suçlu olan tek kişi diğer oyuncu."

Cope'un çenesi ileri geri hareket etti ama yine araya girmeye çalışmadı.

"Peki ya Marcus?" diye sordum. "O adam kendini beğenmiş, kıskanç bir pislik."

Cope'un dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma oldu. "Pislik suratlı mı?" "Yanılıyor muyum?"

"Haksız değilsin Savaşçı. Ama muhtemelen o yumruğu hak etmemişti."

Uzun bir nefes verdim. "Hayır, muhtemelen hak etmedi. En azından yüzüne bir tane değil."

Bu sefer dudağım tamamen seğirdi ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum çünkü bir sonraki kısmı söylemem gerekiyordu ve bunun canımı yakacağını biliyordum. Cope'un yüzünü daha sıkı kavradım. "Teddy öldü. Ve bu seni ziyaretten eve dönerken oldu."

Cope geri çekilmeye çalıştı. "Sutton-"

"Sevdiği birini ziyaret ettikten sonra eve dönerken yolda öldü. Hayran olduğu sporu yeni sporcularla paylaşıırken. Eğer bunun için kendini suçluyorsan, çocukları da suçlayacak mısın? Luca'yı da suçlayacak mısın?"

"Elbette, hayır."

"Güzel." Alnımı onunkine bastırmak için parmak uçlarıma kadar uzandım. "Çünkü bu kimsenin suçu değildi. Ve bunun her türlü şeytanı harekete geçirdiğini biliyorum ama onların kazanmasına izin veremezsin."

O sırada Cope'un kolları bana dolandı ve beni içine çekti. "Tamam."

Geri çekildim, şaşkınlıktan gözlerim parladı. "Tamam mı?"

Başını salladı. "Bir dakikalığına iblislerin kazanmasına izin verdiğim için özür dilerim."

Bütün hava ciğerlerimi bir anda terk etti. "Ben de özür dilerim. Çünkü bilmelisin ki sen benim için en iyisisin. Luca'y a yardım etmek için araya girdin. Bize kalacak bir yer verdin. Bize her akşam yemek yapıyorsun. Luca'ya hayal ettiği her şeyi veriyorsun. Sonsuza kadar yaşayamayabiliriz ama bu şu anda elimizden gelen her şeyi yapmamamız gerektiği anlamına gelmez."

Son cümleyi onun için olduğu kadar kendim için de söyledim, bu işin bir zaman sınırı olduğunu sesli bir şekilde hatırlattım. Çünkü Luca'nın ve benim hayatlarımız burada, Sparrow Falls'ta devam ederken Cope Seattle'a dönecekti. Ama kendimi Cope'tan uzak tutmayacaktım. Ondan alabildiğim her zerreyi içime çekmeyi planlıyordum çünkü o gittiğinde anılar beni idare etmek zorunda kalacaktı. Tıpkı benimle ilgili anılarının ona ne kadar iyi bir adam olduğunu hatırlatmasını istediğim gibi.

Cope'un gözleri daha parlak bir maviyle parladı, meydan okuma orada bir yuva kurdu. "Elimizden gelen her şeyi yapalım çünkü bunun bir son kullanma tarihi var, ha?" Eli belime doğru kayarak atletimin ince pamuğundan beni kavurdu.

"Gerçek bu. Sen Seattle'a döneceksin, ben de Sparrow Falls'ta olacağım."

Bu el gömleğimin kumaşının altına daldı ve göbeğimi daire içine aldı. "Hiç uzun mesafeli ilişki diye bir şey duydun mu?"

"Başa çıkmak..." Milyonlarca farklı nedenden ötürü bu pratik değildi.

"*Bunu* yapmak istiyorsan, *yaparız*. Yarım tedbir yok. Ve sen benimkini yıktıktan sonra duvarlar örmek yok."

Bu suçlama k a n ı m ı kaynatmıştı. "Bunu son iki haftadır benden kaçan adam söylüyor."

Cope'un sert avuç içi karnıma bastırarak beni bir adım geriye itti, sonra iki, üç, sırtım sert bir yüzeye çarpana kadar, ama bir değil

herhangi bir acıya neden oldu. Hareketi ve verdiği his bana bunun bir kum torbası olduğunu söylüyordu.

"Çünkü beni çok korkutuyorsun, Savaşçı. Çünkü bana düşündüğümde daha fazlasını hissettiriyorsun."

Hava ciğerlerimde sıkışmış, şiddetli bir kasılmayla kas ve sinirlerimi çekiyordu. O an beni vuran şey korkumdu. Beni ezme potansiyeline sahip bir adama aşık olma fikri. "Başa çık."

"Söyle bakalım, benimle oraya gelmeye hazır mısın?"

Hissedebildiğim tek şey karnımdaki o eldi. Sıcaklığını, daha fazla temas etme ihtiyacımı, *ondan* daha fazlasını. Cope'un parmakları atletimin eteğini kıvrıldı ve sonra yukarı doğru çekip başımın üzerinden geçirdi.

Spor salonunun serin havası anında tenimi çakıllaştırdı ve göğüs uçlarımı sıkılaştırdı. Ama Cope'un gözlerinde sıvı haldeki ateşten başka bir şey yoktu. "Sana dokunmamı ister misin, Savaşçı?"

"Evet," diye nefes aldım.

Hiç tereddüt etmedi. Ellerimi bir anda başımın üzerine kaldırdı. "Zincirleri kavra."

Kelimeler kabaca emredilmişti ve omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. Anında ona itaat ederek parmaklarım ağır çantanın kalın zincirlerinin etrafında kıvrıldı. Vücudumun beni memnun etmeye bu kadar hevesli görünmesi canımı sıktı ama Cope atletimi kullanarak ellerimi başımın üzerinde bağlayıp zincirlere tutturunca bu sıkıntı hızla şoka dönüştü.

"Cope," diye homurdandım.

Bana sırttı, içimde bir huzursuzluk yaratması gereken köpekbalığı gibi bir gülümseme idi bu. Ama öyle bir şey olmadı. Bu gülümsemenin vaadiyle bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu ve hemen ardından ıslaklık geldi.

"*Sana* dokunmamı isteyip istemediğini sordum, tam tersini değil." Cope geri adım attı, beni içine çekerken başparmağı alt dudağını sıyırdı. "Çok güzelsin. Sırtın kemerli, küçük meme uçların sergileniyor."

Nefes alışlarım hızlandı. Beni izlemesi ve onun merhametine kalmamla ilgili bir şey uyluklarımın tepesinde daha fazla ıslaklık birikmesine neden oldu. "Başa çık."

O koyu mavi gözler muziplikle parıltıyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Sutton?"

Gözlerim kısıldı. "Oyun oynamayı bırak."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu işte benimle birlikte mi olacaksın?"

Ağzım açık kaldı. "Bu cinsel şantaj."

Cope kıkırdadı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Şok olduğunda ağzının çıkardığı o küçük O sesine bayılıyorum. Sikimi aldığını düşünüyor."

Vay canına.

Şimdi tek düşünebildiğim buydu. Dizlerimin üzerinde Cope'a sarılmıştım.

"Bu fikri seviyorsun."

Bu bir soru değildi. Bakışlarım tekrar Cope'un yüzüne kaydı. "Ellerimi çöz, belki öğrenirsin."

"Benim savaşçım oynamayı sever." Sırıttı. "Bugün değil. Senin için başka planlarım var."

Cope bana doğru ilerledi, avını takip eden bir yırtıcı gibi sinsice yaklaşıyordu. "Seni yalvartacak planlar. Ve eğer iyi olursan, belki seni ödüllendiririm. Seni o kadar sert boşaltırım ki yıldızları görürsün."

Nefeslerim artık hızlı hızlı geliyordu, ellerim zincirleri o kadar sert kavırıyordu ki arkalarında çentikler bırakacaklarını biliyordum.

Cope'un elleri kalktı. Biri göğsümü avuçlarken, diğerinin başparmağıyla meme ucumu daire içine aldı. "Dokunuşuma nasıl tepki verdiğine bak, göğüslerin daha fazlası için uzanıyor. Vücudun benimle birlikte. Ama ben açgözlüyüm. Her şeyini istiyorum. Aklını, kalbini ve lanet ruhunu."

Zincirleri daha da sıkı kavradım ve takırdamalarına neden oldum.

"Başa çık." "Buna hazır mısın?" diye homurdandı.

Hazır değildim. Henüz değildim. Bu fikir beni korkutuyordu. Çünkü en son birine gerçekten izin verdiğimde tüm dünyam yıkılmıştı.

Cope'un başparmağı tepe noktasına yaklaştı ve tomurcuğun neredeyse acı verici bir duruma gelmesini sağladı. "Henüz orada değilsin. Ama olacaksın." Cope başını eğdi ve tomurcuğu ağzına alıp derin derin emdi.

Sırtım kamburlaşırken anlamsız bir ses çıkardım. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Ama kendimi bastırdığım gerçeği

Cope'un yüzüne karşı daha da sertleşmek bana sadece daha fazlasını istediğimi söylüyordu.

Cope'un eli kalçalarımın arasına girdi ve hafif eşofmanımın üzerinden beni kavradı. Sürtünme ve daha fazla temas arayışıyla ona doğru ittim. Eli bir anda kayboldu ve ağzı göğsümden ayrıldı. Cık cık etti. "Kontrol sende değil. Bugün değil."

Hırlamaya benzeyen bir ses çıkardım.

Cope bana sadece sırıttı. "Yalvarmana bayılıyorum."

"İyiliğine karşılık verdiğimde sevmeyeceksin."

Cope kıkırdadı. "Muhtemelen sevmeyeceksin. Ama buna değecek."

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Onu görünce keskin bir nefes aldım. Açık kahverengi saçları biraz dağınıktı ve koyu mavi gözleri ateşle parlıyordu. Elini uzattı, parmakları eşofmanımın ve erkek şortumunun bantlarına girdi. Yavaşça onları aşağı çekmeye başladı.

Yavaş adımlarla ilerleyişi insanın yanmasına neden olabilecek türdendi. Cope'un parmak eklemleri kalçalarımı sıyrıp uyluklarımdan aşağı iniyordu ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Sonunda eşofmanım yere düştü ve Cope bir bacağımı hafifçe kavradı. "Kaldır," diye emretti.

Bu sert komutlar da neyin nesiydi? Bedenim anında itaat etti, sağ ayağım kalktı.

Cope kumaşı bacağımdan kaydırdı. "Tekrar," diye emretti. O daha sözünü bitirmeden sol ayağım havaya kalkmıştı.

Cope eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı kenara fırlattı ve sonra topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Müzedeki bir sanat eserini inceler gibi beni içine çekti. Gözlerindeki bakışla ilgili bir şey beni ölçüsüz derecede güçlü hissettirdi.

"Sana sonsuza kadar bakabilirim," diye fısıldadı ama Cope'un zar zor duyulabilen sesinde bir sertlik vardı. Tıpkı adamın kendisi gibi.

Kurtulmaya çalışan kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Onu yerinde tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Bu işte benimle misin?" Cope sordu. "Yol nereye götürürse bize

?" "Cope," diye mırıldandım.

"Hâlâ orada değil. Bakalım bunu değiştirebilecek miyim?" Kendini dizlerimi, eli baldırlarımdan uyluğuma doğru kayıyordu. "Altın ipek gibi."

Sözlerinden ve dokunuşundan ürperdim, kırılmamaya kararlıyım. İşte o zaman onu tamamen içime almamaya kararlı olduğumu fark ettim. Arkadaşlığımıza ve bedenime girmesine izin vermişim ama daha fazlasını umut etmeme izin vermemiştim. Çünkü o gittiğinde beni darmadağın edecek olan *daha* fazlasıydı.

Cope'un parmak eklemleri kalçalarımın tepe noktasını sıyırdı. "Cennet. Bardaki o geceden beri senin tadını hayal ediyordum."

Yüzüm alev aldı ve tenim bu anıyla ısındı. Cope'un içimde hareket ettiği hissi, ne kadar pervasız olduğumuzu. Çünkü Cope bana şansımı denemek istememi sağlamıştı. Yeniden gerçekten *yaşamayı*.

Cope'un parmakları beni ayırdı ve onu hissettiğimde nefesim kesildi. Daha içime bile girmemişti ama ben merhamet dilenmeye hazırdım. Ellerim zincirleri daha sert çekti. Çıkan tıkırtı sesi Cope'a karşı ne kadar zayıf olduğumun bir kanıtıydı.

"Benimle misin?" Cope sordu, sesi alçaktı ve kumla kaplıydı.

"Cope," diye yalvardım.

Başparmağı klitorisimin etrafında dolaştı. "Hadi Savaşçı. Benimle birlikte paramparça ol.

Bırak beni."

Ama bunun bedenimi bırakmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Cope her şeyi istediğini söylemişti.

Cope başparmağıyla o sinir yumağının etrafında dönmeye devam ederken iki parmağı içime kaydı. Dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamıyordum.

"Siktir, Savaşçı. Bu iniltilerin içinde boğulmak istiyorum. Günlerimin geri kalanında başka bir şey duymak istemiyorum."

Ve bunu ona vermek istedim. Pervasızlığın ötesinde olduğunu bilsem bile. O iniltilerde birlikte boğulmak istedim. Kendimi Cope'un içinde kaybetmek ve birdaha hiç çıkmamak.

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve onları iç duvarlarımdan aşağı sürüklerken bir yay çizdi. Ağlamamı tutamadım ve bodrumun ses geçirmez olduğu için bina tanrılarına şükrettim.

"Henüz değil, Savaşçı. Bana her şeyi verene kadar olmaz." Kendimle savaşıırken iç duvarlarım titriyordu.

Cope eğildi, dili klitorisimdeki başparmağının yerini aldı. Başlığı okşuyor, o sinir yumağını serbest bırakmaya çalışıyordu. Dizlerimin bağı çözülüyordu neredeyse.

"Cope, lütfen," diye yalvardım.

Bir parça geri çekildi ve bana baktı. "Tek istediğim denememiz. Yarım tedbir yok. Her şeyi yapalım. İşe yaramayabilir ama ateşle oynayacaksak kibritle yetinmeyelim. Havai fişekleri ve cehennemleri hak ediyoruz."

Roman'dan beri ne kadar güvenli oynadığımı fark ederek ona baktım. Ne kadar dikkatli olduğumu. Bazıları gerekliydi. Ama diğer parçaları? Bencilce bir kendini korumaydı. Korku içinde bir hayat yaşıyordum. Hâlâ bu kadar çok şeyi kendime saklarken Cope'tan bana her şeyi vermesini istemem ne kadar adıldı?

"Tamam," diye fısıldadım. Sözcük ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Ama bir kez serbest kaldığında, onu geri almak istemediğimi fark ettim.

Cope'un gözleri daha parlak bir maviyle parladı; umudun ve zevkin rengi. "Tamam mı?"

"Tamam," diye yineledim.

Cope beklemedi. Beni alaycı bir ritimle alıyordu ama şimdi beni sonsuza dek damgalayacak bir şekilde alıyordu. İçimdeki parmaklar büküldü ve kıvrıldı. Cope'un dudakları klitorisimin etrafında kapandı ve sertçe emdi.

Zincirleri daha sert çekerek haykırdım. Cope'un dilinin ucu en hassas yerimi okşarken bu acı beni daha da yukarı çekti. Cope'un parmakları içimdeki o noktaya, görüşümde dans eden küçük siyah noktalara bastırdıkça bacaklarım titredi.

Artık nefes alıp almadığımdan bile emin değildim ama umurumda değildi. Kendimi Cope'a teslim etmiştim. Orada güven vardı. Uzun zamandır vermediğim bir şey. İhtiyacım olduğunu bilmediğim özgürlüğü bana geri veren bir güven.

Kendimi Cope'un yüzüne daha da bastırarak, her hissin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Vermek zorunda olduğu her şeyi aldım. Cope dilini klitorisime değdirirken parmakları daha hızlı hareket ediyordu. Ürperdim, siyah noktalar tekrar görüşümü doldurdu.

Onlara uzandım, içimdeki her şey bir yay kirişi gibi gerildi. Sonra Cope oku fırlattı. Dudakları o sinir demetinin etrafında kapandı ve dili aşağı doğru bastırırken derinlemesine emdi.

Sadece kırılmadım. Paramparça oldum.

Yıllar önce inşa ettiğim, beni güvende tutan ama aynı zamanda yalnız bırakan son duvarları da nihayet yıktığımda parçalar etrafımıza yağdı. Cope benimle birlikte dalgaya bindi ve onu hayal ettiğimden daha uzun sürmesi için ikna etti. Ta ki bacaklarım tamamen pes edene kadar.

Serbest koluyla beni yakaladı, ellerim zincirler üzerinde beni sabitliyordu, sonra vücudumdaki son hissi de çekip alırken beni yukarıda tuttu.

Cope'un parmakları ve ağzı beni terk ederken, ellerimi serbest bırakırken beni tuttuğu için dünya bulanıktı. Beni kollarının arasına aldı. "Beni içeri aldığın için teşekkürler."

Başımı kaldırıp onun hafif puslu görüntüsüne baktım. "Hırsız," diye mırıldandım.

Ağzı kıvrıldı. "Söz konusu siz olduğunuzda kirli oynamaktan asla korkmayın."

COPE

Sutton'ın fırında gün doğumu vardiyasını almadığında hala benim için endişelendiğini biliyordum. Bunun yerine üçümüz için kahvaltı hazırlamama yardım etti ama beni şahin gözlerle izledi.

"Anne, yardım etmende bir sakınca olmadığına *emin* misin?" Luca mutfak duvarındaki bankette oturduğu yerden sordu.

Sutton ona biraz kızgın bir bakış gönderdi. "Kahvaltıyı mahvetmeyeceğim."

Luca ikna olmuş görünmüyordu. "Pişirdiğin şeyler harika, ama çırpma oyunun pek iyi değil."

Sutton suçlayıcı gözlerini bana çevirdi. "Kahvaltımı mahvediyorsun. çocuk."

Kıkırdadım ve teslim olmak için iki elimi havaya kaldırdım. "Ben ciddiyetle

Dünya üzerinde gelmiş geçmiş en iyi şef olduğum için özür dilerim." Sutton kaşlarını çatı. "Eşleşecek bir egoyla, Hotshot."

Luca kıkırdadı. "Oldukça müthiş biri."

"Tüm teçhizatını hazırladın mı?" diye sordu Sutton, konuyu ustaca değiştirerek.

Luca'nın yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "İki kez kontrol etsem iyi olacak."

Biz daha tek kelime edemeden oturaktan kalkıp çamurluğa doğru koşmaya başladı.

"Çocuğun hakkını vermek lazım," dedim. "Kendini hokeye adanmış."

Sutton iç çekti, gözlerinde hüznü bir bakış vardı. "Golf oynamasını çok isterdim."

Güldüm ve eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. "Üzgünüm, bebeğim. Hokey onun iliklerinde var. Bu bir anlaşma."

Sutton'ın gözleri benimkileri buldu. Turkuazın içinde öncekinden farklı bir sıcaklık vardı. Dün gece her şey değişmişti ve

Bu dönüşümün bazı kısımları beni çok korkutsa da, korkunun aramızda gelişmekte olan şeyi yok etmesine izin veremezdim.

Yeşil biberleri doğradığı bıçağı yere bıraktı ve bana doğru ilerledi. Parmak uçlarına doğru uzanarak çenemin alt tarafına bir öpücük kondurdu. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Bu sabah yatağımda uyandığımızdan beri açmak istediğini bildiğim konuya ustaca bir geçiş daha. Kollarımı ona sımsıkı doladım. "İyi hissediyorum."

Bu bir yalan değildi. Kendimi hafiflemiş hissettim - her zaman içimde yaşamış olan çirkin anı ve duyguları birine anlatmanın hediyesi. Ve Sutton'ın cevap olarak tepelere koşmamasının hediyesi. Bunun ne kadar önemli olduğunu farkında değildi.

Sutton başını geriye eğdi. "Güzel." Dudağının kenarını kaşıyordu.

Onu kurtarmak için bir elimi kaldırdım. "Bana o güzel kafanın içinde neler olduğunu anlat."

"Bence annenle konuşmalısın." Sözcükler çabucak ağızımdan çıktı. "Ona neler olduğunu anlat. Ne taşıdığını. Sanırım yardımı olur."

Sutton'a olan bağlılığımı bıraktım ve hazırladığım yumurta karışımına geri döndüm. "Anlatmama gerek yok. Sana söyledim ya. Bu kadar yeter."

"Cope-"

"Eski yaraları açmak istemiyorum. Onları hala o kadar çok özleyo ki. Bu o yaranın üzerine asit atmak gibi olur."

Sutton kalçasını tezgâha yasladı ve bana döndü. "Tabii ki onları özleyo. Onları seviyor. Ama *seni* de seviyor."

Başımı sertçe salladım. "Bunun neden olacağı acıya değmez." Ama bir yanımda bunun yalan olduğunu biliyordu. Asıl korktuğum şey annemin bana farklı gözle bakmasıydı - tüm ailemin bakmasıydı. Ve bu alabileceğim bir risk değildi.

LUCA, Koç Kenner ve benim kamp malzemelerini toplamamıza yardım ederken sessizdi. O günkü kamptaki her etkinliğin üzerinden geçmesine alışkındım ama bugün öyle değildi. Ona iyi olup olmadığını sormak için paten kiralama istasyonuna gitmek üzereydim ki bir hareket dikkatimi çekti.

Evelyn Engel, Kenner'ı açıkça durdurduğu yerden çılgınca bir hareket yaptı. Elinde kampın sonunda oynadığımız bir oyun için koniler ve toplanla dolu bir file çanta vardı ve Evelyn'e panikle miş bir geyik ifadesiyle bakıyordu.

Evelyn el kol hareketleri yapmaya devam etti, görevi olan bir kadın gibiydi. Kenner yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırdı ama kadın hışımla gitmeden önce yüzüne ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler bağırdı. Kenner yavaşça dönüp bana doğru gelmeden önce kadının arkasından baktı.

"Bu da neydi Şimdi?" Luca duymasın diye sesimi alçaltarak sordum.

Kenner Luca'ya doğru baktı. Onun Hayden'ın kiralık patenleri kutularına geri koymasına yardım etmekle meşgul olduğunu görünce bana döndü. Yüzünün buruőtuėunu fark etmedim. "Sanırım Evelyn senin takım arkadaşın Marcus Warner'la tartıőtıėını haberlerde görmüş. Senin ocuklar için iyi bir rol model olmadığını ve kovulman gerektiğini söylüyordu."

Sertleştım ama sesimi hafif tutmaya zorladım. "Bunun gönüllü bir iş olduğunu biliyor mu? Kovulabileceğimden emin değilim."

Kenner kıkırdadı. "Bunu gözden kaçırmış olabilir. Ayrıca seni Luca'yı kayırmakla ve Daniel'a yeterince ilgi göstermemekle suçladı."

"Tanrım. İkisini birden yapamaz. Kovulmak mı yoksa çocuğuna daha fazla ilgi göstermek mi?"

Kenner elini yüzünde gezdirdi ve içini çekti. "Bu ebeveynlerden bazılarıyla kazanamayacağını öğreneceksin. Çocukları sanki ikinci kez gelecekmiő gibi davranmanı istiyorlar. Kaderlerinde büyüklük var ve asla hata yapmayacaklar."

"Zavallı Daniel," diye mırıldandım.

"Haksız değilsin. Bu ocuğun omuzlarında ülser olmasına yetecek kadar baskı var. Daha *yedi* yaşında."

Tanrım, bunda o kadar çok yanlış vardı ki. Yükselmeye başladığımda ve daha rekabetçi liglere katıldığım da bile, babam günün sonunda hokeyin eğlenceli olması gerektiğini unutmama asla izin vermedi. Yakın zamana kadar bunu unutmuştum. Ama bu çocuklara koçluk yapmak bunu geri getirdi.

"Yarın onunla bire bir zaman geçireceğimden emin olacağım. Onun için değil ama Daniel için."

Kenner'ın kaşları kalktı, bakışlarını saygı doldurdu. Omzuma vurdu. "Sen iyi bir adamsın Colson."

Sözleri göğüs boşluğumun derinliklerine bir sızı gönderdi, ama onları normalde olduğu kadar inanılmaz bulmadım. Ve bunların hepsi Sutton sayesinde oldu.

Kenner'a bir sırtış gönderdim. "Git kendine bir bira al. Bunu fazlasıyla hak ettiğini söyleyebilirim."

Kenner kıkırdadı. "Doğru."

Hayden'a sırtarak paten kiralama istasyonuna doğru yöneldim. "Bilek vuruşu nasıl gidiyor?"

Bana gülümseyerek cevap verdi, kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Her zaman yüzde yüz yapamıyorum ama yaptığım zaman müthiş oluyor."

Kıkırdadım ama oyuna duyduğu neşenin bulaşıcı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ve genç kızın yetenekleri vardı. Böyle devam ederse kolayca bir üniversite bursu kazanabilirdi. Linc'e bu sonbaharda gelip Hayden'a bakabilecek bir gözlemcisi olup olmadığını sormayı planlıyordum.

"Her şeyin yolunda gitmesinden daha iyi bir duygu olamaz."

Hayden başını salladı ama cevap veremedi kulübede küçük bir kız belirdi. Koyu renk saçları ve kehribar rengi gözleriyle Hayden'ın aynadaki görüntüsüydü. "Hay Hay, acıktım."

Hayden hemen tezgâhın etrafından dolandı ve küçük kızı kucağına aldı. "O zaman sana bir şeyler atıştırırım." Kızın karnını gıdıkladı ve küçük kız kıkırdadı. "Gracie, Bay Colson'a merhaba diyebilir misin?"

Küçük kızın bakışları utangaç bir şekilde kaydı ama el salladı.

"Merhaba, Bay Colson."

Colson."

Arnie'nin Hayden'ın iki küçük kız kardeşiyle çok ilgilendiği hakkında söylediklerini hatırladım. İçim çalkalandı ama gülümsemeye zorladım. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Gracie."

Hayden sırtarak, "Acıkmadan önce ona yiyecek bir şeyler getirsem iyi olacak," dedi.

"Asla açlık canavarını serbest bırakmak istemezsin," dedim kıkırdarak.

Hayden bana el salladı ve Gracie'yi atıştırmalık standına doğru taşıdı. Sanki bunu sayılamayacak kadar çok kez yapmış gibi küçük kızla ne kadar ustaca hareket ettiğini gözden kaçırmadım. Arnie Fallon'la onun hakkında konuşmak istemeyebilirdi ama ben isterdim.

Son paten çiftini de dolabına yerleştirmekte olan Luca'ya döndüm. "Gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı ama tek kelime etmedi. Bu benim radarıma takıldı ama zorlamadım. Pistin etrafında çok fazla insan vardı.

Luca'nın ve kendi çantalarını alıp çıkışa doğru yöneldim. Çantaları cipimin arkasına yerleştirdikten sonra Luca'nın yükseltici koltuğa oturmasına yardım ettim ve kemerini bağladıktan sonra mandalı kontrol ettim. Hâlâ konuşmuyordu.

Luca'yı koltuğa oturtup direksiyona geçerken çenem bir ileri bir geri gidip geliyordu. Ama motoru çalıştırmadım. Onun yerine koltuğumda dönerek Luca'yla yüz yüze geldim. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Luca usulca.

"Aslında hiçbir şey değil. Hiçbir şey olamayacak kadar sessizsin. Bana söylemek zorunda değilsin ama üzgün olman fikrinden nefret ediyorum. Eğer bunu konuşursak, belki sana yardımcı olabilirim." Aklıma gelen en iyi yaklaşım buydu ama Sutton daha iyisini yapabilir miydi diye düşünmeden edemiyordum.

Luca sessizdi, gözlerini ayakkabılarına dikmişti. Bu o kadar uzun sürdü ki neredeyse pes edip motoru çalıştıracaktım, onu fırına götürüp annesiyle konuşmasını sağlayacağımı düşündüm. Ama sonra o kadar alçak sesle konuştu ki neredeyse duyulmuyordu. "Bu aptalca."

"Eğer seni üzüyorsa aptalca değil. Bazen küçük şeyler beni de üzüyor."

Luca'nın turkuaz gözleri benimkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Sezon öncesi bir maçı kaybetmek ya da birinin internette hakkımda hoş olmayan bir şey söylemesi gibi."

Luca'nın yüzü buruştu. "İnsanlar bazen kötü olabiliyor."

Bu söz görünmez bir yumruğun karnıma inmesine neden oldu. "Biri sana kötü mü davrandı?"

Luca başını hızla salladı. "Hayır. Daniel'ın bir köpeği var."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Daniel'ın bir köpeği var..." Sanki anlamama yardımcı olacakmış gibi Luca'nın sözlerini tekrarlardım.

"Bir köpek istiyorum," diye fısıldadı Luca.

Bana fırının üstündeki dairede evcil hayvan beslemesine izin verilmediğini söylediğini hatırladım. O ve Sutton'ın sahip olduğu tek hayvan binanın çatısındaki arılardı ve onlar da pek sevimli sayılmazdı.

"Kıskanıyorsun," diye tahmin ettim.

Luca başını salladı, bakışları tekrar düştü. "Yanlış olduğunu biliyorum ama bu adil değil. Ben hep bir köpeğim olsun istedim, Daniel ise daha geçen hafta bir köpek istediğine karar verdi. Ve şimdi onun bir köpeği var."

"Hey, şimdi," dedim nazikçe. "Bunun adil olmayacağını biliyorum ama sırf senin kadar uzun süredir istemiyor diye Daniel'ın elinden bir şeyi almayalım. Üzerinde çok fazla baskı olduğunu hissediyorum. Belki tüylü bir arkadaşla ihtiyacı olabilir."

Bunun üzerine Luca'nın gözleri büyüdü ve dişleriyle dudağının kenarını çekiştirdi. "Annesi ona sürekli daha fazla pratik yapması için bağıyor. Ve odası her zaman *mükemmel* olmak zorunda."

"Bu kulağa oldukça zor gibi geliyor. Annen sana bunu yapmıyor, değil mi?"

Luca ayaklarını koltuğa vurdu. "Bazen odamı temizlememi söylüyor ama sadece çok dağınık olduğunda."

Kıkırdadım. "Benim annem de öyle yapardı."

"Ben oldukça şanslıyım. Annem bana her zaman ikramda bulunur, Daniel'a ise hiç ikramda bulunmaz."

"Bana da çok şanslısın gibi geldi."

Luca içini çekti; bu ses onun yaşının çok ötesindeydi. "Belki de Daniel'ın köpek yavrusuna ihtiyacı vardır."

"Evet, olabilir." Ama Luca'nın hayal kırıklığına uğramış yüzüne bakarken buna dayanamadım. "Biliyor musun, ben de bir köpek almayı düşünüyordum."

Luca'nın kaşları havalandı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Tamamen yalan değildi. Seattle'daki dairem çok yalnızdı. "Belki bir tane seçmeme ve onu eğitmeme yardım edebilirsin. Kendi köpeğini aldığın zaman için iyi bir alıştırma olur."

Luca sarsılarak doğruldu. "En iyi seçici ben olurum! Gelmiş geçmiş en harika köpeği seçer ve ona her şeyi öğretmene yardım ederim. Kakasını bile toplarım!"

Gülmekten kendimi alamadım. "Gerçekten de kakayı dört gözle beklemiyordum."

Luca sırıttı. "Ben seni korurum." "Hadi, gidip bana bir köpek bulalım."

SUTTON

"NASIL HİSSEDİYORSUN?" Thea sordu, artık her zaman var olan endişe çizgisi alnını kırıştırıyordu. "Bugün çok şey oldu."

Bu konuda haksız da sayılmazdı. Buraya geldiğim andan yaklaşık otuz dakika öncesine, öğle yemeği yoğunluğunun nihayet hafiflediği ana kadar çok yoğunduk. Öğleden sonra 2:00 ile 4:00 arasında kapattığımız zaman her zaman en sessiz zamanlardı, özellikle de yaz aylarında. Okullar tekrar açıldığında, derslerden sonra uğrayanlar ya da küçük çocuklarını tedavi ettiren ebeveynler olurdu. Ama çoğunlukla özel sipariş alımlarını planladığımız zamanlardı.

"Ben iyiyim," diye Thea'ya güvence verdim. "Doktor bana izin verdi, unuttun mu?"

Dudakları büzüldü. "Sadece emin olmak istedim."

Onu hızlıca kucakladım. "Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Tıpkı beni burada bir kez bile yalnız bırakmadığın için minnettar olduğum gibi. Ama ben iyiyim."

Bir pisliğin, inşa etmek için bu kadar uğraştığım şeyi mahvetmesine izin veremezdim. Mutlu yerimi çalmasına izin veremezdim. Trace ve Anson, saldırımdan birkaç gün sonra Cope'a uğramış ve Petrov'un organizasyonundan herhangi birinin yakın zamanda Oregon'a gittiğine dair bir kanıt olmadığını paylaşmışlardı. Görünüşe göre FBI onları yakından takip ediyordu.

Kimsenin belirleyemediği şey Roman'ın nerede olduğuydu. Kolluk kuvvetlerinin radarından tamamen çıkmıştı ve normalde kaldığı sığınakların hiçbirinde görünmüyordu. Daha fazla mesaj almamış olmam beni tedirgin ediyordu - benim için değil, onun için.

Çünkü şimdi o saldırıyı basit bir fırsat suçu olarak görebiliyorum. Cope'un fırınıma sık sık geldiğini gören bir yerli, bizim

Yakınlık ve işyerimin her zaman nakitle dolu olacağını varsayıyordum.

"Sadece çok fazla zorlamadığından emin olmak istiyorum," dedi Thea düşüncelerimi bölerek.

"Zorlamıyorum. Söz veriyorum. Aslında kendimi gerçekten iyi hissediyorum." Bu bir yalan değildi. Dün geceden sonra kendimi harika hissediyordum. Birden fazla seviyede. Çünkü Cope ve ben bu işi gerçekten deniyorduk. Ve bu beni korkuttuğu kadar umut da veriyordu.

Thea uzun bir süre beni inceledi ve sonra ağzı sessiz bir "O" ile açıldı. "Biriyle yattın," diye fısıldadı.

"Şşşt!" Kolundan tutarak "Şşşt!" dedim. "Walter'ın ya da müşterilerimizin seks hayatımın ayrıntılarını bilmesine gerçekten ihtiyacım yok."

Thea biraz dengesiz görünmesine neden olacak şekilde sırıttı. "Seks *hayatı* bir kereden fazla demek."

Yanaklarım kızardı.

"Kır barında mı?" diye üsteledi.

"Belki," diye fısıldadım.

"Biliyordum! Shep'e ikinizin orada sadece *konusmak* için fazla dağınık görüldüğünüzü söylemişim."

Dudağımın kenarını kaşıyordum. "Bana gezegendeki en aptal insan olmadığımı söyle."

Thea'nın yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Aptal değilsin. Cope'un sana nasıl baktığını gördüm. Saldırıya uğradığın gece kendinden geçmişti. Sana mümkün olan en iyi bakım yapılmazsa hastaneyi ateşe vereceğini düşündüm."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Elbette öylesin. İnsansınız ve daha önce de incindiniz. Ama kalplerimizi riske atmazsak, hayatın gerçek güzelliğini kaçıırız. Risk olmadan ödül olmaz. Güven bana, ben de o yollardan geçtim."

O da yaşamıştı. Thea insanları dışarıda tutmak için nasıl duvarlar örüleceğini herkesten iyi biliyordu ve ancak Shep her birini yıktıktan sonra onu gerçekten mutlu ve hayatı dolu dolu yaşarken görebildim.

Onu bir kez daha hızlıca kucakladım. "Seni seviyorum, Thee Thee."

Onu bıraktığımda sırıttı. "Seni seviyorum. Ve seni gözlerindeki o ışık ve yanaklarındaki renkle görmeyi seviyorum."

Onu oraya neyin koyduğunu çok iyi biliyordum.

"Ah," dedi Thea, dönüp bir yığın postayı kaparak. "Unutmuşum. Gelirken bunu senin için aldım."

"Teşekkürler." Ondan aldım ve karıştırdım. Çoğunlukla ıvır zıvırdı ama saklamak istediğim birkaç fatura ve katalog da vardı. Sonra bakışlarım *Monarch Property Management* yazan yerel bir iade etiketine takıldı.

Pek çok işletme adında Monarch Dağları'nı ya da Castle Rock'ı kullanıyordu ama bunu bilmiyordum. Gerçi daire arayışından sonra bir posta listesine girmiş olmam da mümkündü. Mührü yırtıp açtım ve mektubu çekip çıkardım. Metni tararken ağzım açık kaldı.

"Nedir bu?" Thea yanıma gelerek sordu.

"Binamın yeni bir sahibi var. Kiramı düşürüyorlar ve üst kattaki daireyi yeniliyorlar. Daha önce ödediğimden daha düşük bir fiyata kiralamama izin verecekler. Kandırılıyor muyum?"

Thea mektubu elimden çekip aldı. "Bu yasal. Shep ile çok iş yapıyorlar. Acaba tadilatla o da olacak mı?"

"Bu hiç mantıklı değil. Rick, Sparrow Falls'un yarısını almaya çok kararlıydı. Neden satsın ki?"

Omuz silkti. "Belki de o daireyi saçma sapan fiyatlarla kiralayamadığı içindir. Muhtemelen her gün para kaybediyordu."

Bu iyi bir noktaydı ama o kadar kolay pes edecek birine benzemiyordu.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve başımı kaldırıp baktığımda Rick ve kira kesintileri hakkındaki düşüncelerimi bastırdım. "Evelyn, merhaba."

Üzerimdeki unu temizlemeye çalışırken gülümsememin kenarları biraz gerilmişti. Yakalı bluzu, haki şortu ve kulaklarındaki incilerle her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Kumral saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi. Şu anda saçımı topuz yaparken küçük bir şekerleme bıçağının tuttuğundan oldukça emindim.

Evelyn gülümsememe karşılık verdi ama onunki biraz gergindi. "Merhaba, Sutton."

Daniel onun etrafından dolanarak fırın kasasına doğru koştu. "Yok artık! Kaykay kekleriniz mi var? Bunlar harika!"

Bu yüzümde daha gerçekçi bir sırıtışa neden oldu. "Senin adının yazılı olduğu bir tane var."

"Buna gerek yok," diye kestirip attı Evelyn.

Daniel'a bir kek almak için çömeldiğim yerden doğruldum. Bunun dostça bir ziyaret olmadığını tahmin etmişim.

"Anne," diye yalvardı Daniel.

Ona öyle bir bakış attı ki, ben bile sinip kaldım. "Evde ev yapımı tatlılarımız var."

"Şekersiz," diye mırıldandı nefesinin altından.

Yüzümün buruşmasına engel olamadım ama zoraki bir gülümsemeyle devam ettim. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Thea mutfağa geri dönmüştü -hain- ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, muhtemelen gösteriyi pür dikkat izliyordu.

Evelyn'in dudakları sanki limon emiyormuş gibi büzülmüştü. "Copeland hakkında konuşmamız gerek."

"Neden?" Sözcük ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Onun resmi adını kullandığı anda sırtım kalktı. Cope hakkında onun arkasından konuşmanın bana çok yanlış geldiğinden bahsetmiyorum bile.

Evelyn sinirlendi, bana bakarken omuzları dikleştirdi. "Çünkü kampa katılan çocuklar için korkunç bir örnek teşkil ediyor. Günde birkaç kez küfrediyor, kavgalara karışıyor-"

"Kampta bir kavgaya mı karıştı?" Sesimi dolduran sahte bir şaşkınlıkla sordum.

Çenesindeki bir kas kıpırdandı. "Hayır, ama çocuklar internete girebiliyor."

"Bana bir ebeveyn rehberliği sorunu gibi geliyor."

Evelyn arka azı dişlerini gıcırdattı. "Oğlunuzu Copeland Colson gibi bir hayvana maruz bırakmakta bir sakınca *görmeyebilirsiniz* ama ben görmüyorum."

Öfke alevlendi, derin ve şiddetli. "Bu senin ayrıcalığın. Eğer bu kadar güçlü hissediyorsanız Daniel'ı kamptan uzaklaştırın. Ama sana şunu söyleyeyim, onu en iyilerden bir şeyler öğrenmekten alıkoymuş olacaksın. Ve ben sadece hokeyden bahsetmiyorum. Nasıl en iyi adam olunacağından bahsediyorum."

Sesimi eşit tutmak için mücadele ederek nefesimi içime çektim. "Nasıl cömert, nazik ve kibar olunur. Başkalarını kendinizden önce nasıl koyarsınız. Her şekilde nasıl geri verileceğini. Ama oğlunuzun tüm bunları kaçırmasını istiyorsanız, buyurun."

"Anne," diye yalvardı Daniel. "Koç hakkında kötü konuşmayı bırak. O en iyisi ve senden çok daha iyi biri."

Evelyn ağız açık bir şekilde oğluna döndü. "Daniel-"

"Hayır! Herkesin arkasından kötü konuşuyorsun. Ve bunun doğru olmadığını biliyorum. Doğru olmadığını biliyorum."

Evelyn kızardı, başı bana doğru sallandı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Bakışlarını kaçımadan ona baktım. "Bunun tamamen senin suçun olduğuna eminim."

Cope'un evinin önünde durdum ve bir dakika boyunca evin güzelliğini içime çektim. Sadece görkemi değil, arkasına koyduğu düşünce de öyleydi. Her köşesini tasarlarken ailesini ve ortamı nasıl da düşünmüştü.

Başımı yana çevirip boynumu kırdım. Bugün aşırıya kaçmış olabilirim. Evelyn'in küçük ziyareti de yardımcı olmadı. Kalbim Daniel için acıyordu ve söylemek istediklerimi geri çekmiş olsam bile, onun önünde annesiyle tartıştığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Motoru kapattım, çantamı aldım ve cipimden dışarı kaydım. Tek istediğim Cope'un küvetinde uzun bir banyo yapmak, hazırladığı makarna yemeğinden galonlarca yemek ve bir hafta boyunca uyumaktı. Ön kapıya ulaştığımda içeriden gelen çığlıklar ve kıkırdamalar duydum.

Bu sesler içime bir sıcaklık yaydı - çocuğumla birlikte olamadığım her öğleden sonra bunu elde ettiği için sevinç. Kapının şifresini girdim ve kapıyı açtım. Sesler yoğunlaştı ve mavi-gri bir tüy yumağı bana doğru koşmaya başladı.

Kapıyı hızla arkamdan kapattım ve küçük adam ya da kızı selamlamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Duygulu kara gözleri ve ağzından sarkan diliyle pitbull cinsi bir hayvana benziyordu.

Kulaklarının arkasını kaşıyarak "Merhaba," diye selamladım. En az birkaç aylık görünüyorlardı ama kesinlikle altı yaşından küçüklerdi.

Luca tıpkı köpeğin yaptığı gibi bana doğru sıçradı. "Anne! Cope bana bir köpek yavrusu almış!" Kalbim karnıma düştü. "Şey, bu onun

Ama adını ben koydum ve Gretzky'yi seçtim ve onu her zaman kucaklayabiliyorum!"

Bakışlarım oğlumun arkasındaki adama kaydı. "Şimdi mi?"

Cope bana orantısız bir sırıtma gönderdi ve ellerini ceplerine soktu. "Bir süredir bir köpeğim olsun istiyordum."

"Bahse girerim," diye mırıldandım. Çocuğumun bir şey istediğinde gönül tellerini titretebileceğini biliyordum ama sevimli yavruya bakarken, benim de çaresiz kalacağımı biliyordum. "Gretzky, ha?"

Yavru köpek havladı ve ardından koridordan oturma odasına doğru koşmaya başladı, Luca da hemen peşindeydi. Ayağa kalkarken nefesimi içime çektim ve oturma odasından gelen kıkırdamaları dinledim.

"Bir ile on arasında bir puan verirsiniz, ne kadar kırgınsınız?" Cope sordu.

İçimi çekerek onu süzdüm. Açık kahverengi saçları, tişörtü ve eşofmanıyla birlikte dağılmıştı. Muhtemelen yeni köpek ve Luca ile oynarken yerde yuvarlanmaktan olduğunu biliyordum. "Cope, biz taşındığımızda ve Luca yavru köpeği geride bırakmak zorunda kaldığında ne olacak? Ya da sen ve ben anlaşılamazsak? Tüm bunlara alışıyor. Sana. Ve onu kaybederse ne kadar acı çekeceğini düşünmek bile istemiyorum."

Cope aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda geçti. Eli çenemden saçlarıma doğru kaydı ve saç tellerimi nazikçe geriye doğru itti. "Benimle olduğunu ve bunu gerçekten denediğini sanıyordum."

"Öyleyim ama bu, bunun Luca'yı nasıl etkileyeceğini düşünmemem gerektiği anlamına gelmiyor. Hayatından öylece çıkıp gidersen bunun ona nasıl zarar vereceğini." Bu sözleri yüksek sesle söylemek bile içime korku salmıştı.

Cope'un parmakları saçlarımda sıkılaştı. "Savaşçı, ilişkimizin yürümeyeceğini düşünmen hoşuma gitmiyor. Ama *yürümezse* Luca'yı asla yüzüstü bırakmayacağım. Hayatının sonuna kadar onun arkasında olacağım ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Kalbim kaburgalarıma çarptı. Bana daha iyi bir cevap veremezdi. Kalbimden bir parça daha çalan bir sözdü bu. "Hırsız," diye fısıldadım.

Cope bana sırıttı. "Ne gerekiyorsa yaparım."

"Anne?" Luca seslendi. Ses tonu değişmişti ve bu k farklılık annelik hislerimi alarma geçirmişti.

Cope beni tam zamanında bıraktı ve Luca'nın koridorda biraz sarhoş bir halde, bir eli karnında yürüdüğünü gördük. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Cope'un girişine kusmadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildi.

SUTTON

TERMOMETRE öttü ve ben de onu Luca'nın alnından çektim. 101.7 derece. Yüzümü buruşturdum. Ona biraz Tylenol vermem gerekiyordu ama zaten arka arkaya üç kez kusmuşken bu zor olacaktı.

Cope **arkamda** durmuş, omzumun üzerinden bakıyordu. "Kahretsin.

Onu acil servise götürmeli miyiz? Bu çok yüksek."

Onun endişesi içimdeki her şeyi ısıttı. Ve Tanrım, yanımda birinin olması çok güzeldi. Markete ya da eczaneye koşabilecek biri. Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyordum.

"O iyi olacak. Ona biraz Tylenol vermem gerekiyor ama önce mide bulantısının geçmesi lazım," dedim.

"Belki ben yardımcı olabilirim." Arden'in sesi kapı aralığından geldi. Gretzky'nin sorumluluğunu almak için gelmişti, iri köpeği Brutus yeni kuzeni hakkında ne hissettiğinden pek emin değildi. İçinde neredeyse küçük ağaç kabuğu parçalarına benzeyen bir şey olan cam bir kavanozu kaldırdı. "Sassafras çayı. Kusarken annem hep benim için yapardı. Mide bulantısına tüm ilaçlardan daha iyi gelir."

Arden'in annesinden ya da herhangi bir aileden bahsettiğini ilk kez duyuyordum. Ailesi ya da başka türlü geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece on iki yaşındayken Colson'larla yaşamaya geldiğini biliyordum.

Yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Bunu duymuştum ve denemek istiyordum."

Bana nazik bir gülümseme gönderdi ama bakışları hemen yataktaki Luca'ya kaydı, gözleri endişeyle doldu. "Eğer bu işe yaramazsa Dr. Avery'yi arayabiliriz. Ev ziyareti yapacaktır."

"Belki de onu şimdi aramalıyız," diye araya girdi Cope.

"Önce bunu deneyelim," dedim. "Basit bir mide gribi için onu buraya kadar getirtmek istemiyorum."

Luca çarşafın içinde iki büklüm olmuş, huzursuzca uyanıyordu. "Anne?"

Tanrım, bu kelimeyi kullanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, içime bir bıçak saplanmış gibiydi. Aceleyle yatağa doğru ilerledim ve tekrar şiltenin üzerine çöktüm. "Buradayım bebeğim." Kavanozu komodinin üzerine koydum ve buzlu su dolu kâsedan el bezini aldım. Sıkarak çıkardım ve alnına bastırdım.

"Acıyor," diye mırıldandı.

"Neresi?" "Neresi?" diye sordum, içimi biraz daha endişe kaplamıştı. "Her yerim."

Cope komodinden çayı kaptı. "Şu aptal ağaç kabuğu çayını demleyeceğim, ama işe yaramazsa Dr. Avery'yi arayacağım." Bununla birlikte, hışımla odadan çıktı.

Arden yatağa doğru ilerlerken, "Bunu kişisel algılama," dedi. "Cope sevdiği insanlar acı çektiğinde pek iyi hissetmez."

El bezini Luca'nın yanağına götürürken bu sevgi sözcüğü kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. "Anlıyorum. Luca'nın hasta olmasından nefret ediyorum."

"Ben de nefret ediyorum," diye mırıldandı Luca ve sonra tekrar o huzursuz uykusuna daldı.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye fısıldadı Arden. "Sanki kalbin vücudunun dışında dolaşıyor."

El bezini tekrar buzlu suyun içine koydum. "Kalp krizine neden olduğu birkaç günden fazla oldu."

Arden'in bakışları Luca'dan bana kaydı. "Sana sahip olduğu için çok şanslı." "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun." Arden'in sesine çelik karıştı. "Herkes çocuğunu kendinden önce düşünmez. Sen koyuyorsun." Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve gitti.

Arden'in hikâyesini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bir EL omzuma hafifçe indi ve gözlerim sarsılarak açıldı. "Ne?"

"Sadece benim," dedi Cope.

Luca'nın odasındaki loş ışığa karşı gözlerimi kırptım. Komodinin üzerindeki küçük saat sabahın 03:15'ini gösteriyordu. Sandalyeden kalktım ve termometreyi almak için yatağa doğru ilerledim. Luca'nın yanakları hâlâ pembeydi ama artık o kızgın kırmızı renkte değildi. Bunun ateşinin düştüğü anlamına geldiğini umuyordum.

Bir kusma seansından sonra ona biraz Tylenol vermeyi başardık. Termometre bipledi. 100,5 derece. Daha iyi.

"Bu iyi, değil mi?" Cope sordu, sesindeki endişe hâlâ açıktı.

Başımı salladım, gözlerim yanıyordu. "Bu iyi bir şey. Şimdi sadece ilaçları almaya devam etmeliyiz. İki saat içinde daha fazlasını alabilir."

"O zaman biraz uyuyabilirsin." Cope beni odadan çıkarmak için elimi tuttu ama ben başımı salladım.

"Hayır. Burada kalmak istiyorum."

"Sutton." Cope bana iş demek isteyen bir bakış fırlattı. "Harap olursan Luca'ya hiçbir faydan dokunmaz. Yaraların hâlâ iyileşme aşamasında."

"Ben değilim. I-"

Cope, "Kendini daha iyi hissediyor olabilirsin ama vücudun yüzde 100 değil," dedi.

Kendimi biraz sersemlemiş hissettiğimi itiraf etmeliydim. Fırındaki uzun gün, Evelyn'le karşılaşma, köpek ve Luca'nın kusma turu arasında bitkin düşmüştüm. "Pekâlâ," diye mırıldandım ve Cope'a döndüm. "Ama Luca'ya bir sonraki dozunu vermek için alarm kurmam gerekiyor."

Cope kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Ver şu termometreyi bana."

"Neden?"

Elimden kaptı, alnıma doğrulttu ve düğmeye bastı.

"Cope, ben iyiyim."

"Kızarmışsın," diye kestirip attı. Bir saniye sonra termometre bip sesi çıkardı. "Yüz bir. Seninle yatağa."

"Yanlış olmalı. I-" Termometreyi geri almak için döndüm ve bir baş dönmesi dalgası beni vurdu. Hemen arkasından ezici bir mide bulantısı geldi. "Uh-oh." Banyoya kaçtım.

COPE

Açık kapıdan içeri adımımı attığımda LUCA bana baktı. "Ne giyiyorsun sen?"

Hâlâ biraz kızarmıştı ve her zamankinden daha fazla uyuyordu ama kesinlikle köşeyi dönmüştü. Günün çoğunu video oyunları oynayarak ve Gretzky'nin Arden'den ne zaman döneceğini sorarak geçirmişti.

Uzun lastik eldivenimi çekiştirip yüzümdeki doktor maskesini ve kayak gözlüklerini ayarlayarak bir gösteri yaptım. "Düşmeyen sadece bir kişi var ve ben kusmamak için ne gerekiyorsa yapıyorum."

Luca yatağın üzerinde, yanında duran kâseye kötücül bir bakış gönderdi. "Sen akıllısın. Kusmak *en kötüsü*."

Tam oradaydı. Luca ormandan çıkar çıkmaz o kaseyi çöpe atıyordum. Kahretsin, bütün evi arındıracaktım. "Çorbanı bitirdin mi?"

Luca başıyla onayladı. "Ekmeği ve zencefilli gazozu da. Bir dahaki sefere gerçek yemek yiyebilir miyim?"

Kıkırdadım ama içimden geçen rahatlama hissini kaçırmadım. Luca çok küçüktü. Onu bu kadar hasta görmek ödümü koparmıştı. Ama bundan da öte, onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağlamıştı. "Annem patates püresinin çorba ve kuru tosttan sonraki adım olduğunu söylüyor."

Annem ve Lolli o sabah kocaman bir kap tavuk şehriye çorbasıyla gelmişlerdi. Lolli kenevirin çocuk kanser hastalarının mide bulantısını tedavi etmek için kullanıldığını söyleyerek Luca için bir şeyler hazırlamaya çalışmıştı. Annem ona bakakalmıştı. Lolli'ye gerçekten öldürölmek istemediğimi söyledim.

Sutton grip halinden çıkıp çocuğuna ilaç verdiğimi fark ettiğinde.

"Patates püresi ateş gibi. Ben hazırım," dedi Luca sırtarak.

"Umalım da *yanmıyor* olsunlar. Anneni kontrol ettikten sonra bir iki saat içinde sana biraz getiririm."

Luca'nın burnu kırıştı. "Hâlâ kusuyor mu?"

"Artık daha çok ateşi var," dedim ona. Sutton dün gece saatlerce olağanüstü bir şekilde kusmuştu ama ona biraz sassafras çayı içirdiğimizde sakinleşmişti. Ama birkaç kez Tylenol vermemize rağmen hâlâ zorlanıyordu.

"İyileşecek, değil mi?"

Luca'nın sesinde duyduğum küçük korkudan nefret ediyordum. "Elbette. Sadece bir süreliğine uyuyor. Kış uykusundaki bir ayı gibi. Umarım uyandığında ikimizi de atıştırmaz."

Luca kıkırdadı. "Atıştırmalıkların hazır olduğundan emin ol."

"Alacağım." Televizyona baktım. "*Mighty Ducks* var mı?"

Luca başını sallayarak onayladı. "Üçünü de arka arkaya izleyeceğim."

Şimdiye kadar bunları nasıl ezberlemediğini bilmiyordum, ama eğer onu mutlu ettilerse, arka arkaya bir düzine kez izleyebilirdi. "Sizi rahatsız eden şeyleri iyileştirmek için iyi bir beyin çürümesi gibisi yoktur."

Luca sırttı, kesici dişinin olduğu yerde diş etlerinden yeni bir diş çıkmaya başlamıştı. "Gelmiş geçmiş en iyi ilaç!"

Kıkırdadım ve komodiniyi işaret ettim. "Bir şeye ihtiyacın olursa telsizi kullan." Annemden kardeşlerimle oynadığımız telsizlerden getirmesini istemiştim ve evin büyüklüğüne bakılırsa çok işe yaramıştı.

"Kod adı Speedy, göreve hazırım," diye karşılık verdi Luca.

Ona bir selam verdim ve koridora doğru yöneldim. Bir sonraki odaya ulaştım ve kapıyı yavaşça açtım. Sutton yatağın ortasında bir denizyıldızı gibi yayılmıştı, saçları darmadağınktı. Yüzüne bakmak için yavaşça yatağın yanına geçtim. Yanakları biraz daha az kızarmıştı ve bunun ateşin en kötüsünü atlattığımız anlamına geldiğini umdum.

Üzerine eğildiğimde Sutton'ın göz kapakları titriyordu. Sonunda kapılar açıldığında, irkilerek bir çığlık attı. "Bu da ne-?"

mırıldandı. "Ne giyiyorsun?"

Sesi biraz hırıltılıydı ama onu ilaç almak için uyandırdığım diğer iki seferden çok daha kendinde gibiydi. Kendimi işaret ederek bir adım geri attım. "Savaşa silahsız girilmez."

Sutton yastıklara yaslanırken dudakları seğirdi. "Onlar kayak gözlüğü mü?"

"Şok edici ama lisede kimya dersinden kalma fen gözlüklerim yoktu."

Gözlerindeki uykuyu kırıştırırken kaskatı kesildi. "Luca-"

"İyi. Ateşi yok. Çorba ve ekmekle idare ediyor. Yakında patates püresine geçeceğiz."

Sutton'ın eli karnına gitti. "Yemek hakkında konuşma. Daha çok erken."

Bir başka endişe dalgası içimi kasıp kavurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İğrenç," diye mırıldandı. "Sanırım ateşim çıktı çünkü her tarafım terli."

Komodinin üzerindeki termometreyi aldım ve alnına doğru tuttum. Bir saniye sonra bip sesi geldi. "Doksan sekiz nokta beş."

Sutton, "Tanrıya şükür," dedi ve tekrar yastıkların üzerine çöktü. "Kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum."

"Neden sana bir banyo hazırlayıp sonra da biraz et suyu ısıtmıyorum? Bakalım nasıl olacak. Annem ev yapımı tavuklu şehriye çorbasını getirdi ve her şeyi iyileştiriyor."

Sutton gözlerini kırıştırarak bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Gözlüklerimi ve maskemi hızla çıkarıp yatağa yaklaştım. "Hey, bu da ne demek oluyor?"

"Hasta olabilirsin. Geride durmalısın."

Lastik eldivenleri çekiştirerek çıkardım, yere attım ve yatağa, onun yanına uzandım. "Eğer üzgünsen o iğrenç mikroplar bile beni uzak tutamaz." Sutton yüzünü göğsüme gömdü. "Bütün bunların ne anlama geldiğini anlat bana."

"Bize göz kulak oldun," diye mırıldandı. "Tamam..."

"Büyükannemden beri kimse benimle ilgilenmedi. Pek sayılmaz. Ailem resimde yoktu. Roman hiç yardımcı olmadı. Luca hasta olduğunda da bunu tek başıma yapmak zorundayım."

Göğsümde bir acı yandı ve Sutton'a daha sıkı sarıldım. "Sana her zaman göz kulak olacağım. Her zaman."

Sutton daha çok ağladı. "Bana bunun sözünü verme." "Neden?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Çünkü bu sözü kaybedersem, bozarım."

"Siktir," diye mırıldandım. Onu göğsüme yasladım. "Korkarım artık çok geç."

"Çok mu geç?" diye mırıldandı.

Parmaklarım Sutton'ın saçlarını karıştırdı, tellerine dolandı. "Ben zaten sana aşığım."

SUTTON

Nemli saçlarımı taradım ve sonra parmaklarımı saç tellerini kurutmak için yarım ağızla saçlarımda gezdirdim. Fön çekecek enerjim olmayabilirdi ama en azından saçlarım temizdi. Ayrıca yirmi dört saattir kustumuyordum, bu da kendimi yeni bir kadın gibi hissettiğim anlamına geliyordu.

Cope'un saçlarımı geriye doğru tuttuğu ve bir elini sırtımda gezdirdiği hissi içimden geçti. Tıpkı bir gün önceki sözlerinin hâlâ zihnimde yankılanması gibi. *"Ben zaten sana aşığım."*

Bu sözleri endişe verici bir sıklıkta tekrar tekrar dinliyordum. Bu adil değildi. Onları geri vermediğim halde. Cope'un bunları söylemesi beni çok ürkütmüştü ama cevabımı beklemedi. Beni banyoya taşıdı ve bir saniye bile yanımdan ayrılmadan mükemmel bir banyo yaptırdı.

Aynaya bakarak yüzümü inceledim. Cildim renginin çoğunu geri kazanmıştı ve gözlerim hastayken sahip oldukları donukluğu kaybetmişti. Birkaç iyi yemekle normale dönecek ve umarım işime geri dönebilecektim.

Alt kattan gelen kahkaha sesleri ağzımı yamulttu. Luca'yla ilgilenirken her şeyin ötesine geçen Cope ve Arden'ı rahatlatmam gerekiyordu. Ayaklarımı rahat terliklerimin içine kaydurdum ve merdivenlere yöneldim.

Aşağıya vardığımda nefes nefese kalmış olabilirdim ama önümdeki görüntüyü yakaladığımda bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Luca oturma odasının etrafında bir daire çizerek koşuyordu. İri cüsseli cane corso ve sevimli ama beceriksiz köpek yavrusunu mu kovalıyordu, yoksa onlar mı onu kovalıyordu, anlamak imkânsızdı.

"Bana at!" Luca bağırdı.

"Geliyor," diye seslendi Cope, oğluma doğru bir tenis topu fırlatarak.

Durup bakmaktan kendimi alamadım. Cope'un üzerinde kalçalarını gevşekçe saran siyah bir eşofman vardı. Üzerinde *Seattle Sparks* yazan gri tişörtü topu bırakırken belirgin göğsüne yapışmış, pazuları esnemişti. Ama kalbimi durduran onun vücudu değildi. Oğluma bakan Cope'un koyu mavi gözlerindeki ışıktı. Oturma odasında hüküm süren kaos karşısında yüz ifadesindeki sevinçti.

İçime bir sıcaklık yayıldı ama hemen ardından korku geldi. Çünkü her ne kadar tüm bunlar bir rüya gibi gelse de, aynı zamanda en iyi ihtimalle zayıftı. Sanki Cope'un bize sağladığı güvenli liman her an kırılabilirdi. Tanınmayacak kadar paramparça olabilirdi.

Luca topu bir haykırıyla yakaladı ve Arden'in iri köpeğinin onu alt edebileceğinden endişelendim. Muhtemelen Luca'nın iki katı ağırlığında olduğu düşünülürse, bunu kolayca yapabilirdi. Ama köpek sadece sevinçle havladı. Gretzky Luca'nın üzerine atlamaya çalıştı ama onun yerine bir tür takla atarak yuvarlandı, sonra da odanın diğer tarafına doğru sıçradı.

"Arden, bunu gördün mü?" Luca bağırdı. "Bu yakalayış hastaydı!"

Arden yerde bağdaş kurarak oturduğu yerden sıırttı.

"Belki senin geleceğinde de beyzbol vardır."

Luca sadece başını salladı. "Hayır, ben de senin gibi hokey ve jiu-jitsu yapmak istiyorum."

Dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım. Üçünün de kafası bana döndü. "Hokey yeterince kötü değil miydi?" Dudaklarım seğirerek sordum. "Şimdi de insanlarla dövüşmek mi istiyorsun?"

Luca genişçe sıırttı ve büyümekte olan dişini gösterdi. "Dövüşmek hokeyin en iyi kısmı, yani evet."

Cope'a döndüm. "Bunun için seni suçluyorum."

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Luca'nın beni Kye ile dövüşürken izlemesine izin veren ben değilim."

"Ve müthişti!" Luca bağırdı.

Arden sadece omuz silkti. "Hiçbir antrenmanı kaçıramazdım ve Kye'in spor salonunda çocuklar için bir sınıf var."

"Bu sonbaharda başlıyor," dedi Luca ayaklarının üzerinde zıplayarak. "Kye yeterince büyük olacağımı söyledi. Sence alabilir miyim? Sence?"

Midem guruldadı ve bunun yirmi dört saattir geçirdiğim hastalıktan kaynaklanmadığını biliyordum. Cope yanıma geldi ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Anneni biraz rahat bırakalım. Daha yeni kusmaktan kurtuldu. Çocuğunun bir dövüş çemberinde mücadele ettiği düşüncesinin midesini bulandırmasına gerek yok."

Luca'nın çenesi inatçı bir açtı. "Bunu unutmayacağım."

Cope kıkırdadı. "İnan bana, senin inatçılığının efsanevi olduğunu öğrendim."

Bu Luca'nın tekrar kocaman gülümsemesine neden oldu. "Bu da peşinde olduğum şeyi elde ettiğim anlamına geliyor."

Cope bana doğru eğildi ve sahnede fısıldayarak konuştu. "Bazen beni korkutuyor."

Luca kıkırdadı. "Kye bana dövme tabancasını da gösterdi. On sekiz yaşına geldiğimde kesinlikle dövme yaptırmak istiyorum. Ama izin verirsen daha önce de yaptırabilirim."

Cope'un elinden kurtuldum ve onunla Arden'in arasına baktım. "Dışarıda kaldığım yirmi dört saat boyunca bilmem gereken başka bir şey var mı? Piercing var mıydı? Bir rock grubuyla tekila shot?"

Luca daha sert güldü ama oğluma yaklaştığımda Brutus benimle onun arasına girerek savunma pozisyonu aldı ve alçak bir hırıltı çıkardı.

"*Ruhig*," diye kesti Arden. "*Komm*."

Köpek bir anda gevşedi ve tırısla Arden'in yanına geldi. Büyük, tüylü poposunu yere bıraktı ve Arden onun başını kaşıdı. "Kusura bakma. Luca'dan hoşlanmaya başladı."

"O da neydi öyle?" Brutus'e bakarak sordum.

Arden'in eli Brutus'un göğsüne kaydı. "O eğitilmiş bir bekçi köpeği. Kişisel koruma. Bana bağlı ama bu içgüdüleri Luca'ya da geçiriyor çünkü onu seviyor."

"Ah," dedi Luca köpeğe doğru koşarak ve kollarını boynuna dolayarak. "Ben de seni seviyorum koca adam." Brutus cevap olarak onun yanağını yaladı.

Cope bana doğru yaklaştı. "O güvenilirdir. Söz veriyorum. Trace onu ülkenin en iyi tesislerinden birinde eğitti. Arden on yedi yaşından beri ailemizle birlikte."

Köpekle Arden'in arasına baktım, bir kez daha hikâyesinin ne olduğunu merak ediyordum. Ama ben daha dikkatli sorular sormadan, mavi-gri tüy yumağı ağzında bir şeyle oturma odasını boydan boya geçti.

"Gretzky!" Luca bağırarak ayağa fırladı ve Gretzky'nin peşinden koşmaya başladı.

köpek.

Cope, "O benim terliğim," diye bağırarak köpeğin geldiği yöne doğru ilerledi.

Luca ve köpek gitmişti.

Brutus bunun yeni bir oyun olduğunu düşünerek peşlerinden gitti.

Arden başını sallayarak ayağa kalktı. "Onu kovalamamalısın. Bu sadece bunun bir oyun olduğunu pekiştirir."

"Bunu terliğime söyle," diye karşılık verdi Cope, ayakkabıya doğru bir hamle yaptı ama Gretzky bana doğru koşarken ıskaladı.

"Biri diğerini bulsa iyi olur," diye uyardım. "Onda da delikler olabilir."

"Ben hallederim," dedi Arden, çocuklar Gretzky'nin peşinden koşarken uzak salona doğru ilerleyerek.

Kendimi aşırı doldurulmuş sandalyeye bıraktım. Bir buçuk gün sonra yataktan ilk kez kalkmak için fazla heyecanlıydım.

"Diğerini buldum," diye seslendi Arden. "Ama onu tekrar kullanmak isteyeceğini sanmıyorum, Cope."

Cope, Luca, Gretzky ve Brutus'u peşine takarak oturma odasına geri döndü, tam o sırada Arden ayakkabıyı mümkün olduğunca uzağa, önünde tutarak göründü, terliğin içinde kocaman bir köpek kakası vardı.

Cope'un çenesi düştü. "Bütün bu bokun o küçücük, sevimli yaratıktan çıkmış olmasına imkân yok."

Gretzky bir havlama sesi çıkararak terliği yere düşürdü.

Cope yavru köpeğe döndü. "Bana bunu o küçücük vücudundan çıkarmadığını söyle. Brutus'tü, değil mi?"

Arden alay etti. "Brütüs olsaydı, terliği kaldıramazdım."

Cope burnunu kaşıdı. "Tanrı aşkına, şu şeyi dışarı çıkar. Yavru köpeği de."

"Sorun yok Gretzky," dedi Luca yavru köpeği okşayarak.

Cope ikisine de alaycı bir bakış gönderdi. "Bunu benim zavallı terliğime söyle."

Cebimdeki telefonum çaldı ve ona uzandım. Thea'nın fırında bensiz boğulmadığını umuyordum. Ama mesaj dizimi açtığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Teddy'nin cenazesinden sonra Cope ve benim kiliseden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımızın yer aldığı bir spor blogunun ekran görüntüsü vardı. Başım eğikti ve güneş gözlüklerim yüzümün büyük kısmını kapatıyordu. Kimse ben olduğumu bilmemeliydi. Ama biri yaptı.

BİLİNMEYEN NUMARA

Küçük tatlı vücudunu tanımadığımı mı sanıyorsun, Mavi Göz?

Telefonum tekrar tekrar çaldı.

BİLİNMEYEN NUMARA

Ya da boğazındaki o lanet kolyeyi.

Parmaklarım boynuma gitti. Değerli taşlarla süslenmiş küçük gümüş bir yıldızdı. Üniversiteden beri sık sık takardım. Kolyeyi elimde tutmayı başarmıştım çünkü Roman gümüş ve taşların sahte olduğunu biliyordu.

BİLİNMEYEN NUMARA

O aptal madalyon yerine onu rehin vermeliydim. Sadece 50 dolarım var. Ve bana bundan çok daha fazlasını borçlu olduğunu söyleyebilirim.

BİLİNMEYEN NUMARA

Sana her şeyi verdim. Giysiler, arabalar, hayallerindeki evi. Ve sen ve o çocuk sadece aldınız, aldınız ve aldınız. Bana borcunu ödemenin zamanı geldi. Şimdi nerede olduğunu biliyorum.

Hokey oyuncundan para aldığını biliyorum. İhtiyacım olanı elde etmek için kendini fahişleştirebileceğini biliyordum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Parayı öde Mavi Göz yoksa seni ve o çocuğu almaya gelirim.

COPE

Telefona bakarken Sutton'ın yüzündeki kanın çekilişini İZLEDİM. Ding üstüne ding. Öylece bakmaya devam etti.

"Arden, Luca ve Gretzky'yi dışarı çıkar," diye kestirip attım.

Arden'in bakışları Sutton ile benim aramda gidip geliyordu. "Cope-"

"Lütfen." Sesim alçalırken tonuma yalvaran bir notanın karışmasına izin verdim.

Arden'in çenesi sertleşti, belli belirsiz meydan okuması ortaya çıkmaya başladı. Ama sonra başını sallayarak onayladı. "Haydi Luca. Şu ayakkabıdan kurtulmama yardım et."

"Anne, iyi misin?" Luca sordu.

Onun tam anlamıyla bir empatik olduğunu öğrenmiştim. Kamptaki diğer tüm çocukların her zaman kendilerini dahil edilmiş hissetmelerini sağlardı. Herkes için moral konuşmaları yapar ve tezahüratlarda bulunurdu. Ama en çok annesiyle uyumluydu. Bu da aralarındaki bağın ne kadar derin olduğunu gösteriyordu.

Sutton birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra gülümsemeye zorladı. "Üzgünüm, Süperstar. Sadece biraz fırın matematiği kafamı kurcalıyor."

Kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Haydi," diye cesaretlendirdi Arden. "Bütün ev sonsuza dek Gretzky'nin kıcı gibi kokmadan önce."

Luca kıkırdayarak Arden'in peşinden gitti. İkisi ve köpekler dışarıda kaybolduğu anda telefonu Sutton'dan aldım.

"Cope, ben-"

"Bu da ne böyle?" Her mesaj bir öncekinden daha iğrençti.

"Roman," diye fısıldadı.

Bakışlarım ekrandan ona kaydı. Gözlerinde biriken yaşları gördüğümde birini öldürmek istedim. "Emin misin?"

Sertçe yutkundu, duygularıyla savaşımaya çalışıyordu. "Bana Mavi Göz diyen tek kişi o."

Arka azı dişlerim birbirine çarptı ama Sutton'ı nazikçe kollarıma çektim. Bir elimi kaldırdım, parmaklarım onun hipnotize edici gözlerinden birinin altındaki narin teni sıyırdı. "Savaşçı, gözlerin maviden çok daha fazlası. Tropik bölgelerdeki bir deniz gibiler. Duygularınla birlikte renk ve ton değiştirirler. Şiddetinle fırtınaya dönüşür ya da seni ele geçirdiğimde ışıkla parlarlar. Luca'ya baktığında da yumuşak bir deniz mavisine dönüşüyorlar."

Sutton'ın nefesi hıçkırıklarla kesildi. "Başa çık."

"Sen onun söylediği hiçbir şey değilsin. Çok daha fazlasısın."

Yüzünü göğsüme bastırdı, içime gömüldü. "Artık onu tanıyamıyorum bile. Eskiden komikti. Sevecendi. Eskiden bizimle ilgilenilmesi onun için önemliydi. Luca'nın adını bile kullanmıyor."

Göğsümde bir sızı yandı, Sutton'ın katlandığı her şey için acı çekiyordum. Çenemi başının üzerine koydum ve onu kendime çektim. "Bazen bu tür bir zehir sizi değiştirir. Zihninizi değiştirir."

"Belki de onu hiç tanımamışımdır," diye fısıldadı Sutton.

Bunu düzeltmek istedim. Bu pisliğin ellerinde ya da onun seçimleri yüzünden -en çok sevmesi gereken insanları riske atan seçimler- yaşadığı acının her zerresini silmek. Ama geçmişi değiştirmek için hiçbir şey yapamazdım. Tek yapabileceğim Sutton ve Luca'nın şu anda güvende olduklarından emin olmaktı.

"Trace'i aramalıyız."

Sutton geri çekildi, utanç gözlerindeki azapla karışmıştı. "Aramak zorunda mıyız?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Bilmesi gerekiyor. Seni ve Luca'yı güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapmalıyız."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Yap şunu. Bitir şu işi."

Sesindeki yenilgi öfkeyi yeniden yüzeye çıkarmıştı. Roman Boyer'i bulacaktım. Ve bulduğumda, orada bir

Sutton'la bir daha temas kurma ihtimali yoktu.

Ailem hakkında söylenebilecek tek bir şey varsa, o da kriz anlarında iyi olduğumuzdu. Zorba mı? Evet. Biraz dengesiz? Büyük ihtimalle. Ama biz ortaya çıktık. Her zaman. Tıpkı şimdi benim için yaptıkları gibi.

Trace'e Luca'nın korkmasını istemediğimizi söylediğimde, bunu halledeceğini söyledi. Görünüşe göre, *bu işi halletmek* demek, Colson ekibinden mümkün olduğunca çok kişinin aynı anda evime doluşması demekti.

Mutfakta fırtına gibi yemek pişiren annem ve Rhodes'un seslerini duydum. Trace yanında Keely'yi de getirmişti ve şu anda havuzda Luca ile yüzüklere dalma yarışması yapıyordu. Görünüşe göre yüzükleri fırlatmak Kye'in göreviydi ve bunu da motosiklet botları ve güneş gözlükleriyle tamamen siyah giyinmiş olarak şezlongundan yapıyordu.

Fallon yanındaki şezlongda oturmuş, gerçek bir iğneleme üslubuyla onun formunu eleştiriyordu. Shep ve Thea çimlerin üzerinde Gretzky için top atarken, Lolli Arden'e yeni bir sanat eseri gösteriyor gibiydi.

Açık kapılardan konuşmaların bazı bölümlerini seçebiliyordum ama Anson ve Trace karşımızda otururken bile Sutton gözlerini Luca'dan ayırmıyordu. Her dalışta Luca'nın kafası sudan çıkana kadar nefesini tuttu. Luca havuzun kenarına doğru her koştuğunda, onun her adımını takip etti.

"Sutton," dedi Trace usulca.

Kız hafifçe sarsıldı. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Kanepede ona yaklaştım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve sadece orada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim.

"Roman'dan en son ne zaman haber aldın? Bundan önce," diye sordu Trace. Sesinin tonunu doğru ayarlamaya dikkat ediyordu. İşinde geçirdiği yıllar ona bunu öğretmişti çünkü dikkatli olmazsa sert ses tonu insanların gözünü korkutabilirdi.

Sutton'ın parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve sertçe yutkundu. "Arada sırada ondan haber alıyorum. Eskiden

Telefon numaralarımı değiştirdim ama hep yenilerini buldu, ben de vazgeçtim. Onu engellediğimde, sadece yeni bir numaradan mesaj atıyor."

Anson ve ben buna birlikte baktık. Bunların hiçbirini iyiye işaret değildi. Bağımlılığın pençesindeki bir adamın, ülkenin öbür ucuna taşınmış bir kadının telefon numarasını bulacak gücü olmamalıydı.

"Ama biraz oldu. Sanırım en son..." Sutton'ın sesi kesildi ve sonra bana döndü. "Bir ay kadar önceki aile yemeği. Benimle konuşmak için meraya geldiğin zaman."

Bu kez Sutton'ın elini sıkın *benim* elimdi. "Üzgün görünüyordun. Ve biraz da korkmuş."

Lanet olsun. Neler olduğunu ve neler yaşıadığını bilseydim, o anda onu ve Luca'yı yanıma alırdım. "Yani saldırı sırasında ondan haber almadın mı?"

Trace bastırdı.

"Hayır, ben-" Sutton'ın gözleri büyüdü. "Sence o muydu? Sparrow Falls'ta olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Şu anda burada olduğuna inanmak için herhangi bir nedenimiz yok," dedi Trace hızla, sesi yine o yatıştırıcı tona bürünmüştü. "Ama Baltimore Polis Departmanı onu son bilinen ikametgâhlarının hiçbirinde bulamadı. Her zamanki satıcıları da onu görmemiş."

Sutton'ın dizi sinirli bir şekilde aşıağı yukarı sallanmaya başladı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum. Bana olanlardan sonra ailesi onunla bağlarını kopardı. Hiçbir zaman çok sıcak olmadılar ama o kapıyı kapatmak istedikleri için onları suçlayamam. Ve bütün dostlukları yerle bir etti. İnsanlardan o kadar çok borç para aldı ki artık telefonlarına çıkmıyorlardı."

Havada bir zil sesi duyuldu ve Anson yerinden kayarak cebinden telefonunu çıkardı. Aramayı susturdu ama ayağa kalktı. "Buna cevap vermem gerek."

Trace'in bakışları kaydı. "Bir şey mi buldun?"

"Henüz emin değilim." Anson evin derinliklerine doğru ilerleyerek Ara.

Bu ikisinin birlikte çalıştığını görmek küçük bir mucizeydi.

Bu. Trace, kız kardeşimiz Rhodes'la birlikte olmaya başladığında bu kara kara düşünen eski profilcinin hayranı değildi. Ama Anson onu

Onun için ne kadar çok mücadele ettiğini ve onu güvende tutmak için yaptığı her şeyi.

"Roman'ın geri almak için daha sert önlemler alabilecek başka insanlardan borç para alıp almadığını biliyor musunuz?" Trace sordu.

Sutton'ın zıplaması şiddetlendi ve ben de uzanıp elimi dizine koyarak onu sakinleştirdim. "Güvendesin, unuttun mu? Luca güvende. Sen de güvendesin. Holt Hartley'nin ekibi yarın buraya ve fırına yeni güvenlik sistemini kurmak için geliyor."

Bunun üzerine sertleşti. "Fırın. Unutmuşum, yeni bir sahibi var. İstemeyebilirler."

Sutton'ın dizini sıktım. "Emlak yönetim şirketine haber verdim. Sorun olmadığını söylediler."

Trace bana kaşlarını çattı. Binayı satın aldığını biliyordu. Ona yalan söylediğimi öğrendiğinde Sutton'ın kellemini alacağını da biliyordu. Ama bu haberi paylaşmanın zamanı değildi. Kızartacak daha büyük balıklarımız vardı.

"Tamam," diye nefes aldı, sonra Trace'e döndü. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Benden her şeyi sakladı. Takımdan atılana kadar haberim olmadı. Ve o zaman bile, bunu bir kerelik bir hata olarak gösterdi. Bağımlılık sorunları olduğunu fark etmedim. Günlerce ortadan kaybolmaya ve dengesiz davranmaya başlayınca ayrılmam gerektiğini anladım. Çok safmışım. Aptaldım."

"Hey," diye nazikçe sözünü kestim. "Benim kızım hakkında böyle konuşma." Sutton'ın turkuaz bakışları bana döndü.

"Bunu görmeliydim."

Trace sessizce, "Bazen en yakınımızdaki insanlar bir şeyleri saklamanın en iyi yollarını bilirler," dedi.

Sözleri içimi titretti. Sırlardan ve yalanlardan payına düşenden çok daha fazlasını yaşadığını biliyordum. Güven Trace'e hiçbir zaman kolay gelmezdi. Yine de değer verdiği insanlar ve toplumu için her zaman ortaya çıkardı.

"Keşke geri dönebilseydim. Çok daha erken ayrılmak isterdim," dedi

Sutton. Parmaklarım onunkileri nazikçe sıktı. "Elinizdeki bilgilerle yapabileceğinizin en iyisini yapıyordunuz. Sen işlerin bu kadar kötüye gideceğini bilemezdi." "Belki," diye mırıldandı Sutton.

Anson'ın ayak sesleri parkede yankılandı. "Dex bir şey buldu."

Anson'ın ses tonunda tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını gösteren bir gerginlik vardı. Gri-mavi gözlerine baktığımda, öfkesinin onu boğduğunu anladım.

"Ne?" Trace kırptı.

Anson telefonunu cebine soktu. "Dex, Petrov'un bilgisayar sistemine girmenin bir yolunu bulmuş olabilir."

Trace burnunun kenarını sıktı. "Ben bunu duymadım." Kurallara uyan kardeşim için çizgilerin dışına çıkmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

"O zaman Dex'in Roman'ın son zamanlarda neden hiçbir radarda görünmediğini öğrendiğini duymak istemezsin."

Trace'in kafası yukarı kalktı, gözleri kısıldı. "Neden?"

"Roman borcunu kapatmaya çalışıyor. Organizasyonda," dedi Anson, sesi soğuyarak. "Tek sorun, orada ne kadar uzun süre çalışırsa o kadar çok borç biriktirmesi."

Sutton'ın parmakları elimin arkasına gömüldü. "Ona hâlâ tedarik mi sağlıyorlar?"

Anson başını salladı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Onu bu şekilde zincire bağlı tutuyorlar. Satıyor, kullanıyor. Dur, tekrarla. Ama ofisler arası iletişimde söylenenlere göre onu bir infazcı olarak kullanmaya başlamışlar. Görünüşe göre, bundan zevk alıyor."

Sutton'ın yüzündeki renk soldu ve ben de Anson'a ters ters baktım. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Sutton başını salladı. "Bilmem gerekiyordu." Anson'a baktı. "Ve şimdi Cope ile birlikte olduğumu biliyorlarsa. Onun parası olduğunu..."

O öfke Anson'ın yüzüne geri dönmüştü. "Hem senin hem de Luca için gelebilirler."

SUTTON

WALTER temiz tabakların üzerine bir tabak koydu ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Sakinleşti, gözlerinin etrafındaki çizgiler endişeyle derinleşti. "İyi misin?"

Gülümsemeye zorlamak için elimden geleni yaptım ama performansımın Oscar'a layık olmadığını biliyordum. "Birkaç hastalık günü yüzünden uyku düzenim bozuldu. Dün gece yeterince uyuyamadım."

Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Uykum en iyi ihtimalle düzensizdi. Uykuyu her bulduğumda, Roman'ın Luca'yı yakaladığı ya da Cope'a zarar verdiği kâbuslarla bölünüyordu. Sonunda tamamen pes etmiştim.

Ama Cope beni mutfakta bir fincan çay içerken bulduğunda, beni yatağıma geri götürmüş ve dikkatimi çeşitli şekillerde dağıtmıştı. Buna pek aldırmış etmemiştim.

Walter'ın ağzı sert bir çizgi halinde inceldi. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin ama bunun bir haneye tecavüzden daha fazlası olduğunu biliyorum. Yeni güvenlik sistemini yerleştiren adamlar eski asker gibi görünüyor. O yüzden bana sadece nelere dikkat etmem gerektiğini söyle."

İç çektim. Walter'a bu konuda açıkça yalan söyleyemezdim. Bu adil değildi. Telefonumu çıkarıp Trace'in bu sabah Cope ve bana mesaj attığı sabıka fotoğrafına gittim. Roman'ın bulabildiği en yeni fotoğrafıydı.

Resimden bana bakan adam bir yabancıydı. Kırk kilo kadar zayıflamıştı, gözleri çökmüştü ve cildinde neredeyse gri bir ton vardı. Yine de Walter'a göstermek için kendimi zorladım. "Bu adamı görürsen ya da buraya Rus aksanıyla konuşan biri gelirse Trace'i ara."

Walter fotoğrafa ters ters baktı. "Kim o? Rus mafyası mı?"

"Eskiden kocamdı," diye fısıldadım.

Walter'ın gözleri parladı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Ve şimdi o kötü haber."

Walter'ın çenesi sertleşti ve gözlerinde öfke titreşti. "Sana burada zarar vermeyecek. Bir tavam var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Göğsüme bir sıcaklık doldu ve kollarımı yaşlı adama dolamaktan kendimi alamadım. "Seni seviyorum."

Sırtımı sıvazladı. "Seni kendi çocuğummuşsun gibi seviyorum. Ve sen onun sana verdiklerinden çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Bana Luca'yı verdiği için çektiğim her acıya değdi." Oğluma kavuşmak için o dayağı ve kalp kırıklığını tekrar tekrar göze alabilirdim.

Walter geri çekildi, gözlerindeki öfke benim için acıya dönüştü. "O çocuk annesi sen olduğun için çok şanslı."

"Walter, bugün her şeyin üstüne bir de ağlamama gerek yok."

Kıkırdadı. "Haklısın. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemeni istiyorum."

"Söyleyeceğim. Söz veriyorum. Ama sanırım Cope ve ailesi bu işi gayet iyi hallediyor."

Walter bana doğru bir sırtış fırlattı. "Bu çocuğun daha fazla sağduyuya ihtiyacı olmadığını görmek güzel. Ama yine de sana iyi davranması için onu uyaracağım."

"Walter..."

"Fahri deden olarak bu benim görevim."

Gözyaşlarımdan tehdidi geri gelmişti ama onları yuttum. "Pekâlâ. Bunu kaldırabilir."

"Bayan Holland," diye derin bir ses mutfağın girişinden içeri girdi.

Anson'ın arkadaşı Holt Hartley'e bakmak için döndüm. Anlaşılan artık ortağı olduğu güvenlik şirketinde çalışmıyordu ama arkadaşına bir iyilik yapmak için Cedar Ridge'den buraya kadar gelmişti. Bu bana adam hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Sana söylemiştim. Sutton, lütfen."

Bana gülümseyerek başını salladı. "Özür dilerim. Artık sahaya döndüğüm için eski bir alışkanlık."

"Yeterince adil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sistemi kurmayı bitirdik. Size ve personelinize nasıl kullanacağınızı anlatmamı isterseniz, anlatabilirim."

"Kutsal testosteron," diye seslendi Lolli, Holt'un arkasından koşarak içeri girerken, kolunun altına sıkıştırılmış bir paket ve bol miktarda kolye şingirdiyordu. "Hormonlarımın bu kadar seksiliği kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Hormonlarına başa çıkabilecekleri bir şey vereceğim," diye karşılık verdi Walter, sözlerinde hafif bir hırıltı vardı.

Lolli ona el salladı. "Oh, sus, seni yaşlı moruk. Manzaramı bölüyorsun." Bir adım geri çekildi ve Holt'u tepeden tırnağa süzdü. "Nasıl yardımcı tutacağını kesinlikle biliyorsun, Sutton."

Holt'un yanakları kızarıırken kulağıma fısıldamak için eğildi. "Kovboy çizmelerindeki ot yaprakları mı?"

Lolli inledi. "Sakın bana torunum gibi kanun ve düzen yanlısı biri olduğunu söyleme. Hiç eğlenceli değil." Parmaklarını kolunun altındaki pakete vurdu, gözleri parlıyordu. "Yine de kuralları çiğnemeni sağlamak eğlenceli o l a b i l i r."

"Korkmalı mıyım?" Holt sordu.

"Çok," diye mırıldandım.

"Ah, hadi ama," diye çıkıştı Lolli. "Şu anda kaçırılmış olabilirsin ama ölü değilsin."

Ona sıırıttım. "Hayatta olabilirim ama kimseyi rahatsız etmek de istemiyorum."

Lolli'nin yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi. "Oh, pekala. Al bakalım. Aç şunu." Kahverengi kasap kağıdına sarılı paketi bana uzattı. "Bu senin için. Gününü aydınlatacak bir şey yapmak istedim. Fırın dekoru olarak mükemmel olacağını düşündüm."

Bir tür sanat eseri olduğu belli olan hediye alırken içimi bir tedirginlik kapladı. Colson ailesindeki pek çok kişiye hediye ettiği şeyler düşünüldüğünde, *sanat* eseri her şey olabilirdi. Ama Lolli'nin sırf zor bir dönemden geçtiğimi bildiği için benim için bir şeyler yapmaya zaman ayırmış olması içime bir aidiyet duygusu yerleştirmişti. Bu uzun zamandır hissettiğim bir şey değildi. Ve Tanrım, çok güzeldi.

Parmaklarım ambalaj kağıdının dikişinin altından kaydı ve çerçeveli sanat eserinden yırttım. Kâğıdın yere düşmesine izin vererek parçayı inceledim. Bu, elmas sanatından bir natürmorttu.

sayısız pırıltılı değerli taş, unlu mamullerden bir kule oluşturuyordu. Turtalardan keklere, reklerden kruvasanlara kadar her şey vardı. Ve yığının en tepesinde  rek vardı. İki tane yuvarlak ve bir tane de karamelli rek. Oluşturdukları şekil biraz tanıdıktı.

"Bu bir... donut siki mi?" Holt mırıldandı.

Lolli ona gülümsedi. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Sanat tamamen gizli mesajlarla ilgilidir."

"Ve bu mesaj fırın penisleri mi?" Ciyakladım.

"İffetli olma, Sutton," diye uyardı Lolli. "Seks ve insan vücudu kutlanması gereken şeylerdir."

Holt telefonunu çıkardı. "Bunun fotoğrafını çekmeliyim. Kardeşim Nash bunlardan bir tane isteyecek. En sevdiği iki şey rek ve uygunsuz olmak."

"Uygunsuz elmas sanatı Lolli'nin uzmanlık alanıdır," dedim. "Ona zel sipariş aldığımı söyle," diye emretti Lolli.

"Sutton."

Artık çok iyi tanıdığım bu yeni sese döndüm. Ama Cope'un yüzünü gördüğüm anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Elmas tabloyu hiç düşünmeden Holt'a uzattım ve Cope'un yanına geçtim. "Ne oldu?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Basında hakkımızda bir haber var. Ellerinde kimliğiniz ve Baltimore'daki saldırınızdan kalma fotoğraflarınız var."

COPE

Sutton'ı arka koridordaki küçük ofisine yerleştirirken içimi öfke kapladı. Sadece küçük bir masa ve karşısındaki iki sandalye için yeterli yer vardı. Birine oturduğunda, ikincisini daha yakına çektim, ellerimi kalçalarına doladım. "Konuş benimle."

Sutton gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama bakışları sanki tamamen başka bir yerdeymiş gibi odaklanmamıştı. "Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum, birinin iki ile ikiyi bir araya getireceğini. Sadece daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm."

İçimden yeni bir öfke dalgası geçti. Bu dedikoducular, eylemlerinin hakkında yazdıkları insanları nasıl etkilediğini hiç düşünmemişlerdi. Bu beni daha da öfkeliendirdi çünkü Sutton göz önünde olmayı kendisi istememişti; onu buna zorlayan bendim.

Ve ona söylemem gereken daha çok şey vardı.

Parmaklarım Sutton'ın kalçalarında sıkılaştı, dikkatini bana çekmeye çalışıyordum. "Roman bir röportaj verdi."

Sutton vurulmuş gibi sarsıldı. "Ne?"

"En kötü dedikodu sitelerinden biriyle. Muhtemelen bu tür şeyler için nakit ödedikleri içindir. Mağdur eski sevgiliyi oynadı ve bir sorunu olduğunu ama şimdi daha iyi olduğunu söyledi. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmişsin." Sanki yeterince kötü değilmiş gibi birkaç site hikayeyi ele aldı ve Sutton'ın vahşileşmiş yüzünün fotoğraflarını paylaştı. Biri, eski sevgilisine yalanları için bir platform vererek işi bir sonraki seviyeye taşımalıydı.

Acı çekmesini, hatta gözyaşı dökmesini bekliyordum. Bunun yerine Sutton ayağa kalktı ve küçük alanda sinsice yürüdü. "*Bana* en çok ihtiyacı olduğu zaman mı? Peki ya *benim ona* ihtiyacım olduğunda? *İş arkadaşları* beni çok kötü dövdüğünde, hayatta kalabileceğimi düşünmemiştim. Hastanede yatarken

Hastanedeyken nefes almak bile acı veriyordu. Ben iyileşirken sisteme girmesin diye bir arkadaşına Luca'yla kalması için yalvarmak zorunda kaldım."

Her ifade, buzda ya da buz dışında aldığım tüm darbelerden daha kötüydü. Sutton'ın katlandığı şeyin gerçekliği kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

Odanın öbür ucunda volta atmaya bıraktı ve yüzüme baktı. Yaratıcı bir küfür savurdu ve yanıma geçip kucağıma çöktü. "Özür dilerim."

Onu kendime çektim, iyi olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Güvende. "Seni teselli eden ben olmalıydım."

"Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum," dedi Sutton, sesi düşerek.

"Öyle. Ama bunu yaşamak çok daha zordu." Elim çenesi boyunca kayarken başparmağım dudağını ikiye ayıran, benimkine çok benzeyen silik yara izini takip etti. "Sana zarar vermelerinden nefret ediyorum. Acıyı, anıları yok etmek için her şeyi yapardım."

"Başa çık," diye fısıldadı Sutton. "Ben iyiyim. Dışarı çıktım. Hayatta kaldım. Ve şimdi kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek yeteneğe sahip olduğumu biliyorum. Kendime ve Luca'ya bakmak için. Bu bir hediye. Ama aynı zamanda tam da sana en çok ihtiyacım olduğu anda karşıma çıkman çok daha güzeldi."

Parmakları yüzüme doğru kalktı ve aynadaki yara izimi takip etti. "Bize karaya çıkabileceğimiz güvenli bir yer verdin. Fırtınada bir liman."

"Savaşçı," diye

mınıldandım. "I-"

Kapı açıldı ve Sutton'ın sözleri kesildi. "Burada işler kızışıyor mu?" Lolli sordu. "Sutton'a biraz çay getirecektim ama görünüşe göre buna gerek kalmayabilir."

Sutton kızardı. "Bütün giysiler yerli yerinde, Lolli."

"Yine de biraz kuru seks yapıyor olabilir. Ben de buna bayılırım."

"Lolli!" Kırptım.

Bana ters ters baktı. "Çamura saplanmayacağına güvenebleceğimi sanıyordum."

Burnumun kenarını sıktım. "Biri beni bu kabustan kurtarsın."

Sutton kıkırdadı Yumuşakça, ve ve ses sarılmış etrafında beni rahatlattı. O iyiydi. Başımıza ne gelirse gelsin atlatacaktık.

yolumuza.

Sutton kucağımdan indi. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi Lolli. "Walter'ın işi bitirmesine yardım edeceğim. Ateşli Holt bize güvenlik sistemini öğretecek ve senin telefonuna da bir eğitim videosu göndereceğini söyledi. Cope seni eve götürecektir."

Sutton'ın kaşları kalktı. "Lolli'nin otun tıbbi etkilerinden daha fazlası konusunda otoriter olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Aynen öyle, sevgilim." Lolli Sutton'ın yanına gitti ve ona sıkıca sarıldı. "Sen önemlisin ve kendine iyi bakmanı sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Sutton'ın bakışları Lolli'nin omzunun üzerinden benimkilerle birleşti, gözleri doldu. Ama gözyaşlarına neden olan şeyin üzüntü değil, Lolli'nin sevgisinin gücü olduğunu biliyordum. Sutton'ın büyükannesiyile çok yakın olduğunu ve onu üniversiteden hemen sonra kaybettiğini biliyordum. Lolli'yi o boşluğu biraz olsun doldurduğu için öpebilirdim.

Lolli onu bırakınca ayağa kalktım. "Gel hadi. Luca'yı eve dönerken alabiliriz. Kenner ona göz kulak oluyor. Arnie de öyle."

Sutton başını salladı, Lolli'ye döndü ve elini tutup sıktı. "Keşke bunun ne kadar anlamlı olduğunu bilebilseydin. Teşekkür ederim."

Buğulanma sırası Lolli'ye gelmişti. "Sakın beni ağlatmaya cüret etme genç bayan. Walter'ın gelip beni *teselli* etme şansı olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim."

Sutton kıkırdadı. "O adama bir kemik at."

Lolli sadece o fladı. "Henüz beni hak etmedi." Ve bu sözlerle birlikte ofisten dışarı fırladı.

Sutton bana döndü, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Ona hayranım."

Bir kolumu Sutton'ın omuzlarına doladım. "Ama bunu Lolli'ye söyleme."

Piste kadar olan yolculuk çoğunlukla sessiz geçti ve Sutton'ı daha fazlası için zorlamadım. Düşünmesi gereken sayısız şey olduğunu biliyordum.

ve bunun için ona dünyanın tüm zamanını verebilirdim. Ama tam park yerine çekerken konuştu.

"Roman'la yapılan röportajı başka yayın organları da aldı mı? O dedikodu sitesi dışındakiler?"

Yüzümü buruşturdum. Oraya gitmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum ama artık bundan kaçış yoktu. "Yayınladılar. Çok büyük değil ama birkaç taneden fazla var."

Röportajın orijinali dün gece yayınlanmıştı. Bu sabah erken saatlerde daha fazla ana akım medya bunu aldı. Ve öğleden sonra daha da fazlası. Angie'den haber veren bir mesaj almamış olsaydım haberim olmayacaktı. Sadece fotoğrafçıların ve muhabirlerin Sparrow Falls'a gelmemelerini umuyordum.

Sutton uzun bir nefes verdi ve koltuğa yaslandı. "Anlaşacağız. Tamam mı?"

Motoru kapatarak elini tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma bastırdım. "Sen ve ben, hatırladın mı? Bu işte beraberiz."

Dudağının kenarıyla oynadı. "Benim yüzümden bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Parmaklarını daha sıkı kavradım. "Böyle düşünme bile. Senin için haftanın her günü ateşin içinden geçerim."

"Ama bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Sutton.

"Hayat mükemmel değil. Her zaman güneş ışığı ve gökkuşağı değildir. Önemli olan fırtınayı seninle birlikte atlatacak insanlar bulmaktır. Yağmurda dans etmenin yollarını bulacak insanlar."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Benimle yağmurda dans etmek mi istiyorsun?"

Konsola doğru eğildim ve uzun, yavaş bir öpücükle ağzını aldım. "Her zaman. Şimdi gidip oğlumuzu alalım."

"Tamam," diye mırıldandı.

Sutton'ı sadece cipten çıkmamıza yetecek kadar bıraktım, sonra tekrar elini tuttum. Piste girdiğimizde, ayrılmaya hazırlanan ebeveynler ve çocuklardan oluşan bir kalabalık vardı. Evelyn'in ellerimizi birleştirirken bize attığı pis bakışı ya da patencinin bana dönmeden önce attığı kızgın bakışı kaçırmadım.

daha yaşına uygun bir çocuğa göz diktim. Ama bugün onların saçmalıkları için endişelenecek vaktim yoktu.

Kenner bize el salladı. "Luca eşyalarını topladı." Sutton, "Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

Kenner'ın bakışları onun üzerinde yumuşadı. "Ne zaman isterseniz. Luca bu öğleden sonra şimdiye kadarki en iyi sprint zamanını yaptı."

"Bu harika, Speedy," dedim.

Luca başını kaldırıp bakmadı bile. "Ben gitmeye hazırım."

Sutton ve ben birbirimize baktık. Bir şeyler ters gidiyordu. Luca'nın teçhizat çantasını almak için eğildim ve omzuma aldım. "Yarın görüşürüz, Kenner."

"Görüşürüz Colson," diye karşılık verdi ve bir ebeveynin adını seslenmesiyle döndü.

Luca SUV'uma binerken sessizdi ve eve dönüş yolunda da tamamen sessizdi. Konuşmadan geçirdiği süre uzadıkça Sutton'ın yüz hatlarına daha fazla endişe yerleştiğini gördüm. Arabayı evin önüne çektiğim anda Luca yükseltici koltuğun kemerini çözdü ve araçtan atladı.

"Luca," diye uyardı Sutton, hızla cipten inerek. "İnmek için ben tamam diyene kadar beklemen gerektiğini biliyorsun."

"Her neyse," diye mırıldandı.

"Her neyse değil. Bu seni güvende tutmak için bir kural," dedi.

Luca'nın çantasını ve benimkini arkadan aldım, ona ve Sutton'a baktım.

"Ben bebek değilim!" Luca bağırdı. "Neyin güvenli olduğunu biliyorum." "Hey," dedim sessizce. "Annene bağırma."

Bana ters ters baktı. "Neden umurunda ki?"

Bu beni geri sersemletti. "Çünkü onu ve seni seviyorum. Bu da insanların ona ve sana her zaman saygılı ve nazik davranmasını istediğim anlamına geliyor. Bunu yapmadıklarında da her zaman devreye gireceğim."

Luca'nın alt dudağı titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu. Bakışları tekrar Sutton'a döndü. "Babam seni incitti mi?"

Oh, lanet olsun.

SUTTON

Luca'nın sözleriyle dünya bir anda yok oldu. Var olan tek şey onun sorusu ve gözlerindeki acıydı. *"Babam seni incitti mi?"*

Sadece beni etkiliyorsa medyayla başa çıkabilirdim ama ya oğluma zarar verirse? Bütün blogları, gazeteleri ve eğlence programlarını yerle bir ederdim.

Kendimi nefes almaya zorladım. Aldım ve verdim. Yavaş ve istikrarlı.

Luca'ya her şeyi açıklamak zorunda kalacağım bu günün geleceğini hep biliyordum. Ama hazırlanmak için daha uzun zamanım olacağını düşünmüştüm.

Çünkü Luca'nın babasıyla ilgili soruları yoktu. Onu görmek ya da onunla konuşmak istemedi. Nerede olduğunu sormadı.

"Hadi içeri girelim." Sesim son derece sakindi, içimde isyan eden tüm duygulardan çok farklıydı.

"Yalan söyleme." Luca'nın sözleri yalvarır gibiydi, sanki örtbas etmek için zamanım olmasını istemiyordu.

O zaman hareket ettim ve onu kollarıma aldım. Bunu yapamayacak kadar ağırlaşması uzun sürmeyecekti ama yine de idare edebilirdim. Cope ön kapının kilidini açarken bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Sormayacağım, bebeğim. Bana ne istersen sorabilirsin."

Sözlerime dikkat edecektim ama yalan söylemeyecektim. Çünkü bir kez kırılan güven bir daha asla geri gelmezdi.

Cope kapıyı benim için açtı ve Luca'yı içeri taşıdım. Girişte durmadım; doğrudan oturma odasına gittim ve bizi kanepeye oturttum. Cope'un kaçmasını bekliyordum ama hemen yanıma oturup Luca'yı aramıza yerleştirmeme yardım edince şaşırmasaydım.

Saçlarını Luca'nın gözlerinden uzaklaştırdım. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Luca alt dudağını dişledi. "Daniel babamın kötü bir adam olup olmadığını sordu. Annesinin bu sabah telefonda konuştuğunu duyduğunu söyledi. Babamın kötü biri olduğunu söylüyormuş. Onun bir pislik olduğunu ve seni incittiğini."

Lanet olsun. Evelyn'i öldürecektim. Benim hakkımda dedikodu yapması hoşuma gitmiyordu ama en azından çocuğunun duymadığından emin olabilirdi.

"Bu bir araba kazası değildi, değil mi? Sana zarar verdi," diye itti Luca.

Derin bir nefes aldım, bakışlarım Cope'un lacivert gözleriyle çarpıştı. Ve o nefesle birlikte, o anda bana verdiği tüm gücü içime çektim, sonra Luca'ya döndüm. "Birini incitmenin pek çok yolu olduğunu konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Luca başını salladı. "Sadece vurmak değil. Birini sözlerinle ya da onları dışarıda bırakarak da incitebilirsin."

"Bu doğru. Baban bana hiç vurmadı. Ama o hasta. Ve hastalığı yüzünden etrafındaki insanlara zarar veriyor."

Luca'nın yüzü buruştu. "O zaman neden doktora gitmiyor? Doktor seni iyileştirir. İğne olman gerekse bile buna değer."

Göğsüm ağrıyordu ve bu ağrıya birlikte bir ağırlık geldi. "Hastalığı yüzünden doktora gitmek istemiyor. En azından şimdilik. Belki bir gün gidecek ama şu anda bunu yapamıyor."

"Çünkü bizi yeterince sevmiyor," diye fısıldadı Luca, gözyaşları dökülmeye başlamıştı. "Bu yüzden beni hiç aramıyor ya da doğum günü kartı göndermiyor."

"Ah, bebeğim." Onu kendime doğru çektim ve kollarımı ona doladım. "Seni her zaman sevecek, bunu gösteremese bile."

"Yeterli değil!" Luca feryat etti. "Onun babam olmasını istemiyorum! Cope'un babam olmasını istiyorum!"

Kıpırdamadan durdum, acı ve panik içimi kavuruyordu. Bakışlarım Cope'un kollarıyla çarpıştı ve gözlerinde acı ve özlem gördüm. Cope eğilip Luca'nın sırtını sıvazladı.

"Senin kadar muhteşem birine babalık yapmak hayatımın en büyük onuru olurdu," diye mırıldandı Cope.

Luca kollarımda kıvrılarak Cope'un yüzüne döndü. "Olmanı istiyorum. Kötü adam bir baba istemiyorum."

Cope Luca'nın dizini sıktı. "Aile kandan çok daha fazlasıdır."

Luca'nın yüzü sanki Cope'a inanmıyormuş gibi yine buruştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim aileme bak. Sadece ben, Fallon, annem ve Lolli kan bağıyla bağlıyız."

Luca'nın kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Cope başını salladı. "Shep bebekken evlat edinildi. Arden ve Trace on iki yaşındayken bizimle yaşamaya geldiler. Rhodes on üç yaşındayken. Kye ise on altı yaşına kadar gelmedi."

"Ama siz çok yakınsınız. Gerçek bir aile gibisiniz," diye fısıldadı

Luca. Luca'ya sıkıca sarıldım. "Çünkü onlar gerçek bir aile."

"Aile kan bağıyla tanımlanmaz," dedi Cope. "Birbirimizi nasıl önemsemişimizle tanımlanır. İyi günde ve kötü günde nasıl görüldüğümüzle. Birbirimizi nasıl sevdiğimizle."

Luca'nın yanaklarından aşağı yeni bir gözyaşı dalgası döküldü. "Ben de bunu istiyorum."

Tanrım, kendimi hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim. Luca'ya bunu verememişim. Ona ihtiyacı olanı verememişim.

Cope, "Speedy, o sende," diye fısıldadı. "Artık bize aitsin. Hoşuna gitse de gitmese de Colson ekibinin bir parçasısın."

Luca'nın alt dudağı titredi. "Seninle aynı soyadını taşımıyorum."

"Arden, Rhodes ya da Kye da öyle. Bu onları ailemizin bir parçası olmaktan çıkarmaz."

"Gerçekten mi?" Luca sordu.

"Gerçekten mi?" diye yineledi Cope. "Sen de bizimlesin. Ailemizin bir parçasısın. Ve her zaman da öyle olacaksın."

Luca kendini Cope'un üzerine attı ve Cope onu kolayca yakaladı. Luca şimdi ciddi ciddi ağlıyordu. Bunlar rahatlama ve bırakma gözyaşlarıydı. "Seni seviyorum," diye hıçkırdı Luca.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Cope. "Senin bilebileceğinden çok daha fazlası." Kendime sakladığım her bir parçam kendini

O anda başa çıkmak. Umutsuzca tutunduğum tüm duvarlar yıkıldı. Ve hiç şüphe duymadan Cope'a aşık olduğumu biliyordum. Ve bu asla değişmeyecekti.

COPE

YAVAŞ YAVAŞ Luca'nın hıçkırıkları azaldı ve nefes alış veriş düzleşti. Tüm ağırlığı bana karşı gevşedi. Çok küçük ve savunmasızdı. Ait değilmiş gibi hissetmesi beni öldürüyordu ve bunu değiştirmek için her şeyimi verirdim.

Sutton, "Uyuyor," diye fısıldadı.

Bunu zaten biliyordum ama yine de konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Aklımda milyonlarca soru dolaşıyordu. Bu işi doğru yapıp yapmadığımı, haddimi aşp aşmadığımı, Luca'nın iyi olup olmayacağını soran sorular.

Ağırlığını kaydırarak ayağa kalkmaya hazırlandım. "Neden onu yatağına kadar taşıyorum? Muhtemelen biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Sutton başını salladı. "Onu yakaladığına emin misin?"

Ağzımın bir köşesi gönülsüzce de olsa yukarı kalktı. "Eğer yedi yaşındaki bir çocuğu yatağına kadar taşıyamıyorsam, sorunlarım var demektir."

Sutton gülümsememe karşılık verdi ama onunki de tam değildi. Nasıl olabilirdi ki? Oğlu yaralanmıştı. Bu da bende bu haberi yapan tüm medya kuruluşlarını yerle bir etme isteği uyandırdı.

Bunu yapamayacağım için ayağa kalktım ve Luca'yı kendime doğru çektim. Nefes alış veriş kulağıma ağır geliyordu ama iyi olduğuna ya da en azından zamanla iyi olacağına dair verdiği sessiz söz güven vericiydi. Ona verebileceğim tüm aile aidiyetini vereceğime yemin ettim. Yarın annemi arayacak ve onu bilgilendirecektim. Nora Colson'ın iyi olduğu bir şey varsa o da kaybolmuş koyunları ağıla getirmektir.

Elimde değerli bir yük olduğunu bilerek adımlarımı teker teker attım. Luca'nın odasına ulaşmam uzun sürmedi, ama *onunkini* gerçekten hazırlamanın zamanı gelmişti. Bunu hemen halledecektim. Tıpkı Sutton'ın burada kendini evinde hissetmesi için akla gelebilecek her yolu düşüneceğim gibi.

Çünkü Shep ve ekibi ne kadar harika bir yer yapmış olurlarsa olsunlar, fırının üstündeki o daireye geri taşınmalarını istemiyordum. Sutton ve Luca'yı burada, benimle birlikte istiyordum. Sonsuza kadar.

Sutton etrafımı sardı ve Luca'nın yatağındaki battaniyeleri geri çekmek için acele etti. Onu yatırdım ve ikimiz de bir spor ayakkabı üzerinde çalışmaya başladık. Ona baktım. "Bu kıyafetlerle uyuması sorun olur mu?"

Antrenman pantolonu ve üzerinde *Hockey is Life* yazan tişört yeterince rahat görünüyordu ama kuralları bilmiyordum.

Sutton'ın ifadesi yumuşadı ve başını salladı. "Bunların içinde iyi olacak. Akşam yemeği için uyandırdığımda üstünü değiştirmesini söylerim. Yine de bu gece uyuyabilmesini istiyorum."

"Tamam." Yorganı dikkatlice Luca'nın küçük bedeninin üzerine çektim ve onu içine soktum. Ama sonrasında bir an bile hareket etmedim. Sadece ona baktım, Roman'ın kaçırdığı her şeyi ve verdiği tüm zararı düşündüm.

Sonunda kendimi Sutton'a dönmeye zorladım. Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. "İyi misin?"

Hemen cevap vermedi ama sonunda geri çekildi, gözleri benimkileri arıyordu. "Seni seviyorum."

Bütün vücudum gerildi. Geçen gün ona o üç kelimeyi söylediğimde Sutton'ın duygularıma karşılık vermemiş olması gerçeğini kafama takmamaya çalıştım. Bunun ne anlama gelebileceğini fazla düşünmemeye çalıştım. Güven sorunları olduğunu ve kalbini birine vermenin onun için kolay olmayacağını biliyordum.

"Tekrar söyle," diye mırıldandım.

Sutton'ın ağzı kıvrıldı. "Seni seviyorum."

"Siktir. Bu kelimeleri duymanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin." "Sana bunları söylemem biraz zaman aldığı için özür dilerim."

Başımı salladım. "Kendi zaman çizelgene göre gitmen gerekiyordu."

Sutton'ın gözleri parladı. "Az önce Luca'ya verdiğin şey, ikimize de ait olma hediyesini verdiğini fark etmemi sağladı. Bir aile."

"Savaşçı," diye homurdandım. "Bana bunun kalacağın anlamına geldiğini söyle. Burada, benimle. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağımızı söyle."

"Evet," diye nefes aldı.

O zaman hareket ettim, onu kollarıma aldım ve odadan dışarı çıktım. Sutton'ın bacakları belime dolanırken ağzı

Benim. Koridorun yolunu uzun zaman önce ezberlememiş olsaydım, muhtemelen duvarlara çarpar ve sanat eserlerini yere düşürürdüm.

Bu kadının zevki. *Cehennem gibi*. Sonsuza kadar içinde boğulabilirdim. Tadı da kokusu gibiydi: tarçın ve şeker, biraz da vanilya. Fırının kokuları onun varlığına işlemişti. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Tek bildiğim bunun bitmesini hiç istemediğimdi.

Odamın eşliğini geçtiğimiz anda kapıyı kapattım ve arkamızdan hızla kilitledim. "Tekrar söyle," diye emrettim.

"Seni seviyorum." Sutton kelimeleri dudaklarımın arasından fısıldadı, böylece onları sadece duymakla kalmayıp aynı zamanda hissedebildim.

"Bir süre bu kelimelere aç olacaksın, Savaşçı."

Onu yavaşça yere indirdim, vücudunun benimkine doğru kayma hissi aletimi sertleştirdi. Daha önce hiçbir kadın beni böyle etkilememişti. Bu basit bir çekimden çok daha fazlasıydı. Sanki ruhumu rehin almış gibiydi. Ama umurumda bile değildi. Günlerimin geri kalanında onun gönüllü tutsağı olacaktım.

Elim Sutton'ın çenesi boyunca kayarak saçlarına dolandı. "Çok güzel lan."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Muhtemelen una bulanmışımdır."

Sutton eve her türlü ilginç yerde un lekeleriyle gelirdi. "Hepsinin nereye bulaştığını bulmak hoşuma gidiyor."

Sutton'ın nefesleri artık biraz daha hızlı geliyordu. Hareketlerinin nasıl değiştiğini, vücudunun sözlerime ve dokunuşlarıma nasıl tepki verdiğini izlemek hoşuma gidiyordu. Parmaklarım saçlarını sıkıca kavradı ve başını geriye doğru eğdi.

Dudakları ayrılırken o unutulmaz turkuaz gözlerindeki göz bebekleri büyüdü. Sonra ağzını aldım. Dilim içeri kayd, daha fazlasını talep etti, *her şeyi* talep etti.

Sutton ağzımın içinde inledi ve ses doğrudan sikime gitti. Tonu, titreşimi. Sadece sesiyle bile beni pantolonumun içine sokabileceğine yemin edebilirdim.

"Cope." Adımı bir dua gibi soludu, tek hece dudaklarımın üzerinde oynuyordu.

Ağzımı onunkinden ayırdım. Onu görmeye, ona dokunmaya, kendimi vücudunun öyle derinlerine gömmeye ihtiyacım vardı ki beni hissetmeyi asla unutamayacaktı.

Parmaklarım üzerinde *The Mix Up* yazan tişörtünün eteklerini kavradı. Bir hamlede çektim ve nefesimi içime çektim. Altında soluk pembe bir dantel vardı. Sutton'ın meme uçlarının koyu pembesini görmeme izin veren türden bir sütyen.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Savaşçı?"

Alnında küçük bir şaşkınlık çizgisi belirdi.

Başparmağım göğüs ucunun üzerinde gezindi, sonra daire çizdi. "Bütün gün bunu giydiğini bilmek. Etrafta pamukla örtülmüş, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali gibi dolaşıyorsun."

Başımı eğdim ve dantelin arasından göğüs ucunu ağzıma çektim. Sutton kendini bana teslim ederken sırtı kavislendi. "Başa çık."

Tomurcuğu bıraktım, parmaklarım kotunun düğmesine gitti. "Ayakkabılarını çıkar," diye emrettim, sesim giderek sertleşiyordu, ihtiyacım özgür kalmayı talep ediyordu.

Parmaklarım kotuna takılırken Sutton iş için tercih ettiği slip-ons ayakkabılarını çıkardı. Kotu yerde birikene kadar aşağı çektim. Soluk pembe dantel parçasına bakarken nefesimi içime çektim. Tanga o kadar narin görünüyordu ki, hiç denemeden vücudundan söküp atabilirdim.

"Adım at. Dışarı çık," diye emrettim.

Sutton'ın içi ürperdi ve nefes alışları hızlandı. Önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırdı. Kot pantolonunu yana fırlattım. Hiçbir şeyin görüşümü engellemesini istemiyordum. Hiçbir şey beni bu kadının her santimini ezberlemekten alıkoyamazdı.

"Bu anı asla unutmayacağım. Çok mükemmel, dantellerle bağlı." Bir elimi kaldırdım, parmak boğumlarım merkezinin üzerinde gezindi. "Şimdiden ıslak. Söyle bana Savaşçı, ağrın var mı?"

Gözleri mavi bir sıcaklıkla parlıyordu, alevin en sıcak haliyle. "Evet."

"Bakalım bu konuda ne yapabiliriz." Parmaklarım Sutton'ın tangasının bandını bükerek hareket etti. Ve hızlı bir sarsıntıyla onu serbest bıraktım.

SUTTON

COPE'A BAKAKALDIM. "Bunu az önce yapmadın... yine."

Kanımı kaynatan bir muziplikle sırttı bana. Dantel bir saniye sonra yere düştü. "Bunu yapmama izin verdiğinde gerçekten bir çift daha mahvolmuş iç çamaşırı için şikayet edecek misin?"

Cope o kadar hızlı hareket etti ki hazırlanmak için zamanım olmadı. Parmakları beni ayırdı ve iki tanesi içeri kayarken omuzlarını kavrayarak nefes nefese kaldım. Kalçalarım öne doğru itildi, içgüdüsel olarak onu selamlamak için hareket etti, dudaklarımdan bir inilti süzüldü.

"Lanet olası cennet," diye homurdandı Cope. "Ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun? Yumuşak ipek, parmaklarımı sikimi kavrayacağı gibi kavırıyorsun."

Sözleri ve dokunuşunun birleşimi neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı. Omuzlarını daha sıkı kavradım, tırnaklarımı geçirdim. "Başa çık." Adı bir yalvarış gibiydi.

"Henüz değil." O şeytani parmaklar girip çıkıyor, bükülüyordu. Sonra kıvrıldı.

Ellerim tişörtünün içinde kıvrıldı. "Lütfen."

Cope'un koyu mavi gözleri parladı. "İçine girmemi, seni almamı, bana verdiğin her şeyi sana hatırlatmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes aldım.

"Sana her zaman istediğini vereceğim, Savaşçı. İhtiyacın olanı."

Ve sonra elleri gitti. Onları kaybetmek neredeyse acı vericiydi. Beni doldurmasına, beni almasına duyduğum ihtiyaç... neredeyse vahşiydi.

Sonra harekete geçtim. Cope beni kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Buna rağmen beni büyük bir nezaketle yatırdı.

ihtiyaç ikimizin de içinden akıyordu. Geri adım atarken Cope gözlerini benden ayırmadı.

Bir eliyle tişörtünü yırttı. Başka tarafa bakmadım. Gözlerimin kas duvarında ziyafet çekmesine izin verdim, vücudu m kemm l bir silah olmak için bilenmiş. Belirgin göğüs kasları kıllarla tozlanmıştı ve sayamadığım kadar çok karın kasına dalıyordu. Ama bakışlarımla her birinin izini sürdüm.

Cope ayakkabılarını tekmeledi ve parmakları joggers'ının bandına kilitlendi. Hızlı bir hareketle pantolonu ve boxer k lotu gitti ve karşımda tamamen çıplak bir şekilde durdu. Görüşünü engelleyen hiçbir şey yoktu.

Cope'un parmakları sikinin etrafında kıvrıldı ve bir, iki, üçüncü kez okşadı. ekirdeğim sıkılaştı, onun vaadinden başka hiçbir şeyin etrafında kapanmadı.

"Yastıklara sırtını yasla, Savaşçı. Bacaklarını a. Seni görmek istiyorum. Her şeyini," dedi Cope.

Uyluklarımın arasında ıslaklık toplanırken içimi bir ürperti kapladı. Tam olarak emrettiği şeyi yaptım, kendimi yastıklara doğru ittim ve çıplak ayaklarımı yumuşak yorganın üzerinde kaydurdım. Serin hava tenimin üzerinde geziniyor, meme uçlarımla titremesine neden oluyordu.

Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim ama aynı zamanda hiç bu kadar güçlü, cesur ve kudretli de hissetmemiştim. Cope bana bakarken kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Yatağa doğru ilerlerken o koyu mavi gözler kapüşonlu hale geldi. "Ne kadar m kemm l göründüğünü biliyor musun? Bacaklar açık, parlıyor. Göğüs uçların o dantele bastırmış, kurtulmak için can atıyor."

Parmaklarım yorgana dolandı, çok derinden aşık olduğum adama bakarken kendimi tuttum. "Al beni, Cope. Beni *senin* yap."

Aradığım şey sahip olmak değil, ait olmaktı. Ve Cope bunu anladı. Benim onun olduğu kadar onun da benim olduğunu anladı. Birbirimize ait olduğumuzu. Tam da bunu  zlerken birbirimize bir yuva verdiğimizi.

Cope beni bekletmedi. Bir anda  zerimdeydi. Kalalarımın arasına kaydı ve bacaklarım beline dolandı. Bakışları benimkilerle kilitlendi. Orada ateşi gördüm, ama çok daha fazlasını. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

"Bunu hissetmek istiyorum," diye homurdandı.

Ve böylece içime kaydı. Sırtım dikleşti, kalçalarım onu karşılamak için yükseldi. Gerilme neredeyse acı vericiydi ama sanki bedenim onunkini almak için yaratılmış gibi durdu. Sanki tüm bunlar yıldızlarda yazılmıştı.

Cope daha derine iterken dudaklarım aralandı, gözlerim yaşardı ve topuklarım kalçalarına gömüldü. Cope bir saniye bile kıpırdamadı. "Bu aşkı hisset, Savaşçı. Beni tutuş şeklin bırakmayacağını gösteriyor."

Gözlerim şimdi bambaşka bir nedenden dolayı sulanmıştı.

"Bırakmayacağım." "Bana söz ver," dedi Cope.

"Söz veriyorum."

İhtiyacı olan tek şey buydu. Cope geri çekildi ve bu kez daha derine soktu. Bedenim onu karşıladı, daha fazlası için haykırdı. Kalçalarım kalktı, artık sadece bizim olan yerlerde onunla buluştu.

Sanki bedenlerimiz kelimeler olmadan konuşabiliyordu. Ama ben de ona bu sözcükleri vermek istiyordum. Duvarlarım onun etrafında titrerken Cope'un omuzlarını kavradım. Bana her çarpışında, neredeyse uçurumun kenarına geliyordum.

"D a y a n ," diye homurdandı Cope. "Senden daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasına.

Hiç bitmesini istemiyorum."

Tırnaklarım omuzlarına battı, o kadar derin ve sertti ki kan akıtacaklarını biliyordum. "Cope," diye yalvardım.

İçime doğru eğildi ve görüş alanımda dans eden küçük ışık patlamaları gönderdi. Ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Gözlerimi zorla açtım ve dikkatimi ona yönelttim.

Cope benimle orada buluştu, bakışlarımız kilitlendi. Ona kelimeleri tekrar söylerken başka tarafa bakmadım. "Seni seviyorum."

Ve bu üç küçük kelimeyle boşaldım, Cope'un etrafında öyle sert kenetlendim ki bir hırıltı çıkardı. Ama o durmadı. Beni tekrar tekrar içine aldı, boşalana kadar orgazmımı sürdürdü, içime boşaldı. Ve ben hepsini aldım. Onun her bir parçasını istiyordum.

Cope'un alnı benimkine düştü, yeterince hava almak için mücadele ederken nefeslerimiz birbirine karıştı. "Seni seviyorum. İçimdeki her şeyle. Her şeyimle seninim. Kırılmışlığım ve her şeyimle."

Sparrow Falls'a doğru ilerlerken parmaklarım Cope'un parmaklarıyla birbirine dolandı. Başım dönüyor, onlardan herhangi bir iz arıyordum - küçük kasabamıza inmiş olan medyadan. Benim güvenli limanım haline gelen yer.

"Özür dilerim." Cope'un sesi yüksek değildi ama fısıltı da değildi.

Koltuğumda kıpırdandım ve yüzümü ona döndüm. "Bu senin hatan değil."

Cope'un yanağındaki bir kas titremeye başladı. "Benim yüzümden buradalar. Aptal kariyerim yüzünden."

Elini olabildiğince sert sıktım. "Buradalar çünkü onlar akbaba."

Trace dün gece aramış, şehirdeki birkaç otel ve motelden haber minibüslerinin orada toplandığına dair haber aldığını bildirmişti. Cope'un yeni güvenlik kameraları -Holt Hartley sayesinde- ona bir avuç gazetecinin çoktan kapılarının önünde olduğunu söylemişti.

"Sana bunu yaşattığım için nefret ediyorum."

"Etmiyorsun." Sesim bir kırbaç gibi şakladı. "Eğer bunu üstlenirsen, bu beni gerçekten kızdıracak. Ve sen beni kızdırmak istemezsin, Copeland Colson."

Dudakları seğirdi. "Eğer resmi bir isim kullanacaksa, dikkatli olsam iyi olur."

"Aynen öyle."

Kasabadaki üç stop lambasından biri kırmızıya dönünce Cope yavaşladı. Bana döndü. "Seni seviyorum."

Tanrım, bu sözler hayatımda duyduğum en güzel müzikti. Ve geçmişte onlar yüzünden hissettiğim korku artık yoktu. Luca'yla yaşadıklarımızı atlatmak bana bir şey öğretmişti: Birlikte daha güçlüydük. Ve önümüze ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebilirdik.

Konsola doğru eğildim, dudaklarımı Cope'un kılere değdirdim ve söylemek üzere olduğum şeyi hissedebilmesi için yakın durdum. "Ben de seni seviyorum. Bunu birlikte atlatacağız."

Parmakları saçlarımın arasından geçti ve beni orada, tam karşısında tuttu. "Birlikte."

Arkamızda bir korna sesi duyuldu ve Cope dikiz aynasına bakıp kaşlarını çattı ama freni hafifçe indirdi. "Herkesin her zaman acelesi var."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Bir öpüşme seansı için trafiği durduramam."

"Bebeğim, sen beni gerçekten öpmeye başlarsan, ben de öpüşmeyi bırakmam."

Alt dudağımı ısırdım. "Bu kesinlikle muhabirlere bir şov olurdu."

Cope kıkırdadı ve bir yan sokağa saptı. "Dünyaya kıcıımı gösterirsem Linc'in beni kovacağından eminim."

"Ne zaman gelecekler?" diye sordum.

Cope fırına doğru ilerlerken bana doğru baktı. "Yarın. Bence bu iyi bir fikir. Linc haklı. Hikâyenin odağını değiştirecek."

Cope'un takımının sahibi dün gece bir fikirle aramıştı. Teddy'nin onuruna düzenlenen ve bir hafta sürecektir bir çocuk hokeyi kliniği için Sparks'ı Sparrow Falls'a getirecekti. Medya zaten burada olduğu için, tüm takımın orada olması onları çılgına çevirecekti. Ve umarım küçük beni unuturlar.

"Sanırım hepsiyle tanışacağım için biraz gerginim," diye itiraf ettim. Elbette onları cenazede görmüştüm ama Marcus'la yaşanan onca dramdan sonra doğru dürüst bir tanışma olmamıştı. Ve özel hayatım medyada yer aldığından, benim hakkımda ne düşüneceklerinden emin değildim.

Cope arabasını The Mix Up'ın arka sokağındaki park yerine çekti ve bana döndü. "Sutton. Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın. Çok güçlüsün... Kendini hayal bile edilemeyecek bir durumdan kurtarıyorsun. Çok akıllısın, sıfırdan bir iş kurdun. Kendini hayal edilebilecek en iyi anne olmaya adanmışsın. Ve tanıdığım en iyi insanlardan biri."

Gözlerimin arkasında bir ateş yandı. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Duymaktan asla bıkmam o."

Konsola doğru eğildim ve dudaklarına kelimeleri fısıldadım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

O koyu mavi gözlerde sıcaklık parladı. "Savaşçı, şimdi seni becermem gerekiyor. Ve bu gerçekten çok rahatsız edici."

Gülmeye başladım ama sesim bağırışlarla kesildi. Döndüğümde muhabirlerin cipe doğru koştuğunu gördüm, her türden kamera hazır, sorular çoktan savrulmaya başlamıştı. Cope, Marcus'la yaşadığı sorun yüzünden mi takas ediliyordu? Roman başka bir sporcuyla ilişkim olduğunu ne zaman öğrenmişti? Rus mafyasından mı saklanıyordum?

Cope küfretti ama ben elini tuttum ve sıktım. "Bu işte beraberiz."

O lacivert derinlikler benimkileri aradı. "Birlikte."

Kargaşaya doğru yola çıktık.

COPE

LUCA ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Hepsiyle tanışacağıma inanamıyorum. Her biriyle. Yıkıcı Randal. Frankie the Finisher. Ve Marcus Warner."

Gretzky onunla aynı fikirdeymiş gibi havladı ve sonra yavru köpek tasmaına saldırmaya çalışırken yuvarlandı. Bu son isim karşısında kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Eğer Marcus sırf benden nefret ettiği için Luca'ya kötü davranıyorsa, düzinelerce küçük çocuğun önünde onu pataklamaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim. En azından çoğu henüz burada değildi.

Arden'in dudakları Luca'nın arkasında durduğu yerden kıpırdadı. "Evet, Marcus benim de Sparks'taki favori oyuncum."

Bu kez kaşlarımı çatmama engel olamadım. "Hain," diye çıkıştım ona.

Arden güldü, Gretzky'yi kaldırdı. Ama geniş alanda gezinen bakışlarındaki tedirginliği gözden kaçırmadım. Kalabalık gruplardan hoşlanmazdı, her zaman geçmiş hayatından birinin gelip onu tanıma ihtimali olup olmadığını merak ederdi. Bu yüzden onun burada olması daha da anlamlıydı.

"Merak etme, Cope. Sen hâlâ benim tüm zamanlardaki bir numaralı favorimsin," diye güvence verdi Luca.

Kıkırdadım ve yumruk tokuşturmak için parmaklarımı uzattım. "Hâlâ arkamı kolladığını bilmek güzel."

"Her zaman," diye söz verdi Luca.

Sadece bir çocuğun yapabileceği şekilde, babası hakkındaki gerçeğin parçalarını öğrendikten sonra kendini toparlamış ve medyanın ilgisini üzerine çekmeyi başarmıştı. Fotoğrafının medyada yer almasını engellemek için Arden ve Kye ya da Anson ve Rhodes'a onu hokeye götürüp getirmelerini söylemiştik. Ama Luca bunu bir oyuna dönüştürmüştü, kötü adamlardan kaçan bir süper kahraman gibi davranıyordu - gazeteciler kötü adamlardı. Ve bunda haksız da sayılmazdı.

Ama Sutton ve ben yine de yakından takip ediyorduk. Sutton ona birkaç kez başka sorusu olup olmadığını sordu ama Luca hayır dedi. Ailem de onu sevgiyle sarmalamak için seferber oldu. Bu yüzden hepsinin arkasında Luca'nın numarasıyla birlikte *Hollanda* yazan ev yapımı formalar vardı.

Ancak *Holland*'ı gördüğümde içimde bir şey aydınlandı: formalarda bu ismin *Colson* olarak değiştirildiğini görme ihtiyacı. Çünkü Sutton ve Luca'nın benim soyadımı taşımasını istiyordum. Kendilerini mümkün olduğunca ailemin bir parçası gibi hissetmelerini istiyordum.

"Ooooooh, seksi hokey oyuncularını görüyorum," diye seslendi Lolli, salınarak. Formasını pist ışıklarında parlasın diye süslemişti. "Sence onlardan biri beni panolara fırlatabilir mi?"

"Lolli," diye tısladı annem. "Bu etkinlikte çocuklar da bulunacak. Lütfen, dizginle."

Lolli onu elinin tersiyle itti. "Sağlıklı cinselliği görmeleri onlar için iyi."

Fallon ona dik dik baktı. "Bu zavallı, hazırlıksız oyunculardan birinden seni panolara fırlatmasını istemenin sağlıklı bir cinsellik olduğundan emin değilim."

Lolli bir huff çekti. "Her zaman tüm eğlencemi mahvediyorsun."

Kye bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Gel benimle takıl. Şiddete ve kan dökülmesine tezahürat yapabiliriz."

Lolli ona sırtıttı. "Bu benim en sevdiğim ikinci şey. yap."

Thea, Sutton'la birlikte oturdukları masadan başını kaldırdı. Biz hazırlanırken ve çocukların gelmesini beklerken herkesin atıştırmaları için bir dizi unlu mamul yayıldı. "Özel keklerin ikinci favorin olduğunu sanıyordum."

Lolli, "Bu sadece bir yaşam biçimi, canım," diye onu temin etti.

Sutton Güldü, ışık yakalamak içinde onu Gözler.

Tanrım, o çok güzeldi. Ona sonsuza kadar bakabilirdim.

Arden sırtarak ağzının kenarını silerken, "Biraz salyaların akmış," diye mırıldandı.

Kız kardeşimin karnına dirsek atma dürtüsü güçlüydü. "Kapa çenenini." Sutton'a döndüm ve "*İyi misin?*" diye sordum.

Başını salladı ama dudağını dişlerinin arasına nasıl çektiğini fark etmedim. Ben odanın diğer ucundan ona doğru ilerleyemeden pistin kapıları açıldı ve oyuncularla personel içeri doluştu. Ailem onları karşıladı, çoğuyla son birkaç yıldır tanışıyoruz.

Luca artık aşağı yukarı zıplamıyordu; tam anlamıyla zıplıyordu. "Bitirici Frankie!"

Frankie'nin dudakları kıkırdadı. "Sen Luca olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

Luca sustu. "Öyle mi?"

Frankie bana bir bakış fırlattı. "Reaper senin hakkında sürekli konuşuyor. Buzun üzerinde uçtuğunu söyledi."

Luca'nın gözleri irileşti, başı önce bana sonra Frankie'ye döndü. "Hızlanmaya çalışıyorum." Sesi düştü. "Teddy de bana öğretiyordu."

Frankie'nin yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti ama o yine de çömeldi. "Biliyorsun, Teddy yıllar boyunca bana çok şey öğretti. Belki onun bıraktığı yerden sana yardım etmeye devam edebilirim."

"Gerçekten mi?" Luca sordu.

"Gerçekten mi?" Frankie yumruklarını tokuşturmak için parmaklarını uzattı.

Luca sırtarak bu harekete karşılık verdi. "Yakıt alsan iyi olur. Annem pastaneden en iyi malzemelerini getirdi ama benim favorim kap kekler!"

Frankie doğruldu ve karnını sıvazladı. "Unlu mamullere asla hayır demem."

Frankie pastanenin masasına doğru ilerlerken bakışlarım Marcus'unkilerle birleşti. Orada hiç sıcaklık yoktu. "Kıçını kurtarmak için baskın yapmamız gerektiğini düşündüm."

Yanağımdaki bir kas titremeye başladı ama ben bir şey söyleyemeden Arden bir adım öne çıktı, tam o sırada Gretzky kollarından hafif bir hırıltı çıkardı. "Bunu Phoenix maçında pakı kaybettiğinde kıçını kurtardığı zamanki iyiliğinin karşılığı olarak düşün."

Marcus'un yeşil gözleri kızgınlık ve başka bir şeyle parladı. Sürpriz olabilir mi?

Luca yanımda kıkırdadı, konuşmanın altında yatan gerilimi anlamamıştı. "Seni kurtardı."

Marcus'un bakışları Luca'ya kaydı ve kendimi hazırladım. Luca'ya karşı kaba davranırsa Arden'le birlikte onu alaşağı edeceğimizi hissediyordum. Ama Marcus ona sırtıttı ve çocuğun hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Bahse girerim beni o sıkışıklıktan kurtarmak için daha iyi bir iş çıkarırdın. O pakı da çok daha hızlı çalardın."

Luca'nın omzuna bir el attım. "Buna hiç şüphe yok."

Luca bana sırtıttı. "Profesyonel olmak için sabırsızlanıyorum."

Frankie bir ağız dolusu kekin ardından, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu cennetin pişmiş hali. Bunun içinde Oreo var." Yarım yenmemiş bir tanesini havaya kaldırdı. "Ve üstündeki küçük hokeyciye bakın."

Herkes ona doğru döndü, birkaç takım arkadaşı ikramları alıp ısırdı.

Frankie yutkunurken Sutton'a döndü. "Lütfen bana Seattle'a taşınip bir fırın açacağını söyle. Hatta Seattle'a taşın ve benimle evlen."

İnfaz memurlarından biri kahkahaya boğuldu. "Frankie, bu sözleri tekrar düşünmek isteyebilirsin. Reaper seni öldürmek üzereymiş gibi görünüyor."

Frankie ağzına bir lokma daha kek tıktırdı. "Umurumda değil. Buna değer."

Sutton kızardı ve başını sallayarak bana bir bakış fırlattı.

Bir kızıl saç parıltısı dikkatimi çekti ve irkildim. Linc'in Angie'yi burada isteyeceğini tahmin etmeliydim ama Angie ve Sutton'ın uzun süre aynı ortamda bulunabileceklerini düşünmemiştim.

Bana doğru geldi, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Kalem etekli ve yüksek topuklu keskin iş takımının içinde bile yanağımı öpmek için parmak uçlarına uzanmak zorunda kaldı.

Hay sikeyim.

Anında geri adım attım ama Angie bu hareketi anlamadı. Sadece bana gülümsedi. "Nasılsın, Cope?"

"İyiyim, Ang. Sen nasılsın?" Sordum ama bakışlarım Sutton'a kaydı.

Sutton fırın masasıyla meşguldü, ama ben onun nasıl ifade vardı

gitti Vurdumduymaz. Değil deli veya

incindim, Sadece...

hiçlik.

Bir el ön koluma indi. "Cope, beni dinliyor musun?" "Özür dilerim."

Tekrar Angie'nin menziline çıktım. "Ne dedin?"

"Dışarıdaki muhabirlere birkaç dakika vermenin senin için iyi olabileceğini düşündüm. Ben hep seninle olacağım."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Sence de bu, işin amacına tamamen ters düşmüyor mu? Gözleri benden alıp takımın geri kalanına çevirmemiz gerekiyor. Bunu diğer çocuklardan birkaçı yapsın. Marcus ve Frankie. Kamera önünde iyiler."

Belki bu ve Luca'nın cazibesi sayesinde Marcus bir süreliğine sakinleşirdi.

Angie'nin dudakları büzüldü. "*Seninle* konuşmak istiyorlar. Marcus ve Frankie'den memnun olacaklarından emin değilim. Konuşmayı Bayan Holland'la olan arkadaşılığınızdan uzaklaştırabilirim."

"İlişkim," dedim, gözlerimi Luca'ya dikene kadar sesimi biraz alçaltarak. Sutton'la aramızda ne olduğunu henüz konuşmamıştık ve Sutton'ın onayı olmadan bunu yapamazdım. Ama Luca, Lolli'nin infazcılardan birinin kollarını okşadığı yere doğru koşmaya başlamıştı.

Angie'ye döndüm. "Sutton benim ortağım. Onu seviyorum ve bu akbabaların onu rahat bırakması için ne gerekiyorsa yapacağım. Şu anda bu, ilgi odağı olmaktan uzak durmak anlamına geliyor."

Angie'nin gözleri irileşmiş ve yüzü solmuştu. "Sen... onu seviyor musun?"

"Evet," dedim, sesimi yine alçaltarak. Angie'yi incitmek istemiyordum ama bilmesi gerekiyordu.

"Ama sen böyle bir şey için uygun olmadığını söylemiştin.

Daha
fazlası için."

*Hay
sikeyim.*

"Öyle olduğumu düşünmüyordum. Ama bazen her şeyi değiştirmek için doğru kişi gerekir."

Angie'nin yüzünü acı kapladı. "Ve o kişi ben değildim."

"Senin için doğru kişi ben değildim. Ama bir gün onu bulacaksın. Bulacağını biliyorum."

Angie başını salladı. "Ona sahiptim. Bana hiç şans vermemiş olması çok kötü."

Angie topuklarını yere vurarak uzaklaşırken içimde suçluluk duygusu çalkalanıyordu. Ama bu suçluluk duygusu, odanın öbür ucundan turkuaz bir bakış benimkiyle buluştuğunda daha da yoğunlaştı; bu bakışta acıdan başka bir şey yoktu.

SUTTON

Thea ve benim getirdiğimiz kekleri ve diğer unlu mamulleri yeniden düzenlemeye odaklanmaya ÇALIŞTIM. Sanki mükemmel bir sergi yapmak zihnimdeki görüntüleri silecekmiş gibi. Ama yapamadım. O kadının dudaklarını Cope'un yanağında, elini kolunda görmeye devam ettim.

Midem çalkalandı, bulantı yerleşti. Cope'un yanlış bir şey yaptığını düşündüğümünden değil; eski sevgilisiyle çalıştığını bana söylememiş olmasından kaynaklanıyordu. Bu tam olarak bir yalan olmayabilirdi ama büyük bir ihmaldi.

"Sutton."

Cope'un sesi tenimin üzerinde o tanıdık zımpara kağıdı gibi kayıyordu. Vücudum anında tepki verdi, hain. Başımı kaldırdım ve zorla gülümsedim. "Ne istiyorsun?"

Cope'un ağzı sert bir çizgiye dönüşürken masanın etrafında döndü ve kolumu nazikçe tutarak beni kenara çekti.

"Yardıma ihtiyacım var. I-"

"Savaşçı," diye sözümü kesti. "Angie'yle aramda hiçbir şey yok, artık yok."

Ağzım kapandı, arka dişlerim birbirine çarptı. "Ama vardı."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Birkaç ay çıktık. Ciddi bir şey değildi."

"Ona ciddi gibi göründü."

Cope'a bakıp sahip olamayacağın bir şeyi dilemenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ama Cope gelip bana mümkün olduğunu düşünmediğim bir hayal vermişti. Bugün sadece neleri kaybedebileceğimi hatırlattı.

Cope elini yüzünde gezdirirken suçluluk duygusu yüz hatlarına yayıldı. "Bugüne kadar böyle hissettiğini fark etmemiştim."

Dudağımın kenarını dişlerimin arasına aldım. "Bana söylemeliydin. Bir geçmişin olduğunu biliyorum ama o geçmişle tanışmak üzere olduğumu bana önceden haber vermeliydin."

"Onun burada olacağını bilmiyordum-"

"Başa çık." Bu tek kelimeyle onun sözünü kestim. "Tahmin etmeliydim."

"Ve bana birlikte olduğun biriyle çalıştığını söylemeliydin. Saygı budur. Bunun daha fazlası olmasını istiyorsun ama sen de böyle davranmalısın. Birinin bana yalan söylediği başka bir ilişkinin içinde olmak istemiyorum. İhmal ederek ya da başka bir şekilde."

Cope'un çenesinde bir kas kıpırdandı. Konuşmak için ağzını açtı ama Frankie onun sözünü kesti. "Reaper, flört etmeyi bırak. Giyinmemiz gerek."

Cope'un bakışları yüzümde gezindi. "Sonra görüşürüz."

Ona hızlıca başımı salladım ama içime bir huzursuzluk yerleşti. Cope'la anlaşmazlık içinde olmaktan hoşlanmıyordum. Bitmemiş gibi hissettiren bir şeyin asılı kalmasından hoşlanmıyordum. Ama bundan da öte, şu anda göğsümde yuvasını kuran şüphenin acısından nefret ediyordum.

SPARKS buzun üzerinde daha önce hiç görmediğim bir rahatlıkla hareket ediyordu ve bu sadece bir gösteri antrenmanıydı. Beklemediğim bir güzellik vardı. Ve Cope sahadaki en iyilerden biriydi. En azından benim söyleyebildiğim kadarıyla.

Önce bir oyuncudan, sonra da bir diğerinden kaçarak pakı ağlara gönderdi. Tribünlerdeki çocuklar ayağa fırlamış, çılgınca tezahürat yapıyorlardı. Luca'nın bir aşağı bir yukarı zıpladığını ve çılgına döndüğünü gördüm.

"Takımımı beslediğiniz için teşekkür ederim," dedi derin bir ses sağımdan.

Lincoln Pierce'ı görmek için başımı çevirdim. Beklediğim gibi takım elbise giymemişti. Kot pantolon, yıpranmış botlar ve düğmeli bir bluz giymişti. Ama içimden bir ses her bir giysinin fırında bir gün boyunca kazandığımdan daha pahalıya mal olduğunu söylüyordu. Bileğindeki altın ışıltılı saati de gözden kaçırmadım.

"En azından bunu yapabildim. Bu çocukları hayatımda gördüğüm en mutlu çocuklar yaptığınız için teşekkür ederim." Sparks'ın bir hafta boyunca burada olması asla unutamayacakları bir şey olacaktı.

Linc oyuncuların buzun üzerinden geri kayışını izledi. "Bu benim takımım için de iyi. Onlara her şeyin ne olduğunu hatırlatmak için. Her yıl yapmamız gereken bir şey olabilir."

"Bu inanılmaz olurdu. Toplumun buna bayılacağını biliyorum."

Frankie şutunu çekti ve topu ağlara gönderdi. Çocuklar alkışlarken, buzun üzerinde bir çeşit dans yaptı. Yardım edemedim. gülmekten başka bir şey yapamadım.

"Burası gerçekten de bambaşka bir dünya," diye mırıldandım.

Linc'in gözlerinin bana kaydığını hissettim. "Buna alışacaksın. Erkeklerin ilgisi çok fazla gibi gelebilir ama çok geçmeden farkına bile varmayacaksın."

Linc'in düşüncelerimi okuma yeteneği karşısında kaymamak için elimden geleni yaptım. Çünkü bu tür bir incelemeyle iyi başa çıkabileceğimden emin değildim. "Bu konuda pek iyi değilim. İlgisi. Belli sebeplerden dolayı."

Linc makaleleri ya da haberleri görmemiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Buraya gelmesinin bir nedeni vardı. O da anlatıyı değiştirmektir. Bu, sayısız kişi gibi onun da benim en savunmasız halimin fotoğraflarını gördüğü anlamına geliyordu. Çürük ve kırık.

"Başına gelenler için çok üzgünüm. Bir kadına, daha savunmasız birine el kaldıran her erkek erkek değildir."

Linc'in ses tonunda yüzüne bakmamı sağlayan bir vahşet vardı. Ela gözleri, hiç tanımadığı bir kadın için hissetmemesi gereken öfkeyi anlatan altın bir ateşle parlıyordu. Onu rahatlatmak için tuhaf bir dürtü hissettim. "Ben artık iyiyim. Dışarı çıktım. Özgürüm."

Linc başını salladı. "Başını salladın. Bu da bana senin çok güçlü olduğunu gösteriyor."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Elimden geleni yapıyorum."

"Cope için de iyiydin."

Bu beni bir ayağımdan diğerine kaydırды. "Birbirimiz için iyi olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek bile bana bir şeyler hatırlattı. Birbirimize verdiğimiz aidiyeti, yuvayı hatırlattı. Cope'un oğlumu ve beni nasıl sevdiğini. Dışarıda kaç eski sevgilinin beklediği önemli değildi.

gölgeler ya da Cope'un üzerinde kaç göz olduğu. Yolumuza ne çıkarsa çıksın, onu çözecektik.

Linc gülümsedi ve tüm yüzü değişti. O zaman adamın bunu pek sık yapmadığını fark ettim. Onu sırtırken görmüştüm, dudaklarının kıpırdadığını fark etmiştim ama tam anlamıyla gülümsediğini görmemiştim. Şu ana kadar. Gülümsediğinde ise bu yıkıcı bir şeydi.

"İşte böyle olmalı. Ver ve al, her biri diğerini güçlendirir," dedi Linc.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Sana bunu veren bir partnerin var mı?"

Gülümsemesi düştü ve ela derinliklerindeki ışık söndü. "Hayır. Benim için henüz söz konusu değil."

Gözlerindeki ışığı söndürdüğüm için nefret ediyordum. Çünkü gölgeli serinlik tekrar içeri girdiğinde utanç vericiydi. "Onları bulacaksın. Hiç şüphem yok. Ve bazen, hiç beklemediğin bir anda karşına çıkarlar."

Linc'in dudakları kıpırdadı. "Belki de Sparrow Falls'a taşınmam gerekiyordur. Burada suyun içinde bir şey var gibi görünüyor."

Buzun üzerindeki hareket dikkatimi çekti. Cope başka bir oyuncuyla pak için mücadele ediyordu. Diğer oyuncu döndü ve formasını gösterdi. Warner.

Lanet olsun.

Birbirlerini ittiler ama Marcus Cope'a çarptı ve pakı çalarken onu birkaç adım geriye uçurdu. Marcus Cope kadar becerikli değildi ama kaleyle arasındaki birkaç oyuncuyu atlatmayı başardı ve pakı içeri soktu.

Linc başını salladı. "Umarım bu ikisi bir gün birbirlerini öldürmezler."

Yüzümü buruşturdum. "Bu sporun şiddet kısmı benim pek sevdiğim bir şey değil."

Linc bir an bana baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Sutton, buna ihtiyacım vardı."

Bir sırtışıla savaştım. "Buna alışmam gerektiğini mi söylüyorsun?" "Ya da oyunlar için bir göz bağı al. Sana kalmış."

İçimi çektim. "Kan ve vahşet, yaşasın."

Linc sırttı. "Cope için neden bu kadar iyi olduğunu görebiliyorum. Devam et. Hayatında ışığı hak eden bir kişi varsa, o da odur."

Linc bu sözlerle arkasını döndü ve uzaklaştı. Ama içimden bir ses Linc'in de hayatında ışığa ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

COPE

"DOSTUM, KAFAN NEREDE SENİN?" Frankie kısa saçlarına havlu geçirirken mırıldandı.

Dolaptan tişörtümü aldım ve üzerime geçirdim, içimde kızgınlık titreşiyordu. "Bu bir antrenmandı. Çocuklar için."

Ama haklı olduğumu biliyordum. Bok gibi oynamıştım, normalde hiç şansı olmayan insanlar tarafından yenilmiştim.

"Bize bir iyilik yap ve sezon başlamadan önce aklını başına topla," diye kestirip attı Marcus, dolabından deodorantını alırken.

"Sen kendi oyunun için endişelen," diye karşılık verdim.

Marcus sırttı ama sırtışında köpekbalığı gibi bir hava vardı. "Endişelenmeme gerek yok. Seninkini çalmakla meşgulüm."

Çantamı omzuma atıp soyunma odasından çıkarken onu tersledim. Sutton'a neredeyse çarpmadan önce sadece iki adım atabildim. O kadar kararsız görünüyordu ki, alt dudağını ısırtıyor ve sanki havludan su sıkıyormuş gibi parmaklarını birbirine doluyordu.

Sikerim böyle işi.

Elini tuttum ve onu kapısında *müdür* yazan bir ofise çektim. Hafta sonu olduğu ve Arnie'nin yöneticilerine genellikle izin verdiği düşünülürse açık olması bir mucizeydi. Işığı yakarak kapıyı arkamızdan kapattım.

"Özür dilerim," diye geveledi Sutton.

Onun alanına girdim, elim çenesinde ve saçlarında gezindi. "Asıl üzgün olan benim, Savaşçı. Sana Angie'den bahsetmeliydim. Ama artık onu düşünmüyorum bile. Belki bu beni bir piç yapıyor ama gerçek bu."

Sutton'ın dudakları seğirdi. "Belki sadece birazcık piçsin."

Kıkırdadım. "Yatağımda uyuyan sadece bir kişi var, o da sensin." Sutton'ın gözleri, ağzım onunkilerin üzerinde gezinirken yumuşadı ve çantamı yere bıraktım. "Sadece sen. Çünkü içeri girmesine gerçekten izin verdiğim tek kişi sensin. Şeytanlarımı yatıştıran tek kişi."

Sutton ağzıma doğru nefes alarak, "Başa çık," dedi.

"Benim için ne kadar önemli olduğundan asla şüphe etmeni istemiyorum.

Seni ne kadar sevdiğimden."

O turkuaz gözler benimkileri aradı. "Senin dünyan... çok fazla. Hazır olmadığım için küçük bir çıldırma nöbeti geçirmiş olabilirim."

Parmaklarım Sutton'ın saçlarında sıkılaştı, bir panik titreşimi alevlendi. "Savaşçı," diye hırladım. "Bana kaçmayacağını söyle."

"Kaçmıyorum," dedi Sutton çabucak. "Sanırım sadece korktum." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bana o kadar çok şey verdin ki bunu kaybetme fikri, seni kaybetmek... sanki nefes alamıyorum."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve ben varız. Karşımıza ne çıkarsa çıksın, birlikte üstesinden geleceğiz." Çünkü Sutton'ın nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Onsuz bir yaşamı düşünmek bile göğsüme beton bloklar yerleştiriyor ve paniğe kapılmama neden oluyordu.

Sutton parmak uçlarına doğru uzandı. "Seni seviyorum."

Kelimelerin ağzıma değdiğini hissettim; titreşimlerini, sıcaklığını. Bu kelimeleri duymak en sevdiğim yoldu, sanki her parçama kanıyorlardı. "Siktir, Savaşçı."

Vücudunu benimkine bastırdı, aletim onun sıcaklığıyla sertleşti. "Seni seviyorum."

"Bir daha," diye emrettim, parmaklarım çıplak kalçasında geziniyor, sundress'inin pamuğunun altına dalıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sutton.

Parmaklarım onu göbeğini örten dantellerin arasından okşadı. "Hiçbir şey beni bu kelimeler kadar sertleştiremez. Tıpkı senin küçük güzel parmakların gibi sikimin etrafını sarıyorlar. Dudaklarının vaadi gibi. Sıcaklığın gibi."

Sutton'ın kalçaları elime doğru büküldü, daha fazlasını istiyordu. "Kızım açgözlü mü?"

"Evet," diye nefes aldı. "Sana asla doyamıyorum."

Lanet olsun.

Ona ihtiyacım vardı. Ruhumu sahiplendiğini bilerek kendimi onun bedeninde kaybetmeye ihtiyacım vardı. Onunla sonsuza dek birlikte olmanın kesinliğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Parmaklarım teninde gezindi ve o mükemmel poposunu avuçlamaktan kendimi alamadım. Sutton ben kalçalarını sıkarken ağzımın içinde inledi. Tanrım, o tatlı sesler. Sonsuza dek onların içinde boğulmak istiyordum.

Elimi Sutton'ın kısından çekmeye zorladım, parmaklarım kalçasındaki narin dantel bandın içinde kıvrılıyordu. Sutton'ın başı geri çekildi, gözleri ateşle doldu. "Sakin buna cüret etme, Cope. *Bir daha* olmaz. Bu arenada iç çamaşırsız dolaşmayacağım."

Sırıttım, dudaklarım onunkilere değecek şekilde eğildim. "Ama ben seni böyle istiyorum. Ne zaman bir esinti hissetsen, beni hissedeceksin, içinde hareket ettiğimi hatırlayacaksın, bizim olanı hatırlayacaksın."

Sutton ağzıma karşı inledi.

Ses benim için çok fazlaydı. Kumaşı büktüm, narin lifleri kopardım ve dantelleri yere savurdum. Sonra parmaklarım o ıslak sıcaklığın içine doğru kaymaya başladı. Aletim acı verecek kadar sertleşti. Tıpkı geri kalan her şeyim gibi onun da her şeyini istiyordu.

"Bu fikir hoşuna gitti mi? Pistte yürürken hâlâ beni içinde hissetmek. Seni işaretlediğimi bilmek."

Sutton'ın parmakları saçlarımı kavrayıp başımı geriye çekerken gözlerinin mavisi dans etti ve kavurucu bir sıcaklıkla dönüştü. "Eğer ben de seni işaretleyebilirim."

"Bebeğim," diye hırladım. "Sırtımda senin tırnak izlerini taşıyorum. Kye'a üzerime dövme yaptırırdım ama sen lanet olası ruhuma kazındın. Seni her gün, her saniye yanımda taşıyorum."

O parmaklar saçlarımda sıkılaştı, kafa derimde acı titreşti. "Başa çıkmak mı?"

"Savaşçı."

"Sik beni."

Onu kaldırdım ve bacakları belimi sardı. "Benim için zevkti."

Masaya doğru yürüdüm, onu yere indirdim ve sonra onu ters çevirerek, olduğundan emin olmadığım mobilya parçasına bakmasını sağladım.

Bizim için yeterince sağlam. Ama eğer kırarsak, adama başka bir tane alırdım.

"Masayı tut." Sesim derinleşmiş, çaresiz bir hal almıştı.

Sutton bir nefes aldı ama tereddüt etmedi, sadece eğildi ve ahşap kenarı kavradı. Mükemmel poposu önümde kıvrılmıştı, sundress'inin pamuğu ellerimle, dilimle yapmak istediğim gibi onu okşuyordu.

Bir elimi Sutton'ın omurgasında gezdirdim ve dokunduğumda titredi. Kıçına ulaştığımda teninin sıcaklığı avucuma yayıldı. Parmaklarım kumaşın içinde kıvrıldı ve eteğini yukarı kaldırdım.

"Siktir," diye homurdandım. "Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun?"

Parmaklarım ıslaklığının arasından kayarak klitorisine doğru ilerledi. Sutton bir inilti çıkardı.

"Sana sonsuza kadar bakabilirim. O ıslaklık kalçalarından aşağı inene kadar seninle oynayabilirim."

Sutton'ın göğsü hızla inip kalktı. "Benimle alay etme."

Kızım beklemek istemiyordu ve ben kim oluyordum da onu istediği şeyden alıkoyuyordum? Elim onun sıcaklığını terk etti ve anında özledim. Etrafımda kıvrılmasını, ihtiyacının içimde zonklamasını. Ama yine sahip olacaktım. Hepsine sahip olacaktım.

Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım, lanet gömleğimle bile uğraşmadım. Çok uzun sürerdi. Parmaklarım Sutton'ın saçlarının arasından kayarak yumruğumun etrafına dolandı, ona karşı çekebileceği bir şey verdi, zevki arttırmak için acının ısırığı.

Ucu girişine çarptı ve sikim ağlamaya başladı. Sadece onun vaadi bile beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi.

"Başa çık," diye nefes aldı.

"Bana ne istediğini söyle," diye homurdandım, kendimi zar zor tutabiliyordum.

"Becer beni. Seni günlerce hissetmemi sağla."

Sutton'a her zaman ihtiyacı olanı verirdim, ama o da bana aynı şekilde karşılık verirdi. Ve şu anda birbirimize ait olduğumuzu hatırlamamız gerekiyordu. Saçlarını kavradım ve güçlü bir hamleyle içine girdim.

Çıkardığım sesin hayvani bir yanı vardı ama umurumda bile değildi. Tek düşünebildiğim eve kaymanın cennetiydi. Sutton'a.

Onu tekrar içime aldım, her hamle bir öncekinden daha derindi. Sutton beni itiyor, daha fazlasını istiyor, beni asla bırakamayacağım kadar derinden istiyordu. Ona güç verdim, sahip olduğum her şeyi ona verdim.

O mükemmel duvarlar sikime karşı çırpınıyor, bana neredeyse orada olduğunu söylüyordu. Kendimi tutmak için mücadele ederken içimdeki her şey kasıldı.

"Parmağını klitorisine koy, Savaşçı. Bul onu. Benimle birlikte bul."

Sutton bir inilti çıkardı ve bir eli masadan ayrılıp kalçalarının arasına kaydı. Parmağı o sinir yumağıyla buluştuğunda inilti yoktu. Bir çığlık vardı. "Başa çık."

Duvarları bir mengene gibi etrafımda kenetlendi. Onu tutmak için tüm gücümü harcadım. Kontrolüm paramparça olana kadar etrafımda çırpınırken her dalgaya bindim. İçine boşaldığımda adı dudaklarımdan bir haykırıyla çıktı. Sahip olduğum her şeyi, tıpkı onun istediği gibi.

Dalgalara bindik, bir olarak rahatladık. Bir araya gelmek böyle bir şeydi. Sert ya da yumuşak olması fark etmezdi; her zaman bir olduğumuzu hissetmemizle sona ererdi. Bir takım.

Sutton'ın saçlarını tuttuğum yerden kurtardım, boynundan fırçaladım ve omurgasının başladığı yere bir öpücük bıraktım. Ve sonra tenine doğru fısıldadım, "Seni seviyorum. Şimdi seviyorum. Yarın da. Bundan yirmi yıl sonra. Elli yıl sonra. Asla bitmeyecek."

"Başa çık." Vücudundan ayrılırken kelimeyi zar zor duyabildim. Döndü, eliyle yüzümü kavradı. "Seni seviyorum. Bana bizim olanı hatırlattığın için teşekkür ederim."

Onu öptüm, dilim onunkini okşayarak eve geldi. "Her zaman," diye fısıldadım ağzına karşı.

Sutton kıkırdarken hızla pantolonumu yukarı çektim ve ayakkabılarımı giydim.

"Biz ve masalar arasında ne var?" diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve çantamdan yeni bir tişört çıkarıp ayaklarının dibine diz çöktüm. "Evdeki her odaya bir masa koymak için bir neden bulabilir miyim sence?"

Sutton'ın dudakları, tişörtü kalçalarının arasından olabildiğince nazıkçe kaydırduğımda kıpırdadı, elleri omuzlarıma indi. "Bilmiyorum. Sanırım ben de kum torbalarından hoşlanıyorum."

Aletim acı verici bir seğirme yaptı. "Lanet olsun. Lütfen beni bir daha tahrik etme. Felç geçirip ölebilirim."

Sutton güldü. "Kusura bakma. Üzerime devrilmene izin veremem."

Gömleği çantama tıktırdım, spor çantasını omzuma aldım ve Sutton'ı kollarıma aldım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bana mahkûmsun."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Hiçbir yerde olmak istemezdim."

Sutton'ın elini tutarak bizi koridora götürdüm. Piste doğru ilerledik ve yolumuzun üzerinde Frankie ve Marcus'u bulduk.

Frankie başını salladı ve sıırttı. "Görünüşe göre siz ikiniz kalk."

Sutton ciyaklayarak yüzünü göğsüme doğru itti, ben de takım arkadaşşıma ters ters baktı. "Seni yere sermek zorunda bırakma beni, göt herif."

Marcus sıırtarak, "Ben de Reap'in yumruk atmayı sevdiği tek kişinin ben olduğumu sanıyordum," dedi.

"Seninkini de almanı sağlayabilirim. Merak etme," diye karşılık verdim.

"Tanrım," diye mırıldandı Frankie. "Biraz içki içmenin seni daha iyi bir ruh haline sokacağını sanırsın."

Sutton'a yol gösterirken ikisini de tersledim.

"Bir daha asla onların gözlerinin içine bakamayacağım," dedi göğsüme doğru.

Ben sadece kıkırdadım. "İnan bana, çok daha kötülerini yaptılar."

Sutton bana bir bakış attı, yanakları pembeleşmişti. "Benim ön üm de değil, yapmadılar."

I öptü ve İpucu . onu burun. "Sen Şirin ne zaman utanıyorsun."

"Bu hiç komik değil, Copeland!"

Ben daha da sıırttım. "Savaşçı, insanların ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımızı bilmesine asla aldırmayacaksın."

Biraz oflayıp pufladı. "Ne?" diye

sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ben sinirliyken neden tatlı olmak zorundasın?"

Sırıtişım genişledi. "Bu konuda yardımcı olmak için seni her zaman tekrar becerebilirim."

Sutton göğsümü itti. "Erkekler!"

Luca'yı aramaya koyulduğunda güldüm ve Tanrım, bu iyi hissettirdi. Son birkaç saattir üzerimde taşıdığım stresten kurtulmuştum. Ama bundan daha fazlası, yoldaki tümseklere çarpabileceğimizi ve her seferinde bunu başarabileceğimizi bilmek.

SUTTON

SPARKS'ın kamp haftası antrenmanlar ve deneme maçlarıyla geçti ve bugün profesyonellerle çocukların iki takım oluşturacak şekilde karıştığı bir hücum maçıyla sona erdi. Çocuklar profesyonel ligdeymiş gibi oynayarak hayatlarının en güzel anlarını yaşadılar ve neyse ki Marcus ve Cope daha fazla itişip kakışmadılar.

Sonuç olarak, takım, çocuklar ve benim küçük ailem için büyük bir kazançtı. Çünkü yeni bir dram ortaya çıkmadığı gibi, birkaç muhabir dışında herkes Sparrow Falls'tan kaybolmuştu. Biz de bunu tüm barbeküleri sona erdirecek bir barbekü ile kutlamayı planladık. Spark'lar, çocuklar ve aileleri ve tabii ki tüm Colson ekibi.

Ama Cope'ta bir sorun vardı. Pistten ayrıldığımızdan beri sinirliydi, ayağını yere vuruyor ve parmaklarını direksiyona vuruyordu. Evinin önünde durduğumuzda, iki büyük yemek kamyoneti yanımıza park etmişti, motoru hemen kapatmadı.

Onunla yüzleşmek için hafifçe döndüm. "Pekâlâ, senin neyin var böyle?"

Bakışları dikiz aynasına kaydı, o sırada tabletinde bir oyuna dalmış olan Luca'yı kontrol ediyordu. İçimden yeni bir sinir dalgası geçti ve sesimi daha da alçalttım. "Cope. İyi misin?"

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Her şeyin sürpriz olmasını istemiştin ama şimdi fark ediyorum ki önce sormalıymışım."

Uzanıp elini direksiyondan çektim ve parmaklarımızı birleştirdim. "Hey, birlikte, hatırladın mı?"

Cope'un ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Birlikte." Parmakları benimkileri sıktı. "Speedy'ye bizden bahsetmeye hazır mısınız? Kaldığınızı?"

O sinir dalgası bir tsunamiye dönüştü ama zamanının geldiğini biliyordum. Luca çok sevinecekti. Ve bunun Cope ile benim aramdaki bir arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu bilmeyi hak ediyordu. "Ben hazırım."

"Siz ne fısıldaşıyorsunuz?" Luca arka koltuktan tabletini indirerek sordu. Gretzky yanındaki koltukta nefes nefese kalırken gözlerini bize dikti.

Cope kıkırdadı. "Bu adamdan bir şey gizleyemezsin."

Oğlumla yüzleşmek için koltuğumda döndüm. "Cope ve benim sana söylemek istediğimiz bir şey var."

Bu Luca'nın tabletini yanındaki koltuğa koymasını sağladı. "Ne?" Ses tonunda şüphe ve biraz da umut vardı.

Kelebek kanatları karnımın duvarlarına çarpıyordu. "Şey, Cope ve ben... Biz, şey, arkadaştan daha fazlasıyız. Biz çıkıyoruz. Bir çiftiz."

Luca uzun bir süre bana baktı. "Biliyorum." Çenem gevşedi. "Biliyor musun?"

Luca yaşının çok ötesinde bir sesle oflayıp pufladı. "Ben aptal değilim. Siz el ele falan tutuşuyorsunuz. Cope sürekli sana dokunuyor. Ve ben ve Gretzky geçen gece sizi mutfakta öpüşürken gördük."

Yanaklarım kızardı ama Cope kahkahayı patlattı ve yavru köpek havladı.

"Ne?" Luca sordu.

Cope oğluma sıırttı. "Sen çok zekisin."

Luca bunun üzerine doğruldu, yüzünde gurur ifadesi belirdi. "Bunu unutmasan iyi edersin."

Cope iki elini de havaya kaldırdı. "Asla."

Ben sadece başımı salladım. "Çıkmamızla ilgili herhangi bir sorunuz var mı?"

Luca'nın küçük kaşları birbirine yaklaştı. "Duygusallaşacak mısınız? Çok mu?"

"Öyle umuyorum," dedi Cope, ses tonunu mizah kaplamıştı. "İğrenç," diye mırıldandı Luca.

"Bu bizim çıkmamızdan hoşlanmadığın anlamına mı geliyor?" Karnımda bir endişe kıpırtısı yuva kurarken sordum.

"Bence evlenmelisiniz, böylece sonsuza dek burada kalabiliriz. Ama duygusal şeyler olmasın."

Ben durduramadan bir kıkırdama serbest kaldı. "Yani çıkmaya tamam, duygusallığa hayır."

"Evet," dedi Luca, P'yi patlatarak.

"Çıkma konusunda sorun olmadığına göre, burada Cope'la kalmaya ne dersin? Yeni bir daire bulmaya değil."

Luca dondu kaldı, bakışları ben ve Cope arasında gidip geliyordu. "Ciddi misin?"

Cope'un sırtışı genişledi. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

"Evet! Evet! Evet! Milyon kere milyar! Odam bende kalacak, havuzda yüzecek, derede oynayacak, Arden'la ata binecek ve-"

"Nefes al," dedim Luca'ya, sesimde kahkaha vardı.

Luca'nın soluk soluğa aldığı nefes arka koltuktan duyulabiliyordu. "Bu harika olacak! Cope, gölet kışın donuyor mu? Üzerinde kayabilir miyiz?"

"Biliyorsun, öyle. Kardeşlerim ve ben her Noel'de onunla bir oyun oynarız," dedi Cope.

Luca'nın gözleri kocaman oldu. "Peki ben de oynayabilecek miyim?"

"Speedy, sensiz kazanamayacağımı biliyorsun. Kaybetmeyi de hiç sevmem."

Göğüs kafesimde bir sızı belirdi. Cope bana sadece bir aidiyet ve yuva hissi vermekle kalmıyordu. Bunu Luca'ya da veriyordu. Hepimize bir aile veriyordu.

Cope'un parmaklarını sıktım. "Seni seviyorum." Cope'un koyu mavi gözleri kızardı.

"Savaşçı..."

Konsolun üzerine eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"İğrenç," diye inledi Luca arka koltuktan. "Hep böyle duygusal olacaksınız, değil mi?"

Cope'un ağzına karşı güldüm. "Buna inansan iyi edersin."

"Sanırım havuz buna değer," diye mırıldandı Luca, Gretzky'nin kulağının arkasını kaşıyarak.

Cope kıkırdadı ve motoru kapattı. "Birkaç sürprizim daha var. Belki bu her şeye değmesini sağlar."

Luca'nın gözleri parladı. "Sürprizlere bayılırım!"

Onu azarlamama fırsat kalmadan cipten çıktı, Gretzky de peşinden fırladı. Onu takip etmekten başka çarem yoktu. Cope kapı kodunu girdi ve bizi içeri götürdü. Bir yemek şirketinin öğleden sonraki takım barbeküsü için hazırlık yaptığını bildiğim mutfaktan gelen bir kargaşa duydum ama Cope merdivenleri işaret etti. "Bu taraftan."

Luca merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Gretzky de onun önüne geçti ve ikisi de sahanlıkta durup bizi beklemeye başladı. "Şimdi nereye?"

Cope'un dudakları kıpırdadı. "Hadi odana bakalım."

Luca koridorda koşmaya başladı. Cope'a bir şey sormadan Luca'nın sevinç çığlıklarını duydum ve ardından "Yok artık!" dedi.

Soru sorarcasına Cope'a baktım. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Gerçekten kendi odasına sahip olmasının zamanı gelmişti."

Kapı aralığında durakladık ve ağzım açık kaldı. Oda küçük bir çocuk cennetine dönüştürülmüştü. Uzak duvarın karşısında, yatakları hokey simgeleriyle kaplı ranzalar vardı. Köşede kitap rafları olan bir masa vardı. Raflar Luca'nın en sevdiği kitaplarla doluydu.

Kapıya en yakın duvarda, oyunun başlaması için hazır bekleyen hokey oyuncularının duvar resmi gibi görünen bir şey vardı, ancak bunların daha da büyük bir televizyonun her iki yanında birer çıkartma olduğunu fark ettim. Önünde puf koltuklar ve altında devasa bir oyun düzeni vardı.

Luca Cope'a doğru koştu ve kendini ona doğru fırlattı. Cope onu kolayca yakaladı ve Luca kollarını Cope'un boynuna doladı. "Bu şimdiye kadarki en iyi şey! Teşekkür ederim!"

"Hepsini seçerken çok eğlendim," dedi Cope ona sarılarak. "O duvar için sana imzalı formlar da alacağız."

Luca kıpırdandı, her şeyi detaylıca kontrol etmek için odanın içinde koşturdu, Gretzky de onunla birlikte kokluyordu. Cope'a döndüm, gözlerim yanıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Henüz işim bitmedi, Savaşçı."

"Başka bir şeyle başa çıkabileceğimden emin değilim," diye mırıldandım.

Cope parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Benim kızım her şeyin üstesinden gelebilir."

Beni koridora çekti ve merdivenlerin üstündeki sahanlığa geri götürdü. Beni arka bahçeye, gölete ve vahşi doğaya bakan büyük resim penceresine doğru yönlendirdi.

"Şuraya bak." Kavak ağaçlarından oluşan bir koruyu işaret etti. Ortada altı arı kovanı diziliydi. "Anlarına bakmayı sevdiğini biliyorum. Pişirmek için taze bala sahip olmayı. Bu yüzden burada da birkaç kovanın olsun istedim."

Gözlerim sulanmaya başladı, yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Bana arı mı aldın?"

Cope beni kendine doğru çekti. "Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Buranın senin evin olmasını istiyorum. Seattle'da da bir yer isteyip istemediğimize ya da boş zamanlarımda gidip gelmeye karar verebiliriz. Linc, Sparrow Falls'un sezon boyunca evimiz olmasını istiyorsak uçağını bana ödünç verebileceğini söyledi bile."

"Başa çık," diye
boğuldum. "Bir şey daha
var."

"Bir şeye daha katlanamam."

Cope dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Evet, yapabilirsin." Aşağı uzandı ve rulo haline getirilmiş kâğıtlara benzeyen bir şey aldı. "Shep'e tam burada, arazide ticari bir mutfak için bazı planlar hazırlattım."

Nefesimi içime çektim. Bu çok fazlaydı. Hepsi çok fazlaydı. Vücudum mutluluktan, Cope'un bana ve Luca'ya gösterdiği ilgiden patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kâğıtları açtı. "Nasıl istersen öyle değiştirebiliriz. Garajın diğer tarafında olacak. Böylece sabah erkenden ya da gece geç saatlerde araba kullanmak zorunda kalmazsınız. İstedğin her şeyi burada hazırlayabilir ve sipariş ettiğim minibüsle taşıyabilirsin."

"Başa çık."

Bakışları yüzüme kaydı. "Çok mu fazla?" Oğlumun yaptığı gibi kendimi ona doğru fırlattım ve o da beni bir hamleyle yakaladı. "Çok değil mi?"

"Seni seviyorum."

"Savaşçı, bunun bana ne yaptığını biliyorsun."

I sıırttı karşı onunAğız. "Düşün var. zaman
Herkes buraya gelmeden önce?"

"Zaman yaratacağım," diye hırladı Cope ağızıma karşı.

Ve kesinlikle yaptı.

SUTTON

MÜZİK, Cope'un özenle gizlenmiş hoparlörlerinden çıkıp partinin içine girdi. Eski tarz bir Tim McGraw şarkısının tınlarını duyduğumda sırtımdan kendimi alamadım. Sanki Cope'un beni sevdiğine dair yeterince kanıtım yokmuş gibi, en sevmediği müzik türü olmasına rağmen country çalmama izin vermesi bunu kanıtlıyordu.

Thea kendi kalçasıyla benimkine vurdu. "İşte bu mutlu bir kadının gülümsemesi."

Yanaklarım kızardı. "Sanki daha mutlu olmak imkânsızmış gibi geliyor."

Thea'nın gözleri güneş ışığında parlıyordu. "Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok."

Onu sıkıca kucakladım. "Lütfen, beni ağlatma. Cope beni ağlarken görürse çok huysuzlanır."

Thea beni bırakırken gülmeye başladı. "Yeterince adil."

Geri çekilirken tatlı masasının envanterini çıkardım. Linc barbekü için yemek şirketine para ödemişti ve kampın ilk gününden sonra Seattle'a dönmüş olmasına rağmen, partinin tadını çıkarmak için burada olamayacak olmasına rağmen parti için her şeyi yapmıştı. Ama tatlıları halledip halledemeyeceğimi sormuştum ve o da isteksizce kabul etmişti.

Neyse ki Thea ve ben de elimizden geleni yapmıştık. Disk, sopa ve Seattle Sparks logolu küçük hokey oyuncuları şeklinde kurabiyeler vardı. Ama asıl şov keklerdi. Frankie'nin çok sevdiği hokey oyuncusu Oreoları, tepesinden küçük, saf şekerden şimşekler çıkan çilek-limonata olanları ve üzerinde tüm farklı oyuncuların numaraları olan üçlü çikolatalı olanları yaptık.

İyi ki çok yapmıştık çünkü çok hızlı tükeniyorlardı. Masaya yaklaştığımızda Frankie arkasını döndü.

Yüzü cupcake dolu. "Reaper'ı terk edip benimle evlenmen için ne yapmam gerekiyor?"

Marcus kıkırdadı ve masadan bir kurabiye aldı. "Bu gerçekten daha akıllıca bir oyun olurdu."

Başımı salladım. "Sorun çıkarmayı bırak, yoksa seni tatlı masasından men ederim."

Marcus kurabiyeyi ağzına attı ve uzaklaşırken iki elini havaya kaldırdı. "Ben tek kelime etmedim," diye mırıldandı kurabiyenin etrafında.

"Akıllı adam," diye karşılık verdi Frankie. "Çünkü bu şey ateş gibi!"

"Sözlerine dikkat et," diye tısladı Evelyn, sanki kurallarını çiğneyen biri için radarı varmış gibi yürüyerek.

Frankie'nin kaşları kalktı. "Ateşin nesi var?"

Evelyn'in çenesi sıkıştı. "O kelime değil, diğeri." Frankie şaşkın şaşkın baktı.

"S-bir," diye tükürdü.

"Hanımefendi, bu bir lanet bile değil."

Evelyn bana ters ters baktı. "Çocuklarımızın maruz kalmasını istediğin şey bu mu? Ve tüm bunlara" -cılgınca etrafı işaret etti- "şeker?"

Uzun bir süre ona baktım. "Evelyn, etrafına bir bak. Herkes iyi vakit geçiriyor... sen hariç. Belki de biraz rahatlayıp eğlenmeye çalışmalısın."

Frankie bir kolunu onun omuzlarına attı ve alması için bir kek kaldırdı. "Bir ısırık. Dünyanı değiştirecek."

Evelyn dudaklarını kenetledi ve başını sallayarak olumsuz bir ses çıkardı.

"Hadi ama. Biraz üçlü çikolatadan kimseye zarar gelmez," diye kandırdı Frankie.

"Dedim ki-" Evelyn onu durdurmak için ağzını açtı ama Frankie daha hızlıydı. Ona bir ısırık vermeye çalışıyordu ama sonunda tüm keki suratına fırlattı.

Herkes dondu kaldı.

Sonra Thea boğuk bir kahkaha attı. Kendimi tutamadım ve ben de katıldım. Frankie irkildi, çikolata mükemmel beyaz gömleğinin üzerine düşerken yavaşça Evelyn'in omuzlarını bıraktı. "Özür dilerim, ben-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kekin etrafında. "Bu hayatımda tattığım en güzel şey."

Gözlerim kocaman oldu ve bakışlarım şok içinde Thea'ya kaydı. Thea sadece daha çok güldü. "Sana anlatmaya çalıştık ve ben bir kız kardeşi yanlış yönlendirmezdim."

"Bu inanılmaz. Ne düşünüyordum ki ben? Keçiboynuzu aynı şey *değil*."

Frankie'nin yüzüne kocaman bir sırıtma yayıldı. "O h-kelimesini söyledi." "Biliyorum," diye fısıldadı Thea.

Frankie bir kolunu tekrar Evelyn'in omuzlarına atarak onu masadan uzaklaştırdı. "Bu sadece başlangıç. Sırada trambolin var."

Evelyn gözleri kocaman açılmış ve yüzü çikolatayla kaplanmış bir halde ona baktı. "Öyle mi?"

"Aynen öyle."

Onlar gözden kaybolurken Thea bana doğru yığıldı. "Buz kraliçesini eritmenin tek yolunun Frankie'nin cazibesi ve senin üçlü çikolata kreasyonlarından biri olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Başımı salladım, Frankie'nin Evelyn'i tramboline kaldırışını ve onun zıplamaya başlamasını izledim. "Belki de ihtiyacı olan atılım budur."

"Tanrım, umarım öyledir. Aksi takdirde çocuğu için endişeleniyorum." Ben de endişelendim.

"Mooooom!" Luca elinde su tabancasıyla bana doğru koşarak bağırdı. "Suda saklambaç oynuyoruz. Bizimle oynamalısın!"

"Bu en iyisi Bayan Sutton," diye seslendi Keely, başka bir çocuğa doğru bir el ateş ederek.

Hayır demeliydim. Masaya bakmam gerekiyordu. Üzerimde güneş elbisesi ve sandaletler vardı. Ama tüm bunları pencereden dışarı attım. Çünkü çocuğum daha fazla onunla ve arkadaşlarıyla oynamamı istemeyecekti. Bu yüzden Luca'ya sııttım. "Silahım nerede?"

Kıkırdadı ve bana gülünç derecede abartılı bir su tabancası uzattı. "Saklanmak için yüze kadar saymamız gerekiyor, sonra herkes adil bir oyun olacak. Yakalayabildiğiniz kadarını yakalayın. Hazır, başla!"

Ben beklemedim. Tarlayı geçip ağaçlara doğru koşmaya başladım. Onları saklanmak için kullanabilirdim. Çocuğumu utandırmak istemedim.

ve ilk beş saniyede nakavt olmak. Herkesin nereye gittiğini görmeye çalışarak orman örtüsünün içine girdim.

İki kişi trambolinin yanına gitti ve diğer üç kişi de oyuncular, ebeveynler ve Koç Kenner'ın arasından geçerek partiye doğru ilerledi. Ama akıllı oğlum Luca kovanlara yöneldi çünkü çoğu çocuğun arılardan korkup oraya giremeyeceğini biliyordu ve hepsini şaşırtmak için gizlice geri dönebilirdi.

Yumruğunu havaya kaldırmasını izlerken içimden bir kahkaha yükseldi. Ama biri beni saçlarımdan tutup geriye doğru çekerken ve bir eliyle ağzımı kapatırken kahkaham boğazımda düğümlendi. "Beni özledin mi, Mavi Göz?"

COPE

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve yerel biradan bir yudum aldım, şerbetçiotları dilimde oynaşıyordu. Sutton'ın tadı kadar iyi değildi ama yeterince iyiydi. Öğleden önceki çalıntı anlarımızdan sonra onu hâlâ görebiliyordum.

Lolli bizi aşağıya inerken yakaladığında başını arkaya eğmiş, güneş sarı saçlarına vururken kahkahalarla gülüyordu. Bu son zamanlarda fark ettiğim bir şeydi. Sutton bu günlerde daha sert ve daha sık gülüyordu. Gözlerinde daha az gölge vardı.

"Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

Annemin sesiyle hafifçe sarsıldım. Aşağı baktım ve gözlerinin sıkıca tuttuğu duygularla parladığını gördüm. "Anne."

Bir kolunu belime doladı ve beni sıkıca kavradı. "Kazadan beri gölgelerin var. Mantıklı geliyordu ama ne kadar acı çektiğini bilmek beni öldürüyordu."

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor, tam nefes almamı zorlaştırıyordu.

"İyileşmeni her şeyden çok istiyordum. Yükünü hafifletecek birinin hayatına girmesine izin vermeni. Sutton işte bu. Gerçek bir ortak," diye fısıldadı annem.

"Öyle," diye mırıldandım. "Bazı acı gerçekleri görmeye başlamamı sağladı."

Annem bana baktı, gözlerinde sorular uçuşuyordu.

Cehennem. Oraya gitmek istemedim. Bugün değil. Etrafımızda bu kadar güzel şey dönerken olmaz. Ama bir yanım, eğer şimdi söylemezsem asla söyleyemeyeceğimi biliyordu.

"Bu benim hatamdı. Ya da ben öyle sanıyordum," diye başladım, sesim kulaklarıma yabancı geliyordu.

Annemin yeşil gözleri parladı. "Copeland-"

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Şunu söylememe izin ver, yoksa asla söylemem."

Acı yüzüne yayılırken ağzı bir anda kapandı.

"Bu benim oyunumdu. Jacob ve Fallon gitmek bile istemediler ama babam her zaman yaptığı gibi onları ikna etti. Fal'e şekerle rüşvet verdi, Jacob'a da çiftlik işlerinden bir hafta sonu izin verdi."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Sutton'ın burada olmasını, elinin benim elimde olmasını diledim. Ama tam bunu dilediğim anda, onu hissedebildim. İçimde dönen o enerji vızıltısı, istikrarlı bir kabulleniş. Avlunun karşısında ya da milyonlarca kilometre uzakta olması fark etmiyordu. O her zaman benimleydi.

Konuşurken ona sarıldım. "Yola çıkmakta geciktik - soyunma odasında arkadaşlarımla takılıyordum. Arabayla giderken Fal ve ben birbirimize girdik. Ben başlattım. Onu iğneledim. Jacob okula gittiğinde odasını alacağımı söyledim."

Gerçekte kimse istemezdi. O gittikten sonra hiçbirimiz ona dokunmak istemedik. "Babam bize bırakmamızı söyledi. Bize baba bakışı atmak için bir saniyeliğine arkasına baktı. Ama bu çok uzun bir saniyeydi. Jacob onu geyik konusunda uyarmaya çalıştı. Direksiyonu kırdı. Ama her şey için çok geçti."

Annemin belimdeki tutuşu gevşedi ve bir an için gideceğini, tüm korkularımın haklı olduğunu düşündüm. Ama sonra kollarını bana doladı. "Benim güzel oğlum. Çok fazla acı taşıyorsun." Bana daha sıkı sarıldı. "Bu senin hatan değildi. Bir kazaydı. Kimsenin önleyemeyeceği bir şeydi."

"Dikkatini dağıttım," diye mırıldandım.

"Sen onun kız kardeşiyle didişen bir çocuktun. Yıllar boyunca kaç kavgayı ayırdım?"

"Sayılamayacak kadar çok," diye mırıldandım omzuna doğru.

Annem beni bıraktı ama kollarımı tutmaya devam etti. "Bu doğru. Çünkü hayat bu. Kavga etmek ve barışmak. Etrafındaki insanları sevmek ve aynı zamanda onların boyunlarını sıkmak istemek. Bu sizi bir canavar yapmaz. Sizi insan yapar."

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Bunu tek başına taşıyor olmandan nefret ediyorum."

"Artık yalnız taşımıyorum," diye fısıldadım.

Annemin yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "O Sutton'ın canı cehenneme, ona sarılacağım."

Kıkırdadım. "Bu hoşuna gidecek."

"Ona evlenme mi teklif edeceksin?" Annem sordu, gözlerinde şimdi farklı bir parıltı vardı.

"*Anne*," diye azarladım.

Güldü ve gitmeme izin verdi. "Burnumu ait olmadığı yerlere sokmak benim işim."

"Onunla evleneceğim." Sözlerimde hiçbir şüphe, hiçbir belirsizlik yoktu. Geleceğimin ne olmasını istediğimi biliyordum. Ve bu Sutton ve Luca'ydı. Onları güvende ve sevilmiş hissettirmek. Onlara hak ettikleri aileyi vermek.

Annemden bir kahkaha yükseldi. "Sormak yok mu?"

Ona sııttım. "Bunun olması gerektiğini biliyorum. Öyle olduğumuzu. Tıpkı Sutton ve Luca'ya her zaman sahip olmaları gereken aileyi vereceğimizi bildiğim gibi. Hepimize göstermekte çok iyi olduğun kabulü onlara da göstereceğiz. Onlara ne olursa olsun asla bitmeyecek bir sevgi vereceğiz."

"Başa çık," dedi annem, sesi benim adımla kırıldı.

Yanağından bir damla gözyaşını sildim. "Seni seviyorum. Mükemmel olmadığım zamanlarda bile beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Kollarını tekrar bana doladı. "Sen benim için her zaman mükemmelsin. Belki Kye'la birlikte bir tarla partisine gitmek için gizlice kaçtıktan sonra leylak çalılarında kustuğunuz zaman değil."

Onu serbest bırakırken bir kahkaha attım. "Bunu bildiğini sanmıyordum."

Annemin burnu kırıştı. "Ben *her şeyi* bilirim."

Bir hareket gözüme çarptı. Luca arka bahçeden koşarak bize doğru geliyor, çocuklardan ve yetişkinlerden kaçıyordu. "Annemi gördün mü? Onu bulamıyorum."

Etrafıma bakındım, o tanıdık turkuaz gözleri arıyordum. Thea'nın tatlı masasını hazırladığını, Arden'in Brutus ve Gretzky için top attığını gördüm ama Sutton'ı hiçbir yerde göremedim. "Eminim buralarda bir yerdedir."

Cebimdeki telefonum çaldı. Onu kaydırdım ve Sutton'ın adının bir metin uyarısı olarak ekranda yanıp söndüğünü gördüm. İçimi bir rahatlama kapladı.

parmağımı ekranda kaydurdım. "Annen arıyor. Muhtemelen fırına gitmesi gerekiyor çünkü bu canavarlar bütün keklerini yemiş."

Luca kıkırdadı. "Bu kesinlikle Frankie'nin hatası."

"Kesinlikle." Ama ben metni okurken her şey durdu. Ekranı bir fotoğraf dolduruyordu. Sutton, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bantlanmış, elleri bağlanmıştı. Mesaj onun telefonundandı ama *ondan* değildi.

SUTTON

İzliyorum. Biri bir sorun olduğunu anlasın, beynine bir kurşun sıkarım. İçeriden bir şey alman gerektiğini söyle. Onun yerine ahıra gel. Telefonunu getir. Ve banka girişini.

Para için. Birisi bunu para için mi yapıyordu? Roman olmalı. Panik beni ele geçirirken kan kulaklarımda uğuldadı.

BEN

Ona zarar verme.

SUTTON

Bu tamamen sana bağlı. Yaşlı kadın ve çocuktan uzaklaşın. Yürümeye başlayın.

Bilmeliydim. Hayat çok güzeldi. Çok mutluydu. Ve tüm bu iyiliğin bir anda elimden alınabileceğini çok iyi biliyordum.

SUTTON

Eskiden tanıdığım adama bakarken fermuarlar bileklerime batıyordu. Bir zamanlar sevdiğimi sandığım birine. Bana Luca'yı veren adama.

Şimdi ise yemek şirketi üniforması giymiş bir yabancından başka bir şey değildi. Boyuna göre çok zayıftı ve onu hiç görmediğim kadar solgundu. Geçen gün Walter'a gösterdiğim fotoğrafa hiç benzemiyordu. Ama görünüşünden daha fazlası vardı. Yaptıklarıydı.

Roman yalan söyleyerek, aldatarak ve çalarak beni ve Luca'yı sayısız kez incitmişti. Ona en çok ihtiyacımız olduğunda ortaya çıkmayarak. Ama bu? Bu bir seçimdi. Beni, çocuğunun annesini incitmek için aktif bir karar.

Roman'ın gözleri bana dikilmişti, bir zamanlar kehribar rengi olduğunu düşündüğüm ama şimdi sadece çamur kahverengisi olduğunu görebildiğim bir renk. Silahı tutuşunu düzeltti, bir telefonu cebine soktu ve diğerini eline aldı. Benimkini. "Çılgılık atmayı *aklından* bile geçirirsen, göz açıp kapayıncaya kadar beynine bir kurşun sıkarım. Sonra da o küçük veledin peşine düşerim."

Sanki beni bir şekilde kurtaracakmış gibi kendimi ahır duvarına daha sıkı bastırdım. Ama kurtarmadı.

Roman bir adım öne çıktı, bandın kenarını yakaladı ve hızlı bir çekişle yırttı. Küfretmek ya da haykırmak istedim ama ona bu zevki tattıracak değildim. Ve çılgılık da atmayacaktım. Luca'nın güvende olduğunu öğrenene kadar olmazdı.

Bildiğim kadarıyla Roman'ın yanında Petrov'un adamları vardı. Küçük bir kasabadaki yemek şirketine kaç kişi sızabilirdi ki? Hiç Rus aksanı duymamıştım ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Şimdilik sessiz olacağım. Akıllıca. İzler ve dinlerdim. Mükemmel anı bekleyecektim.

Ve sonra savaşıacaktım.

Çünkü uğruna yaşayacak çok şeyim vardı. Oğlum için. Cope. Kurduğumuz aile.

Bir hıçkırık ses tellerime baskı yaptı, kurtulmaya çalışıyordu. Ama onu bastırdım. Şimdi olmaz.

Roman'ın üst dudağı aşırıya kaçmış bir Bond kötü adamı gibi tiksintiyle kıvrıldı. "Sorun nedir, Mavi Göz? Dilini kedi mi yuttu? Genelde çeneni kapatmazsın. Sürekli bir şeyler hakkında başımın etini yiyorsun."

Kimdi bu? Bu bir dönüşümden daha fazlasıydı. Sanki onu hiç tanımamış gibiydim.

"Ne söylememi istiyorsun Roman?"

Adını söylediğimde yüzünü buruşturdu. Sanki ona uzanıp tokat atmışım gibi. Belki hâlâ bir şeyler hissediyordu.

"Özür dilemeni istiyorum," diye hırladı. Geri çekildim.

"Özür mü?"

"Evet, kaltak. Benden her şeyimi aldın. Paramı. Evimi. Lanet olası çocuğumu."

Ona öylece bakakaldım, şok dalgaları durmaksızın içime yayılıyordu. "Bunu senin bağımlılığın yaptı. Senin seçimlerin."

Roman'ın eli o kadar hızlı uzandı ki, onu engelleme şansım yoktu. Avucu yanağıma öyle sert çarptı ki kan tadı aldım. Acıdan nefes almaya çalışarak iki büküm olurken bakırımsı tat ağzımı doldurdu.

"Sırf *seninle* yaşayabilmek için uyuşturucuya ihtiyacım olduğunu hiç düşündün mü?"

Burnumdan alıp ağzımdan verdiğim nefesime odaklandım. Ahırın taş zeminine kan tükürdüm, saman telleri etrafa saçılmıştı. Tek görebildiğim, Arden onu atlarından birinin sırtında çemberin etrafında dolaştırırken Luca'nın yüzünün nasıl aydınlandığıydı. İzlerken Cope'un kolunu bana dolayışı, oğlumuz çok mutluydu. Ve öyleydi de.

Bizim oğlumuzdu.

Roman'ın değildi. Artık değildi. Roman'ın böyle bir hakkı yoktu.

Başım dönerken bile kendimi doğrulmaya zorladım. Yabancıнын koyu kahverengi gözleriyle karşılaştım. "Sen bizi asla hak etmedin. Beni ya da Luca'yı."

Roman sırtıttı, dişçiye gitmesi gerektiği belli olan sararmış dişleri ortaya çıktı. "Oh, ve senin değerli hokey oyuncun öyle mi?"

Omuzlarımı dikleştirdim. Sinmeyeceğim. Bir daha asla. Ne Roman'ın birlikte çalıştığı adamlara ne de ona karşı. "Evet. Cope senin asla olamayacağın kadar büyük bir adam. Luca'ya senden daha fazla babalık yaptı."

Roman'ın silahı kavrayışı sıkılaştı ve nefes alış verişi dzensizleşti. "Bunu göreceğiz. Bakalım banka hesabını kuruttuktan sonra o pisliği hâlâ seviyor olacak mısın?"

Sustum. Bu muydu yani? Hâlâ her şey paradan ibaretti, başka bir şey değil. "Tek umursadığın şey bu, değil mi? Bir sonraki malı nasıl bulacağın?"

"Ben benim olanı önemsiyorum," diye tersledi. "Sen benim kanımı kuruttun, şimdi ben de aynısını pezevenğine yapacağım."

"Nasıl?" Basit bir soruydu ve cevaplaması yeterince kolay olmalıydı ama öyle olmayacağına dair içimde bir his vardı.

Roman'ın çenesi ileri geri hareket etti, kızgınlık orada alevlendi. "Telgraf ekecek. Yirmi milyon. Onun bankasından benim Meksika'da kurduğum bankaya. Sen de bunun için buradasın. Küçük bir motivasyon." Telefonu kaldırdı ve benim cihazımdan Cope'a gönderdiği mesajı gösterdi.

Mideme kramplar girdi. Roman gerçekten bu kadar ileri gitmiş miydi? Bankaların bu tür şeylere limit koyduğunu hatırlamayacak kadar gerçeklikten kopmuş muydu? Birkaç yüz bin alabilirdi ama milyonlar? Bu mümkün bile değildi.

Ama daha kötüsü, Cope yoldaydı. Tehlikede olduğum için doğruca buraya geldi ve yaptığı da buydu. Kendi güvenliğini düşünmeden, sadece benimkini umursayarak içeri daldı.

"Görüyorum ki küçük mavi gözlü kaltak için her şey bir araya geliyor. Ama hepsi değil." Roman silahı kaldırdı ve doğrudan kafama doğrulttu. "nk o transfer gerçekleştiği an, ikinize de hak ettiğinizi vereceğim. Beyninize bir kurşun. Belki de sırf şaka olsun diye çocuğu bile yakalarım."

Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. şu anda koşmazsam olmaz.

COPE

İçimdeki her şey hissizleşmişti. Kalbim hariç. Panik ve korku şu anda onu parçalayıp toz haline getiriyordu çünkü Sutton diye biri vardı. Ağzını bantlamışlar, ellerini bağlamışlar ve Tanrı bilir daha neler yapmışlardı.

Anneme dönerken boğazımda yükselen paniği yuttum. "Ben Sutton'a yardım ederken sen de Luca'ya bir sandviç getirebilir misin?"

Annem bana şaşkın bir bakış attı. "Emin misin? I-"

"Eminim," diye kestim sözünü.

İfademdeki bir şey çaresiz olduğumu gösteriyor olmalıydı çünkü başını salladı ve bir kolunu Luca'nın omuzlarına doladı. "Haydi, gidip sana yiyecek bir şeyler alalım; aksi takdirde donmaya başlayacaksın."

Luca kıkırdadı. "Buzlanma en iyi kısmı, o yüzden bana uyar."

Annem kıkırdadı. "Tabii ki var."

"Anneme evde saklanarak kuralları çiğnediğini, bu yüzden su tabancalı saklambaç kralının ben olduğumu söyle!" Luca annesinin onu götürmesine izin verirken omzunun üzerinden bağırdı.

Her kelimesi karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. Kendimi tutup yürümeye başlamak için tek yapabildiğim buydu. Tıpkı metinde söylendiği gibi. Ama başımı döndüren, o kişinin söylediği diğer şeydi.

İzliyorum.

Sıra dışı bir şey görmedim: çocuklar ve takım arkadaşlarım oynuyor, ebeveynler sohbet ediyor, yemek servisi yapanlar parti boyunca hareket ediyordu.

İçim burkuldu. Kimin izliyor olabileceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ya da bunu yapmak için teknoloji kullanıyorlarsa. Çünkü eğer gizlice girmişlerse

Elinde katılımcıların listesi olan güvenliğı geçtim ve Sutton'ı yakaladım, iyiydiler.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yürümeye başladım.

Çok aptalcaydı ama başka seçeneğim yoktu. Sutton'ı güvende tutmak için her şeyi yapardım. Hatta hayatımı onunkine değiştirdim.

Ama desteksiz de gitmeyecektim. Eve doğru yürüdüm, sonra talimat verildiği gibi Arden'in evine ve ahıra giden yola saptım. Hâlâ kimin izlediğini bilmeme imkân yoktu. Ama en azından etrafta beni duyacak kimse olmadığını biliyordum.

Telefonumun yan tarafındaki düğmeye bastım ve basılı tuttum. "Trace'e mesaj at."

Biri partiyi ve beni izliorsa arama riskini göze alamazdım. Dudaklarımın kıpırdadığını görürlerse ve Trace telefonunu açarsa, bu olabilirdi. Mesajı görmesini ve gerekeni yapmasını ummak zorundaydım. Ben yapamasam bile Sutton'ı dışarı çıkarmasını.

Sessiz robotik bir ses duyuldu. "Trace'e ne söylemek istersin?"

Milyon dolarlık soru bu değil miydi?

Sertçe yutkundum ve hızımı artırdım. "Sutton'ı biri tutmuş. Bana ahıra gelmemi ve banka bilgilerimi getirmemi söylediler. Beni izliyorlar. Bunu kanıtladılar. Bir kişi mi yoksa birden fazla mı bilmiyorum ama desteğe ihtiyacım var. Kardeşime ihtiyacım var. Sessizce gelip yardım getireceğine güveniyorum. Luca ve annemi içeri götür. Ben Sutton'a doğru yola çıktım bile."

Telefonumun yan tarafındaki düğmeye tekrar bastım ve cihaz mesajımı aynı robotik sesle geri okudu. Birkaç şeyi yanlış anlamıştı ama Trace mesajı alacaktı.

"Göndermeye hazır mısınız?" diye sordu telefonum.

"Evet." Sonra hızımı artırdım, telefonumu sessize alırken koşmadan yürüyebildiğim kadar hızlı yürüdüm. Trace'in mesaj atması riskini göze alamazdım. Ya da daha kötüsü, aramasını.

Uzaktan ahır görünüyordu, kız kardeşimin huzur bulması için inşa ettiğim yapı. Ama şimdi orada huzur yoktu. Her şey vardı ama.

Sutton'ın görüntüleri zihnimi doldurdu. Anlık görüntüler, en iyi ve en kötü anlarımızın eşleştirilmiş zıtlıkları. Otoparkta tanıştığımız ilk gün yanağındaki yağ lekesi. Saldırıdan sonra kül rengi yüzü ve şakağındaki kan. Kovboy barında onu masaya yatırdığımda turkuaz gözlerindeki ateş. Baltimore'daki saldırıdan sonra dövülmüş yüzünün fotoğrafı. Luca'nın yatak odasında en çok ihtiyacım olan kelimeleri ilk kez fısıldadığında o yüzün nasıl yumuşadığını.

Seni seviyorum.

Onu kaybedemezdim. O her şeyimdi. Ve sadece benim için değil. Luca için de. İkimizden de çalınmasına izin veremezdim.

Umutsuzluğa kapıldım ve güneşin vuruşuyla hızımı artırdım. Alnımda ter lekeleri vardı, kaslarım itme ve kısıtlama arasında savaşıyordu. Ama virajı döndüğümde onu gördüm.

Bir hareket parıltısı. Sarı saçlar. Koşan biri.

O turkuaz gözlerin bir anlık görüntüsü, bir umut titreşimiymiş sadece.

"Koş!"

Tek kelimesi havada asılı kaldı ama yeterli değildi. Çünkü ahırdan dışarı iki adım atamadan. Biri onu arkadan yakaladı ve o anda duyabildiğim tek şey çılgınlığıydı.

SUTTON

Bir darbe yan tarafıma çarpıp ciğerlerimdeki tüm havayı çalınca ^{çığlığım} boğazımda düğümlendi. "Seni uyarmıştım, kaltak!"

Roman beni saçlarımdan tutup kendine doğru çekti ve silahı şakağıma dayadı. "Şimdi hareket edersen ölürsün. Ama canını acıtacağım."

Yutkunamadan önce dudaklarımdan bir inilti çıktı. Özgürlüğe çok yakındım ama yeterince yakın değildim.

Ayak sesleri çakıllara çarpıyordu. Biri koşuyordu. Cope olduğunu biliyordum.

Ondan başkası olmasını istemezdim ama şimdi ortaya çıkmasaydı aşık olduğum adam, benim için her şeyini verebilecek biri olamazdı.

"Yapma," diye mırıldandım, sesim acıdan ve kaçmaya çalışmaktan kısılmıştı.

Roman beni ahırın gölgesine doğru sürükledi ve silahı kafama daha sert dayadı. "Seçme şansın vardı. Ama beni terk ettiğin anda, çocuğumu benden çaldığın anda kendi yatağını yaptın."

Umurunda bile olmayan bir çocuk. Mahkemenin görmesini hiç istemediği bir çocuk. Güvende tutmak için her şeyi yapabileceğim bir çocuk.

"Ona zarar verme. Ne istersen yaparım. Sadece ona zarar verme."

Cope'un sesi daha önce hiç duymadığım bir sestti. Ham. Hırpalanmış. Ve mümkün olandan daha fazla öfkeyle doluydu.

Roman alay ederek beni bir kalkan gibi önüne çekti. "Her zaman lanet olası kahraman. Bu kartı oynamayı sevdiğini duymuştum."

"Hiçbir şey oynamıyorum," dedi Cope, sözcükler öfkesinin gücüyle titriyordu. "Sadece bana ne istediğini söylemeni istiyorum, böylece onu sana verebilir ve kızımı buradan çıkarabilirim."

"Yapma. O sadece ki-"

Roman beni bir bez bebek gibi sallayıp silahı çenemin altına sokunca sözlerim kesildi. "Bunu tekrar denemek ister misin, Mavi Göz?"

Cope'un çenesi bu lakapla titredi, bu adamın kim olduğunu ve benden çaldığı her şeyi doğruladı. "Para istiyorsun. Param var."

Roman'ın saçımı tutuşu sıkılaştı. "Paraya boğulmuş seksi bir hokey yıldızı. Geri kalanımızla birlikte mücadele ederken nasıl hoşuna gideceğini göreceğiz. Yirmi milyon ya da fahişen alır."

Cope'un gözleri parladı ve umarım Roman bunun şaşkınlık değil de öfke olduğunu düşünmüştür. İşin içinde öfke, hatta hiddet olduğundan emindim ama Cope muhtemelen Roman'ın kendisine sihirli bir şekilde o kadar parayı nasıl bulabileceğini düşündüğünü merak ediyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben başımı uyarırcasına hafifçe salladım.

Cope durdu, oyununu yeniden gözden geçirdi. "Telgraf çekmemi mi istiyorsun?" "Hayır, sizden bir çek yazmanızı istiyorum," dedi Roman kayıtsızca. "Of

Tabii ki, onu bağlamayı istiyorum." Yavaşça saçımı tutuşunu bıraktı. "Kımıldamayı aklından bile geçirme. Tek elle ateş edebilirim, sorun değil."

Sertçe yutkundum, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bu benim için bir şanstı. Hemen değil çünkü Roman buna hazırlıklı olacaktı ama yakında, dikkati en ufak bir şekilde dağıldığı anda.

Cope'un gözleri benimkilerle çarpıştı ve orada çok fazla panik ve acı gördüm. Ama tüm bunların altında sevgi parlıyordu ve bunun bizi idare etmesini umuyordum.

"*Güven bana*," diye mırıldandım.

Cope bir şey söylemedi ama ben bunu hissettim. O güveni. Anlayışı. Sevgiyi.

Roman, ahırın hemen içindeki bir kutunun içinden telefonunu aldı ve silahı kafama doğrulttu. Cihaz eline geçtiği anda beni siper olarak kullanmaya geri döndü. Ama bu benim için sorun değildi. Aslında buna ihtiyacım vardı.

"Sana dinleme bilgilerini mesaj atıyorum. Aptalca bir şey yaparsan 911'i ya da kardeşini ara, bedelini bu öder." Roman konuyu vurgulamak istercesine silahı çeneme dayadı.

"Buraya zamanında gelemezler, bu yüzden aramaya çalışsam da fark etmez, değil mi?" Cope bağırdı.

"Aynen öyle, göt herif." Roman'ın parmakları klavyede geziniyor, garip bir şekilde not uygulamasından kopyalayıp yapıştırmaya çalışıyordu.

Bunun o an olduğunu biliyordum. Benim anım.

Ama elimde olmadan Cope'a bir kez daha baktım. "*Seni seviyorum*," diye mırıldandım. Ve sonra olabildiğince hızlı döndüm. Dizim kalktı ve Roman'ın taşaklarına sertçe çarptı. Acı içinde uludu, insandan çok hayvanın çıkardığı ve cehennem kadar tatmin edici bir sestti bu. İki büklüm olduğunda, bağlı ellerimi yukarı kaldırarak yumruk attım.

Göremediğim için burnunu ıskaladım ama şakağını yakaladım. Bu sefer hiç ses çıkmadı. Sanki Roman bir kuklaydı ve biri onun tüm iplerini kesmişti. Sadece yere yığıldı, bayılmıştı.

Cope ileri atıldı ve ben geriye doğru tökezlerken beni yakaladı. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim. Luca?" Panik içime işledi.

Cope bana daha sıkı sarıldı, nefesimi içine çekti. "O iyi. Hepimiz iyiyiz." "Bundan emin misin *Reap*?"

Bu ses karşısında içimdeki her şey duruldu. Tanıdıkta ama farklıydı. Artık içinden çok fazla nefret damlıyordu.

"Sanırım bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın."

Bütün hafta boyunca izlediğim adama baktım. Omzunda bir çip olduğunu biliyordum ama böyle bir karanlığa işaret eden bir şey yoktu. "Marcus?" Mırıldandım.

"Bunun için üzgünüm, Sutton. Kişisel bir şey değil." Sonra silahını doğrulttu ve tetiğe bastı.

COPE

Patlama, bir kurşunun olacağını düşündüğüm kadar yüksek değildi ama yine de hasar verdi. Roman'ın vücudu elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Ama onun yerine alnının ortasında tek bir kurşun deliği vardı.

Sutton boğuk bir ses çıkararak yüzünü sırtıma bastırdı ve dehşete kapıldı. Ahırın zemininde kanlar içinde yatan adamın kendisine zarar vermeyi, hatta ölmeyi dilemiş olması onun için önemli değildi. Aynı şeyi onun için asla dilemezdi.

Marcus ileriye doğru yürüdü, güzel çocuk yüzünü kızgınlık kaplamıştı. Silahını almak için eğilmeden önce Roman'ın ayağını tekmeledi. "Biliyor musun Sutton, erkekler konusunda gerçekten berbat bir zevkin var. Önce bir bağımlı, sonra da seni öldürtecek biri."

Kanım buza dönüştü. "Ona zarar vermeyeceksin."

Marcus'un ifadesindeki kızgınlık yerini eğlenceye bıraktı. "Vermeyecek miyim? Çünkü bana öyle geliyor ki bir kez olsun kahraman olacak kişi benim. Zafere ulaşacak olan benim. Seni beceren değil."

Sutton, "Bunu sen planladın," diye fısıldadı.

Marcus kıkırdadı ama içinde hiç sıcaklık yoktu. "Evet, bunu ben planladım. Kim olduğunu anladıktan sonra Baltimore'a uçup iğrenç eski sevgilinin peşine düşmem gerekti, kendisi pislik içinde yaşıyordu bu arada. Onun öfkesini körüklemem ve herkesi ne kadar *harika* bir adam olduğuna inandıran takım arkadaşımın karısını nasıl becerdiğini anlatmam gerekiyordu."

Sutton, "Ben onun karısı değilim," diye ısırırken arkamdan uzanıp yan tarafını sıktım.

Marcus sırıttı. "Seni hâlâ kendi çocuğu olarak görüyordu. Ve senden *nefret* ediyordu.

Onu terk ettiğin için. O alevleri körüklemek zorundaydım. Ona nasıl

Cope'un çok parası vardı. Onun olabilecek para. Onun olmalıydı. Ve tek yapması gereken onu almaktı."

Kulaklarımda kan uğuldadı. "Ona tuzak kurdun."

"Zavallı Roman asla canlı çıkamayacaktı. Ama her hikâyenin bir kötü adama ihtiyacı vardır. Bir kötü adam ve bir kahraman. Onu ahırda ikinizi de öldürürken bulduğumda herkes ne düşünecek? Sizi kurtarmak için birkaç saniye geç kaldım ama katilinizi vurmayı başardım. Basının bu boku nasıl yiyeceğini bir düşünün."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Trace'in sesi havayı en keskin bıçağın soğuk çeliği gibi kesti. "Marcus Warner, burası Mercer İlçesi Şerif Departmanı. Silahınızı indirin."

Her şey çok hızlı oldu. Bir saniye önce Marcus'un gözleri şok içinde yuvarlanırken, bir saniye sonra beni bir kalkan gibi önüne çekiyordu. Roman'ın Sutton'a yaptığı gibi, iki canavar aynı oyun kitabından çekip çıkarıyordu.

Ama en azından ona sahip olmadığını biliyordum. Sutton bunu başaracaktı. Trace başka türlü olmasına izin vermezdi.

Marcus silahı şakağıma dayadı. "Bir adım daha atarsan parmağımın kaymasını sağlarım."

Trace sakinleşti ama koyu yeşil gözlerinde dönen soğuk öfkeyi gördüm. Ama bunun fark edilmesine izin veremezdim. Şimdi olmazdı. Sadece bir şeyden emin olmak için zamanım vardı.

Bakışlarım Sutton'ınkilerle çarpıştı, yüz ifadesini dehşet kaplamıştı. "Git," diye mırıldandım.

Anında başını sallamaya başladı.

"Sutton, git!" Bu tek kelimeyi olabildiğince güçlü bir şekilde söyledim.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Seni bırakamam."

"Bırakabilirsin ve bırakacaksın da. Su tabancasıyla saklambaç oyununda hile yaptığın için çok kızgın olan o güzel çocuğa geri döneceksin. Ve ona onu sevdiğini ve benim de sevdiğimi söyleyeceksin."

"Cope." Sesi benim adımla çatladı, daha fazla gözyaşı döküldü.

"Bunu benim için yap."

"Tanrı aşkına," diye hırladı Marcus. "Sırf bunu dinlemek zorunda kalmamak için ikinizi de öldüreceğim."

Silahı bir anlığına benden Sutton'a doğru hareket etti. Paniğe kapıldım ve Marcus'a çarparak onu "Git!" diye bağırmama yetecek kadar savurdum.

Sutton sıçrayarak ahırdan çıktı ve ben de onu o zaman gördüm. Sadece kısa bir an, ama Sutton'ı yakalayıp ateş hattından çıkaran Anson'ın kaşlarını çatmış halini tanıdım. Bu yardım var demekti. Trace'den daha fazlası. Marcus'u onlar bir açık bulana kadar konuşturmaya devam etmeliydim.

Silah yüzümün yan tarafına çarparak görüşümü bulanıklaştırdı. Marcus gömleğimi daha sıkı kavradı. "Bunu ödeyeceksin."

"Silahını indir, Marcus," diye tekrar emretti Trace. Dışarıdan bakan biri için bu, ağabeyimin beni umursamadığı anlamına gelebilirdi. Ama ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Her şeyi kapattığı o başka yere gitmişti.

Marcus alaycı bir tavır takındı. "Üzgünüm, Trace. Bunun olmayacağını biliyorsun. Ve bu sana karşı bir şey değil. Aslında senden hoşlanıyorum. Asıl derse ihtiyacı olan senin boktan kardeşin."

Her kelimedede gömleğimi daha sıkı kavıyordu. İçindeki öfkenin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Sadece nedenini anlamıyordum. Ama belki de nedeni onu konuşturacak ve bize ihtiyacımız olan zamanı kazandıracaktı.

"Ben sana ne yaptım ki?" Hırladım.

Trace'in gözleri uyarırcasına parladı ve altta yatan mesajı okudum: *Ayıyı dürtme.*

"Sen bana ne yaptın?" Marcus gömleğimi o kadar sıkı çekti ki yakası beni boğdu. "Benden *her şeyimi* çaldın."

Kaşlarım birbirine çarptı, içimi bir şaşkınlık kapladı. Marcus ve benim sık sık karşılaştırıldığımızı biliyordum. Birlikte yükselmiştik, bu yüzden mantıklı geliyordu. Ve sadece birkaç saat uzakta büyümüş olması, çocukken de epeyce birlikte oynadığımız anlamına geliyordu.

Ama bana göre, her zaman oldukça eşit durumdaydık. Bir yıl onun, ertesi yıl benim üstün olduğum durumlardan biriydi. Aynı yıl profesyonelliğe adım atmıştık ama ben ondan bir tur önce seçilmiştim. Yine de, ikimiz de Sparks'ın ödüllü oyuncularıydık.

Sesimi alçalttım. "Ne çaldım?"

"*Hepsi* benim olmalıydı," diye hırladı Marcus. "En başından beri. Kuzeybatı Pasifik Gençler Ligi MVP'si. Bunu sana sadece baban ve kardeşin öldüğü için verdiklerini biliyorsun."

Kaslarım taş gibi sertleşti. Ödül, kazadan altı ay sonra gelmişti. Buza geri dönebilecek kadar iyileşir iyileşmez kendimi hokeye vermiştim. Bu benim tek kaçış yolumdu. Antrenmandan önce ve sonra saatlerce çalışmış, vücuduma verdiği fiziksel zararın içinde kendimi kaybetmiştim.

Şimdi bunun bir ceza olduğunu görebiliyordum. Buzda bulduğum kaçış aslında kaçış değildi. Sutton ve Luca'yı bulmak bana bunu göstermişti. Ama daha fazlasıydı. Luca'nın gözünden hokeyi deneyimlemek, içindeki neşeyi yeniden bulmama yardımcı olmuştu. Babamla paylaştığım bağı hatırlamama yardım etti. Onu benim için pek çok yönden hayata döndürdüler.

Marcus silahı geri çekti ve çenemin altına öyle bir sıkıştırdı ki derim yırtıldı ve dişlerim birbirine çarptı. "O ödül töreninden sonra babam bana ne yaptı biliyor musun? Bana öyle bir kemer vurdu ki haftalarca oturamadım. Sırt üstü yatamadım. Ama ertesi gün beni tekrar buza çıkmaya zorladı. Bana *daha* çok senin gibi olmam gerektiğini söyledi."

İpuçlarını bir araya getirmeye çalışırken aklım karıştı. Hala bir şey bulamıyordum. Çünkü bunların hiçbirisi çocukluğumda tanıdığım adama benzemiyordu. Weston Warner, gol attığımda beni sırtıma vurup alkışlayarak karşılayan ilk ebeveynlerden biri olmuştu. Hatta arada sırada beni kenara çekip şutlar hakkında tavsiyeler verir, profesyonel olarak geçirdiği yıllardan edindiği uzmanlığını benimle paylaşırdı.

Ama bu sadece sporla ilgili bir şey değildi. Weston hayır kurumlarının yönetim kurullarında görev alır, ülke çapındaki genç hokey programları için bağış toplar ve genellikle takımlarımızda parası olmayan çocuklar için malzeme sponsoru olurdu.

"Ne?" Marcus alay etti. "Sevgili babamın böyle bir canavar olduğuna inanmıyor musun? İyi bir gösteri sergilerdi. Sadece. Tıpkı senin gibi. Senin gibi."

Marcus her kelimeyi silahın namlusunu çenemin alt tarafına dayayarak noktaladı. "Kameralara gülümsüyor, sonra kapalı kapılar ardında beni dövüyor. Sana ne kadar *harika* bir iş çıkardığını söylüyor, sonra da en büyük hayal kırıklığının ben olduğumu söylüyordu."

Marcus'un sesindeki katıksız acıyla midem bulandı çünkü bu bana yalan söylemediğini anlatıyordu.

"Ölüm döşeğinde bana ne dediğini biliyor musun?" Marcus sesini alçaltarak sordu.

Hemen cevap vermedim. Veremezdim.

"BİLİYOR MUSUN?" Marcus çığlık atarak beni sarstı ve Trace'in silahını daha yukarı kaldırıp ateş etmek istemesine neden oldu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Benim yerime senin oğlu olduğunu düşünerek sadece bir gün yaşayabilmeyi dilediğini söyledi."

Tanrım. Marcus'un babası oğluna işkence etmek için beni kullanmıştı. Canavar olan o olabilirdi ama en sık başvurduğu silah bendim.

"Özür dilerim." Silah çenemin altında sıkışmışken kelimeleri çıkarmakta zorlandım. Ama yalan değildi. Marcus'un başına gelenleri hiçbir çocuk hak etmiyordu.

Marcus geri çekildi ve silahın kabzasını çeneme vurdu. "*Üzgün müsün?* Sen de tıpkı onun gibisin."

Yönümü bulmaya çalışırken darbenin şiddetiyle gözlerim karardı. "Onun gibi mi?"

"Herkes onun çok akıllı, çok nazik ve cömert olduğunu düşünürdü. Herkesi kendi tarafına çekmek için parasını saçardı. Ama gerçekte ne kadar çirkin olduğunu bilmiyorlardı. Ne kadar sapkın olduğunu. Sen de böylesin. Herkes senin altın çocuk olduğunu düşünüyor. Çocuk kampında gönüllü çalışıyorsun, genç hokeycilere bağış yapıyorsun, kendini spora adanmışsın. Ama sen sadece kendini düşünüyorsun. Ne takımın ne de bir başkası umurunda."

Marcus nefesini içine çekti ve gömleğimi daha sıkı kavradı. "Onlara göstermeye çalıştım. O muhabirlere gerçeği anlattım. *Ekibine* nasıl davrandığını onlara göstermek için bana yumruk attığın görüntüleri sızdırdım."

"Beni buna sen kışkırttın." Farkına varmak bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

"Onlara senin gerçekte kim olduğunu gösterdim," diye hırladı Marcus. "Ama dünyanın geri kalanının da bilmesi gerekiyor. Bu asla yeterli olmadı. Steroid kullandığıma dair isimsiz rapor bile. Teddy'nin arabasının fren tellerini yıprattığımda bile. Hepsinin senin hatan olduğunu bilmeleri gerekirdi. Hepsi

Zavallı Cope zor durumda olduğu için Bumfuck'a gitmesi senin suçun. Gidip onu kontrol etmesi gerekiyordu. Ama hayır, zavallı dalkavuklar gibi senin methiyene *bayıldılar*."

Gömleğimi daha sıkı kavradı ve yakası nefes yolumu kesecek kadar sıktı. "Onu buraya kadar takip ederek ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Mülkünüze gizlice girip onun frenleriyle oynayabilmek için güvenlik kayıtlarınızı dinlemesi için bir hacker'a para ödediğimi?"

"Teddy'yi sen öldürdün." Kulaklarım bu sözlerle çınladı.

"Teddy'yi *sen* öldürdün. Sen olmasaydın ölmeyecekti.

Tıpkı kardeşin ve babanın ölmeyeceği gibi."

Öfke alevlendi, hızlı ve şiddetli. Marcus Teddy'yi bizden çalmıştı. Garip bir kaza ya da kaygan yollar değil. Takım arkadaşımız, kardeşimiz olarak gördüğümüz birini.

"Ve şimdi seni öldüreceğim," diye hırladı Marcus.

Beklemedim, onu konuşturmaya çalışacak ve Trace ya da Anson'ın bir atış bulmasını umacak zaman olmadığını biliyordum. Harekete geçmek zorundaydım. Hemen.

Başımı öne eğerek olabildiğince sert bir şekilde geriye attım ve Marcus'un burnuna şiddetli bir çatırtıyla vurdum. Acı içinde inledi, silah kısa bir an için elinden düştü.

Bir saniye bile kaybetmedim. Kye'dan aldığım birkaç antrenman dersini aklıma getirmeye çalıştım ve kaslarımın hatırlaması için dua ettim. Marcus'un silahı tuttuğu kolu kavradım ve dizimi kaldırdım. Sutton'ın Roman'a yaptığı gibi lanet olası taşaklarını hedefliyordum ama ıskaladım, onun yerine iç uyluğunu yakaladım.

"Kazanamazsın!" Marcus uludu.

Silahı bana doğru daha sert bir şekilde itti. Ne için savaştığımı hatırlayarak tüm gücümle mücadele ettim. Luca. Sutton. Birlikte kurduğumuz aile.

Marcus öfkeyle bir çığlık attı ve kaburgalarımda ateşli bir acı patlamadan hemen önce bir patlama sesi duyuldu. Gözlerim kocaman açıldı ve nefes almak için çırpındım. Etrafımdan bağırışlar geliyordu ama sanki çok uzaklardan geliyorlardı.

Yere düştüğümde alevlerin tüm gövdeyi sardığını hissettim. Görüşüm tünelleşti ve her şey karardığında Sutton'ın adımı bağırdığını duyduğuma yemin ettim.

SUTTON

Bir merminin silahtan çıktığını iki kez duymuştum, ama yine de silah sesi sandığım gibi gelmiyordu. Filmlerdeki gibi havayı yarmıyordu. Daha çok bir *patlamaydı*. Ahırın köşesinden hızla geçerken Cope'un yüzünden akan kanı görmeseydim kurşunla ilişkilendiremeyeceğim bir şeydi.

Her şey ağır çekim ve süper hız arasında gidip gelen anlık görüntülerle gerçekleşiyordu; sanki bir çizgi romanda ya da süper kahraman filmindeymişiz gibi.

Ama değildik.

Bu hayattı. Benim ve Cope'un. Ve o yere yığıldığında, beyaz tişörtünde kan çiçekleri açarken, onunkinin solma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordum. Bir daha asla bulunmamak üzere taş zemine sızacaktı.

Trace, Marcus'u yere sererken bağırışlar duyuldu. Marcus'un öfke dolu saçmalıkları beynimin ne anlama geldiğini algılayabilecek kısmına ulaşmadı çünkü her parçam Cope'a odaklanmıştı.

Neredeyse ona varana kadar koştuğumu fark etmemiştim. Yere düştüm, dizlerim taş zemine öyle sert çarptı ki çenem birbirine çarptı ve omurgam sarsıldı. Ama bunların hiçbirisi gerçekten hesaplanmamıştı.

Tek gördüğüm kandı. Sızıyor ve Cope'un göğsünün sol tarafında, kalbinin olduğunu tahmin ettiğim yere çok yakın bir yerde çiçek açıyordu.

"Basınç," diye emretti Trace, Marcus'u içine çekmeye çalışırken. Kelepçeler. "Yaraya basınç uygulayın."

Hiçbir parçam tereddüt etmedi. Cope'un üzerine eğildim, avuçlarımı yarasının üzerine koydum ve tüm ağırlığımla ona bastırdım. Göz kapakları titriyordu ve bunun muhtemelen ona acı verdiğim için olduğunu biliyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan hızlı ve öfkeli bir şekilde süzülüp parmak uçlarımdan sızan kanla karıştı. "Çok özür dilerim. Yapmak istediğim son şey seni incitmek. Ama yapmak zorundayım. Kalman için seni incitmek zorundayım. Gidemezsin, Cope. Daha yeni başlamışken olmaz. Luca'nın sana ihtiyacı var. *Benim* sana ihtiyacım var."

Uzaktan siren sesleri geliyor, her geçen saniye daha da yaklaşıyordu. Anson yanıma çöktü, parmakları Cope'un boğazına gitti. "Nabız alıyorum. Zayıf ama var."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı ama ben sesimi çıkarmadım. Sanki gücümle içindeki yaşam gücünü koruyabilecekmişim gibi Cope'un göğsüne bastırmaya devam ettim. Sanki benim için pek çok kez yaptığı gibi onu bir arada tutabilirmişim gibi.

Kulaklarımdaki çınlamayı yeni sesler bastırdı. Şerif departmanı görevlileri ahıra doluştu. Biri acil yardım ekiplerini çağırırdı.

Eller omuzlarıma kapandı. "Artık bırakabilirsin. Sağlık görevlileri geldi."

Bir parçam Trace'in sesini tanıdı, ama doğrulamak için başımı kaldıramadım, Cope'tan uzağa bakamadım, üzerimde kaybolmasından çok korktum. "Yapamam," diye fısıldadım. "Onu burada tutuyorum. Bırakamam."

Trace'in parmakları bu kez omuzlarıma sıktı. "Onu hâlâ tutuyor olacaksın. Her zaman onunlasın. Ama sağlık görevlilerinin işlerini yapmaları gerekiyor."

Biri zaten Cope'un diğer tarafındaydı ve damarına bir iğne sokuyordu. Diğeri ise Cope'un kafasında bir yer bulmuş, bir çeşit maske takıyordu. Ama ben hareket edemiyordum. Sanki bedenim taş kesilmişti. "Yapamam. Onu terk etmeyeceğim. O beni hiç terk etmedi. Terk etmesi gerektiği zamanlarda bile."

Anson'ın yanımda kaydığını hissettim, arkamda yabancı bir enerji hareket etti ve sonra havaya kaldırıldım. Dudaklarımdan çıkan ses hayvani bir sestti, notalarında insani hiçbir şey yoktu. Cope ve sadece Cope için bir çığlıktı.

"Onu kurtarmalıyım!" Beni sıkıca tutan Trace'in göğsüne karşı güçlüklerle tutarlı hale getirdiğim kelimeleri haykırdım.

"Kurtardın Sutton. Onu kurtardın. Ama onu hastaneye götürebilmemiz için acil yardım ekibinin hemen yardım etmesi gerekiyor."

Arkamdan bir bağırış duyuldu, biri defibrilatör çağırıyordu. Cope'u görmek için Trace'in kucağında iki büküm oldum. Bir sağık görevlisinin Cope'un tişörtünü ortadan ikiye kesmesini dehşet içinde izledim. Diğeri göğsüne pedler yerleştirdi.

"Temiz," diye bağırdı biri.

Cope'un vücudu en doğıal olmayan şekilde sarsıldı ve sonra etrafımızdaki dünya sessizleşti.

Etrafımda bir SENFONİ gibi sesler çalmaya başladı: tepedeki ışıkların uğultusu, duvardaki saatin tik takları, kalp monitörünün noktalayıcı bip sesi. Son sese sıkıca tutundum, her küçük biplerede bana güven vermesine izin verdim.

Bu bir sözdü. Bana tekrar tekrar sağık görevlilerinin Cope'un kalbinin tekrar atmaya başladığını söylüyordu. Doktorlar Cope'un akciğeriindeki deliğı onarmış ve yeniden şişmesini sağılamışlardı.

şimdi sadece beklemek zorundaydık.

Uyanana kadar oksijensiz geçen dakikaların Cope'u nasıl etkilediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Başka komplikasyonlar olup olmayacağını söylemenin bir yolu yoktu. Bir daha hokey oynayıp oynayamayacağını.

Parmaklarım Cope'un parmaklarının arasından geçiyordu ve ben bırakmıyordum. Parmak uçlarımdaki lekelerle bakmaktan kendimi alamıyordum. Kanın hâlâ o küçük çizgilerde ve kıvrımlarda yaşaması. Serbest elimi çevirip Cope'un yaşam gücünün avucumdaki çizgilere nasıl yerleştiğini inceledim. Bir zamanlar birinin bana işaret ettiğı hayat ve kalp çizgileri, varoluşunuzun hikâyesini anlatması gereken oluklar.

Cope'un onları işaretlemesi uygundu. Çünkü o beni işaretlemişti. Onun sayesinde asla eskisi gibi olamayacaktım ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyordum.

Yeni bir gözyaşı dalgası gözlerimi doldurdu, o çizgilere düştü, ama artık pembe olan lekeleri temizlemedi.

Başımı yatağı doğıru eğdim, dudaklarım Cope'un elinin arkasında geziniyordu. "Bu işte beraberiz, unuttun mu? Ve sen her zaman

sözlerini tut." Gözyaşları akmaya devam etti. "Sen bize bir aile, ait olacağımız bir yer, bir yuva verdin. Ve bunların hiçbirisi sensiz bir bütün değil."

Dudaklarımın altında bir kıpırtı oldu, parmaklarım seğirdi. Sarsılarak doğruldum ve bakışlarım Cope'un yüzüne kaydı. O güzel, uzun kirpikleri dalgalanıyor, göz kapakları açılmaya çalışıyordu.

Ve sonra onları gördüm. Günlerimin geri kalanında eve dönmek istediğim o hipnotize edici lacivert derinlikleri.

Cope'un ağzı zar zor duyulabilen bir sesle açıldı. "Savaşçı."

COPE

ÜÇ HAFTA SONRA

Kapım çalındı ve ben kaşlarımı çatarak ahşap tahtaya baktım. "İçeri gel."

Kapı açıldı, boşluğu tanıdık bir figür dolduruyordu. "Hayatta ikinci bir şansı olan bir adamın sesinin biraz daha mutlu çıkacağını düşünürsünüz. Hatta neşeli."

Linc'in kaşlarını çatması daha da derinleşti. "Neredeyse bir ay boyunca yatağa mahkûm kalmayı ve ailenin her üyesinin uyanıkken yaptığın her hareketin üzerinde gezinmesini dene."

Linc yatağımın yanında duran sandalyeye geçerken dudakları kırırdadı. "Göğsünde bir delik açmışsın. Senin için endişelenmeleri mantıklı. Çünkü bir sebepten dolayı senin huysuz kıcını seviyorlar."

Haklıydı, ben de içimden homurdandım.

Linc otururken kırırdadı. "Uçakta yakıt var ve sizi Seattle'a götürmeye hazır. Ayrıca The Mix Up'ın Seattle lokasyonu için beş farklı yere dosya bıraktım."

Tanrım, onun gibi bir patrona ve arkadaşına sahip olduğum için şanslıydım. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Linc kaşlarını kaldırdı. "Ben aptal değilim. İyi bir iş fırsatını gördüğümde anlarım. Sutton'ın unlu mamullerinin tadına baktım. İsterse onu ülke çapında alırım."

Hiç şüphem yoktu. Linc'in iş zekâsı eşsizdi ama ben sadece Sutton ve Luca'nın *mutlu* olmasını önemsiyordum. Onlar bir

Büyük bir fedakârlık yaparak yılın büyük bir bölümünü Seattle'da benimle geçirdi, böylece buza geri dönmeye çalışabilecektim.

Sutton ve ben bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda dönüp dolaştık. Ama sonunda işlerin bu şekilde bitmesini istemediğimi fark ettim. Başladığım işi bitirmek için bir şans istiyordum, bu da hokeyi bana keyif veren bir şey olarak geri kazanmaktı.

"Onu geri alamayabilirim," dedim sessizce, sonunda içimde yüzen korkuyu dile getirdim.

Linc öne doğru eğildi, yürüyüş botları, kot pantolonu ve yıpranmış tişörtüyle çok uyumsuz olan altın saati bileğinde parlıyordu. "Tek yapabileceğimiz elimizden gelenin en iyisini yapmak. Kuzeybatı Pasifik'teki en iyi rehabilitasyon ekibi Pazartesi günü seni görmeye hazır."

Başımı salladım, arka dişlerim birbirine çarpıyordu. "*Gerçekten* harekete geçmeye hazırım. Ve bu aptalca yürüyüşlerden bahsetmiyorum."

"Eminim," dedi Linc. "Kye evdeki ilk birkaç gün tuvalete gitmene yardım etmek zorunda kaldığına dair renkli mesajlar göndermiş olabilir."

Kaşlarım yine çatılmıştı. "Onu öldüreceğim."

Linc kıkırdadı. "Bir kardeşin kıcını tekmelemekten daha iyi bir motivasyon olamaz." "Daha doğru sözler hiç söylenmedi." Yastıkların üzerinde kaydım,

Bunu yaparken hâlâ hafif bir acı hissediyordum. "Burada ne yapıyorsunuz ki? Bize Seattle'a kadar eşlik etmek zorunda değildin."

Linc sandalyesinde arkasına yaslandı. "Aslında dün geldim. Bazı mülklere bakmaya ve Shep ile görüşmeye geldim."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Burada inşaat yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Manzarada bir şeyler var. O altın kaya oluşumları ve heybetli tepeler. Bir yer edinmek için iyi bir yer olabileceğini hissettim."

Sanırım o kadar da şaşırmamalıydım. Linc milyarlar içinde boğuluyor olabilirdi ama aynı zamanda özünde bir doğa aşığıydı ve yüksek bir çatı katı yerine şehrin dışında bir malikâneyi tercih etmişti.

"İstersen burada kalabileceğini biliyorsun," diye teklif ettim. "Sen inşaaata başlarken kiralık bir ev bulmaktan çok daha iyi olur."

"Bunu kabul edebilirim," dedi Linc.

"Ben yokken işlere o baktığı için Arden'e haber vermem gerekiyor."
Yüzünü buruşturdu. "Son karşılaşmamızda beni neredeyse öldürdüğü için haber vermek iyi bir fikir olabilir."

"O ne-?" Sözlerim Sutton'ın elinde bir tepsiyle odaya girmesiyle kesildi.

"Yola çıkmadan önce öğle yemeği ve ilaç zamanı."

Tanrım, çok güzeldi. O turkuaz gözler, iyileşme sürecimde ne kadar somurtkan olursam olayım, ışıltısını hiç kaybetmiyordu. O ve Luca sürecin her saniyesinde yanımda olmuşlardı. Ve *Mighty Ducks*'ı kaç kez izlediğimin sayısını unutmuştum.

Linc ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakayım ama çantalar için yardıma ihtiyacınız olursa ben aşağıda olacağım."

Sutton tepsiyi yatağın üzerine koydu ve Linc'e doğru ilerleyerek yanağından öptü. "Her şey için teşekkür ederim."

"İhtiyacın olan her şey için her zaman buradayım," diye güvence verdi.

Dış

arı. Sutton bana döndü. "Ağrı seviyesi nasıl?"

"Tylenol durumu," dedim, muhtemelen biraz fazla olmasına rağmen o menzilin.

Beni bakışlarıyla kısırdı. "Bugün normalden çok daha fazla hareket edeceğiz. Nora yardım etse bile sen zorlayacaksın."

Doktor iyileşme sürecimin bir parçası olarak bana opioid reçete ettiğinde Sutton'ın gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Ve onu suçlamadım. Bu ilaçlar son ortağını neredeyse Sutton'ın hayatına mal olacak bir yola sokmuştu. Bu yüzden ilaçların sorumluluğunu ona verdim ve doktora da bunu söyledim.

"Rehabilitasyona kadar bundan mümkün olduğunca kaçınmak istiyorum. Kıcıma tekme basacaklar ve o zaman daha ağır şeylere ihtiyacım olacağını biliyorum."

Sutton bunu bir süre düşündü. "Tylenol ile başlamaya ne dersin? Bugün herhangi bir zamanda reçeteye ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

"Anlaştık. Şimdi, buraya gel."

Sutton yakalama mesafesine geldiği anda onu yatağa doğru çektim ve ağzıma aldım. İnledi ve aletim seğirdi. *Lanet olsun.* Bunu özlemiştim. *Onu* özlemiştim. Forma geri dönmek için bir motivasyon varsa, o da buydu.

Bir boğaz temizleme sesi Sutton'ın geri çekilmesine ve kızarmasına neden oldu.

Anson kapı aralığından sırtıttı. "Böldüğüm için özür dilerim." "Hem de nasıl," diye homurdandım.

Kahkaha attı, bu düşünceli piçten duymak hâlâ tuhaf bir sestti. "Yüz yüze vermek istediğim bazı haberler vardı."

Sutton elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Petrov mu?"

"Evet," dedi Anson, ifadesi sertleşerek. "Bir saat önce CID'deki bağlantımdan haber aldım. Bu sabah Petrov'un tüm organizasyonuna çok kurumlu bir baskın yapılmış. Üç infaz memuru devletin kanıtlarını ele geçirmiş. Çok sayıda uyuşturucu operasyonunun yanı sıra zorla fuhuş yaptıran bir şebekeyi de çökertmişler. Petrov da dahil olmak üzere hepsi uzun bir süre için ortadan kaybolacak."

Sutton'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Kesin mi? Luca'ya zarar veremeyecekler mi?"

Anson'ın ifadesi yumuşadı. "Luca güvende. Ve sen de güvendesin."

Tanrım, sonunda bunu duymak iyi hissettirdi. Marcus parmaklıklar arkasındayken yolun çoğunu kat ettiğimizi biliyordum. Washington Eyalet Polisi onun bana olan saplantısını detaylandıran yirmi yıllık günlükler bulmuştu. Tüm acılarının sebebi olarak zihninin beni nasıl ele geçirdiğini.

Hakkımdaki tüm hikayeleri basına sızdıran oydu. Sağlık Bakanlığı'na isimsiz bir suçlama bırakan da oydu. Ayrıca Sutton'ın fırınına girip ona saldırması için birini tutan ve onu hedef haline getirdiğim için beni suçlamasını uman da oydu. Ya da daha iyisi, ben kendimi suçlardım. Ama o adam da b u olaydaki rolü nedeniyle en az on beş yıl yatacaktı.

Marcus bana mümkün olan her şekilde acı çektirmek istemişti. Ve birçok yönden başarılı da olmuştu. Ama yaptıkları beni Sparrow Falls'a geri getirdi ve bana Sutton ve Luca'yı verdi. Bunun için asla üzgün olmayacağım. Sadece Teddy'nin nihai bedeli ödemek zorunda kalmamasını dilerdim.

Sutton Anson'a bakarken benim elimi daha sıkı kavradı. "Teşekkür ederim. Bugün alabileceğim daha iyi bir hediye düşünemiyorum."

Rahatsızca kıkırdandı, övgüden hoşlanmıyordu. "Onları aldıklarına sevindim."

Sutton, "Ömür boyu bedava kek," diye söz verdi. Anson kıkırdadı. "Bunu kabul ediyorum."

"Sağ ol, dostum," dedim, bakışlarına karşılık vererek ne kadar içten söylediğimi anlamasını sağladım. "Sana borçluyum."

"Borçlu değilsin. Bu bir aile. Birbirimize göz kulak oluruz."

İçimden farklı türde bir acı geçti. İyi türden. Bana ait olduğumu, hepimizin ait olduğunu söyleyen türden. Mükemmel olmayabilirdik ama birbirimize ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızdaydık.

"Aynen öyle."

"Nora bazı çantaların yüklenmesi gerektiğini söyledi," dedi Anson, o anki duygusallıktan uzaklaşarak. "Az önce yaptığı öğle yemeğini alıkoymakla tehdit etmeden önce o işi halledeceğim."

Kıkırdadım. "Muhtemelen akıllıca."

Koridorda gözden kayboldu ve Sutton bana döndü. "Artık özgürüz."

Saçlarını yüzünden çektim. "Artık özgürüz." "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorsun bu kelimeler seni becermek istememe neden oluyor."

Sutton güldü ve göğsümün yaralanmamış tarafını okşadı. "Birkaç hafta daha Hotshot."

Ona sıırttım. "Merak etme, takvimde işaretledim."

"Eminim öyledir."

Yastıklara doğru daha da yükseldim. "Anson'ın haberinin bugün alabileceğin en iyi hediye olduğunu söylediğini biliyorum ama benim de senin için küçük bir şeyim var."

Sutton'ın kaşları çatıldı. "Bana nasıl bir hediyen olabilir ki? Evden çıkmadın ki."

"Kendi yöntemlerim var. Komodinimin çekmecesini aç. Önce kâğıtlar."

Çekmeceye uzanırken o deniz camı gözleri parıldadı. Gözlerini boşluğa dikti. "Cope, burada üç şey var."

Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

"Önce kâğıtlar."

Sutton narin parmaklarını çekmeceye uzatmadan önce dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı. Birbirine sarılmış ve Thea'nın benim için bulabildiği göz rengine en yakın renk olan turkuaz bir kurdeleyle bağlanmış birkaç kâğıt çıkardı.

Sutton kurdelenin bir ucunu çekerek kucağına doğru dalgalanmasına izin verdi. Kâğıtlar açıldıkça metinlerini taradı. "Fırın binası. Satın mı aldın? Sahibi ben miyim?"

"Tıpkı her zaman olması gerektiği gibi. Bu rüya için dişinle tırnağınla mücadele ettin. Hepsi senin olmalı." Ve şimdi o utangaç Rick düzinelerce kişiyi dolandırmaktan yargılanmak üzereydi, bu yönden de herhangi bir geri tepme görmeyecekti.

Yüzüne yayılan gülümseme beni tam göğsümden vurdu. Bu acının en güzel haliydi. "Başa çık," diye fısıldadı.

"Sırada daha büyük bir kutu var."

Sutton güldü. "Çok otoriter. Bütün bir bina yetmiyor mu?"

"Yakınından bile geçemez," diye mırıldandım.

Yüz ifadesi yumuşadı ve çekmecedен bir sonraki hediyeği çıkarmadan önce bir nefes aldı. Bu yaklaşık bir iskambil destesi büyüklüğündeydi, sadece biraz daha kalındı. Parıltılı kâğıdı açınca bir mücevher kutusu ortaya çıktı. Yutkunurken boğazı düğümlendi. Kapak açıldığında nefesi kesildi.

"Cope." Sutton'ın gözlerinde yaşlar toplanırken adım zar zor duyuluyordu. Altın parçayı kutudan çıkarıp madalyonu açarken parmakları titriyordu. "Nasıl? Bu benim büyükannemin. Resmi bile aynı."

"Anson'dan bir özel dedektif tavsiyesi aldım. Roman'ın sık gittiği bilinen bütün rehin dükkanlarını araştırdı. Sonunda sattığı dükkânı buldu ve satın alan kadının adresi için dükkân sahibine rüşvet verdi. Sonra da kadına ödediğinin üç katını teklif etti. Ama kadın hikayeyi duyunca ona bedavaya vermiş. Onu geri almanı istedi."

Sutton'ın yüzünden yaşlar süzüldü. "Yapamam, bu çok fazla."

"Benimle kal, Savaşçı. Bir tane daha var. Son kutu."

Son bir kez çekmeceye uzanmadan önce titreyen bir nefes verdi. Gördüğünde anladı. Koyu mavi kadife. Bir yüzük kutusu. Bakışları benimkine kaydı.

"Aç şunu," diye fısıldadım.

Sutton kapağı çevirdi ama bunu gözlerini benden ayırmadan, bakışlarımı bir saniye bile kaybetmeden yaptı. Sonunda yere baktığında gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Kutunun içindeki yüzük, bana Sutton'ın gözlerini hatırlatan turkuaz safirlerle çevrili oval bir elması.

Kutuyu elinden aldım. "Evlen benimle. Bizi bir aile yap.

Sen, ben ve Luca. Bize sonsuzluk ver."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Evet. Sormadın ama evet."

Yüzüğü parmağına geçirirken kıkırdadım ve ağzımı onunkiyile buluşturabilmek için eğildim. "Seni seviyorum."

"Sonsuza dek," diye fısıldadı Sutton dudaklarıma karşı. "Şimdi benim babam olabilir misin?" diye araya küçük bir ses girdi.

Sutton geri çekildi, yüzü ıslaktı. Bana baktı, bana en büyük hediye veriyordu, kendisiyle birlikte kalbimi de çalan çocuğa bunu verme şansını. Ve yaşadığı onca şeyden sonra, babası olmak çok daha değerli bir rol olacaktı.

"Baban olmaktan daha iyi bir işim olmayacak," dedim Luca'ya.

Bize doğru uçtu. Koşup yatağın üzerine atladı. Acının alevlenmesi umurumda değildi çünkü her zaman istediğim, her zaman ihtiyaç duyduğum şeye sahiptim ve bu asla değişmeyecekti.

EPILOG

SUTTON

İKİ YIL SONRA

Arenaya girdiğimizde kalabalığın tadı damağımda kalmıştı. Bu duyguya, tezahüratların sadece kulaklarınızı değil tüm vücudunuzu titretmesine asla alışamayacaktım. Luca bunun için *yaşadı*. Elinden gelse tek bir iç saha maçını bile kaçırmazdı.

Son iki yılda dengemizi bulmuştuk. The Mix Up hem Seattle'da hem de Sparrow Falls'ta sağlam bir yuva kurmuştu. Ve inanılmaz bir yönetici kadrosu sayesinde Portland'da üçüncü bir fırın açmayı düşünüyordum. Üçümüz ise okul yıllarımızı Seattle'da, yazlarımızı ve mümkün olduğunca çok tatilimizi Sparrow Falls'taki evimizde geçiriyorduk. Çünkü her zaman öyle olacaktı. *Evimiz*.

Cope'un ailesini düşünerek inşa ettiği evde, ama onun bizimkini yaptığı evde. Elim hala dümdüz olan karnıma doğru kayarken, ufaklığı hangi odaya koyacağımızı merak etmekten kendimi alamadım. Bunu düşünmek bile içimde yeni bir sinir dalgası yaratıyordu.

Ama zamanlama daha iyi olamazdı. Çünkü finallerin bu son maçında kazansa da kaybetse de Cope emekli oluyordu. Yapmaya yemin ettiği şeyi tam olarak yapmıştı. Hokeyi kendi hokeyi yapmıştı. Oyun aşkını yeniden keşfetmişti. Ve bu sayede, şimdiye kadarki en iyi oyununu oynuyordu.

Takım arkadaşlarından bazıları ona şaka yollu Büyükbaba diyordu ama takım kaptanlarını kaybettikleri için üzgün olduklarını da biliyordum.

Marcus hakkındaki ifşaatlar onları neredeyse parçaladıktan sonra onları geri getirdi. Marcus şartlı tahliye imkânı olmaksızın müebbet hapis cezasını çekerken, Spark'lar yeniden inşa etmeye başlamıştı. Ve şimdi, her zamankinden daha sıkı fıkıydılar.

Colson ekibinin yarısının bulunduğu kutuya baktım. Fallon çılgınca el sallıyor, pencerede beni güldüren bir dans yapıyordu. Arkasında Kye'ı gördüm, her zamanki gibi gözlerini dört açmıştı. Keely de pencerenin yanındaydı, tüm aksiyonu izliyordu ve Trace'in de yakınlarda olması gerektiğini biliyordum. Tıpkı Arden ve Linc'in de diğerleriyle birlikte orada bir yerlerde olduğunu bildiğim gibi.

Linc, Cope'a zor bir satış yapmış, Sparks için koçluk yapmasını istemişti. Ama Cope'un aklında başka planlar vardı. Roxbury'deki pisti Arnie'den satın almış ve Luca'nın takımının ve diğerlerinin koçluğunu kendi evinde yapmayı planlamıştı. Artık çılgın seyahatler ya da sonu gelmeyen röportajlar olmayacaktı.

Sadece biz olacaktık. Her zaman olması gerektiği gibi.

Pist görüldüğünde Lolli, "Wooooo, köpekçik," diye bağırды. "Adamlarımın Lions'ı yerle bir edişini görmeye hazırım."

Luca güldü. "Kana susamış, Supergran. Bunu sevdim."

Keely'nin büyük büyükannesine taktığı lakabı o da benimsemişti, tıpkı Nora'ya Grams dediği gibi. Bu ikisine de büyük keyif veriyordu ama Luca ona baba dediğinde Cope'un gözlerinin nasıl parladığının yanında hiçbir şeydi.

Nora'nın eli benimkine kaydı. "Poster sende mi?"

Rulo halindeki posterini havaya kaldırdım, sinirlerim daha da gerilmişti. "Bu korkunç bir fikir mi? Belki de ona evde söylemeliyim."

"Asla olmaz," dedi Thea, arkamdan araya girerek. "Kazan ya da kaybet, bu gecenin en iyi ödülü olacak."

"Kazanmak, Thorn," diye düzeltti Shep onu. "Onlar kazanacak."

Thea gözlerini devirdi. "Shep'in tüm ekipten daha batıl inançlı olduğuna eminim."

Anson, "Tanrı aşkına, lütfen bana donunu yıkadığını söyle," diye mırıldandı.

Shep onu tersledi. "Evet, yıkıyorum. Ama bu gece için uğurlu şapkamı yanıma aldığımı eminim."

Üzerinde Cope'un numarasının kalın harflerle yazılı olduğu Sparks şapkasına baktım.

Rhodes, "Kye'in bana yaptığını tercih ederim," diye cevap verdi, şapkasının kenarında *"ETİN ONU ÇOCUK YAPACAĞINDAN KORKTUĞUNDA REAPER'I TANIRDIM,"* yazıyordu.

İlk sıradaki koltuklara kayarken kıkırdadım. "Egosunun kontrol altında olduğundan emin olmak iyidir."

"Burada iyi olduğuna emin misin?" Anson sordu.

Endişesini takdir ettim. Kalabalık bu gece kesinlikle daha gürültülüydü ama Cope'un oyununu izlemek istediğim tek bir yer vardı ve o da mümkün olduğunca yakından izlemektir.

Luca ona, "Annem takılabilir Anson Amca, merak etme," diye güvence verdi.

Anson başımla onaylamamı bekledi. Petrov'lar ve Marcus'la olanlardan sonra tüm Colson ekibi bana ve Luca'ya karşı korumacı davranmaya başlamıştı. Özellikle de Anson. Onun sert ilgisi dünyalara bedeldi.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Cope'un kazanmasını izlemeye hazırım."

"Aynen öyle," diye seslendi Lolli sıranın aşağısından. "Kazanırlarsa takıma özel keklerimden vereceğime söz verdim."

Shep, "Lütfen, uyuşturucu testlerini geçemedikleri için tüm takımın ceza almasına neden olma," diye azarladı.

"Trace gibi konuşuyorsun," diye homurdandı Lolli.

Sadece başımı salladım. Bunun gibi bir aile yoktu. Ve benim olmasını isteyeceğim başka bir aile de.

Tepedeki ışıklar söndü ve bir ışık gösterisiyle birlikte müzik patladı. Luca bugünlerde pek sık yapmadığı bir şey yaparak elimi tuttu ve beni kendi seviyesine çekti. "Babam ne olursa olsun onu sevdiğimizi biliyor, değil mi?"

Kalbim sıkıştı. "Biliyor bebeğim. Ona her maçta söylüyoruz ve sanırım bu sefer üç katını söyledik."

Luca başını sallayarak onayladı. "Arıların balı sevdiğinden daha mı fazla?" "Arıların balı sevdiğinden daha fazla," diye yineledim, madalyonu parmaklayarak.

Boynumdaki, nadiren çıkardığım.

Gözleri kızardı. "O umabileceğim en iyi baba." Gözlerim doldu.

Lanet olsun bu hormonlara. "Biliyorum."

Saat tehditkâr bir tempoyla geri sayıyordu. Sekiz saniye. Yedi. Altı.

Cope iki oyuncunun arasından kayarak pakı birinin bacaklarının arasından geçirdi. Diğer tarafta yakaladı ve ben nefesimi tuttum. Etrafımda sağır edici çığlıklar yükselirken kulaklarım çınladı. Ama sadece Cope, pak ve buz vardı.

Sola çalım attı, sonra sağa kaydı. Kaleciyle arasında kimse kalmamıştı.

Beş saniye. Dört saniye.

Cope sadece bir metre uzaktaydı. Üç saniye. İki saniye.

Cope ağırlığını değiştirdi, sopası artık bilek vuruşu olarak tanımlayabileceğim bir hareket kombinasyonu ile hareket etti. Kalecinin hiç şansı yoktu. Top kalenin sol üst köşesine çarptı ve siren sesi duyuldu. Kalabalık kendini kaybetti. Çığlıklar, zıplamalar, kucaklaşmalar.

Sparks buza döküldü, Cope'un etrafına yığılıp kucaklaştılar. Onların sevincini, tüm sıkı çalışmalarının doruk noktasını, Cope'un hayalinin gerçekleşmesini hissettiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Cope'un takımdan ayrılması sadece bir ya da iki dakika sürdü. Hemen bize doğru kaymaya başladı.

"Anne! Poster!" Luca bağırdı.

Posteri ayaklarımın dibinde durduğu yerden aldım ve açtım. Luca cama bastırmama yardım etti. Gerçek ressam o olduğu için Arden'in de yardımıyla birlikte çizmiştik. Büyük balon harflerle şöyle yazıyordu: *TAKIMA BİR FORMA DAHA EKLEMeye NE DERSİN BABACIĞIM?*

COLSON? Cope, ben ve Luca için birer forma ve Bebek Colson için de minik bir forma çizmiştik.

Cope'un yavaşlamasını ve posterini incelemesini izledim. Çenesi düştü, bakışları anında bana kaydı. "*Emin misin?*"

Kelimeler duyulmuyordu ama ben onları gün gibi net okuyordum. Son bir yıldır deniyorduk ama şansımız yaver gitmemişti. Hatta önümüzdeki hafta için bir uzmandan randevu bile almıştık. Ama birkaç gün önce geç kaldığımı fark ettim. İki aydan fazla gecikti. Hızlı bir yolculuktan sonra

kesin olarak biliyordum. Ama açıklamayı bu ana saklamak istemişim.

"*Eminim*," diye karşılık verdim.

Posterini indirdiğimde Cope öne doğru fırladı. Eldivenlerini çekip çıkardı ve buzun üzerine bıraktı, sonra ellerini cama bastırdı. Her zaman yaptığımız gibi ben birini, Luca da diğerini yansıttı.

"Seni seviyorum," diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı.

Gözyaşlarımın arasından sıırıttım. Tüm hayatım bu arenadaydı. Ve hepimiz Cope'un iki hayaline kavuşmasını izlemiştik: Kupa ve bir bebek. Bundan daha tatlı bir şey olamazdı.

Cope ve Sutton'dan daha fazlasını mı arıyorsunuz? [BURAYA](#)
[TIKLAYARAK](#) özel bir bonus sahneye sahip olun

Arden ve Lincoln'ün hikayesinden bir alıntı için okumaya devam etmeyi
unutmayın,

[Güzel Sürgün](#), bir kardeşin en iyi arkadaşı, milyarder, küçük bir kasaba
Romantizm. Holt'u merak mı ediyorsunuz? Onun ve Wren'in hikayesi olan
Whispers of You'ya [BURAYA](#) tıklayarak ulaşabilirsiniz

Colson Tayfası'nın geri kalanını tanımak ister misiniz? Aşağıdaki
bağlantılara tıklayarak Rhodes ve Shep'in hikayelerine ulaşın!

[Serçe Şelalesi](#)

[Kırılğan Sığınak](#)

[Hassas Kaçış](#)

[Kırık Liman](#)

[Güzel Sürgün](#)

[Sığınak Peşinde](#)

[Gizli Cennet](#)

GÜZEL SÜRGÜN SNEAK PEEK

PROLOGUE

ON BİR YAŞ

BABAM yığından bir kart çekti, eski bir eser mi yoksa sadece bir taklit mi olduğunu anlamaya çalışan bir arkeolog gibi inceledi. Annem ve ben bakışlarımızı paylaştık, kendi tespitlerimiz devam ediyordu. Kartı elindeki yelpazenin içine kaydırıp ve duraklayarak bir başkasına uzandı.

Başını kaldırıp önce anneme, sonra da bana baktı. Koyu kahverengi saçları biraz dağınıktı, her gün mahkemeye giderken giydiği mükemmel, arkaya taranmış görünümünde değildi. Ve o süslü takımlardan biri yerine kot pantolon ve polo tişört giymişti. Ama sevdiğim şey yeşil gözlerindeki muziplikti - iyi bir şey yapmadığını ve bunun her anından zevk aldığını söyleyen türden. Son zamanlarda bunu pek görmemiştim. Dava üstüne dava almakla meşgul olduğu için değil, maksimum stresle. Ve belki de onu sık sık görmemek onu daha çok sevmeme neden oluyordu.

Babam kartı havaya kaldırdı, bir an için dalgalandırdıktan sonra yüzü aşağı bakacak şekilde attı. "Cin."

"Hile yapıyor," diye suçladı annem, ama sözlerinde sadece mizah vardı ve ona bakışında sevgiden başka bir şey yoktu.

"Aldatmıyorum," diye karşılık verdi, alaycı bir tavırla omurgasını sertleştirerek. Elini görmemiz için yere koydu.

Bizi duman etmişti. Üç as. Üç dokuzlu. Ve kupalarda dört kartlı bir düz.

Elimdeki kartları sehpanın üzerine fırlatarak deri koltuğa yığıldım. "Kesinlikle bir hilekâr. Üst üste üç oldu."

Babam kartları karıştırmak için toplarken kıkırdadı. "Belki de bu el beni yeneceğin eldir."

"En azından bir kez kazandın," dedi annem bana. "Ben tek bir el bile kazanamadım."

"Her zaman Scrabble'a geçebiliriz. Hepimizin kıcını tekmellersin-" Annemin bakışıyla durdum. "Hepimizin kıcına tekmeyi basarsın."

Annemin uyarıcı ifadesi yumuşadı, gözlerinde bir mizah belirtisi belirdi. "İyi kurtardın. Ve bu elden sonra Scrabble diyorum."

Her zaman böyle olurdu. Gin rummy, babam kazanırdı. Sonra Scrabble, annem ikimizi de alırdı. Etrafında kitaplarla geçirdiği onca zaman düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Boston'un dışındaki banliyölerimizde yaşayan herkesin bağlı olduğu bir hayır kurumu var gibiydi. Anneminki kütüphaneydi.

Zaman geçirmek için en sevdiği yerd, tıpkı evimizdeki odanın onun en sevdiği oda olması gibi. Bu yüzden oyun gecelerini hep burada düzenlerdik. Bana göre çok havasızdı - tüm o koyu renkli ahşap paneller ve tavandan tabana raflar. En azından gündüzleri bahçeden ve çevredeki ormandan gelen güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Ama geceleri? Biraz boğucu geliyordu. Sanki duvarlar ve tüm kitaplar etrafımı sarıyordu.

"Peki ya... eğer bir sonraki eli kazanırsam, Claire'i aramaya gidebilir miyim?" Umutla sordum.

Annem bana bu şansımın yok denecek kadar az olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Sheridan, bu aile gecesi. Zavallı annene tek galibiyetini ver."

Babam kıkırdadı. "O on bir yaşında. Bizim için fazla havalı olmaya başladı." "Hatırlatmayın," dedi annem abartılı bir şekilde burnunu çekerek. "Biz

Biz farkına varmadan onu üniversiteye bırakacak."

Gözlerimi devirdim ve dizlerimi göğsüme çektim. "Sanırım bir süreliğine güvendesin. Önce ortaokul ve liseyi bitirmeliyim."

Bir telefon çaldı. Babam ayağını kaydırdı ve cebinden cihazı çıkardı. Annem ona öyle bir bakış attı ki ne yapmak üzere olduğumu bir kez daha düşüncektim ama babam hemen telefonu açtı. "Selam, Nolan." Bir duraksama. "Elbette. Burada." Bir sessizlik daha. "Bir bakayım, seni sonra ararım." Babam telefonu kulağından uzaklaştırdı ve ayağa kalktı.

"Robbie," dedi annem, sesi bir şekilde aynı anda hem yumuşak hem de sert olmayı başarıyordu. "Bu gece aile gecesi. Söz vermiştin." Bana da geçen gri-mor gözleri ona yalvardı.

"Nolan'ın bir dava hakkında biraz bilgiye ihtiyacı var. Beş dakika sürer."

Ama asla beş dakika sürmezdi. Babam bir telefon aldığı anda ya da biri uğradığında saatlerce ofisine kapanırdı. Anlamıştım. Yargıç olmayı seviyor ve ciddiye alıyordu. Ama toplantılar ve geç saatlere kadar süren geceler giderek artıyorgibiydi.

Annem sarı saçlarını yüzünden geriye doğru iterek, "Beş dakika," diye mırıldandı.

"Blythe," dedi babam, sesi sertleşerek. "Sakın başlama." Ve sonra adımlarını hızlandırarak odadan çıktı.

İzleyeceği yolu hayal edebiliyordum. Koridordan sonra merdivenlerden aşağı inecek, büyük şöminesi ve daha koyu renkli ahşabıyla ofisinde duracaktı. Bir gün benim de bir evim olduğunda, tamamen aydınlık ve pencereli olacaktı; ahşap panelli ve duvar kâğıtlı havasız odalar olmayacaktı.

Anneme baktım. Benimkiyle aynı deri koltuğa oturmuş, sanki ihtiyacı olan cevapları verecekmiş gibi kanepede babamın olduğu yere bakıyordu.

Dikkatimi kot pantolonuma vererek yıpranmış bir ipliği parmağıma doladım. Annem bu kotlardan nefret ederdi. İçinde yırtıklar ve sökükler olan bir kot istememden nefret ederdi. İpliği sıkıca çekerek işaret parmağıma giden kan akışını kestim. "Babamla boşanacak mısınız?"

Bakışlarım onun tepkisini görmek için yukarı kaydı. Yalan söylediğini anlamakta oldukça iyiydim; ağzı düzleşir ve etrafında parantez gibi küçük çizgiler belirirdi.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hayır. Tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?"

İpi biraz daha sıkı çektim. "Artık çok kavga ediyorsunuz. Babam da pek evde değil."

Annem iç geçirdi, öne doğru eğildi ve elimi tuttu. Parmağımdaki ipi hızla çözdü ve kan akışını tekrar parmağıma sürdürdü.

o. "Son zamanlarda işle ilgili çok şey yaşadı. Ama bunu düzeltmeye çalışıyor. Daha çok evde olmak için."

Başımı salladım, tam olarak ikna olmamıştım. "Sen iyi misin?"

Tüm yüzü değişti, ifadesi yumuşadı. "Benim tatlı kızım." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ben iyiyim."

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kendinde değildi. Uzun zamandır her şeyin eskiden nasıl olduğuna dair ilk kez bu gece bir şeyler görmüştüm. Ama belki de eski günlere döneceğimizi bildiğini söylemek istemişti.

Annem ve babamın birlikte olduğu kadar uzun süre biriyle birlikte olmayı hayal bile edemezdim. Annemle babam Yale'deki ilk yıllarında tanışmışlardı. O zaman birlikte olmuşlar ve hiç ayrılmamışlar. Babam hukuk fakültesinden mezun olduğunda evlenme teklif etmişti. Biriyle bu kadar uzun süre birlikte olduğunuzda inişler ve çıkışlar olmalıydı. Tek sorun, ebeveynleri iniş çıkışların ayrılmak için yeterli sebep olduğuna karar veren pek çok arkadaşım olmasıydı.

Kapı zili çaldı, çanın üç tonlu sesi eski evin içinde yankılandı. Elimde olmadan kaskatı kesildim. Eğer babamın iş arkadaşlarından biri oyun gecesini bölerse, annemin çok kızacağını biliyordum.

Elimi sıktı. "Sheridan. Biz iyiyiz. Söz veriyorum. Hiçbir şey değişmeyecek."

Tanrım, ona inanmak istiyordum.

Babamın boğuk sesi aşağıdan geldi, ama tanıdık olmayan bir ses onu kesti. Çatlamakla patlamak arasında bir yerdeydi, havai fişek gibiydi. Ama babamın bunları paha biçilmez sanat eserleriyle dolu bir fuayede patlattığından şüpheliydim.

Zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışırken, annemin zaten solgun olan yüzündeki kanın çekilmesini izledim. Ben her zaman onların bir karışımı olmuştum. Babamın koyu kahverengi saçlarına sahiptim ve tenimde onunki gibi bir parça bronzlaşmış zeytin vardı. Ama gözlerim tamamen annemindi, kızdığımda ya da üzüldüğümde fırtınaya dönüşebilen o gri-menekşe rengi.

Annemin cildi fildişi ipeği gibiydi, her zaman güneş kremi sürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ama şimdi neredeyse gri görünüyordu. Bir fişek sesi daha duyuldu ve annem ayağa fırlayarak kütüphanenin bir köşesine gizlenmiş olan telefona koştu. Telefonu kaldırıp

Kulağı, parmağı çoktan tuş takımındaki bir tuşa basıyordu. Ama sonra sustu.

"Ölü." Cebini yokladı ve dudaklarından *hiç* kullanmadığı bir kelime dökülerek küfretti. "Cep telefonumu mutfakta bırakmışım..." Bir an donup kalırken sözleri kesildi. Bir vuruş geçti. Sonra iki. Üç. Tekrar hareket ettiğinde odanın öbür ucuna uçtu, kolumu tuttu ve beni yukarı çekti.

"Ne?"

Annem bir eliyle ağızımı kapatarak sözlerimi kesti. Diğer elinin işaret parmağını dudaklarına götürerek *sus iş are ti* yaptı. Panik alevlendi ve yabancı bir enerji gibi kaslarımda zonklamaya başladı.

Tekrar kolumu tuttu ve aceleyle koridora çıktı. Aşağıda sesler duydum. Ayak sesleri.

"Hangi cehennemdeler?" diye hırladı bir ses.

Annemin parmakları bileğimin etrafında titriyordu.

"Ona çok fazla para ödüyorsun. Bu ev çok büyük," dedi başka bir ses, sözlerinde biraz mizah vardı.

"Artık bunu yapmak zorunda kalmayacağım, değil mi?" diye sordu ilk ses.

Annem koridorda aceleyle ilerledi ve panellerden birinde aniden durdu. Aradığı noktayı bulana kadar parmakları dikişin üzerinde gezindi. Tahtayı itti ve panel açıldı.

Evin her yerinde bunun gibi saklanma delikleri vardı. Gizli dolaplardan servis asansörüne kadar her şey. Çocukken en iyi saklambaç oyunlarını bunlar oynardı ama bu başka bir şeydi. Kötü bir şeydi.

Annem beni, temizlikçimiz için uzun bir toz bezi ve diğer bazı temizlik malzemelerinin saklandığı boşluğa itti. Boşluk o kadar sığıdı ki ben içerideyken paneli kapatabileceğini sanmıyordum. Kolundan tuttum.

"Anne, sen ne-?"

"Burada kal. Ne duyarsan duy, sakın dışarı çıkma. Beni anlıyor musun?"

"Anne-"

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar seviyorum."

Kazağını kavradım, yumuşak kaşmiri yumrukladım. "İçeri gir Ben."

Annem parmaklarımı kolundan çekti ve başını salladı. "I yapamam."

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. "Anne," diye mırıldandım.

"Tek kelime etme." Paneli hızla kapattı.

Alan o kadar dardı ki zar zor nefes alabildiğimi hissettim. Evin geri kalanı gibi kokmuyordu; burada toz ve temizlik malzemesi kokuları burnuma doluyordu. Ve karanlıktı. Tahtadaki dikişten gelen küçük bir ışık şeridi dışında zifiri karanlıktı.

"Blythe," diye bir ses beni selamladı. Seste yalan olduğunu hissettiren bir yumuşaklık vardı - annemin ağzının etrafındaki çizgilerin onu ele vermesi gibi.

Yüzümü tahtaya bastırıp görmeye çalıştım ve panelin hemen önündeki koridoru seçebildim: pırıl pırıl parke zemini kaplayan antika halı, karşımdaki yağlı boya tablo.

Beklerken fırça darbelerine baktım. Bazıları öfkeli ve güçlü görünürken, diğerleri huzurlu ve sakindi. Hayatım boyunca her gün tablonun önünden geçmeme rağmen daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi bu.

"Burada ne yapıyorsun?" Annem sesini sakın tutmaya çalışıyordu ama tiz bir tonu vardı. "Robert nerede?"

Bir tıslama sesi duyuldu. "Şimdi, Blythe. Aptalı oynama. Bu sana yakışmıyor."

Annem tekrar konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın varsa, sana memnuniyetle veririm."

"Böyle hissettiğinizi duyduğuma çok sevindim. Benim *istediğim* kocanızın kendisine söyleneni yapmasıydı. Bunun yerine, verdiği sözden dönmeye çalıştı. Ve Blythe, insanların sözlerinden dönmelerinden hiç hoşlanmam."

Annemin nefes alış verişlerini duyabiliyordum; sadece birkaç adım ötemde kısa, düzensiz pantolonlar. O kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilmeliydim. Eskiden yaptığımız gibi gizli gizli elini sıkabilirdim.

sessizce birbirinize söyleyin: *Seni seviyorum*. Ama yapamadım. Şimdi olmazdı. Sanki aramızda bir okyanus vardı.

"Senden her ne aldıysa, onu almanı sağlayacağım. Bilgisayara gidersek, onu şimdi aktarabilirim."

"Blythe," diye cıvıladı ses. "Bunu teklif etmen çok nazikçe. Gerçekten."

Sen her zaman diğer yarından çok daha klassın."

Adam sanki ailemi tanıyormuş gibi konuşuyordu ama sesi tamamen yabancıydı. Hafızamda bir isim bulabilmek için bir şeyler aradım. Bir yüz. Ama hiçbir şey yoktu.

"Lütfen," diye yalvardı annem. "Bize zarar verme. Bizim bir kızımız var."

Birkaç adım sesi duyuldu, sanki adam halının üzerinde yaklaşıyormuş gibi sessizdi. "Peki o kız şimdi nerede?"

Tüm vücudum titremeye başladı. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim ve bunlar da artçı şoklardı.

"Pijama partisinde. Okuldan birkaç kız arkadaşı," dedi annem, sesi de bedenim gibi titriyordu.

Bir iki dakika kimse konuşmadı. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi Blythe? Yalancılardan hoşlanmam."

Pantolonumdaki gevşek ipliğe tekrar uzanırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Parmağımın etrafına o kadar sıkı sardım ki muhtemelen kan akacağını biliyordum.

"Yalan söylemiyorum," diye fısıldadı annem.

Adam bir uğultu çıkardı ve annemin üzerini bir gölge kapladı. Daha iyi görebilmek için yüzümü kapının dikişine daha fazla bastırdım. Tek bir ayakkabının ucu çerçevenin içine girdi. Gözlerimi o görüntüden ayıramıyordum.

Deri. Karmaşık dikişli koyu kahverengi. Bir aslanla bir çeşit kalkan oluşturunuyordu. Üzerinde Latince kelimeler vardı ama tam olarak ne yazdığını anlayamadım.

"Biliyor musun? Sana inanıyorum," dedi adam. "Sen her zaman Robbie'den daha saygılıydın. Ama korkarım artık çok geç. Bana olan borcu bir kan borcu. Ama bu ödendi. Ne yazık ki, hain kocan yüzünden senin de ödemen gerekecek."

Ayakkabı gözden kayboldu ve o havai fişeklerden biri daha patladı. Ama şimdi, bunun o olmadığını biliyordum. O değildi.

çok daha kötü bir şey.

Annem sarsıldı, bir an için görüş alanımdan kayboldu ve tökezleyerek tekrar çerçevenin içine girdi. Göğsünü tuttu ve sonra yere yığıldı, kan yayıldı ve parmaklarımın altında çok yumuşak hissettiren açık mor kaşmir kazağına sızdı.

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu. *Nefes al.* Nefes almam gerekiyordu.

Kısa aralıklarla hava emdim. Tek yapabildiğim buydu.

Annemin gri-mor *gözleri* -bizim gözlerimiz- irileşti ve sonra dondu, kırışmadı. Elleri antika halının üzerinde gevşedi - her zaman üzerine dökmemem için dikkatli olmamı söylediği halı.

Ama şimdi dökülen oydu, yaşam gücü dokuma renklerin karanlık karışımına akıyordu.

Bir gölge tekrar vücudunun üzerinden geçti ve sonra bir adam çerçeveye girdi. Sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu. Birkaç dönüm ötedeki mülklerden birinde yaşayan biri gibi. Kulüpte ya da kilisede görebileceğimiz biri. Haki pantolon ve düğmeli gömlek giymişti, açık kahverengi saçları biraz dağınık ve dağınıktı.

Ama elleri farklı olduğunu gösteriyordu: giydiği siyah eldivenler, bana en yakın elindeki silah.

Tüm vücudum titredi ve bacaklarımdan aşağı kayan sıvının kot pantolonumu ıslattığını hissettim.

"Onu kontrol et," dedi diğer ses - annemle alay eden ses. Onun kanının dökülmesini emreden ses. Latin aslanı ayakkabısı olan.

Önümdeki adam çömeldi, kana basmamaya dikkat etti - annemin kanına. İki eldivenli parmağını annemin boynuna bastırdı ve sonra dönüp göremediğim adama baktı. "Annem öldü."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. *Gitti.* Annem. Siyah noktalar geri dönmüştü, neredeyse beni de içine alacaktı.

"İyi ki kurtulduk," diye tükürdü diğer adam. "Bu evdeki her odayı arayın. O veledin gerçekten pijama partisinde olduğundan emin olmak istiyorum. Eğer değilse, o öldü." Koridorda tepinirken sesi solmaya başladı ama sözleri kulaklarımda yankılandı.

Pijama partisi... Annemin hikâyesi beni kurtarıyordu, gittiğime dair güzel bir yalan söylüyordu.

Ama bu annemin *gittiği* gibi değildi. Ya da babam. Yere kayarken göğsüm yanıyordu, vücudum boşluğa sığmak için kıvrılıyordu. Ama artık dik duramıyordum.

Tek istediğim ailemle birlikte o *yok* oluşun içine kaymaktı.

ARDEN

MEVCUT GÜN

RESME BAKTIM, hayal kırıklığı kabarıyor, mürekkepli dallar halinde dönüyordu, görüntüyü ve fırça darbelerini değerlendirirken, heavy metalin öfkeli ritmi hoparlörlerden geliyordu. İşe yaramıyordu. Bir şeyler eksikti. Belki de geçmişte yaptığım işlere çok benziyordu. Ya da belki de en ufak bir yanlışı hissediyordum.

Çeşitli medyumlarda çalıştım: heykel için metal, tuvaler için yağlıboya, hatta ara sıra pastel veya karakalem parçalar. Bu benim karanlığı işleme ve onunla başa çıkma yöntemimdi. Gelmesine izin vermek ve sonra onu bir yüzeye çıkarmak.

Bazıları bunun sağlıklı olduğunu düşünürdü. Ülkenin diğer ucundaki koruyucu ailem de kesinlikle öyle düşünüyordu. Ama gerçek şu ki, karanlık ve ben hiçbir zaman gerçekten anlaşılamadık. Sürekli savaştık, ama savaşı asla kazanamadım - şimdi, yirmi beş yaşında bile.

İşte bu yüzden Oregon'un merkezindeki dağlarda yer alan atölyem şu anda ışıkla alev alev yanıyordu. Tıpkı sanatımda yaptığım gibi, bu da benim gölgeleri dışarı atma yöntemimdi. İronik bir şekilde, karanlık korkum devam ederken, yaratıcılığım geceleri canlanıyordu.

Belki de karanlığın kancalarını içimde tutma, onunla yüzleşecek kadar cesur olup olmadığımı görmek için beni baştan çıkarma yoluydu. Tuvale daha sert baktım. Görüntü unutulmazdı; bunu kabul etmeliydim. Karanlık, tünelli ağaçlar sizi yaklaştırmaya çağırıyordu. Ama bir şey kesinlikle eksikti.

Brutus'ün köşedeki köpek yatağında yattığı yerden başını kaldırmasına neden olan bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardım, gri kulakları seğiriyordu. İri cüsseli cane corso her zaman beni kontrol ederdi. Karanlığa karşı cephaneliğimdeki bir başka silahtı.

"Ben iyiyim," diye homurdanarak uzak duvardaki lavaboya yöneldim. Bir tabağa biraz solvent dökerek fırçalarımı temizleme işlemine başladım.

Bu rutin bir çeşit meditasyondur - yapabildiğim birkaç meditasyondan biriydi. Çünkü yumuşak müzik çalarken bir yastığın üzerinde oturmak bana göre değildi. Hard rock ve çeşitli metal türlerinin ham öfkesiyle noktalanmış aktif bir şeye ihtiyacım vardı. Bunu sanatta ve jujitsu'da buldum.

İkisi de kendi tarzlarında birer hediye idi. Hiç beklemediğim bir yerde bulduğum aile tarafından bana verilen hediyeler. Boston'da aylarca koruyucu aile ve tanık koruma altında kaldıktan sonra, sonunda beni o dünyadan uzağa, Boston toplumu hakkında hiçbir şey bilmeyen bir ailenin yanına ya da davaları belli bir şekilde sonuçlandırmak için rüşvet alan ve sonuçta ailelerine her şeye mal olan yargıçların yanına yerleştirmişlerdi.

O tanıdık öfke ve suçluluk karışımı içimde zehirli bir güveçte dönerken, sakın bir nefes aldım ve nereye indiğimi hatırladım.

Colson'larla.

Kan bağı, evlat edinme ve koruyucu aile bağlarının bir karışımı olan ama şimdiye kadar tanıdıklarımın daha yakın olan bir aile. Ama belki de bunu bu hale getiren şey seçim unsuruydu.

Nora Colson'ın kocasını ve oğullarından birini bir trafik kazasında kaybettikten sonra evine çocuk almaya devam etme seçimi. Ama herhangi bir çocuk değil. En zor vakaları, en kırık dökük olanları alıyordu. Bu yüzden, onun kapısına, zar zor konuşarak ve kendi gölgemden korkarak gelmem sürpriz olmamıştı.

Ama o ve Lolli dediğimiz annesi beni kabuğumdan çıkarmış ve ellerinden geldiğince iyileşmeme yardımcı olmuşlardı. Tıpkı eşiklerine gelen herkese yaptıkları gibi. Nora'nın öz çocukları Cope ve Fallon, evlat edildiği oğlu Shep ve bakıcıları Rhodes, Trace ve Kyler vardı.

Farklı ipliklerden ve kumaşlardan oluşan yamalı bir aileydik ama bu, başka türlü asla olamayacak bir şey yarattı. Daha güzel bir şey.

Ama bu bazen uymadığımı hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Biraz fazla tuhaftım. İnsanlarla aram pek iyi değildi. Boyalarım, metallerle, hayvanlarla ve sparring ile daha iyiydim - kelimelere ihtiyaç duymayan her şeyle.

Fırçalarımı havlunun üzerine bıraktım ve kurumaları için yaydım. Bu gece resim yapmanın sağladığı çıkışı bulamadığım için parmaklarım hâlâ seğiriyordu. Bakışlarım atölyemin arka duvarı boyunca uzanan devasa pencerelere kaydı. Güneşin doğudaki Monarch Dağları'nın sırtını aşmaya başladığını görebiliyordum ve ışınlarını çok geçmeden Castle Rock'ın altın yüzlerine yayacağını biliyordum.

Bu pencerelerden görünen manzara nefes kesiciydi ve kardeşim Cope'un bana cömertçe verdiği bir manzaraydı: devasa arazisinde bir ev ve bir stüdyo. Hokey takımıyla yollarda çok fazla zaman geçirdiği için bir mülk yöneticisine ihtiyacı olduğunu söylemekten hoşlanıyordu ama ben gerçeği biliyordum.

Güvende olduğumdan emin olmak istiyordu. Dünyadan olabildiğince soyutlanmış. Kameralı ve alarm sistemli çitlerin ve kapıların arkasında. Birinin bana zarar vermeye çalışmasının üzerinden neredeyse on dört yıl geçmiş olması önemli değildi. Kardeşlerim her zaman güvende olmamı isterdi.

Son fırçayı da serdikten sonra kaslarımı gevşetmek için sırtımı kamburlaştırdım. Daha sonra biraz Epsom tuzuyla iyice ıslanmam gerekecekti - uzun saatler boyunca ayakta kalmanın laneti. Ama önce hareket etmem gerekiyordu.

Saatime baktım. Beşi birkaç dakika geçiyordu. Bakışlarım Brutus'e kaydı. "Spor salonuna gitmek ister misin?"

Brutus derin bir havlama sesi çıkardı ve anında ayağa kalktı. Kye'in karma dövüş sanatları salonunu seviyordu, binanın kendisi yüzünden değil, orada gördüğü tüm ilgi yüzünden.

Dudaklarım seğirdi. "Başka birinin orada olması için çok erken olduğunu fark ettiğinde çok üzüleceksin."

Brutus cevap olarak sadece nefes nefese kaldı.

Uzak duvardaki k ö h n e deri kanepeden teçhizat çantamı aldım ve müziği kapattım. Yandaki küçük misafirhanemden çok burada vakit geçirdiğim için kanepede depo, yatak ve bazen de yemek masası işlevi görüyordu. Ama ihtiyacım olan her şey vardı. Ve gerçek bir yatakta uyumak hiç de kolay değildi.

Küçük banyoya daldım, hızlıca egzersiz kıyafetlerimi giydim ve kapıya yöneldim. Brutus hemen yanımdaydı, çoğunlukla sessiz yoldaşımdı.

Dışarı çıktığımda otomatik ışıklar yandı, çakıllı park alanını ışıkla yıkadı ve en değerli varlığıma aydınlattı: 1979 model kırmızı Ford F-150 pikabım. Dış görünüşü daha iyi günler görmüştü ama içi mükemmeldi.

Sanatımdan elde ettiğim gelire kendime aldığım ilk şeydi. Ailemin geride bıraktığı yüklü vakıf fonu sayesinde on altı yaşıma geldiğimde bir araç alabiliyordum ama bunu kanlı para olarak görmekten kendimi alamıyordum. Ailemin artık burada olmamasının sebebi.

Elbette bir kısmı zor kazanılmıştı, babamın avukatlık ve ardından yargıçlık mesleğinden geliyordu. Ama FBI ailemin davasını araştırdığında, birilerinin ona rüşvet verdiği açıktı. Sadece kim olduğunu bilmiyorlardı.

FBI bu paralara el koydu ama ben daha fazlasının gözden kaçıp kaçmadığını merak etmekten ya da rüşvetin geri kalanını lekelediğini düşünmekten kendimi alamadım.

Bu yüzden parayı hesapta bıraktım ve hiç dokunmadım. İçinde ne kadar olduğunu biliyordum çünkü birkaç ay önce bir bankadan diğerine taşımak zorunda kalmıştım. Miktar şaşırtıcıydı - o kadar şaşırtıcıydı ki sonrasında fiziksel olarak hasta olmuşum.

Ama şimdi onu hayatımdan ayrı tutmak bir hediyeydi. Çünkü Wanda için ihtiyacım olan parayı kazanmak satın alma işlemi daha da tatlı hale getirmişti. Kardeşlerim onu satmam ya da tamir etmem için sürekli üzerime geliyorlardı ama ben ezik ve pas lekelerinin ona karakter kattığını düşünüyordum.

Anahtarı kilide sokarak sürücü tarafındaki kapıyı açtım ve Brutus'e içeri girmesini işaret ettim. Zarafet ve güçle içeri atladı.

Yıllarca aldığı kişisel koruma eğitimiyle birlikte beni güvende tuttu.

Brutus en büyük kardeşim Trace'in hediyesiydi. Aramızdaki en güvenlik bilincine sahip kural takipçisiydi. Ama yetiştirilme tarzına bakılırsa, bu bir sürpriz değildi. Tıpkı tüm ilçemizin şerifi olmasının bir şok olmadığı gibi.

Wanda'yı çalıştırdım ve yeniden inşa edilmiş motoru mükemmel bir şekilde mırıldanarak canlandı. Farlarım sabahın erken saatlerindeki karanlığı yararak artık ezbere bildiğim yolları aydınlatıyordu. Ve o farlarla karanlık o kadar da uğursuz gelmiyordu, daha çok sessiz bir battaniyeye benziyordu. Bunu en az sevdiğim müziğin sesini on bire kadar açmak kadar arzuluyordum.

Sessizlik ya da sağır edici bir kaos, benim için ikisinin arası yoktu.

Sabahın beşinde spor salonuna gitmenin faydası sokakların tamamen açık olmasıydı. Ağustos ayı olmasına ve Sparrow Falls'ta turist sezonunun en yoğun olduğu dönem olmasına rağmen, bu yürüyüşçüler için bile çok erkendi. Bu yüzden normalde harcadığım zamanın üçte ikisini harcayarak yola çıktım.

Kasabanın eteklerindeki binanın arkasındaki otoparka girdiğimde daha fazla ışık yandı. Kardeşlerimin benimle ilgilenmesinin bir başka yolu daha. Kye, Haven'a sabahın erken saatlerinde ya da gece geç saatlerde gelmeye başladığım andan itibaren ekstralar koymuştu.

Motoru kapatarak kabinden çıktım ve sabırla bekleyen Brutus'e baktım ama titreyen kasları onu ele veriyordu. Dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüştü; şövalenin başında boşa geçirdiğim gece hâlâ peşimde olmasaydı bu gülümseme tam bir gülümsemeye dönüşebilirdi. "*Komm*."

Alman komutuyla Brutus araçtan dışarı fırladı ve hemen yanıma yapıştı. Ona bir tasma takmalıyım. Trace bizi şimdi görseydi, göz açıp kapayıncaya kadar bana ceza yazardı. Ama bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Yürürken bakışlarım otomatik olarak etrafı tarıyor, her zaman taşıdığım sustalıyı belimdeki cepte hissediyordum. Bazıları paranoyak olduğumu düşünebilirdi ama güvende ve temkinli olmak ölmekten çok daha iyiydi.

Spor salonunun kapısına ulaştığımda kilidin kodunu girdim. Tenim şimdiden hareket etme ihtiyacıyla uğuldamaya başlamıştı.

Yumruğumun kum torbasına teması. Antrenman yapmak daha da iyi olurdu, başka biriyle karşı karşıya gelmek daha da iyi olurdu ama güneş tam olarak doğmadan önce onu antrenman için yataktan kaldırmaya çalışsaydım Kye beni öldürürdü.

İçeri girdim ve devasa odayı aydınlatmak için ışıkları yaktım. Kye'in kendi boyadığını bildiğim özenle yapılmış duvar resimleriyle kaplı iki duvar dışında, mekân siyah ve grinin karışımından oluşuyordu. Karmaşık desenleri canlı renkleriyle saatlerce inceleyebilir ve sıkılmayabilirdim. O bir sanatçıydı. Kullandığı araç ve estetiği benimkinden çok farklı olsa da, bu beni daha da büyülüyordu. İnsanların neden ülkenin ve hatta dünyanın dört bir yanından onun kalıcı resimlerini ciltlerine çizdirmek için seyahat ettiklerini anlıyordum.

Çantamdan telefonumu çıkararak, bitmek bilmeyen bildirim ve mesaj akışını görmezden geldim ve bunun yerine müzik uygulamama geçtim. Kafamın içinde dönen gürültüyü bastıracak bir şey seçtim. Saldırgan riffler spor salonunun hoparlörlerinden yayıldığı anda omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı.

Isınma rutinim olan ip atlama hareketini yaptım, ardından antrenmanımın can attığım kısmı için parmaksız MMA eldivenlerimi giydim. Ağır çanta. Ağırlığı tam da ihtiyacım olan şeydi - ortaya çıkardığım her şeyi kaldırabilecek kadar güçlü bir şey. Hâlâ içimde yaşayan tüm öfke ve karanlıkla zarar veremeyeceğim bir şey.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak ellerimi yüzümün önünde gard pozisyonuna getirdim. Kendimi tüm gücümle vuruşlarıma bırakmadan önce torbaya birkaç deneme darbesi indirdim. Kendimi müziğin ve hareketin, sadece bana ait olan meditasyonun içinde kaybettim. Yargılama ya da endişe olmadan tamamen kendim olabildiğim nadir zamanlardan biriydi; içimde yaşayan her şeyi serbest bırakabildiğim iki yerden biriydi.

Bu uhrevi durum ve dikkatimin dağılmasına neden olan tek düşünceli odaklanma, Brutus alçak bir uyarı hırıltısı çıkarana kadar hiçbir şey duymadığım anlamına geliyordu. Kalbim tek bir atış attı, ama yapmasına izin verdiğim tek şey buydu. Küçük bir korku ve zayıflık anı.

Parmaklarım bıçağımın kabzasının etrafında kıvrıldı ve bıçağı serbest bırakmak için düğmeye bastı. Döndüm, yabancıнын boynuna bastırdım ve onu olduğu yerde dondurdum. Bu hareketsizlikten emin olduğumda

Yukarı, yukarı, yukarı, şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamın yüzüne baktım. Ama görünüşün aldatıcı olabileceğini daha önce öğrenmiştim. Yüzeyin altında ne yattığını asla bilemezsiniz. Bu yüzden, adamın ela gözleri şaşkınlıkla açılırken bıçağımı olduğu yerde tuttum.

"Kim. Kim. Cehennem. Sen. Sen mi?"

LINCOLN

Tanrım, muhteşemdi. Vahşi, güçlü bir güzelliği vardı. Asla kontrol edemeyeceğiniz türden. Asla kafesleyemeyeceğiniz türden.

Gölgelerin arasında bir sürüngen gibi durmuş onu izliyordum: hareket edişini, uzun, koyu kahverengi at kuyruğunu her yumrukta sallayışını. Bronz teni yağsız kaslarının üzerinde gergin bir şekilde duruyordu. Ufak tefek biriydi ama darbelerinin arkasına ne kadar büyük bir güç koyduğuna bakılırsa bunu asla bilemezsiniz.

Kadının eğitilmiş olduğu açıktı ve şu anda şahdamarıma bir bıçak dayamış olması onu kullanmaktan korkmadığını gösteriyordu. Bu küçük güç merkezinin bu kadar ateş dolu olmasına verdiğim ilk tepki şaşkınlık oldu.

Bıçağı derime daha sert bastırdı, beni kesip açacak kadar değil ama etime batıracak kadar. Acı, güzelliği gibi beni de etkisi altına aldı.

"Kim olduğunu sordum," diye homurdandı, gri-mor gözleri parlıyordu.

Oradaki vahşet tüm eğlencenin sistemimden kaçmasına neden oldu. Çünkü birinin kendini bu kadar vahşice savunmasının tek bir nedeni vardı: Daha önce canı yanmıştı.

Hay sikeyim.

Elimi yavaşça kaldırdım ve dün aldığım Haven spor salonu etiketinin asılı olduğu bir anahtarlığı ortaya çıkardım, insanların saat altıdan sonra herhangi bir saatte spor salonuna girmesine izin verecek şekilde kodlanmıştı. "Yeni spor salonu üyesi."

Kadın herhangi bir geri çekilme belirtisi göstermedi. Büyüleyici gözlerini üzerime dikmiş, tüm sırlarımı arıyordu. "Henüz açılmadı."

Elimi görebileceği bir yerde tuttum, daha fazla yaralanma riskini almak istemiyordum ama onu daha fazla korkutmak da istemiyordum. Zaten bunun için kıcıma tekmeyi basmak istiyordum. "Bana saat altıda açıldığı söylendi."

Bakışları duvardaki büyük saate kaydı ve sonra küfrederek bıçağı boynumdan çekti. "Tabii ki, Kye geç kaldı," diye mırıldandı.

Demek sahibini tanıyordu. Sparrow Falls'ta antrenman yapmak için en iyi yer olduğunu söyleyip duran en iyi arkadaşımın kardeşi olan bir sahibi. İçimde yabancı bir şeyler kıpırdadı. İkisinin bir ilişkisi var mıydı? Bu fikir hiçbir parçamın hoşuna gitmedi. Bu kadın hakkında bildiğim tek şeyin ne kadar hızlı bıçak çekebildiği ve ağır bir çantayı kaldırırken yürüyen bir ayartıcı gibi görüldüğü gerçeği göz önüne alındığında, bu gülünçtü.

Yanındaki iri gri köpek alçak bir hırıltı daha çıkardı. Bakışları ona kaydı. "*Beruhigen*." Sanki doğuştan Almanca konuşuyormuş gibi rahatlıkla konuşuyordu. Bildiğim kadarıyla konuşuyordu.

Köpek gevşedi ama beni dikkatle izlemeye devam etti. Yanlış bir hareket yaparsam saldıracakmış gibi bir his vardı içimde. Ama buna sahip olduğu için mutluydum.

Sustalıyı yavaşça kapatıp geri çekilirken beni dikkatle izledi. Zayıf, kaslı bacaklarının her santimini saran bir tayt ve altında ne olduğunu belli edecek kadar alçalan siyah bir atlet giymişti -ki bu beni ilgilendirmezdi. Ama bakışlarım onun üzerinde gezinirken başka bir şey fark ettim.

Bronz teni bir şeyle noktalanmıştı. Boya. Gri, siyah, koyu mor ve mavi. Desenin bir mantığı ya da nedeni yoktu ama her bir renk zerresini aramak istediğimi fark ettim.

Boğazını temizledi, sesinden rahatsızlığı belli oluyordu.

Bakışlarım yüzüne ve bir an önce beni etkisi altına almış olan girdaplı gözbebeklerine kaydı. O gri-mor gözler siren gözleriydi. Bir büyü yapabilir ve geminizi kayalık bir kıyıya çarptırabilirdi.

Kaşlarını çatarken yanağındaki boya lekelerinden biri dalgalandı. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Neredeyse şahdamarımı kestiğin için özür dilemeyecek misin?" Sohbeti hızla büyüyen yaramdan uzaklaştırmaya çalışarak meydan okudum.

Takıntı.

Kadın bunun üzerine kara kaşlarından birini kaldırdı. "Bir spor salonuna izinsiz giren sensin. Hâlâ nefes aldığın için şanslısın."

O konuşurken sirenin gözleri daha parlak bir menekşe rengine parladı ve onun ateşine birazcık aşık olduğumu düşündüm.

"Çok kötü," diye mırıldandım ama ses tonumda sadece hayranlık vardı. "Gerçi kapı kilitli değilken *içeri girmiş* sayılır mıyım bilmiyorum ama seslendim. Ama bu gürültüde duymak çok zor."

Eğilip paspastan bir telefon kaparken kadının yüz hatlarında kızgınlık belirdi. Ekranı birkaç kez dokundu ve müzik kesildi. "Bu *gürültü* değil, *Cradle of Filth*."

Dudaklarım kıpırdadı. "Sen söyledin, ben değil."

Gözlerini devirdi. "Grubun adı bu." "Bence buna *grup* demek biraz abartılı olur."

"Toh-may-toh, toh-mah-toh," dedi, sonra yüzünü buruşturarak havlu yığınının yöneldi. "Boynun için üzgünüm."

Sanki bana bir tür büyü yapmış gibi onu takip etmek için hareket ettim ama gri canavar dişlerini göstererek yoluma çıktı. "Köpeğin boğazımı mı parçalayacak?"

Siren kıkırdadı ve sesin boğuk tonu etrafımı sararak tüm sinir uçlarımla hazır ola geçmesine neden oldu. "Olduğun yerde kalırsan olmaz," dedi birkaç kâğıt havlu alıp yanıma dönerken.

Köpeğine baktı ve ona sıırttı. "*Freund*, Brutus." Bu sözleri söylediği anda köpeğin kaslarındaki gerginlik azaldı ama bakışları sanki bana güvenmiyormuş gibi sabit kaldı.

henüz.

"Brutus Almanca biliyor."

Kadın bana bir havlu uzatırken omuz silkti. "Bu şekilde eğitildi."

"Bekçi köpeği mi?" Kâğıt havluyu boynuma bastırırken merakımı yenemeyerek sordum.

İfadesinde bir parça temkinlilik vardı. "Kişisel koruma. Buralarda pek çok insanın koruyucu köpekleri var. Çiftlikler falan."

Ama bu yalan gibi geldi. Bir insan bir şey için endişelenmiyorsa çiftlik köpeğini kasabaya getirmezd. Daha fazlasını öğrenmek için içimde tuhaf bir istek vardı. Bu kadının tüm sırlarını öğrenmek için.

Bu ben değildim. Sabır ve azimle bir imparatorluk kurmuştum. Acele etmedim. Kimsenin bir şey için hevesli olduğumu bilmesine izin vermedim. Çünkü bundan faydalanabilirlerdi. Ve kimsenin gerçekten ne istediğini bilmesine izin vermemeyi zor yoldan öğrenmişim. Ya da ne kadar önemsediyimi.

Kadın eldivenler, atlama ipleri ve diğer ekipmanlarla dolu rafların yanındaki spor çantasına yöneldi. Onu omzunun üzerinden sallayarak doğruldu. "Antrenmanınızın tadını çıkarın. Bir şey çalmamaya çalış. Tembel bir pislik olduğu için kardeşimin işine yarayacak olsa bile."

Kıpırdamadan durdum, anahtarlarımı sıkıca tutuyordum. "Kardeşin mi?"

"Kye. Buranın sahibi. Ayrıca alarmlar yüzünden uyumasıyla da ünlüdür."

Kye. Cope'un kardeşi gibi. Ve eğer Kye Cope'un kardeşiye, o zaman.

Cehennem. Benim sirenim en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi.

GÜZEL SÜRGÜN [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alınabilir

TEŞEKKÜRLER

Bir yazarın yolculuğu, en azından benimki, inişler ve çıkışlarla, dağın zirvesindeki anlarla ve bir vadide oyalananlarla doludur. Bunu yazmak için oturduğumda, hayatınızda her ikisini de gösterecek insanların olmasının ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Mutlu, eğlenceli zamanlar ve hıçkırır hıçkırır ağladığınız, nefes alamadığınız, paniklediğiniz telefon görüşmeleri. Benim için bunu yapacak bir sürü insana sahip olduğum için inanılmaz şanslıyım. Bir dakikanızı ayırıp onlara ve bu kitap boyunca bana yardımcı oldukları her şeye teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle bir kişiye teşekkür etmeliyim: spor romantizmi *türünde* bir kitap yazabileceğimi düşünmeye cesaret etmemi sağlayan arkadaşım, yazar ve spor diski kraliçesi. Rebecca Jenshak, bitmek bilmeyen soruları yanıtladığın, tüm kitabı okuduğun ve sonra daha fazla soruyu yanıtladığın için teşekkür ederim. Sen en iyisisin ve umarım bu sürece benimle birlikte katlandıktan sonra benden nefret etmezsin.

Sam, benim sonsuza dek alfa okuyucum, sondaj tahtam ve... dürüst olalım, çoğu gün akıl sağlığımın koruyucusu. Beni her zaman dinlediğin ve inanılmaz empati yeteneğini paylaştığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Arkadaşlığın için sonsuza dek minnettarım.

Elsie, bu kitabın oluşturulması sırasında en az bir düzine panik halinde sesli not aldığına eminim. Şu anda aklıma üç tane geliyor. Hoppala! Her zaman mantığın sesi ve inilecek güvenli bir yer olduğun, yeni dönüm noktalarını kutladığın ve zorlandığımda yolumu bulmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Bağışıklık kolyeleri sonsuza dek.

Laura, bu kitabın düzenlemelerini bitirmek için beş saat boyunca benimle birlikte koştuğun için, krizlerde ve kutlamalarda elimi tuttuğun için, sana ihtiyacım olduğunda her zaman telefona cevap verdiğin için ve elbette ihtiyacım olduğunda bana *Rocky* tema şarkısını çaldığın için teşekkür ederim. Sen içinde olduğun için bu dünya daha güzel bir yer.

Willow, benim tatlı, yufka yürekli arkadaşım. İnişlerim ve çıkışlarım seninmiş gibi beni dinlediğin, neşelendirdiğin ve desteklediğin için teşekkür ederim. Seni tanıdığım için çok minnettarım ve seni arkadaşım olman için kandırdığım için daha da minnettarım çünkü artık bana bağılısın!

Amy, koştüğün, tezahürat yaptığın, sayısız yazıyı okuduğun ve genel olarak bu topluluğun en olumlu güçlerinden biri olduğun için teşekkür ederim. Hayatımda olduğun için çok minnettarım.

Kandi, sonsuz teşvikin, nazik katılımın ve her yayın gününde her zaman gerçek bir destek anı olduğun için teşekkür ederim. Ruhunuz bulaşıcı ve hepimizi daha iyi insanlar haline getiriyorsunuz.

Lance Bass Fan Club-Ana, Elsie ve Lauren-bu işi çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz. Sonsuz desteğiniz, komik videolarınız ve tabii ki NSYNC'nin yeniden birleşme turunu benimle birlikte tezahür ettirdiğiniz için teşekkür ederim.

Jess, bu kitabı morarana kadar konuştuğun ve taslak hazırlama, düzenleme ve diğer her şeyde bana destek olduğun için teşekkür ederim.

Paige B, epik moral konuşmaları, komik videolar ve her zaman bir kızın umabileceği en iyi glam ekibi olduğun için teşekkür ederim (binlerce mil uzakta olsan bile).

Bu kitabın yazımı boyunca bana destek olan tüm inanılmaz arkadaşlarıma, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Aşk kitapları bana pek çok şey kazandırdı, ancak bu listenin en başında hayatımda olduğum için çok şanslı olduğum inanılmaz dostlarım var. Benimle bu yolda yürüdüğünüz için teşekkür ederim.

Ve gelmiş geçmiş en muhteşem heyecan ekibine, STS ruh kardeşlerime: Hollis, Jael ve Paige, gerçek dostluk ve kardeşlik hediyesi için teşekkür ederim. Sayenizde kendimi her zaman en çok desteklenen ve kutlanan kişi olarak hissediyorum.

Korkusuz beta okuyucularıma: Glav, Jess, Kelly, Kristie ve Trisha, bu kitabı en kaba haliyle okuduğunuz ve olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim!

Sözlerimin hayata geçmesine ve dünyaya yayılmasına yardımcı olan ekip oldukça destansı. Devyn, Jess, Tori, Rae, Margo, Chelle, Jaime, Julie, Hang, Stacey, Katie ve ekibime teşekkür ederim

Lyric, Kimberly, Joy ve Brower Literary'deki ekibime teŖekkür ederim. Sıkı çalışmanız çok takdir ediliyor!

Sözlerime şans veren tüm eleştirmenlere ve içerik oluşturuculara... TEŖEKKÜRLER! Hikâyelerimi desteklemeniz benim için çok daha anlamlı. Ve lansman ve influencer ekiplerime, nezaketiniz, desteğiniz ve kitaplarımı dünyayla paylaştığınız için teŖekkür ederim.

Catherine Cowles Okuyucu Grubu'nun hanımları, internette takılmak için en sevdiğim yer sizsiniz! Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve en son kitap sevgilileriniz hakkında her zaman konuşmaya istekli olduğunuz için teŖekkür ederim. Siz en iyisisiniz!

Son olarak, teŖekkür ederim! Evet, sana. Bu kitabı okuduğunuz ve yazarlık hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için çok minnettarım. Bunun için seni seviyorum. Hem de çok!

CATHERINE COWLES'DAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

Serçe Şelalesi

Kırılğan Sığınak

Hassas Kaçış

Kırık Liman

Güzel Sürgün

Sığınak Peşinde

Gizli Cennet

Kayıp ve Buluntu Serisi

Senin Fısıltıların Senin

Yankıların

Senin Parıltıların

Gölgelerin Senin Senin

Küllerin

Parçalanmış ve Yırtılmış

Serisi Parçalanmış

Yıldızlar

Düsen Közler

Gizli Sular

Paramparça

Deniz

Parçalanmış

Gökyüzü

Enkaz Pervasız Anılar

Serisi Mükemmel

Enkaz Enkaz Pervasız

Saray Sığınak

Enkazın Altında

Sutter Gölü Serisi Güzel Kırılmış

Parçalar

Güzelce Kırılmış Hayat
Güzelce Güzelce Kırılmış
KontrolKırılmış Ruh
Güzelce Kırılmış Kefaret

Bağımsız Romanlar
Tüm Eksik Parçalar

Tüm Catherine Cowles kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen
catherinecowles.com adresini ziyaret edin

BAĞLANTILI KALIN

Catherine'i her zamanki kitapçılarda bulabilirsiniz...

[Web sitesi](#)

[Haber Bülteni](#)

[Facebook Sayfası](#)

[Catherine Cowles Facebook Okuyucu Grubu](#) .

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Amazon](#)

[Twitter](#)

[Pinterest](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

